

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208191

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No ^{7m} 894.8111
C52V

Accession No. TM 652

Author Chengalwaraya Pillai, V.S. ed

Title Upadesakandaam Vol III 1950

This book should be returned on or before the date last marked below.

MADRAS GOVERNMENT ORIENTAL SERIES

Published under the authority
of the
Government of Madras

General Editor

T. CHANDRASEKHARAN, M.A., L.T.,
*Curator, Govt. Oriental Manuscripts
Library, Madras*

No. IV

உபதேச காண்டம்

Vol. III

UPADESAKĀṆḌAM

Vol. III

CRITICALLY EDITED

BY

Thanigai-mani V. S. CHENGALVARAYA PILLAI, M.A.,

Personal Assistant to the Inspector

General of Registration (Retired) Madras.

GOVERNMENT ORIENTAL MANUSCRIPTS LIBRARY, MADRAS.

1950

Price Rs. 5-8-0



உ அத்தியாயம்—64

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

சூதமுரிவர் சொல்லுகின்றார் :—சிவபெருமானை வழிபட்டுச் சாபம் நீங்கிப் பேற பெற்றோர் கதைகளிற் சில கூறுகின்றேன்.

அரி அயன் அகந்தை தீர்ந்தது.

பிரமனுக்கும் மானுக்கும் ஒருமுறை அகந்தை உண்டாகித் தாமே கடவுள் எனத் தருக்கி வாதிட்டனா. அவர்களுடைய அறியாமையைப் போக்கப் பெருமான் வயிரவ மூர்த்தியைப் படைத்து அனுப்பினர். வயிரவர் பிரமனுடைய உச்சிததலையை எகறுகியால் வெள்ளரிப் பழத்தைக் கொய்வதுபோலக் கொய்தார் அகனூல் அயனது அகந்தை தீர்ந்தது. பின்பு திருமாவின் செருக்கை அழிக்க அவரது நெற்றி நாம்பை அறுத்துவிட அதினின்றும் இரத்தம் பெருக அதை வயிரவர் பிரம கபாலத்தில் ஏற்றார். திருமால் மூாசசிக்க அவரைத் தடவிக் கொடுத்து மூாசசையைத் தெளிவித்தார். திருமால் வயிரவரைப் பணிந்து, 'ஐயனே! நான்கள் அகந்தையாற் பிழை செய்தோம்; அதற்கேற்ற தண்டனையை அடைந்தோம். அப் பாவம் அகலச சிவபூஜை செய்கின்றோம்' எனாரார். அவ்வணமே திருமால் திருவிடைமருதூரில இறைவனை வழிபட்டுத் தீவினை நீங்கித் தூயராய் வைகுந்தம் அடைந்தார்.

திருமால் அடி தேடியது.

பின்பு ஒருமுறை திருமால் அகந்தையால் பிரமனுடன் அமர்புரிந்து வாதிடும்போது இறைவன் ஆதியந்தம் இலலாத இலிங்கமாய எதிரின்றுார். அந்த லிங்கத்தின அடியைக் காணாத திருமால் வராக உரு எடுத்துத் தேடிக் காணாது மீண்டு வந்து, உணமை உணர்வு பெற்றுப், பாவம் தீர்தற் பொருட்டுத் திருவண்ணாமலையிற் சிவனை வழிபட்டுக் குற்றம் நீங்கித் தமது லோகத்தை அடைந்தார்.

பிருகு முரிவரிடம் திருமால் சாபம் பெற்றது

மற்றொரு காலத்தில் திருமால் தேவர்களைப் புரக்க அசுரருடன் போா புரிந்தார். அசுரா அஞ்சி ஓடிப் பிருகு முரிவரின் மனைவியைத் தஞ்சுமாக அடைந்தனா. திருமால் முரிவர் ஆசிரமத்திற் சென்று வினவியபோது பிருகு பத்தினி 'நான் அசுரர்களுக்கு அபயம் அளித்ததன்ளேன. நீங்கள் அவர்களைக் கொல்லுதல் கூடாது' என்றனள். பொல்லார்களுக்குத் தஞ்சும் அளித்தது தவறு என்று திருமால் கூறிப் பிருகு பத்தினியின் தலையையும் அசுரர்களையும் தமது சககரத்தால் தடித்து சென்றார். பிருகுமுரிவர் திருமாவின் செயல் கண்டு வெகுண்டு 'அளப்பருக கோடிப் பிறப்பு மனைவியை நீங்கிப் பூமியில் வருந்தக்

கடவன்', மேலும் 'இவனுடைய அடியவரெல்லாம் அறிவிலாத பாசன்டராகக் கடவர்' என்று திருமாலேச் சபித்தார். பிருகு மிருத்தியுஞ்சய மந்திரத்தால் தம் மனைவியை உயிர்ப்பித்து வாழ்ந்தார். திருமால் தமக்கு உற்ற சாபத்தைக் கேட்டு அஞ்சிக் காஞ்சிபுர் சிவபிரானை வழிபட்டத தவஞ்செய்தார். சிவபெருமான் அவரது வழிபாட்டுக்கு உவந்து தோனறி எமது அடியார்கள் இட்ட சாபத்தை அவர்களே நீக்குதல் வேண்டும் என வரம் தந்துள்ளோம் என்று கூறிப், பிருகு முநிவரை வரவழைத்தது 'முநியே! திருமால் எமைப் பூசித்துப் பிழை நீக்கினுன்; அளப்பில் கோடிப் பிறப்பெடுத்து மனைவியைப் பிரிந்து வாடுக என இட்ட சாபத்தை மாற்றிப் பத்துப்பிறப்பு எடுக்குமாறும், ஒரு பிறப்பில் மனைவியைப் பிரிந்து வருந்து மாறும் சாபத்தைக் குறைத்திடுக' எனக் கூறினர். பிருகு முநிவரும் அங்ஙனமே ஆருக எனக்கூறிச் சிவபிரானை வணங்கிச் சென்றார். திருமால் சிவபிரானை வணங்கி 'ஐயனே! எளியேன் எடுக்கும் பிறப்புப் பத்தினும் ஐந்து கோடலாகவும் ஐந்து அருளுதலாகவும் தேவரீர் எழுந்தருளி வந்து அருள்புரிதல் வேண்டும்' என வேண்டிக்கொண்டனர். சிவபிரானும் அங்ஙனமே அருளி மறைந்தார். திருமாலும் தமது இருப்பிடத்தை அடைந்தார்.

தசாவதாரம்

1. மச்சாவதாரம்—சாத்தனார் அடக்கியது

பின்னொரு காலத்தில் திருமால் மீனமாகிச் சென்று மறையைத் திருடிச் சென்ற சோமுகனை வதைத்தது மறைகளைத் திரும்பக் கொண்டுவந்து காண்முக னுக்குக் கொடுத்தார். வெற்றியினால் செருக்கு மிகுந்து அந்த மீன் கடலெங்கும் அலைத்து மோதிக் கடலுயிர்களுையெல்லாம் விழுங்கித் திரிதலைக் கண்ட காண் முகனாதிய அமரர் கண்டு வெருண்டு பரம்பொருளிடம் முறையிட்டனர். சிவபிரான் இரங்கி யருளிச் சாதத்தனரை ஏவினார்.

செண்டாயுதம் ஏந்திய திருக்கையும், பசுசை நிறமும், பாசமும், செம் பொற் குடைவழியும், மலர்முகமும், சுருண்ட சடை ஆயிரமும் ஆக வந்தருளிய சாத்தனார் மச்சத்தை பிடித்திழுத்தார். தமசிறு விரலின் கைத்தாற் புரட்டிக் கண்களைப் பறித்துக் கொணர்ந்து பரமன் திருமுன் வைத்தார். அப்போது வானவர்கள், 'பெருமானே! நாளை மச்சத்தாற் பட்ட இடரைச் சாதத்தனா ரீக்கியருளினார். தேவரீர் அம் மச்சத்தின் இருவழி மணிகளையுஞ் சென்னிமீது தரித்தருளல் வேண்டும்' என்றனர். அவர்கள் வேண்டுகோளை யேற்றுப் பெருமானும் அணிந்தார்.

திருமால் மயக்கத் தவிர்த்து தாம்செய்த குற்றத்தீரக் காஞ்சி ககரிற் பரமனை வழிபட்டார். சிவபெருமான் இரங்கி வெளிப்பட்டு 'வேண்டும் வரம் யாது?' என்ன, 'அடியேன் செய்த அபராதம் அனைத்தையும் பொறுத்தருள்க; அடியேன் கொண்ட மச்சவருகை வழிபடுவோர்க்கு வேண்டும் வரங்களை எல்லாம் பேறும் அருள்' என்று வேண்டினார். சிவபரம்பொருளும் அவ்வாறே எல்கி மறைத் தருளினார். திருமால் முன்போல உலகளித்து வந்தார்,

2. கூர்மாவதாரம்—விநாயகர் அடக்கியது.

ஒரு காலத்தில் வானவரும் அசுரரும் பாற்கடலில் அமுதநகைடைந்த போது அமீமும் மந்தரமாகிய மத்தைத் தாங்கத் திருமால் ஆமை வடிவெடுத்தார். மந்தரமையைத் தம் முதுகிலே ஏற்றார். அமுதநகைடைந்த பிறகு செருக்கினால் ஆமை வடிவாகவே கடலைக் கலககிக் கடலில் வாழும் உயிர்களை விழுங்கித் துன்புறுத்தினார். சாரும் அசாரும் ஒடி உமைபங்களிடம் முறையிட்டனர். பெருமான அவாகளுக்கு இரங்கி அந்த ஆமையை அடக்க விநாயகரை அனுப்பினார். விநாயகர் சென்று துதிக்கை நுனியால் ஆமையின் அடிவயிற்றைத் தாக்கி, அதை அடக்கி, அதன் ஓட்டை எடுத்து வந்து சிவபெருமான் திருமுன் வைத்தார். அப்போது சிவபிரான் அமரர் வேண்டியவாறு ஆமையின் ஓட்டைச் சிரமாலையின் நடுவே தரித்தருளினார். திருமாலும் ஆணவம் ஒடுங்கிப் பரமனைப் பணிந்து தம்பதம் அடைந்தார்.

3. வராகாவதாரம்—முருகவேள் அடக்கியது

ஒருகாலத்தில் இரணியாககன் என்பவனால் அலைப்புண்ட அமரர்கள் திருமாலிடம் முறையிட அவர் அவர்களுக்குத் தஞ்சம் அளித்துப் பிரமனுடைய நாசியிலிருந்து வராகமாக வெளிவந்தார். வராகம் இரணியாக்களை எதிர்த்து அவனை மாயத்தது. பிலத்திற்கிடந்த பூமியையும் முனபோலத் தனது கொம்பால் எந்தி வந்து கிறுத்தியது; பின்பு அகநகரித்து கடலும் மலையுங் கலகக் உலகை அலைக்கத் தொடங்கியது. அதனைக் கண்ட பிரமன் முதலான தேவர்கள் சிவ பிரானிடம் முறையிட்டனர். பெருமான இரங்கி முருகவேளை அனுப்பினார். முருகவேள் விரைந்து சென்று வராகம் அலற அதன் மருப்பைப் பற்றி விண்ணில் எறிந்து அதை வீழ்த்தி அடக்கி அதன் ஒரு கொம்பைப் பறித்துச் சென்று சிவபிரான் திருமுன் வைத்தார். அக் கொம்பைச் சிறுபிறைபோலப் பெருமான் சடையில் அணிந்து கொண்டார். குமரப்பெருமானைத் தாமும் அமமையுமாகத் தமது இடையே வைத்து மகிழ்ந்தார். தேவர்கள் போற்றினர். திருமாலும் மயக்கக் தெளிந்து இறைவனை வழிபட்டுத் தமது பழைய நிலையை அடைந்தார்.

(4) நரசிம்மாவதாரம்—வீரபத்திரர் அடக்கியது

இரணியன் பெருவரம் பெற்றவன். இரவிலும் பகலிலும் புலியினும் வானிலும் உலகில் உள்ள எவ்வுயிராலும் இறவா வரம் பெற்றவன். திருமால் நரமடங்கலாக வடிவம் எடுத்து இரணியனை எதிர்த்து வாயிற்படியில் தம்மடி மீது கிடத்தி நகத்தாற் பிளந்து கொன்றார். அவன் குடரை அணிந்து உதிரத் தைப் பருகி ஊணைத்தின்று ஆரவாரித்தார்; இரணியனைக் கொன்ற மமையால் நரமடங்கல் ஈசனை மறந்து உலகை நிலைகுலையச் செய்தது. பிரமன் முதலியோர் அஞ்சி சிவபிரானிடம் முறையிட்டனர். சிவபிரான் வீரபத்திரரை

வரும்படி நினைத்தனர். அவர் உடனே பூதகணங்கள் புடைசூழ வந்து பணிந் தார். இறைவர் அவரைநோக்கி நீ உலகை வகுத்தும் நரசிம்மத்தை அடக்குதல் வேண்டும். முதலில் அதனுடைய ஆற்றலைப் பாராட்டி அடங்குமாறு கேள். அடங்கா விட்டால் அதை வதைத்துச் சிதைக்கத்தையும் சிதைத் தோலையும் கொண்டு வகுக்க எனப் பணித்தனர்.

வீரபத்திரர் அங்ஙனமே புறப்பட்டுச் சென்று நரசிங்கரைப் பார்த்து 'மாயவனே! மச்சமாகவும் ஆமையாகவும் வ்ராகமாகவும் வடிவெடுத்து உலகைக் காத்தாய்; இப்போது இரணியனையும் முககட்பெருமான அருளால் வதைத்துப் புகழ் பெற்றாய்; உனக்கு இணை யார்? அசுரரை வென்ற அகந்தை தீர்த்து அவனியைக் காத்திடுக ' என்று ஆமைதியாக விளம்பினார்.

அம்மொழி சுடுதழுவென இருசெவியினும் தாக்கியதால், 'நன்று, நன்று! நன்மொழி புகல்வார்போல அடாதவை அறைந்தனை. நின்மொழி கொள்ளேன. நீ நின் இடத்திற்குச் செல்லுக; யான் ஒரு கணத்திலே உலகை யழிப்பேன்; படைத்தல், காத்தல், அழித்தலாகிய முத்தொழிலும் என்னுடையதே; பிரமனும் சகரனும் ஏன் எவையே புரிகின்றனர், 'நான் காலனுக்குற காலன்; யாவரும் போற்றும் தேவன் நான்' என்றாரைத்தார். நரசிங்கமாகிய திருமால் இறைவனை இழித்துக்கூறிய மொழியைக்கேட்ட வீரபத்திரர் கனன்றெழுந்தார். ஒரிமைப்போதில் உன் ஆணவம் அழிகின்றது பார்' என்று கூறினார்; முக் கண்ணும், குலிசப்படை நகமும், பயிர்வியூத் தூக்கையுமாகிய சிறகும், வடுகனாகிய இதமும், வடவை வயிறும், பிணியாகிய கழலும், மறலியாகிய தொடையும், சண்டவாயுவாகிய வேகமும் உடைய சரபப் புள்ளாக வானிலே தோன்றினார்.

சரபத்தின் தோற்றத்தைக் கண்டு நரசிங்கம் நிலைகுலைந்தது; அதனைச் சரபம் மோதியபோது சிதைத்தின நாப்பிறழ்ந்து பற்கள் உதிர்ந்தன. கூரிய அலகாலே சரபம் நரசிங்கத்தைப் பற்றிக் கறகெனச் சுழற்றி யெறிந்தது. பிறகு அதனைப் பற்றிக் குத்தி செற்றத் தோலையும் முகத்தையும் எடுத்துச் சென்று சிவபெருமான திருமுன வைத்தது. சிவபெருமான் நரசிங்கத்தின் தோலைப் போர்த்துத் தலையையும் வெண்டலை மாலையுடன் சேர்த்துக் கொண்டார்.

திருமால் அகந்தை நீக்கிச் சிவபிரானே பூசித்துத் தம்பதம் அடைந்தார்.

(5) வாழ்வாதாரம்—வயிர்வார் அடக்கியது

பரிதொரு காலத்தே மாவலி என்னும் அசுரனுடைய பேராசையை குறைக்க நினைத்த திருமால் காசிபன் மகவாக உபேந்திரன் எனும் வாமனனாக அவதரித்து, மாவலியின் வேள்வியிற் சென்று மூவடிமண தானம் பெற்று திரிவித்ரமனாக, உலகை ஓரடியாகவும், வானத்தை ஓரடியாகவும், அனந்து

மூன்றாம் அடியால் மாவலியைப் பாதளத்தில அழுத்தி இத்திரனுக்கு அரசு அளித்தார். திரிவிக்கிரமர் ஆகதாரம் அடைந்து உலகருக்குத் துன்பமுண்டாக கினார். தேவர்கள் முறையிடச் சிவபெருமான் வயிரவரை அனுப்பினார். வயிரவராத் திருக்கையினால் திரிவிக்கிரமருடைய மார்பில் அறைந்து, தோலை உரித்து நீலக கஞ்சகமாகத் தரித்தார்; என்பினைக் கனகாளமாகக் கையிலே தரித்தார். அமரர் அசசத் தவிர்த்து தம்பதம் அடைந்தனர். உபேந்திரனும் திருமாலும் செருக்குத் தவிர்த்து சிவபிரானை வழிபட்டு வைருந்தம் அடைந்தார்.

இவ்வாறு கோறலாகிய அவதாரம் ஐந்தாம் முடிந்தது. இனி அருளும் அவதாரம் ஐந்தாம் உரைப்போம்.

அத்தியாயம் 64.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

அயன் திருமால் அகந்தை நீங்கியது

அறுசீர் விடுத்தம்

1735. சூதனமுரி வராகுகுரைப்பான் அறதநுறைபோ
கிககளிகுரு துறவீர்! முனனாள்
மேதகுமுப புரமெரித்த பரமனையா
ராதித்து விமல ரான
மாதவத்தோர் புங்கவர்மா முரிவராபா
பமமனைத்தும் மாய்த்து மைந்தா
காதலி செல வமபடைத்தோர் காதைகளில
ஓசிறிது கட்டுரைக்கேன. (1)

1736. முள்ளரைத்தாட் பொற்றகட்டு முறுக்கவிழ்வா
ரிசப்பொகுட்டு முதலவ னுகும
புள்ளரசுக் கொடியுயாதத் பைநதுழாய்ப
படலைவனப் புயலவண ணற்கும
உள்ளமதித் தெழுந்தொருவாக கொருவாநான
கடவுள்நீ உரைக்கி லல்ல
வள்ளலா கியகடவுள் நானேநீ
யலவென்று மறுத்துச் சொல்வார். (2)

1737. அககால தனிறசகல தேவருக்கும்

ஈசுரனாம அண்ணல அங்கண

மிக்கோராம் இருவருக்கும் ஆங்காரத்

தெழுந்தவலி மீட்பான எண்ணி

எக்காலும் நிறையிருட்சீத் தெழுமிரவி

மண்டலத்தில் இருக்குஞ் சோததித

தககோரெண வயிரவனை ஒலையிலுண

டாக்கியவன தடக்கை மீதில,

(3)

1738. மருவுவிரல உகிரினுனி யாற்றலையைந்

தினிலூர்த்த மாங்க மாய்மேல

பெருமையுடன் இருக்குமுடி தனையதிபக

குவமாக்கிப பிளகும் வேலை

மருவுமென வெள்ளரிக்கோ மளக்கனிபோல்

வினையாட்டால வரைநது கிள்ளி

ஒருமையுடன் கபாலமாய் அவன்தரிககச

செயதுவிதி ஊககந தீர்த்தான.

(4)

1739. விணடுவினமா வலிதொலைப்பான இரத்தபலி

தனைககபடான மிகுவி நோதங்

கொணடுபலி பொருட்டநத வயிரவனை

ஏவினனக குறிப்பை நேர்நது

கணடுநெடு மாலநெற்றி நுனிநரமபை

யறுததுவிடக் கரையில் செநநீர்

மணடுவிருப் பாறகொடுதது இரககததான

மூசசிததோன வடிவை நீவி,

(5)

1740. பிரமகபா லந்தரிததோன வயிரவனா

அறிநதுமால பின்னா போற்றிப

புரநகையால எரியூட்டும புனிதவயி

ரவப்பெருமான! புனமை யோங்கள்

பரமறியா திழைத்தகுறநத தனக்கேற்ற

தண்டமரீ பாலித தாயுத்

தரமெனவெம பாவமக லுமபொருட்டுச

சிவபூசை தனைசசெய கினறோம.

(6)

1738. ஊர்த்த மாகமம்—ஊர்த்தவம்—மேல். ஊக்கம்—உயர்ச்சி, கர்வம்,

1740. உத்தரம்—பின்னா.

1741. எனறுதிகி ரிப்படையேந் தியகடவுள்
இடைமருதில் எய்திப் போற்றித்
தனறுணையாஞ் சகத்குருவைப் பீடலிங்கத்
தருசசிததுச் சகலே சனதாள்
ஒன்றுபடும அருச்சுணையால ஆனமாவைப்
பவித்திரமாழ் உணர்ந்தான முன்போல
மன்றிலநடித் தவனருளாற கருடனமேல
தன்னுலகின வதிந்தான மாதோ. (7)

ஈசன் திருவடியை மரல் தேடியது

1742. பின்னுமொரு காலத்தில் அசுசுதனஆங்
காரமதம் பெருத்து வேதன்
தன்னுடனே அமாபுரிந்து வேதவச னத்
தையுமவே தாந்த வாய்மை
சொன்னமிகு தாரஇனி மைசசொலுங்கே
ளாதுடன்று துளப மாயோன
உன்னரிய ஈசுரனநான என்றுருதது
மதவலியால ஒன்று செயவான. (8)

1743. ஆதியந்தம ஒருவிவளா மாவிளிங்க
வுருமூலம் அறிவான பூமி
மோதியிரு பிறைக்கோட்டுக கேழலுரு
வாயிடநது முந்தி யூருப
பாதியள வுந்தொடர்நது பதங்காண
தேதிரும்பிப் படாந்து மீண்டோன
சோதியையெண் ணாததனூல மலகியவப
பாவமெலார் தொலைப்பான ஓர்தே, (9)

1744. கதழெரிசசெஞ் சுடாபபிழம்பாய அண்டமுக
டணவியொளி கான்று வீசற
புதவடிவா கியஅருணை சலஞ்சோந்தங்
ஙனசிவனைப் பூசித் தேயச்
சுதனவிபுவா கியஅண்ணல அருளாலே
அபராதந தொலைத்தே யீசன
பதமதனிற கீழாயவே தனபதத்தின
மேலாநதன பதஞ்சோந தானூல. (10)

திருமால் பீருகுமுநீராத சாபம் பெற்றத.

1745. பின்னுமொரு காலத்தில் அறுகுணஞ்சேர்
பகவானும் பிரமன் தாதை
பொன்னுருவாங் கருடனுகைத் தெறிதிகிரி
கொண்டுசுரர் புயல்வண் ணத்தோர்
தன்னிலுறு செருவில்விண்ணோ ரபசெயப்பட்
டிடுமேல்வை சமரிற் போகி
அன்னியராம் அசுரர்கண்ந் தொலைப்பானபே
ரிகலபுரிந்தான அசுர ரோடி, (11)

1746. பீருகுமுநீ யாசசிரமந் தனிலடைந்து
தவக்கிழமை பெரிய சீரத்திக்
குருகுமுத வியகலனகள் மருவுமுநீ
மனைவியயல குறுகி அனனய !
அருகுனது கருணையினுற் சரணமென
அடைந்தனமநீ அஞ்ச லென்றே
திருகுசினக் குறுமபொடெமைத தொலைக்கவரு
மாலசெருவைத தீர்த்தி யெனறா. (12)

1747. எறிதிகிரிப் படைசுமந்த அச்சுதன்தா
னேசிறிதும் எண்ணு தனனோர்
நெறிதொடர்ந்து விறலசுரா படைதொலைக்கு
மேலவைபனனி நெடியோ னைப்பாராத் (து)
அறிவொடெடுத துரைக்கினறாள் அச்சுத! எம்
ஆசசிரமத தணுகல இஙஙன
பிறிவறமா விரதமுநி புங்கவன்தான
இருக்கினறாள் பெயாதி எனறாள். (13)

1748. அன்றியும்நான அசுரரனை வருக்குமஞ்சல்
என்றபயம அளித்தேன் உனனாற்
கன்றியிவ ரடப்படார் அடப்படா
தைத்தியர்ச்சக் கரத்தோய்! நீதான
வென்றிபெறத தடிவதெனகொல! வேண்டாவேண்
டாவெனவே வெகுண்டு பொலலார்க்கு)
ஒன்றியப யங்கொடுததல உலகத்திற
கிதமலவென் றுருத்தெ முந்தான். (14)

1745. புயல்வண்ணத்தோர்—கரியர்—அரக்கர்,

1747. அணுகல்—அணுகாதே,

749. இடருறுதொல லசுராதமக் கஞ்சலென்னும
பிருகுபன்னி யிரங்கச சென்னி
சுடர்விசிறு சக்கரத்தால் தடிந்தனன்பின்
ஆச்சிரமச் சூழல் நீங்கிப்
படர்பொழுது பிருகுமுநி தயித்தியரோ
டேதனது பனனீ மாய்ந்த
விடர்முடிகண் டுணர்ஞான விழியினால்
அரியென்று விநிரைந்த றிர்தான்.

(15)

50. உருத்தபரு மிதகோப முளததினின்று
புழுங்கியெழ உளறு மாயோன
பெருததவடி வினைநோக்கிச் சினந்துதயித
தியராலும் பிரியாப் பனனி
வருத்தமத னாலுமளப் பருங்கோடி
சனனமெலாம் மனைவி நீங்கித்
திருத்தகுபார் மிசைபுலம்பித் திரிகெனமா
யனைச்சபித்துத தேர்ந்து பினனும.

(16)

51. படவரவ முடிக்கிடந்த புவனமிசை
இவனுடைய பதத ரெல்லாம
மடமைபெறு பாசண்ட மதமாகக்
கடவரென்று மறிததுஞ் சாபம
மிடலகொடுரைத் தனன, அமல னுடைந்த
மிருத்தஞ்சி விளியாற பன்னி
உடல்பொருத்தி முனம்போன வுயிரழைத்தக்
கணமெழுப்பி உவந்தி ருந்தான்.

(17)

52. அரவணையில துயிலகடவுள் அருஞ்சாபச்
சூளுரைகேட் டயர்நது தேர்நது
விரவிவரு மசசாபந் தணநதிடுவான
அடியார்கள் விழைந்த தேயா
தரவினருள காஞ்சிநகர் தனிலடைந்தி
சனையாரா தனைகள் செய்து
பரவிடைமேல் விமலனவெளிப் படக்கண்டு
அயலவீழநது பணிநது சொல்வான.

(18)

பன்னி—பத்தினி, மனைவி. விடர்—முநிவர் இருப்பிடம்.

பாசண்ட மதம்—புறச்சமயம்; மிருத்தஞ்சி வினி—மிருத்தியுஞ்செய்
மந்திரம் (மரணத்தை விலக்க வல்ல மந்திரம்).

1753. அருந்தவஞ்செய் பிருகுமுனி வரன்சபித்த
 சாபமொலலை யகற்று கென்றே
 யிரந்திரந்து வழத்துபுவேண் டிடக்கருணை
 யங்கடவுள் இசைப்பான மாலே!
 நிரந்தரமும் எமதடியார் நிகழ்த்திடுசா
 பம்அவரே நீக்கல வேண்டும்
 வரந்தரும்நாம் அவைதவிர்ப்ப திலையென்று
 சபதமாய் மகிழ்ந்து சொன்னோம். (19)

1754. னன்றுமலர்ப் பொகுட்டயற்கும் எறிதிகிரிப்
 படையோறகும் ஈசனாக
 நின்றருள்முகக் கட்பெருமான நெடுமாலே
 நோக்கியிவை நிகழ்த்தி உள்ளத்(து)
 ஒன்றுபடப் பிருகுமுனி வரனைவர
 நினைத்தனனவ் வொலலை வந்து
 மன்றனமலர் தூய்ப்பரவு மாமுநிமா
 முகநோக்கி வள்ளல் சொலவான. (20)

1755. அருமுநியே ! அரியையளப் பருங்கோடி
 சனனமெடுத தலைவாய் எனறே
 ஒருமையுடன் நீசபித்த சாபமகற
 றுதி, எமைமால உவந்து போற்றி
 இருமைபெறும் அருசசனையால் அபராதம்
 அறறபததன ஈரைந் தாக
 வருசனனம் எடுததொன்றில மனைபிரிந்து
 வருந்தவென்று வசனிப் பாயால. (21)

1756. இக்கணம்நீ எமதுதண்டந் தலைமேறகொண்
 டேயுரைததி யெமது பத்தர்
 தொக்ககுழு வினினமுதலேத் தப்படுவோய்
 நீயனளோ துறவோய் ! எனனத்
 தக்கமுநி வனுமவணங்கி அப்படியே
 எனறுபுவி தாழ்ந்தி றைஞ்சி
 மிக்கபர மேசனவை தணநதுதன
 தாசகிரமம் மேவி னானால். (22)

1757. பங்கயச்செந் திருமாது காந்தனுமை
காந்தன்மலாப் பதமுன வீழ்ந்து
செங்கைக்குவீத் திறைஞ்சிநின்று தேவதே
வப்பெருமான ! சிறியேன சாபம்
தங்குசன் னங்கனொரு பதிலைந்து
கோறலைந்து தயவிற காத்தல்
இங்கெனதஞ் ஞானமற நீவந்து
புரிதியெனறே இறைஞ்சி நினறான. (23)

1758. பேரறுபததர் தமைமைந்த ரெனறனைத்தாட்
கொண்டருளும் புனிதன மாயோன
சாற்றுமொழிக கப்படிச்செய கினரோமென
றேமறைந்தான சலதி நாபபண
தோற்றுறுபஃ றலைச்சேடன காலடைத்த
மெல்லனைமேல துயில்வோன முன்னும
ஏற்றுவடி வந்தருநா ராயணனதன
ஆசசிரமத தெயதி னால. (24)

தசாவதாரம்

1 மச்சாவதாரம்—சாத்தனார் சேற்றது

1759. பின்னுமொரு காலத்தில் அசுத்தனவே
தங்கனெலாம பெருநீர் வேலை
தன்னிலுநின றெடுத்தவர எண்ணிவரி
யுடலமச்ச சனன மாகி
உன்னரிய மறையனைததும் களவுகொண்ட
சோமகனை உடன்று மாய்த்துப்
பன்னருவே தங்கள்முனபோற கொடுவந்து
நானமுகற்குப் பாலித் தானால, (25)

1760. அந்தவிறல ஆங்காரம மீதூரச
சலதிமுற்றும அலைத்து மோதிச
சினதுவினமல கியவுயிராகள் அனைததும்டுத
தங்காந்து சேர்த்த யின்று

விந்தைகொடு வரும்பொழுது திசைமுகனா
 திய அமரர் வெருண்டு போகி
 அந்தமில்சங் கரக்கடவுள் கயிலைசரண
 என்றோடி அடைந்து போற்றி. (26)

1761. அனறுகடல எழுவிடமுண் டடியோங்கட்
 கஞ்சலெனும அண்ண லே!செங்
 குன்றிவிழிப் பொறியுடறசேல சாகரத்தில
 உயிரனைத்தும் கோறல செய்யும
 வென்றிவிரித துரைக்கரிது காத்தருள்காத
 தருளென்னும வேலை பெம்மான
 வனற்றிறலமாச் சாத்தனையே வினனஅமலன
 திருவருளால வணங்கிச் செலவான். (27)

1762. மண்டலமும் எண்டிசையும சுழன்றிடமைக
 கடல்குமுற மகர மேங்கச
 செண்டலஞ்சுற றிடுகரமும் பசசைநிற
 மும்பாசத திரளுஞ் செம்பொற
 குண்டலமும் மலர்முகமுஞ் சுருண்டசடை
 யாயிரமுங் கொண்ட சாததன்
 விண்டலமும் நடுங்கிடத்தீ வானபோறசென
 றிடுமச்சம் விரைநதி முத்தான. (28)

1763. பொருவருசெல லுறழதடககைச சிறுவிரலின
 உகிர்கொடுமீன புரளப் பற்றித
 திருகியொளிர குருவிந்த மணிவிழிகள்
 தமைப்பிடுங்கித் திருமபி வந்தே
 நிருமலனசந் நிதியிலிரு விழிகளையும்
 வைத்திறைஞ்சி நினரு னப்போ(து)
 அருமறையோன புததேளிர் அனைவருமபோற
 றிப்பெருமாற் கறைய லுற்றார். (29)

1761. குன்றி—குண்டமணி.

1762. செண்டு—சாத்தனார் ஆயுதம்.

1763. 'செறுசுத்த தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை'—திருமுருகு.

1764. தீங்களணி செஞ்சடையோய்! இக்கொடிய
மச்சமிடர் செய்ய நாங்கள்
பொங்குளமெய் நடுநடுங்கிப் படரவந்தோம்
மாசாத்தன பொருக்கென நேதான
செங்கணிநு மணிபறிததுக் கொடுவந்தே
நலகினன நீ சென்னி மீது
சங்கையறப் புவிபுரப்பான ஆபரண
மாயென்றுந் தரித்தி யென்றா. (30)

1765. சூறையிரந்து விரிஞ்சனா தியவமரர்
துதிககமுனனுட் குரவன மாயோன
முறையிறந்த வெண்டலையாம முண்டமா
லிகையினமிசை முகம் லாந்தே
மறைபுகழ்ம பிகைபாகன இருவிழியாம
மணிகளையும் வணைந்தான மாயோன
நிறையுமிகு மோகமொரு விதநதெளிந்து
பிஞ்ஞகனை நினைந்து போற்றி. (31)

1766. முன்னாசிவ பூசைபுரி மானமியத்தாற
சோமுகனை முருககி மாயத்தேம்
பின்னருந்திண ணியிருள்மோ கத்தினால்
எவ்வுலகும் பீடை செயதே
மன்னுயிரெ லாமவதைத்தேம் உலகினுகுகு
காரணமாம் வளளல சாத்தன
தனனைவிடுத ததற்கேற்ற தண்டமிழைத
திடநொந்தேம் சரணென றுய்ந்தேம். (32)

1767. இந்தஅப ராதமெலாந் தொலைத்திடுவான
சிவபூசை யிழைப்பே மென்று
புந்திமகிழ் காஞ்சிபுரி யடைநதுவிந்து
நாதலிங்கம் பூசை செய்தான
அந்தஅம யத்தினவட மேருவரை
குனித்தருளும் அண்ணல் தோற்றி
வந்துமச்ச வருவாகும் மாலேநீ
வேண்டியநல வரமே தென்றான். (33)

1768. பங்கயச்செந் திருமகிழ்நன் அண்ணல்பால்
 இறைஞ்சியெங்கள் பகவான்! நீவந்(து)
 இங்கெனையும் ஓர்பொருளாய் அழிப்பதுவுங்
 காப்பதுவும் எனியே னுக்குச
 சங்கையற வேணடுவர மசசவுரு
 வாமென்னைச சகல லோகம
 கொங்கலராற் பூசிததுக் கேட்டதெலாம
 அவர்க்குநான கொடுக்க வேண்டும். (34)

1769. மாயிருஞா லப்பரப்பா கியசகத்துக்
 கீசனே! வானே! சோதி
 மேயவடி வா! தேவ தேவேச
 னே! மடமை மேவி நாயேன
 தீயவப ராதங்கள் செயதவெலாம
 பொறுத்தியென்றே செங்கை கூப்பத்
 தூயவனும் உலகளித்தற கப்படியென
 றுடனமறைந்தான தொனமை போல. (35)

2. கூர்மாவதாரம்—விநாயகர் அடக்கியது

1770. விணடுவயி ணவருப மடைந்துலகம
 முனபோல விழைநது காததுக
 கொணடிருந்தான பினனர்அமு தத்திலிறை
 மதியகட்டுக் கூாம மாகிப
 பணடுவளா குடுமிவரை மந்தரத்தை
 மத்தாக்கிப் பகுவாய்க் கூனல
 துண்டமதி எயிற்றுவா சுகிதாமபா
 அசுரரோடு சுரரைக் கூட்டி, (36)

1771. மூரிதிரைப்பாற கடல்கடைவித் தெழுமமுதம
 முறைமையான முகந்தெ ட்த்துப்
 பருகிவிண்டு விறலபடைத்து மோகிதனாய்ச்
 சுருக்களுயிர் பெளவத் தோடு

பிரிவறத்தின் றிடமும்வல முஞ்சூழக்
கலக்கியதப் பெற்றி வாடுநோர்
விரிதலையவ் வசுரரனை வருமோடிக்
கண்ணுதற்கே விளம்பி னூரால். (37)

1772. கூறைமிடற்றோன் அனைவருக்கும் அஞ்சலென
வேயபய கரங்கொ டுத்தோர்
பிறைமருப்புக் கரடதடக் கலுழிமதஞ்
சொரிகவுட்சிர் பிறங்கு நாலவாய்
நிறைகருனை பெருகுமுக்கண் தழைசெவித்துத்
திலகளப நெடுமு கத்தோன்
மறைபரவ வினைகடிந்த ஐங்கரனை
நோக்கிவிண்ணோ வருததந் தீர. (38)

1773. தீரைசுருட்டும மணிகொழிக்கும் பாற்கடலில
இக்கணம்நீ சென்று தண்டாக்
கரைபுரட்டும எறுழ்ப்படைத்த கமடமடு
கென்றேவக் கடிது போகி
வரைபுரட்டுந் துதிக்கைநுனி கொண்டும
டத்தினடி வயிற்றைத் தாககித
தரைபுரட்டிக கொடுவந்தீ சனதிருமுன
சுரர்களதி சயிகக வைததான. (39)

1774. அங்கனுமை கேள்வனமகிழந் தரவிநதன
முதலான அமராப் பாரததுப்
பைங்கமட எனபினைநாம் எனசெயதும்
என்னஅவா பணிந்து போற்றி
எங்கள்பெரு மான ! இதனை யசசுதனகண்
டறியப்பூண் எனதத ரிக்கச
சங்கையற எனமுண்ட மாலையினில
நாயகமாயத தரித்தான மாதோ. (40)

1775. மயவறகும் ஈதுகண்டாங் காரமத
னதுமீள வாடுநோ ரெலலாம
நேயமுடன தொழுதியமப இப்படிவிச
சுவநாதன நீங்கா தெனறுஞ்

1772. செவித்த—செவியைபுடையது.

1774. அரவிந்தன்—பிரமன். அரவிந்தம்—தாமரை.

1775. மதன்—மதம்—ஆங்காரம், மீன்—நீங்க,

சேயமுடி யிறறரிததான விசசுவே
சன்பூசை செய்யுமப லத்தால
ஏயஅரி மோகமஅப ராதமகன
றிந்திரனா ஏதத வாழந்தான.

(41)

3. வராகாவதாரம்—முருகவேள் அடக்கியது.

கலி விருத்தம்.

1776. சேருவுறெரு பகலமுறபொறி திகழபொற்கணன்
[இமையோர்
வருமிபபடை யனிகத்திடை வலியிறசமா புரியத
திருகிச்சினம எழுமச்சுரா திரளபறபடை கடவ
வெருவததுயா சிறிதுறறனன விருதொட்டிமு
[னலைவான், (42)

1777. பார்த்தான்முடி யசைத்தான்பிலம் பறித்தானபரு
[வரைத்தாள்
போத்தானகுடு மிப்பூதரம் பிதித்தான்திசை
[தொறும்வான்
தூரத்தானிமை யவாபோவாலி தொலைத்தானநெடுங்
[கயிறறால்
சோத்தானபிணா அசைத்தானசல தியிலாபபரித
[தெறிந்தான். (43)

1778. கிரமிற்றன விழியிறறன செவியிறறன சிலைசோ
கரமிற்றன புயாபிற்றன களமிற்றன மணிமார
புரமிற்றன அகடிற்றன வுடலிறறன மரியா
வரமிற்றன சுழலபொறகணன மலையச்சுரா படையே. ()

1779. றிமுத்தலை அயிலவச்சிரம எறிச்சுகர மழுவாள
சுரிசைபபடை பயிலகைச்சிலை தொடுமத்திரம முசலம
பரிகத்திரள சுராவிட்டெறி படைபொறகணன முடிநேர்
சொரியககதை கொடுதட்டிமொய துகளுறறெழ
வெறிவான். (45)

1776. பொற்கணன்—பொன்கணணன்—இரணியாகுன் எனனும் அசுரன்.
விருது ஒட்டி—வெற்றிச சபதம் செய்யது.

1779. பரிகம்—ஓர் இருமபாயுதம்,

1780 பவமுற்றிடு சுரரைப்பர பதமெய்ப்பொரு ளெனவே
அவமுற்றிடுமஉயிமுததியைஅடையககுறுகுதலபோல்
எவமுற்றிடு களிறைசசரண எனமொயததவிண்
[ணவரைச்
சிவமுற்றிடு வதனப்பொறி திகழ்பொறகணன வதைத்
[தான, (46)

1781. ஒருபோதுவிண் ணவாயாவரும் உள்ளந்திசை நடுங்கிப்
பொருமாடக விழியானடப புரண்டோடியச சுதனமுன
கருணாகர! சரணரீயெனக கலகாசுர ரரியாய
அருளவானவா பதியாமரி அபயங்கொடுத தனனால். (47)

1782. பிறைவாளெயி றிணையுங்குனறி பிறழ்செங்கணுரு
[செவியும
அறைகூறுசெம் டுலனாடிமு னடலசோகவிழ தலையுங்
குறையாமிகு வலியுங்கொடு குளிரவாரிசப் பொகுட்டு
மறையோனநெடு நாசிககணம் வாராகமென
றுதித்தான. (48)

1783. குருதிப்புயல பெயமைக்கடல குமுறத்திசை பெயரப்
பொருதிககயம் வெருவகநிரி பொரளயததுடு வுதிரப
பருதிக்கதிர் மறையப்பணி பதிநெட்டுடல நெளியக
கருதிப்பொரு கனகத்தறு கணனசசுற வெதிர. (49)

1784. தீரிந்தோடின விரிந்தோடின தெரிந்தோடின தழலே
சொரிந்தோடின வெரிந்தோடின தொடர்ந்தோடின
[வெதிரே
பிரிந்தோடின முரிந்தோடின பெயாந்தோடின படைநோ
அரிந்தோடின பொரநிறைநா அடாந்தேவிடு சரமே. ()

1780. பவம்—பிறப்பு. எவம்—எவ்வம்—துன்பம். களிற்—ஐராவதம்.

1781. ஆடக விழியான்—இரணியாக்ஷன்; ஆடகம்—பொன்.

அட—அட்டதினால். அரி—பகைவன்.

1782 கணம் உதித்தான்—க்ஷணத்தில் உதித்தான்.

1783. பணிபதி—ஆதிசேடன்; பணி—பாம்பு, கனகத் தறுகணன்—இரணியாக்ஷன். கிரி—பன்றி.

1785 கிரியெட்டையும் இடறிப்பிற கிடஎற்றின மதமார்
கரியெட்டையும் ஒருகைக்கொடு ககனத்தினில எறிய
எரிமுத்தழல் வடவைக்கன லிருகட்கடை சிதற
விரிபொறகணன் உயிரட்டது விறலச்சுத கிரியே. (51)

1786. அடியைப்பட வரவுசசிக ளதிரப்புட வியினும்
கடியைப் பெரு வெளிமிக்குயா ககனத்தல மிசையும்
முடியைச்சுர ருலகத்தினும் முறையெற்றுபு உகிரால்
இடியைப்பொரு மருபொறபிர ணியவக்கனை யடுமே. ()

1787. பீலமுற்றிடு புவியைக்கிளர் பிறையொத்திடும் எயிரூல்
வலமுற்றிடு மதனைக்கொடு வளையக்கடல் உடையாய்
நலமுற்றிமுன நிலைபெற்றிட நடுவைத்திடு மதனாற
சலதித்திர ளெழுவெறபொடு சகமுறறையு மடுமே. ()

1788. கருதித்திசை முகனமொட்டலா சொரிகறபக மகவான
பருதிககுல னெடுமச்சுரா பதறிக்கயி லையிலே
கருதிப்பரன அவையுற்றிரு கழல்முன்தொழு
[திறையோய்/
ஒருதிக்கிலே ஏறுழிச்சமா உவமிக்கரி தரிதே. (54)

1789. பரவைக்கடு விடமுற்பகல பருகிக்கடி தெமையா
தரவிற்குர ரெனவைத்தனை சகலறகுரி னருளே
உரமிக்குய ரரண்மறறல தொருதிக்கிலே யிருளிச
சிரமிறறுடன மடியச்சமா செயெனத்தொழு தனரால். ()

1790. படருறறிடு சுரரைப்பசு பதிமெய்ப்பொருள் கருதி
மிடலுற்றிடு களிற்றக்கணம் விளிவுறறிட நினையா
அடாபொறபரி புரதட்டைகள் அதிரிற்றடி எமையாள்
கடவுட்கும ரனைமுப்புர கரனவிட்டருள் புரிவான். (56)

1791. அடுபொறகனை கழலகட்டிவிண் ணரசுக்கதி பதியாய்த்
தொடுசத்திசு லிசகுக்குட துவசப்பல படைகள்
கொடுவெறறியின அணிவெட்சிகொள் குலவுப்புய
[முருகன்
முடுகிப்பரன அருளிறகவிழ் முகமைக கிடத்தினையே, (57)

1788. எழி—பன்றி

1789. இருளி—பன்றி.

1790. களிற்—(ஆண்) பன்றி; தட்டை—தண்டை.

1791. கிடி—பன்றி ; மைக்கிடி—சரியபன்றி.

1792. கடல்சுற்றிய புவிதொட்டுயர் ககனத்தள வெழுபேர்
உடலைத்தர குடுமிக்கிரி உருவொத்தெதிர் மதியா(து)
அடல்முற்செய வருமக்கிரி அலறககர மதனூல
மிடலிற்பொரு பணையைக்கொடு விசைசுற்றிவி
[னெறிவான. (58)

1793. பிறையைத்தொடு பணைகைக்கொடு பினுமச்சுற
[நெடுவான
முறையிறறிசை தொறுமெற்றுபு முடுகிப்புவி சுழலக
குறைவறறமெய சுழலத்திசை குலவெறபெதிர் சுழல
அறைகைக்கிரி உயிரவிட்டபின அவிமறறெரு
[பணையே, (59)

1794. திருகிககொடு வரலைச்சுரா தெரிசித்திட இறையோன
அருகிற்கது மெனவைத்தனன அதனைப்பரன விரிநீர்
பெருகிப்பொழி சடையிற்சிறு பிறையொத்திட அணிய
உருகிககட ருளாசுறறினில உலவிப்பர வினரே. (60)

1795. ஒருமைப்பட விரைவிறபல உயிர்க்கதி சுகமாம
இருமைப்பலன அருளசிறபரன இதயத்தினும ஒளிகூர்
பெருமைக்கனல விழியிறகதி பெறுசற்றும் ரணையே
அருமைப்பரன நடுவைத்துமை யவள்பெட்டற
[மகிழ்வான. (61)

1796. கூருணைப்பசு பதிபொறகழல கமலத்தயன முதலாய்
வருபறபல சுரரககணம வழிபட்டனு மதியால்
நிருமிக்கரு மிறைபொற்பதம் நினைவிறசிர மிசையே
பரவிககொடு தமதறபுத பதியிறகுறு கினரால, (62)

1797. வரமுற்பெரு முளரிக்கணன மயலவிட்டபின இறைவன்
சரணத்துணை வழிபட்டிடா தவறககணம ஒருவி
உரமொத்தனன உலகிறபினும ஒளிக்ககரன ஒருபோ(து)
இரகத்திர ணியனைச்சம ரினிலட்டிட நினைவான. (63)

1792. பணை—மருப்பு.

1794. வரல்—வருதல்.

1796. நிருமிக்க அருமையான இறை.

1797. முளரிக்கணன்—தாமரைக்கண்ணன். திருமால் உரம் ஒத்தனன்—
உரம் (வலிமை) கடனன். இரகம்—சூரியகாந்தம்.

வேறு

4. நரசிம்மாவதாரம்—வீரபத்திரர் அடக்கியது

அறுசீர் விருத்தம்

1798. தீங்குள அணிந்தருள் அங்கணன் பங்கய
 செஞ்சர ணங்களிலரீர
 கொங்கலா தொங்கல வணைந்து பணிந்திரு
 கொங்கை நெருங்குமையாள
 பங்கன மகிழ்ந்தருள் மைநதுகொ டண்டர்
 பதந்தொட நின்றுயர்தூண்
 எங்கு நடுங்கிட மைநதா மடங்கல
 எழுந்துமுன வந்ததுவே. (64)

1799. பரவை சுழன்றிட மறுகிட எணடிசை
 பஹிலை வெம்பிலவாய
 உரகன நெளிந்திட அசலம் உருணடிட
 உகமுடி வீன்கிளாகால
 -விரவு நெடுமபுயல குமுறிட அந்தரம்
 வெடிபட வெந்திறலகூர்
 நரகரி வெம்பொறி விழிசித் துமபடி
 நகைசெய தெதிரந்ததுவே. (65)

எழுசீர் விருத்தம்

1800. மாயலிறை முனபுதவு தாமத குணங்கொடுயா
 மானிட மடங்கல வடிவாயச
 சீயமென வந்துசம ராடிரணி யனகளரி
 சேர்திறல அகனறி டமுனே
 காயவொளி யிந்திரவி பாய்சுட ரொதுங்கவிழி
 காலசிறு புலிங்க வடிவைச
 சேயகல வந்திடையில ஊழியென நின்றிடுகள்
 சிறிமுன முழங்கி யதுவே. (66)

அறுசீர் விருத்தம்

1801. அமரர் பெருந்தவர் இருடியா புங்கவர்
அசுராகள் கந்தருவா
சமர நெடும்படை நிருதர்கள் அந்தணா
தமையுண ருமபுலனால
இமகர மண்டலம் அமுத முணுமபகல
இரணியன என்றுணாவா
திமிர மகனறிட அவனிசை யுமபுகழ்
தினமு மறைந்தனரால.

(67)

1802. கரந்தி யினறின முழுகுவ லிங்கித
துணைவியு டனபிலம்(து)
அரவ மடந்தையா மகிழ விருநதுசெய
தமுத நுகாந்திடுவான
பரவு பொலினகிரீ அரசசெயவனகிளர்
பகலர மங்கையாபால
இரவில அயனபதம் மரகத விஞ்சையில
இரணியன எங்கணுமே.

(68)

1803. கெழுகதிர் விரிபக லினுமிர வினுமஅறை
கீழினும மேலினுமுள
அழுவம தனுமுறு புறமதி லிலுமுயி
ராலுமெய யாருயிர்போ
முழுதினு முலகினில நிலைபெறும உயிர்புவி
முடிபிற வாவரமெப்
பொழுதினு முனுமிர ணியனர கரியொடு
பூசலசெ யாவெழுவான.

(69)

1804. தந்திகள் கொண்டெதிர வந்து மலைநதிடு
தந்தி யறைநதிடுநீள
கருதுக பந்தி தொடர்ந்தெதிர வந்திடு
கருதுக நொந்துடலே

1803. அழுவம்—பரப்பு. முடிபு இறவா வரம் எனப்பிரிக்க.

1804. தந்தி—யானை. கந்துகம்—குதிரை.

சிந்த எறிந்திடு யந்திர மொன்றெடு
சென்று மடிந்திடநேர்
குந்தமுன வந்திடு சிந்திய தந்தர
குந்தமெ றிந்திடுமே.

(70)

1805. தூங்கவி லங்க லெனுங்கள் பங்கள்
தொடுங்கவி னங்கடைவாய்
தங்கு நெருங்கு தூரங்கமு மங்குலத
யங்கிர தங்களென(து)
எங்கு நெருங்கனி கங்கள் ணிந்த
இறந்தன அங்கமெலாங்
கங்கம் இருந்தசை நுங்க எழுந்து
கவந்த நடஞ்செயுமால்.

(71)

1806. தேணடிரை மண்டலம் எணடிரை யண்டின
செண்டெறி தண்டயிலவாள்
கொண்டு வெகுண்டெதிர விண்டு மருண்டெழு
கொண்டலி லொண்டினாபோரா
அண்டாகள் கண்டு வெருண்டு புரண்டிட
அண்டினா தெண்டனென
கண்டனர் வண்பொனமெய கொண்டவன் வண்டிறல்
கண்டிறல் கண்டிலமே,

(72)

1807. அந்தி யொழிந்திடு சந்தியி லினபடி
யந்த மிருந்துமடி
விந்தை நனந்தலை முந்தச ரனதலை
வெந்திற லின்கொடுமார்
பந்தனி லைந்துகிர் மைந்து பிளந்து
பரிந்துதி ரந்தனைவாய்
சிந்து நுகாந்ததை யைந்துகி ரைந்திர
சிந்தைசெய் துயந்திடுமே.

(73)

1805. விவகல்—மலை. களபம்—பாண சலினம்—கடிவாளம். தூங்கம்—
குதிரை. மங்குல்—மேகம். அனிகம்—சேனை. கங்கம்—பருந்து.
இருந்தசை—இரும் + தசை—பெரியணன். நுங்க—உண்ண.

1806. கொண்டல்—மேகம்.

1807. மார்பம் தன்னில். பரிந்து உதிரம் தன்னை.

1808. பொனகெழு கினறமெய் துனறசு ரன்றரை
 பொன்றின பின்றனியே
 வென்றி நரன்தனு வொன்றரி புனதசை
 மென்று வரன்றுபுனீர்
 அன்றியும் வன்தடி தினறமை வின்றி
 யகன்ற வியனதலமே
 சென்றுயி ரன்றவை கொன்றனன் நின்றஞர்
 தென்றிசை மனதொழுவே.

(74)

வேறு

1809. முளரிமங்கை மருவு மார்பன
 முருகு விண்டு நறவுலாந
 துளவ லங்கல செறிதி ரண்ட
 தோள னாழி புங்கவன்
 அளவி றந்த புவிய டங்கல
 ஆரு யிர்க்கும் உயிரெனக்
 கிளர்வ ரங்கொள் நரம டங்கல்
 கேடி லாதெ முந்ததே.

(75)

1810. பகலும யாம முஞ்சி றந்து
 பரவு னும்ப ரமபுநோ
 அகில மான கீழு மேலும்
 ஆரு யிரக ளாலுமநீள்
 இகலக டங்க ளாலுமே
 இறந்தி டாத இரணியன
 புகலி டமபெ ருது கொன்ற
 போர்வி யந்து கொண்டனன்.

(76)

1811. படைத்த லுமப டைத்தபார்
 பரித்த லுமப ரிததபின்
 துடைத்த லுந்த னக்க டுத்த
 தொழிலக ளாகுமென்றுசீர

1808. தடி—மாமிசம்; தின்ற அமைவு இன்றி. தென்நிசை மன்—யான்

1809. முளரி மங்கை—இலக்குமி. ஆழி—சக்கரம்,

1810, பரம்பு—பரவிய நிலம்,

கிடைத்த வெள்ளி வெற்பு மேவு
 கிரீச னுண்டெ னக்கொளான
 புடைத்த னனபி டிததனன
 புரண்டி டப்பல உயிருமே. (77)

1812. பங்க யன்தெ ரிந்தொரு
 பதமபி னுமப டைத்திடில்
 இங்கண் அஞ்சி யேபுகுந
 தடங்கி நினறொ ளிக்காலம்
 இங்க தனறி வேறுமற
 றிடங்க ளிலலை யெம்பிரான
 தங்கு வெள்ளி யங்கிரிச
 சரணகள் என்று சாற்றுவார. (78)

1813. அண்டா யாரும ஒண்டின்
 றடங்கி யணணல கைலைசோந்(து)
 எண்டி சாழு கங்களகூ
 விறைஞ்சி யேததி முறையிடக்
 கண்டு நநதி கேச னமபி
 காபதிக கியமபி நஞ்
 சுண்ட தேவ ருட்கொடே
 உவநத ழைத்து ஞயததனன. (79)

1814. உமபா யாவ ருமபணிந
 துவநதெ முநது கைகுவித(து)
 எமபி ரானமுன நஞ்சமுண
 டெமககி ரங்கி அருளினைத
 தமப ரீது செங்கணமால
 சனிதது நார சிங்கமாய
 இமப ரூழி காலம வநத
 தெனன வேதொ லைததனன. (80)

1815. தஞ்சமுன பதங்கள் என்று
 சாற்றும் உமப ரைக்குறித(து)
 அஞ்சல என்று குன்ற விலலி
 அண்ணல தககன மாமகம

துஞ்சநின் றழித்து வெற்றி
தொலைவி லாது கொண்டபோர்
விஞ்ச வலல வீரனை
விரைந்து ளத்தி லுன்னினுன.

(81)

1816. அங்கண விஞ்ச தக்கன வேள்வி
யவனொடே அழித்திடும்
துங்க வீர பததிரன்
துணைக்க ரங்கு வித்துமேல்
தங்கு கினற தனபதந்
தணந்தெ முந்து வருமுனம்
எங்க ணுங்கு ஸீஇயபா
ரிடங்கள சுற்று மெயத்யே,

(82)

1817. பகரு மோடி யொன்றோ டொன்று
பாரிடங்க ணாதிபோய
மகர வேலை யேழுமவாய்
மடுத்தாடன குடிககினும்
சிகர மேரு உலகெலாம்
செருக்கி யுண்கி னுங்கெடாப்
புகரி லாழி வடவை யோகொல
பொங்க கடடெ மும பசி.

(83)

1818. சங்கு கனனா செங்கண மால்
தலைம யிரப்ப றிதத்தை
அங்கை கொண்டு பினனியே
அரைக்க சைத்த சிலகணம்
பங்க முற்ற அரிபடப்
பரிநது பாஞ்ச சன்னியம்
எங்க ணுஞ்செ விடுபட்
டிரங்க வராதத சிலகணம்,

(84)

1819. மனறலவா ரிசப்பொ குட்டு
வள்ளல பொன்ற முளரிமுள்
துன்று நாளம் நவிரியாயத
தொனித்தி டுஞ்சி லகணம்

1818. சங்குகன்னர்—சிவகணங்களில் ஒருவர். "சிலதேவரைத் தலைமாமயிர் முழுதும் பறிக்கின்றனர்"—கந்த புரா. யாகசகாரம்—76.

1819. நவிரி—நவிராத—பண்ணைசை வர. இரட்டி—ஒலிசெய்து.

அன்றி யுங்க மண்டலத
 தளவ ணைந்து குடமுழா
 என்று பல்க ணங்குழீஇ
 இரட்டி யாடும் எங்கணும். (85)

1820. தூக்கன்மா மகத்து வந்த
 சந்தி ரனற ணைப்பிடித்(து)
 உக்க வேய டித்தலத்
 துகைத்து ருட்டு துணடம்நீள்
 பக்கமா ரலமபு கொண்டு
 படலை யாயதத ரித்துமெண்
 டிக்கும் நோக்கி வெடிபடச
 சிரிதது நினற சிலகணம். (86)

1821. அந்த வேள்வி வந்திருந்த
 ஆதவனபல உடையவே
 எந்தை வீர பத்திரன
 இடித்து குத்த தெனறுசோ
 பந்தி யான வசசிரப்
 பதக்க மாய்வ குத்துயா
 மந்த ராச லபபுயம்
 வனைந்தி டுஞ்சி லகணம். (87)

1822. கந்த னாகும எந்தை தார
 காசு ராதி குராபோர
 சிந்த வேதொ லைததநாட்
 செருக்க ளததி றைசசிதின(று)
 அந்த ரஞ்செல் குருதியுண்
 டரும்ப சீத ணிந்தபின
 இந்த நாள் ளவுமவீணி
 லேயி ருந்த மெனுஞ்சில. (88)

1820. மார்அலம்பு கொண்டு—மார்பில் அலம்புதல்கொண்டு; அலம்புதல்—
 அசைதல்.

1822. "குரொடும்பொர வஞ்சிகுடிய பிள்ளையார்படை தொட்டநாள்
 ஈருடம்பு மிசைந்திரண்டு திரப்பரப்பு மிறைத்தனம்" தஞ்சயாக, 231.

1823. ஊழிநாள் அடுத்த தோவவ்
 ஆழி அனறி இடையிலே
 ஆழி யானி நககுநாள்
 அடுத்த தோகொல அறிகிலேம
 பாழி யந்த டக்கைவீர
 பத்தி ரனப டைத்திறம
 வாழி யென்று பாரிடங்கள்
 வந்த வோ அனந்தமால.

(89)

1824. அம்பு ராசி கரைபுரண்
 டடங்க லுங்க லங்கின
 உம்பர் நேமி யங்கிரி
 உலைந்த னவ்வு லகுசேர்
 தம்ப மான பஹிசை
 சாபப மெய் நெரிநதிடப்
 பம்புசெந தழறக னோங்கிப்
 பாழி வெமமை தோன்றின.

(90)

1825. கண்ட வாயு வுங்கதி
 தவிராது நினறொடுங்கின
 அண்ட மீது தணசுடா
 அகனற னபப னிககதிரா
 கொண்ட லேழொ ளிததன
 கொழுஞ்சு டர்த்தி வாகரன
 எண்டி சாமு கததுமவான்
 இறந்தி ருளமு யங்கின.

(91)

எழுசீர் விருத்தம்

1826. சஹறரும அனநத கோடியிப் படியே
 சமர்குறித தெழுநதுகுழ கணங்கன
 ஆறறனமிக குயாவெம பூதவே தாள
 அனிகங்கள் அநதநாள் வெள்ளம
 காறறுவெவ் வடவைக் கனல்நிகர்க் கரிதாயக
 கதித்தவை யெனப்பரந் தெங்கும்
 போற்றிடப் புவனம பொடியடக் கயிலை
 போரதனன வீரபத் திரனே.

(92)

1825. திவாகரன் இறந்த இருள் முயங்கின.

1827. கணைகழற றுளும கச்சவீக் கிடையும்
கணிப்பிலா வெண்டலை மாலை
வணையுமார பகமும துடியொரு கரமும
மணியொரு கரமுமுத் தலைவேல
முனையிடைக கடவெம பொறிசித றிடப்பன
முறைசுழற றியவீரு கரமுந்
தனைநிக ருருவிற சிறுபிறை எயிறுந்
தழலவிழி மூனறுமாயப் பணிநதான. (93)
1828. மறைமுடி அனநத கற்பநாள தொடரநதும்
மனத்தினுங் குறிககரும் பொருளைக
குறைவறு மகிழ்ச்சி பெருகுமுத தழறகண
குளிரவே திருவழ கமுதம
முறைமுறை பருகித தறபர ! விமல !
முன்னருங் கருணையங் கடலே !
இறைவனே ! தமிழேன தனைநினைத ததுவென
இயம்புதி பணிகளுண டெனனில. (94)
1829. னெறுரைத திறைஞ்சும வீரனை நோக்கி
எம்பிரான புகன்றிடும வீர !
பொன்றிட வருமூழிககன லெனவே
பொருக்கென வடுநர சிங்கன
வென்றிக ளனைததும் அவறகிதம பெறவே
விளம்பிமீள் தருகிவை யரிதேல
ஒன்றெனும எமது பேருழி கோடி
உலகெலாம பயங்கர முறவே. (95)
1830. நீடுநிட் களசத தியைநமை நினைநது
நிட்கள சத்தியாற கொணாதி
சாடுமெயத தூல சத்தியைத் தூல
சத்தியாற கொணாதிமாற றரிய
பீடுறு நரசிங் கததையே வதைததுப
பிறங்குமா னனததையுங் குரமுபு
முடுவெண் சருமந தனையுநல குதிவாந
முறைமுறை பரவவென் றுரைததான. (96)

1829. மீள்தருக—மீளாக. கோடி—கொள்ளுதி.

1830. குரம்பு—குரம்பை—உடல்.

1831. கீறுபிறைச சடில நாயகன மொழிதல
 சென்னிமேற கொண்டவை தணந்து
 முறுகுவெங் கதரீத தருளவடி வெடுத்தது
 முகமலர்ந் தடுநர சிங்கம
 உறுதலம் இமைப்பில் அடைந்தபா ரிடங்க
 ளோடுகண புடைச்செலச சிறந்தான
 வெறிபடு துளவ மாயவன தனனை
 விளம்பவே மேவீரீற றிருந்தான. (97)

1832. ஓங்குபே ரண்ட முகட்டினமா முடிசென
 றொருபத மிலலையெண டிசையுந்
 தாங்குமற புயபூ தரங்களசென றிடப்பொற
 றுளினை பாதலந் தரிககப
 பூங்கன கப்பொற குவடுவெண குவடாயப
 பொருக்கென வெடுத்தமெய கடுக்கும
 பாங்காவந் துலவுந் தரிநர மடங்கல
 பாததிட வீரனின றுரைப்பான. (98)

1833. கேங்கணமா யவனே ! மச்சமெய கொணாந்து
 தெண்டிரைப புவியெலாம புரந்தாய!
 துங்கமாங் கமட வடிவெடுத்த திரங்கித
 தொல்லுல கனைததையும் பரித்தாய!
 அங்கணீரக கடலவீ மூலகினை ஆதி
 வராகமாயந் கோட்டிலில் எடுத்ததுப
 பொங்குபார தளினமேன முன்னாபோல இருத்திப
 பொதுவறக கருணைசெய தளித்தாய! (99)

1834. கணனுதற சாமி அருளினால் அசுரா
 கடற்படை சூழர ணியனை
 விண்ணுளோர முதலாம உயிரத்தொகை அனைத்தும்
 வெருக்கொள வதைத்திசை படைத்தாய!
 தண்ணுந் துளவப் படலையோய ! உணமை
 சாற்றிடிவ உனக்கினை யாராகொல
 அண்ணலபே ரருளால் அசுரரைச செற்ற
 அகநதைரீத தவனிகாத் தருளே. (100)

1835. னெறுரைத் திடுசொல் செவித்துளை மடுப்ப
 எரிதழற செப்புநா ராசம
 ஒன்றுபட் டிடமுன செருகிய தெனக்கொண்
 டுனறுமால வீரனை நோக்கி
 நனறுநன றுலகில சூழிதக குரராய
 நனமொழி புகலபவா போல
 இன்றுநீ யெனக்கிங் கடாதவை புகன்றாய்
 [இங்குநின் மொழியது கொள்ளேன]. (101)

1836. இககணம் உனது பதத்திலே குதியான
 இனிப்புவி அடங்கலும் நடுங்கத
 தொக்கபல லுயிரா கியசரா சரங்கள்
 தொலைப்பனோ இமைப்பொழு ததனில
 மைக்கடற புவியா கியவுல கனைததும்
 வகுப்பதும் புரப்பதும் அனைததும்
 ஓக்கஈ றறிலிலநின் றழிப்பதும் எனக்கிங்
 குரியமுத தொழிலுமென றுணாதி, (102)

1837. பங்கயப பொகுட்டு நடுவண்வீற றிருக்கும்
 பண்ணவன கண்ணுதற் கடவுள்
 இங்கெழுந் தருள்கூர் சததிபே தததால
 எண்ணிலா வுயிராததொகை படைத்துஞ்
 சங்கைய தறவே அழிப்பது மாறா;
 தருக்குகா லனுக்குமநான காலன
 புங்கவா அயனா தியரனை வருக்கும்
 போற்றுதே வெனவெனை மதித்தி. (103)

1838. னெறுடன எதிராது புகலநர சிங்கம
 ஈசனை இகழநதுரைத ததுகேட்(டு)
 உன்றனங் காரம கெடுவது திண்ணம்
 ஓரிமைப பொழுதுபா ரென்று
 கன்றுவெவ வடவை உருக்கொடு கிளாந்து
 கவனவான் முகடிடி படமுன
 நின்றிதழ் துடிப்ப விழிபொறி சிதற
 நீப்பருங் கோபமுற றனனால. (104)

எண்சீர் விருத்தம்.

1839. உடுபதிசெங் கதிர்த்தபனன சுடர்விடுமு விழியும்
 ஒளிர்குவிசப் படைநகமும் முருகுதசை நாவும்
 முடுகுபயி ரவிசுமரி இருசிறகும் வடுகன
 முளரியித மூமவடவை உதரமும்வெம் பிணினோய்
 தொடுகழற்கால் மறலியிரண் டுருவுமெண் திகையுந்
 தொல்லைநிலை குலையமோ தியசண்ட வாயு
 அடுதிறலவே கமுமாகச் சரபவுருக் கொணந்தே
 அந்தரத்தி னிடைவெளிப்பட் டார்ப்பரிததோங்
 கினனே. (105)

1840. அண்டமுக டிடிபடச்சென் றலம்வருகால் சுழல
 அட்டதிசை சுவடுபட அசனிவெடித் துதிரக்
 கொண்டலிறு தியின்முழக்கஞ் சிறுபறைபோற கறங்கக்
 கோரவெயி றுறவதுக்கிக குமுறிடவே சிறிது
 கண்டுநர மடங்கலுடல கதுமெனக்கம பிககக்
 கண்கள்புதைத திடநெடியக் கரங்கள்நிலந துழவப
 பண்டைநினை வொடுங்கிவிழப பாய்ந்திறகால
 [இறையைப்
 பழித்தநெடு நாக்கடைவாயப் பற்களுதிரத்
 [ததுவே. (106)

1841. பிறங்குபடி வச்சரப நாயகனகூ ரலகால
 பேரண்ட வருககொணர மடங்கலவிழி பிதுங்கக்
 கறங்குகெனவெண திசையுமவலம சுழற்றியெறிந்
 [திடவால
 கதுமெனக்கொண் டதனையிடஞ் சுறறுபுவா
 [னெறியப்
 புறங்கிளர்வன னச்சிறகா ஒருநானகும் அறைநது
 பொருக்கெனபா தலததெறியப பொருந்தடர்கீழ்ச்
 [சரணம
 குறங்குரமற் புயமெனபு குலைநதிடமூ தண்ட
 கோளகை மேல எறியவுடல கொத்துபுரின
 [றுடறறும். (107)

1842. கொற்றமுறு சலந்தரனைச் செற்றசுட ராழி

கொடுத்தவிறை யெனப்பரவா தெடுத்தவகந்

[தையினுந்

சொற்றவசை தனையுளததிற சற்றுநினைந் துயிர்ப்புந்

தொலைந்திறகக மணிமாரபும பிளநதுதிரஞ் சொரிய

மற்றமணிக குடரெலுமபூன அற்றுதிரத துவக்கு

வளஞ்சிரால நரமடங்கல வடிவனைததும் உரிதத

சுற்றதநுந் திருமுகமும முற்றுமெடுத தமலன

துலங்கவைமுன சயவீரன இலங்கிடவைத

[தன்னே. (108)

1843. வீரனமுன்பாய வைதததிறை பராபரன்கொண் டதனை

விரிததுடுததுத திகமபரனென றதுபோலப

[பினனும

நாரசிங்காம் பரனெனறே பெயர்தரிதது முகத்தை

நளினஅயன வெண்டலைமேல நாயகமாயத

[தரித்தான

ஆரணநான முகன்குலிசன் அமராபணரி தெமமான்

அனுமதியால தமதுபதம அடைநதனாமா லோரா

நாரணனாபு சித்தபரா தநதணநது பெமமான

நலகுமனு மதியாறபோய நண்ணினனதன

[பதமே. (109)

5. வாடனுவதாரம்—வயிரவர் உடக்கியது

1844. பின்னுமொரு காலதது மதுகுதன வலிதன

பேரரசு குறைககநிலைந் ததிதிவழுத தியபோ

அனனவளதன வயிறறிலங்குக காசிபன்பே ரருளால

அவதரித்தந் திரனபினனோன ஆகியுதித தீசன

தன்னருளால உபேந்திரன கிப்பிரம சரியம

தண்டாவாச சிரமமுற்றது தற்காலங் குறித்துப்

பன்னருமா வலிமகத்தில வாமனனாய்ச் சென்று

பாரினினம வடியிரநது பதியருளென

[றன்னே. (110)

1845. - கருதரிய விறலசுரன மூவடியீந் தனனக்

காலைபுவி யோரடியுங் ககனம்தோ ரடியும்
ஒருதிலமாத் திரமளவும் பிசகாமல் அளந்தே
ஓரடிக்கு நிலந்தாவென றுருத்தெழுநது நோக்கி
விருதுபுனை கணைகழற்கால மாவலியைப் பிலத்தில
விடுததரிய சிறைபுகுத்தி வேலையுல கனைததும்
பொருதசுரன குடைந்திடுதே வேந்திரற்கு நலகிப்
பொருவிலதிரி விக்கிரம வடிவெடுத்துப்

[பொலிவான. (111)

1846. அண்டமுடைத் துடனமீளப் படைத்தபாா வெருக

[கொண்

டலமவரவே சுழற்றுபுரின றுங்கார மிகுத்தே
எண்டிசையும் இமைப்பளவில் அடலபுரியும் ஏலவை
இமையோரகள கைலையிறசென றிறைஞ்சி முறை
[யோவென(று)

ஒண்டியொண்டிச சாரலடைந் துள்ளுறவே போற்ற
ஓங்குநந்தி கேசனுணாந துமைபாகற குரைக்கத
துண்டமதிச சடிமுககண நாயகனஅண் டரையிச
சூழலகொணா கெனவிளிததுச சோதிமுனம்

[விடுத்தான. (112)

1847. உமபரனை வருநிறைஞ்சி ஓலமிட்டுப் பெம்மான !

உபேநதிரமும் வாமனனமால உறுதிரிவிக் கிரமன
அமபரமா கியஅண்டம் அனைததுமிடித தெமையும
அடலபுரிந்தான அகந்தையநற றுதியெனவே
[யிரங்கப்

பைமபொனித முச்சடிவக கடவுளனைத துலகும்
பயங்கரமா கத்தோனறும் வயிரவனை யேவத
தும்புருவா புகழ்விருத்த வடிவாமச சுதனைச
சோனைமழை யெனக்குருதி சொரிந்திடமா

[பறைந்தான. (113)

1848. அங்கமனைத் துங்குலவுந் தசையுதறித் துவக்கை
 ஆங்காரத துடனகீறி யனைத்துமஉரித தெடுத்துக்
 கங்குமணி புரைநீலக் கஞ்சுகமாயத தரித்துக்
 கழியுடறகூ ரெனபினைக்கங் காளமெனக் கரத்திற்
 சங்கையறத தரிததனனவிண ணோர்பயந்தீரந
 [திறைஞ்சித்
 தமபதமுற றனருபேந் திரனுமருச சிதத
 கங்கைமுடிப் பானருளால வைகுந்த மடைநதான
 ஐந்தவதா ரங்கோறல அருள்வதைநதும்
 [உரைப்பாம், (114)

அத்தியாயம் 65.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

(1) பரசுராமர் பூசித்தது.

குத முநிவர் சோல்கிறார் :

சமதக்கினி முநிவருகும் இரேணுகைகளும் பிறந்த பரசுராமர் தந்தை
 யின் சொற்படித் தாயை வதைத்தாரா. தந்தை மகிழ்ந்து வேண்டும் வரத்தைக்
 கேள் என்றார். பரசுராமா பணிந்து, 'என அன்னையை எழுப்பித் தருதல்
 வேண்டும். தேவரீர் சினத் தவிராதல் வேண்டும். சிவபெருமானை விதிப்படி
 எப்போதும் வழிபடும் பேறு வேண்டும்' என்று மூன்று வரங்களை வேண்டி
 னார். தந்தையும் அவ்வரங்களை அளித்தாரா.

பரசுராமர் சிவபெருமானை எப்போதும் உளத்தில் இருத்தித் தவம் புரிந்து
 கொண்டிருக்கும்போது, காமதேனுவைத் தனக்குக் கொடுக்காத காரணத்தால்
 கார்த்தவீரியார்ச்சுனை சமதக்கினியை வாளால வெட்டிப் போயினன்.
 இரேணுகை கணவனுடன் எரியில் உடன்கட்டை யேறினன்; ஆனால்,
 இடையே மழைபெய்ததனால் ஆடை மட்டும் வெந்து, ஆடையில்லாததால்
 நாணமுற்று வேப்பந்தழையை உடுத்திக்கொண்டு, புலகசேரி ஒன்றை
 அடைந்தான். அங்கே ஒரு மாதநகி மாவைக்கொண்டு இரேணுகையின் மெய்
 யெலாம் அப்பிச் சுகப்படுத்திப் போற்றினான்.

1848. துவக்கு—தோல். கஞ்சுகம்—சட்டை. அருசசித்து—அகம்—கை,
 அகம்—அகம்பாவம், அகந்தை. கை—இடம்,

தவம் புரிந்துகொண்டிருந்த பரசுராமர் தந்தையின் மரணங்கேட்டு ஓடி வந்து, கார்த்த விரியாச்சுனை லெட்டி வீழ்ந்தி, பிற அரசர்களையும் மாய்த்து அந்தக் குருசி நீரால் தந்தைக்குத் தருப்பணம் முதலியன செய்தார். இவ்வாறு மூவேழு தலைமுறைவரை கருவாழப்பேன் என்று சபதமும் புரிந்தார். அந் நிலையிலே வந்த தாயை வணக்கி இந்து மடுவில் மூழ்குவததார். பிறகு, ஊருக்கும் வெளியே அனனையை வழிபட்டு மகிழ்வததார் பின்னர், 'வீரகத்தி' நீகை வீரபத்திரரை வழிபட்டுப் புனிதரானார். கார்த்த விரியாச்சுனை ஆண்ட நிலமனைததையும் காசிபருகருக கொடுத்த விட்டுக் கேரளம் அடைந்தார்.

(2) தசரத ராமா பூசித்தது

அயோத்தியரசன தசரதன மகனாகத் திருமால் அவதரித்து, இராம னெனநே பெயா தாககிச சீதையை மணந்தார்; தந்தை மொழிப்பதிக காட்டுகருத் தம்பியுடனும் சீதைபுடனும் சென்றார். அககே இராவணன சீதையைக் கவாந்து சென்றான். அகத்தியரின உபதேசப்பதிக சிவபெருமானை வழிபட்டு, இராவணனை வெல்லும் சரமும் வரமும் பெற்றார். பிறகு, வானர ருடன் சென்று சேதுவைக் கட்டி, இராவணனைக் கொன்று சீதையை மீட்டுக் கொண்டு அயோத்தி வந்து, வசிட்டா பட்டாபிதேகம் செய்ய அரசாண்டார்.

அந்நனம் அரசாளும்போது உலவிய பழிச சொற்குப் பயந்து சீதையைக் காளிலே விடுத்தார். சீதையும் புவியைப் பின்று மறைந்தாள். இராமர் சீதையின் பிரிவால் வருந்தி, பிறகு, அசுவமேத யாகஞ் செய்து, சிவ பெருமானை வழிபட்டுச் சரபுவை யடைந்து, உலகில நீகித திருப்பாற்கடலிற் சோந்தார்.

(3) பலராமா பூசித்தது.

வசுதேவனுக்கும் உரோகிணிகரும் திருமால் பலராமராக அவதரித்தார். கலப்பையைப் படையாகக் கொண்டு, அரசக்கரை வென்று, உமையொரு பறகரை வழிபட்டு, யோகமூலமாக வைகுந்தம் சென்றார்.

(4) கிருஷ்ணன் பூசித்தது.

மற்றும், வசுதேவனுக்கும் தேவகிகரும் மகவாகத் திருமால் அவதரித்துக் கிருஷ்ணனெனும் பெயருடன் சிவபெருமானைப் பூசிததுப் பூபாரந தீர்த்தார். மேலும், உபமனனிய முசிவரிடம் சிவதீக்கை பெற்றதச சைவோததமராகிக் குனறவில்லியைப் போற்றி வைகுந்தம் புகுந்தார்.

(5) ஹயக்கிரீவர் பூசித்தது

கலிபுகத்தில திருமால் ஹயக்கிரீவன என்று தோன்றித் தியோரைக் கொன்று, பரமபொருளைச் சிவலிகைத்தில வழிபட்டு வைகுந்தம் அடைந்தார்.

இவ்வாறு பிருகு முனிவர் சாபத்தைத் திருமால் அனுபவித்துக் கழித்தார். அருள்பெற்ற பாரிசுராவதாரம் முதலிய ஐந்தினும் அரசு கா முதலானோரை அழித்த பாவந்தீர அமலனை வழிபட்டு கலம் பெற்று வைகுந்தம் அடைந்தார். மசகம் முதலான அவதாரங்களிற் கொண்ட செருக்குச் சாத்தன் முதலானோர் வழிக்கப் பெற்றுச் சிவனருள் கிடைக்கப் பெற்றார்.

திருமாலுக்குக் கண்ணுவர் சாபம்.

ஒருமுறை திருமாலும் உபேந்திரனும் வைகுந்தத்திலே உரையாடிக்கொண்டிருந்தனர். இலக்குமியும் அவர்களுடன் இருந்தாள். அப்போது கண்ணுவ முனிவா திருமலைக் காண வந்தார். அவரைத் திருமால் முதலானோர் வரவேற்று உபசரிகாமல் மௌனமாயிருந்தனர். அதனால் கண்ணுவர் வெகுண்டு 'திருமாலே! சிவனடிமையாம என்னைப் புறக்கணித்த நீ பல பிறப்புக்கள் ஊமையாய் உலகிலெழுத துழல்வாயாக; இந்தத் திருமகன் மிருகம் போல நின்றதால் மாளிகை அலைவாளாக! இந்த உபேந்திரன் வேடனாக. உன் அடியா சிவநிலை செய்யும் புத்தி கலக்கத்தை உறுவாராக' எனச் சபித்துத் தமதிரும்பிடம் அடைந்தார். இந்த சாபத்துக்கு அஞ்சித் திருமால் சிவபிரானை வழிபட்டு வேண்டினார். அப்பெருமான் இரங்கிக் கண்ணுவரை அழைத்துத் திருமால் முதலானோர் பிறப்பை ஒருதடவையிலே முடித்துக் கொள்ளுமாறு மாற்றும்படிப் பணித்தார். கண்ணுவரும் இணங்கி மாற்றி விட்டு வணங்கிச் சென்றார்.

கண்ணுவா சாபத்தின்படி திருமால் சிவமுனி என்னும் பெயருடன் தோன்றிக் காட்டில் தவம் புரிந்தார். உபேந்திரன் வேடராஜனானான். மாளிகைப் பிறந்த திருமகன் சிவமுனிவரின் பார்வையாற் கருவுறா ஒரு குழலியை வள்ளிக் குழியில் ஈன்றான். அக் குழவிக்கு 'வள்ளி' எனப்போ வைத்து வேடராஜன் வளாதான். வள்ளியடிமைக்கு மகனைப் பருவம் வர புனதகாக்க விடப்பட்டாள். பின்னர், வேடாகள் வெறியாட்டு முதலியன ஆடித் திருத்தணிகை நாயகருக்கு வள்ளியைத் திருமணஞ்செய்து சிதனகன் கொடுத்து வந்தித்தனர். சிவமுனியும், ஈயவேடனும், மானும் தம் சாபம் நீகைப் பெற்றனர்.

சுவன் கதை.

ததீசியுடன் திருமால் பொருத்தது

சுவன் என்னும் அரசன் பிரமாவின் புத்திரன். இந்திரனிடமிருந்து குலிசாயுதம் பெற்றவன். ததீசி முனிவருக்கு ணபன். ஒருமுறை சுவனுக்கும் ததீசி முனிவருக்கும் வாதம் எழுந்தது. 'முனிவரே உயர்த்தோர்' என்றார் ததீசி; 'அரசரே உயர்த்தோர்' என்றான் சுவன். ததீசி கோபித்துச் சுவனை உதைத்தார். அரசன் கோபித்து அவர்மேல் குலிசாயுதம் முதலிய படைகளை ஏவி

ன்ன. முரிவர் அவைகளைத் தடுத்து வெனார். இத்திரன திருமால் முதலியோரிடம் சுவன் அபய மென்று ஒலமிடத் திருமால் ததீசியின பன்னசாலைகருசு சென்று “முரிவரே! அரசரே முரிவரினும் மேம்பட்டவா என்றாவது அல்லது அரசரும் முரிவரும் ஒப்பாவார் என்றாவது சொல்வாயாக” எனக் கேட்டுக்கொண்டார். ததீசி நான் பொய் கூற மாட்டேன் என மறக்கத், தேவர்கள் சூழத் திருமால் ததீசியுடன் போர் செயத் தொடங்கிப் படைகளை ஏவினர். ததீசி சூலமொன்றை நாட்டி அது திருமாலின் படைகளை விழுக்கிற்று. திருமால் விசுவரூபம் எடுக்கத் ததீசியும் தனது மெய்பில விசுவ ரூபத்தைக் காட்டினா. திருமால் சக்கரத்தை ஏவ அது ததீசி மேற்பட்டு முனை மழுங்கி மீண்டது. அப்போது பிரமதேவர் அங்குத் தோன்றிப் போரை விலக்கினார் ததீசி திருமாலையும் தேவர்களையும் பார்த்து “நீங்கள் வீரபத்திரரால் செல்வம் இழந்து சிதைவு பெறக் கடவீரானாக. இந்தத் திருமாலின் பதர்கள் பாசண்டாய்ச சிவனைப் பழித்து நரகங்களில் இடாப் படுவார்களாக”—எனச் சபித்தாரா.

அத்தியாயம் 65.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

1. பரசராமர் அருள் பெற்றது.

எண்சீர் விருத்தம்.

1849. ஓங்குபர மானந்த வெள்ளத்துள துணைந்தே
உமைபாகரை சரணமநிலைந துணாகுத முநிவன
பாங்காமரு வியசவுன காதியரை நோக்கிப்
பகாநதருளவான் அசுத்தனும் பகவானமுன பிருகு
தாங்கருஞ்சா பததாறசம தக்கினியென நெருபோ
தரித்திடவே தவஞ்செயசம தக்கினியாம முநிவன
கோங்குமுகை அனையகூவி முலையீரே ணுகைபாற
கொற்றமிகுத தடலபுரியீ ராமனைப்பெற
\ [நனனூல. (1)

1850. ஏறறபரு வங்குறித்த காலத்தின மகிழந்தே
இராமனுக்கு மறைபபடிதோந் துபநயனம்
[புரிந்தான
போற்றமவ னுமபிதா மலர்ப்பதநன மலாதூயப்
பூசைபுரீர் தவனசாயைப் போலிருநது விருப்பால்

வேற்றுமனம் புரியாமற் பணிகுவனோ போது
 மிககவொரு காரணத்தால் அருமுநிவன ஏவிச்
 சாற்றுமொழிப் படிபுரியி ராமனிரே னுகையாந்
 தாயமுடியை யோராது தடிந்தயலின றனனே. (2)

1851. அககணநற் றந்தைசம் தக்கினிமா முநிவன
 அறைகுவான அருளமதலாய! அனனையென
 [நோக்கா(து)
 இககணமென மொழிப்படிபோய வதைத்தனையன
 [றியுநீ
 இவவளவென நெடுதூ ரைக்கப் படாதபத்தி
 [புரிந்தாய்
 மிககவிருப் பெமக்குளதென றறிகவிரி உனக்கு
 வேண்டுமவரம் அனைத்தினையும் விளம்புதி நான
 [தருகேன
 பக்குவாரீ தெனப்பரவி யிராமனினு போற்றிப்
 பரவசப்பட டொடுங்கியெதிர பகாந்தனனமுன
 [பணிந்தே (3)

1852. எந்தையடி யேற்குவரம் நலக இசை குவையேல்
 எளியேனால அனனையுயிர இறந்ததுமுன போல
 வந்தருளக கருணை செயதி ஆதிவரம் ஈது
 மற்றுமடி களவெகுளி மாற்றுகியீ தன்றி
 இந்துமுடிச சடிலனமலாப் பதமறையா கமதநில
 எடுத்தவிதிப் படிபூசை யெநநாளும் புரியச
 சிந்தைமகிழந் திம்முன்று வரமருளதி எனனத
 தேர்ந்தமுநி வனகொடுக்கச் சிறப்பொடுபெற
 [றனனே. (4)

1853. கீந்தையிசைச் சந்ததமும எந்தைசிவ பூசை
 செயதருளி யிராமனதயா னஞ்செயதே வனத்திற
 பந்தவினை தொந்தமற் றந்தழலின நாப்பண
 பரிந்துகருத்த தருந்தவங்குள புரிந்தருளும் ஏலவை
 அந்தமுநிக கிந்தவம் யந்தனிலவந் ததுவென
 றருளகாம தேனுநலகா அபராதங் குறித்தது
 வெந்திறலின முந்திவரு தந்திரங்கொள் கார்த்த
 வீரியார்ச் சனன்சமதக் கினிமுடிவீழத் தினனால. (5)

1854. பொருக்கெனமாய்த் திட்டுமதிற புரமடைநதான இருடி-
 புங்கவனா கியசமதக் கினிமனைவி யுயிரகொண்டு
 இருக்குமது கறபலவென றழலிடைமூழ் கினளவ்
 வேலவைபெரு மழைபொழிந்த தெரிந்தணையத்
 [துகிலின
 சுருக்குடைவெந் தகலலகு லூருவெளிப் படமாத்
 துயரமிக அடைநதுவெளகித துணைப்புருவ
 [நிகர்க்கும்
 மருக்குலவு தழைதழைக்கும் நிமபவுல வையிலை
 மறைததுடுததுப புலைச்சேரி மறுகுசினனா .
 [எரிருநதாள். (6)

1855. அங்கண்மரு வியபோது தனிநலலாள் மதங்கி
 அழலினவெநது நொந்தவிரே ணுகையரு
 [மாககொண்டே
 யிங்கிதமாய்த் திமிர்ந்துதரிப பிததுடலமுன போறசெய்
 தேத்தினள; இராமனவனத திருந்தபினமா முநிவர்
 புங்கவனா தநதைநறைய செயலகேளா ஈசற
 • பூசைசெயது வேண்ட எமமான புரந்த[மழுப]
 [படைகொண்டு
 எங்குளனெங் குளனகாதத வீரியாசு சுன்னென
 றிமைப்பிலடைந தவனமுடியை யெற்றினனபார்
 [விழுவ. (7)

1856. மறந்நிரு பாகளமுடி தடிந்தவாகள் செந்நீர்
 வாரிகொடு தருப்பணமும் அருககியாரு சலியும்
 கொற்றமுற வேகொடுததான இடபடியின மூவேழ
 குலத்தளவும இருந்தவர்கள் குருநிகள்தென
 [புலத்தோக(கு)
 உற்றவருக கியங்கொடுப்பன எனச்சபதம் புரிந்தான
 உடனாரீண்டும அநகணத்தில் உவந்தருளநற றுயை
 நறறவத்தின வலியாலேத துபுமலாத்தாள் இறைஞ்சி
 நயங்கொடுதத விரதுமடு நன்னீரமூழ்
 [குவித்தான். (8)

1857. போற்றவள மலகியலூர்ப் புரத்திலன்னை மலர்த்தாள்
 பூசைபுரிந் தேசிலநாள் புகழ்ந்துவதிர தனனை
 தேற்றமனம மகிழவித்தான வீரகத்தி யனைத்தும்
 தீர்த்துபவித் திரனாகச சிந்தைசெய்து தக்கன
 ஆற்றுமகம அழிததருளுஞ் சயவீரன மலர்த்தாள
 ஆராதித தேபுரிதன ஆகின்னகா சிபற்கு
 மாற்றருஞ்சீர காரததவீரி யாரசசனனபா ருதவி
 வைகுந்தத திருந்தபினனா மருவினனகேரளமே. ()

2. தசரதராமா அருள் பெற்றது

1858. கனகநவ மணிவிசிறு கவிரொளிபாய சிகரம
 கடவுளார்கள் வரஏணி காட்டியகோ புரங்கள்
 தினகரனவர் திளைப்பொழிய வளநதருகு ளிகைகள்
 செய்யமுகில கண்படுக்குந் திகழஞாயில மதிலசேர்
 பனகதலம அளவிடஆழ்ந் திடங்கொளதெண்ணீ ரகழி
 பலலுயிரும அஞ்சலவமமின பரிப்போமென
 [நழைக்கும
 அனகமணிக கொடிமாட மறுகனந்த கோடி,
 அமரருல கெனவளங்கொள அயோத்தியர்கா
 [வலனே; (10)

1859. இரவிகுல திலகனெனுந் தசரதபு பதிமுன
 இருமைதரு புத்திராககாய ஈசனமலர்ச் சரணம
 பரவியிறை கருணையினுல வசீட்டாதி யெனுநதா
 பதாகளுடன புத்திரகா மேட்டிபுரிநதருள்போ(து)
 அரவிதழி கமழசடில அங்கணன் ஆணையினுல்
 அசகதனவை குந்தமொரீஇ அயோத்தியிலவந
 [துறமேல்
 விரவிநிறை களபமுலை மனைவிகவு சலைபால
 மிக்குச்ச ரதராம வேந்தனென உதித்தான. (11)

1857. வீரகத்தி—வீரரைக் கொன்ற பாவம.

1858. கவிஞ்ஞி—முருகசிவ (சிவந்த) ஞி. ஞினை—மேல்தளம். ஞாயில்—
 மதிவழிப்பு. பனக தலம்—(பன்னகம்—சாகம்) சாகலோகம்.

1860. பருதியென மிதுலைநகர் வருசனக நிருபன

பரவுதவத் தாறபூமி பயந்தருள்சீ தையைநேர்
கருதிமணம் புரிந்து பினனர்த் தந்தைமொழிப் படியே
கனிமொழிபின னவனெடுகான கடந்தனைவ்

[வேல்வைக்

குருதிவடி வாட்படையீ றாவணனவேற் றுருவம்

கொணடுவந்தி ராம்விலக் குமணரைவஞ் சித்துத்
திருவாஞ்சீ தையைக்கொணர்ந்த கன்றனனபின விரக
வருததததால் இளவலுடன் மாயனிடர்

[உழந்தான (12)

1861. தெனறலிளங் கன்றுதவழ் குன்றமுநி வன்பால

சென்று கலுழந் தனன்முநி அஞ் சேலஞ்சே

[லெனரோர்ந்

தனறுவலி துனறர்க்கா பொன்றிடவே சிவனை

ஆராதித துபதேசம் அளித்தருள இராமன
மனறலகமழ கினறமிளிர் கொன்றைவனை குழகன
மலர்ச்சரணம் நறுமலர் தூய் வழிபாடு புரிந்து
பொன்றிகழம மன்றினடம நினறுபுரி யமலன
புரந்தருளுஞ் சரந்தனையும் வரந்தனையும்

[அடைந்தான். (13)

1862. கருவிரற்செம முகநெடுவாற கவியனிகத துடனே

கடலினெடுஞ் சேதிமைப்பிற் கட்டுவிததுப் படர்ந்து
பொருசுமர விஞ்சைகவிக குலசேனை யுடனபோய்ப்
பொருக்கெனவல லரக்கர்படைப் புணரியுடன

[தொலையாத

திருகுசினம் புழுங்கியிரா வணனமுடிகள் தடிந்து

செந்தழறசோ தனைகொடுத்த சீதையைக்கொண

[டயோத்தி

வருகுரிசில் நவமணிசிங் காசனத்தில உடனே

வதிந்தருள்பட் டாபிடேகம பெற்றுமகிழ்ந்

[திருந்தான். (14)

1863. புரிமளமல கியமலாகற் பகமூல நிழலிற

பருமணிசிங் காதனத்திற பாதன்முததின் கவிகை
விரிவினயல பிடிக்கமுனசத் தருக்கனன்சா மரங்கள்
வீச இலக் குவனங்கை விரைந்துவழி படர்ள்

வரிவிழிவெண் ணகைக்கனிவாய்ச் சீதையிடப்

[புறத்தின்

வதிந்திடப்பட் டபிடைகம் வசிட்டன்மன மகிழ்ந்து
புரியவிரிந் தெறிதிகிரிப் படைதிசைக ளனைத்தும்
பொதுவறவே செலவுருட்டிப் புரிந்தருளி
யிருந்தான். (15)

1864. தீரைககரமா மணிகொழிததுச சிதறுகடற் புனியில
தீராத வசைக்குடைந்து சீதையைக்கான் விடுத்தான்
விரைக்கமல மலர்ச்சரணத தேவியுமபா கீண்டி.
மீளவுமுன் போலடைந்தாள் விரகததால இராமன்
உரைக்கருமெயத துயருழந்து பரிமேத யாகம
உவந்திழைத்துப் பரமேசன உபயமலர்த் தாளில்
இரைக்குமறு காறசுரும்புண் னுமலர்தாய் வழிபட்
டினையருடன சரயுவின்மேய இகந்துகடற
படர்ந்தான். (16)

1865. தசரதரா மனும்கவார்ண மாணுனமா அறிவைத
தகைவதனாற பிரதிபந்தங் கான்மிகம்பின் பற்றி
விசையினமுத்தி தனிலறப்போ கததிலிசசை செலவே
விரும்புவிதத லனுபவந்தன மாயேயம விபுவாய்
இசைவதையா வரிததேக செகசிததான மாவை
இருத்துதலசம பந்தமிவை சையோக பாசம
அசைவறவே பந்திக்கத தனையறியா தில்லாள்
அகனறதுயர் மேற்கொண்ட அவதாரம
[இதுவாம். (17)

1864. கடற் படர்ந்தான்—கடல்—பாற்கடல்.

1865. சவர்ணமான்—பொன்மான்—மாரீசன்; பிரதிபந்தம்—தடை; கான்
மிசம்—கண்ம மலம்; அநுபவம்—தூசர்ச்சி; மாயேயம்—மாயை சம்பந்த
மானது—பஞ்ச மலங்களுள் ஒன்று. விபு—எங்கும் வியாபகம் உள்ளது.
ஆவரித்து—மறைத்தது. ஏக—செல்ல, சையோகம்—சேர்த்து,

3. பலராமர் அருள்பெற்றது.

1866. அன்னியமா கியதுவா பரயுகத்திற பினனா
 அசுசுதன்தான வசுதேவன் அழலமுனங்கை பிடித்த
 பன்னியுரோ கிணியயிறறில இராமனென வுதித்துப்
 படைக்கலப்பை கொண்டரக்க பதாதிகளைத்
 [தொலைத்துத்
 தனனிகரில லாததீத தொழிலபுரி பாவங்கள்
 தணநதொருவ வுமையுடனே சங்கரனதா எரிணையின
 மன்னிய ஆராதனைசெய தியோகினவழி பலதே
 வன்படர்ந்து தனதிடமாம வைகுந்தம்
 [அடைந்தான். (18)

4. கிருஷ்ணன் அருள்பெற்றது.

1867. கருகுதுகா பிருகுமுநி வனசாப மதனால
 தண்டுழாயப் படலையண்ணல வசுதேவன் மனைவி
 குருகுசெறி காந்தளங்கை தேவசிதன வயிறற்றி
 குமாரனென வியந்துகிடுட் டினனாக உதித்து
 முருகுமழிதழிநறுந தோளவனைகோ டர
 முதலவனிநு சரணமலா முளரியருச சித்தது
 திருகுசினம புழுங்கியெழு மருவலாயா வரையுஞ்
 செம்புலத்திற பூபாரந தீரவதைத் தனனால. (19)

1868. இரவுபகல அறறவிடத் திருநதுணர் மகத்தன
 ஈட்டுதவ மதலையுப மன்னியமா முசிதாள்
 பரவிநின்று திருநோக்கால பரிசத்தால வாககாற
 பாவனையால ஆகமத்தாற பண்ணுமியோ கத்தால
 விரவுமெளத் திரிகிரியா விதிஞான விதியால
 வீக்குபந்த பாசமறச சமயவிசே டமுமக
 குரவனரு ளாறசைவோத் தமனாகப் பெற்றுக்
 குறவிலலி பதமபோற்றிக் குறுகினன
 [பதமே. (20)

1868. எழுவகைத் திணைகள்:—திருநோக்கம், பரிசம், வாக்கு, பாவனை,
 தூல், யோகம், ஒளத்திரி. ஒளத்திரி—ஓமத்தோடு கூடிச் செய்யும்
 திணை; இது இருவகைத்த—ஞானவதி, சிரியாவதி—சிவ. சித்தி 8—8.

5. ஹயக்ரீவர் அருள் பெற்றது

1869. மீளவுமபின கலியுகாந் தததிறகா யாமபூ
 மேனியனவந் துதிததவயக் கிரீவதொக்க சனபார்
 ஆளவிறல கொடுகலியில் அவதரித்துத் தீயோர்
 அனைவரையும் அடராநின றண்ணலசதா சிவனை
 நாளமலர்ப் பீடலிங்கத் தருசசித்தீ சனதான
 நலகுக்ரு ணையையளித்தித் டடியரான கொடியோர்
 மாளவதைத் தசசுதனதன வடிவெடுத்து முனபோல்
 வைநதே யப்பரியின வைகுந்தம் அடைந்தான, (21)

1870. துண்டுவ மாலபிருகு சாபததான் முறையே
 சாற்றுமவ தாரமீ ரைநதினுங்கண ணுதலால
 கொண்டவிறல அகற்றியிடப் படுவதுதான் ஐந்தாங்
 கூரருள்பெற் றுடனினபங் கொளப்படுவ
 [தைந்தாம
 பண்டைவினைப் பிருகுசா பந்திரந்தான பினுமிப்
 படிகறபந் தோற்றுமநே கமமவதா ரங்கன
 கொண்டனனமால புராணத்தி னிடைப்பட்ட தைநதுங்
 கூறவில்லை மறறவைநதுங் கூறினது புகலவாம, (22)

1871. அசுசுதனதான் பரசிரா மனமுதலாம ஓரைந்
 தவதார மெடுத்தசுரர் இராககதர்மா னிடாக்க
 மெச்சவிறற படைதொலைத்து வருமபழிபா வங்கன
 மீட்பாரெண ணிசசுருதி விதிப்படிசெஞ் சூட்டு
 நச்சரவக கசசைபுனை அண்ணலமலாப பாதம்
 நாணமலாதூய அருசசித்து நளளிரவில நடிக்கும்
 விசுவநா தன்னருளால மெய்தணநது தனது
 வியனபதமே வினனைநதும் விமலனருட்
 [செயலே. (23)

1872. மறைசெலுவிற கொடுவந்து திசைமுகனுக் கீந்த
 மச்ச இணை விழிபிடுங்க மாசாததன தனையும்
 அறையடித்தாங் காமையென்புக கொருகொம்பன
 [தனையும்
 ஆதிவரா கக்கோட்டுக் கறுமுகச்சேய் தனையும்

1871. மெய்—உடல்.

1872. அறை—உடல்.

முறைசெருசெய இரணியனை அடுநரசிங் கத்தின
முடியதஞ்சு கடலவீரன் தனையுமு வடிக்காயக
குறையுமுரு வாமனன தோல கங்காளந தனக்காயக
கோரவயி ரவனையுமே கொடுவருகென

[றணிநதான. (24)

திருமாலுக்குக் கண்ணுவர் சாபம்

(வள்ளி திருமணம்)

எழுகீர் விருத்தம்

1873. செஞ்சிறை கலுழப் பரியுகைத் தருளுந்
தேஅரும் பதததுமுன, னோநாள்
மஞ்செனக கிளாபொற புருவுபேந்தி ரன்போய
மரீஇயவோ ரைமபடைக கடவுள்
இனசொலின் தமது மூாததிபே தத்தால
இருந்தருள உபேந்திர னுடனற
குஞ்சரப பீடா வேளமுத லியாபோல
கூடிநன மொழியுரைத் திருந்தான.

(25)

1874. அந்தஏல வையினில காசிப இருடி
அருந்தவப பேற்றினுல உதித்த
மைந்தனரிந தியமைந தொருவுகண் ணுவனும்
மாமுநி அசசுத னுடனே
புந்தியுள் மகிழநன மொழிபல விருமபிப
புகன்றிட வேண்டியோங் கியவை
குந்தமே வினனமால உபேந்திரன் சிவனதாள
குறித்தகண் ணுவனேநோக கிலரால.

(26)

1875. அன்றியும் இருக்க ஆசனம் பொருக்கென
றளிக்கிலா அவனதனை வருக
எனறுநன மொழிகள் ஆயினும் சிறிதொன
றியம்பிலர் மவுனமுத திரையாய

1878. தே—கடவுள் (திருமால்). பொற்பு உரு—உபேந்திரன். பீடர்—
பெருமை உடையவர்.

ஒன்றுபட்ட டிருந்தாரா கண்ணுவ முநிவன்
உடனறுமா யவனதனை நோக்கிக்
கொன்றையஞ் சடையான அடியனென றறிந்துங்
குறித்தெமை வழுததுகின றிலையால; (27)

1876. தண்டுழாய வனைந்த விண்டுவே! அலோகஞ்
சனனா மூகனும் உருவம்
கொண்டுபா ரனைத்தும் எனது சாபத்தாற்
குறுகுதி யெனச்சொலி அயலசேர்
புண்டரீ கசசெந திருவுமே மிருகம்
போலநிற கின்றதால் இவளும
மண்டு கா நகத்தின் மானவடி வெடுத்து
மறுகுக எனச்சொலிப பின்னும், (28)

1877. மருங்குசே ரிந்த வுபேந்திரன தானும்
வனத்திடை யிப்படி மருள்சோ
இருங்கொலை புரியுஞ் சவராபா லுதிகக
எனச்சபித தன்றியும் உலகிற
சுருங்குமா முகச்சங் காழியம் படையோய!
துண்ணென உனதுபத தாகளமுப
புரங்கடந தவனிற ககலநிந தித்துப்
புந்திமோ கிககவென றுரைத்தான். (29)

1878. அங்கணன் மலாததாள போற்றுகண் ணுவலதன்
ஆசசிர மத்தினமே யின்னபின்
பங்கய மலாச்செங் கண்ணனுஞ் சாப்ப
பயத்திலா குலமபுரிந திறையைச்
செங்கையால வழிபட் டேத்தியிச சாபஞ்
செப்புமுன இலிங்கபீ டத்திற
சங்கரன வெளிப்பட் டொல்லைகண் ணுவனைத்
தனதயல அழைத்திவை உரைப்பான். (30)

1879. அருந்தவ முநியே! ஓர்சன னத்தில
அச்சதன் தானனு பவிக்கப்
புரிந்தருள் மிகுதி யானசெந் திருவைப்
பார்த்திவள் தானும்ப் படியே

1877. சுவர்—லோடா.

1878. ஆகுலம்—தயர்.

பொருந்தவோர் சனனம மான்வடி வெடுக்கப்
புகலுதி உபேந்திரன தானும
திருந்தவோர் சனனங் கிராதனாய் உதிக்கச
செப்புதி எனவுரைத் தனனால்.

(31)

1880. ஊற்றிருந் துமிழ்செந் தேறலகொப் புளிக்கும்
ஒள்ளிதழ்க் கடுக்கையஞ் சடையோன
சாற்றிய வசனம் உடலபுள கிக்கத்
தன்றலை மேற்கொளா வணங்கிப்
போற்றிநின் றெந்தாய் அப்படி யெனறே
புகன்றுகண் ணுவமுநி பணிந்தான்
ஆற்றருந் தவத்தோன மொழிப்படி நெடுமால்
அருஞ்சிவ முநிவனா யுதித்தான்.

(32)

1881. நேமுகு முநிசா பத்தினால் முறுக்குத
தோடவிழ்த் தாறுகால வண்டு
முழுதுபாண் மிழறறும் பெடைதழீஇ மதுவுண்
டுறங்குகொத தலாநறுந் துழாயமன
பமுதகல் அலங்கல திருவுமான தோன்றிப்
பாவுகான் அடைந்தனள் அயல சோ
முழுதுணர் புலனும் உபேந்திரன முதலோர்
மூரிவில வேடாபால உதித்தான்.

(33)

1882. செம்பொனின் சலத்தாழ வரையிறை யகிலிற
சிந்திய புனணையம் போது
உமபல தனைய உருக்கருந் தடங்கட்
டுபநெடுஞ் செவிமடற குறுவாற
சம்புலின் கனியொத துறழ் குளப படிமான்
தனைச்சிவ முநிவரன் நோக்கித
தும்புரு வாகள்சேர் மணமெனக கருதச்
குலமுதிர்ந் தசலமே வியதே.

(34)

1881. தழாய் மன்(னும்) அலங்கல். முதல்—முதலில், முன்பாக.

1882. செம்பொனின் — சிந்திய—புனைப்போது — ‘புனைகன்மாமலர்
பொன்னுதிக்கும்—சம். தேவா—III—11—1; பொன்னினர் நற
மலர்ப் புனை—அகநா—126, உம்பல்—எழுச்சி; கட்டு—கண்ணை
புடையது. தும்புருவர்கள்—கந்தருவர்,

1883. ஞ் றுவர் முனம்வள் ளிக்கிழங் கெடுத்த
 குழியினமான வயிறுநொந் துளைந்து
 நின் றுகந் தீனற குழவியைக் கிராத
 நிருபனா தரவுடன வியந்து
 தன றுணைக் கரததால எடுத்தது மோந் துவந்து
 தனையையாய்க் கொண்டுசீ றூரிற்
 சென றுசிற் றிலிற்போய் வள்ளியென் றொருபேர்
 செப்பிமா மனைவிகைக் கொடுத்தான. (35)

1884. தீங்களங் குழவி மகள்முலை கொடுத்துச்
 செயயகாப பணிந்துவக் காவும்
 சங்கநன மணியுங் குன்றியுந் தரிததுத்
 தளாநடை பூந்தழை யுடுத்துக்
 கொங்கைசற றருமபச சேடிய ராய
 குழுவொடம மனைகழங் கூசல
 மங்கையம பருவத் தாடவிட் டினிதில
 வளாபுனங் காக்கவைத தனரால. (36)

1885. துண்டழை மலாப்பந் தரிநகணம வேண்டத்
 தடமலா குளவியந் தொடையல
 எண்டிசைப் புறமும் நாறறிநெய் தீபம்
 ஏறறுபு நறும்புகை யெடுத்துத்
 தொண்டகந் துவைக்கக் கொழுவிடைக் குருதித்
 தூயவெள் ளரிசி சில பவிசசெய(து)
 -அண்டரும வியப்பப் பொருமலா சிதறி
 ஐயவி நெய்யொடப் பினரால. (37)

1886. நிறைபெரு மரககால அகனறு வகைய
 நெனமுதற் பரப்பிகுத துபுகால
 குறைவறச செந்நூல சுற்றிநாப் பணசெங்
 குருதியஞ் செந்தினை பரப்பி

1884. வக்கா—சிப்பிலகை: 'வக்காவின் மணிபூண்டி'—தந்த்ரு. கும.—79.

1885. குளவி—மலைமல்லிகை.

1886. குத்தபு—குத்தி.

1885—86. "சுறுப்புக்கை எடுத்து" முதலிய—திருமுருகாற்றுப்பட்டையைத்
 தழுவி நிந்தினமன,

நறைகமழ பசுமஞ் சட்புனல தெளிதது
நதிபுரை யருவிமுன அகன்ற
பிறைநுதற கனிவாய் வளளியை நிறுத்தி
பிணிமுகம புகாமுகம வழத்தி.

(38)

1887. வளளுகிர்த தகட்டுச் சூட்டுநீள் சிறகர்
வாரணக கொடிதிசை உயாததி
புள்ளரை நெடுந்தாட் சததளப பொகுட்டு
முளரியஞ் சிறறடிச சதங்கை
வளளலெங் குலத்தே வாகிய திருத்த
ணியிலவருஞ் சரவணன தனக்கு
விளளரு மகிழ்ச்சி பெறக்கொடுத்த திறைஞ்சி
வீணையாழ் குறிஞ்சிபா டினரால்.

(39)

1888. சேநதினைப புனமும் உமிழ்நறா வொழுகு
சேடிஞால அருவியாய மலையச
சந்தன வனத்தண சாரலும் வளங்கள்
சகலமும் மரீஇயமா மலையும்
நெகுரக கனிமும் நாவியும் மணியுஞ்
செம்பொனுஞ் சீதனங் கொடுத்தது
வந்தனை புரிந்தே வினா, தம் திடம்பின்
வெலைசா பந்தணந தடைந்தாரா.

(40)

சுவன் கதை.

(ததீசியுடன் திருமால் பொருதது)

1889. சேம்பொனின் கறறை தெரித்தசெஞ் சூட்டுச
சிறகரோ திடம்பரி உகைக்கும்
அம்புயன் ஒருகாற நெருக மருத்துள்
அடாததெழும் மமமரிற் பிறந்தோன
உம்பரும் வியப்ப வருசுவன், மகவான்
உதவுவச சிரப்படை தரித்தோன
அம்பரம் புடைசூழ அலாதலை உலகம்
அனைத்தையும் பொதுவறப் புரந்தான.

(41)

1886. அருவிமுன—அருவியின் முனடி.

1889. மருதது—வாயு; கிருகர மருதது—தசவாயுக்களுள் ஒன்று; கோபத்தை
உண்டாக்குவது—(சிலப்—3—26—உரை) “கோபக கிருகரனும்”—
இசை நணுக்கம். மம்மல்—என்று ஒலையில் உள்ளது.

1890. அனனகா லையிலாற றருந்தவக கிழமை
 அந்தணன ததீசிமா முநிவ்ன
 மனனவ னுடனநட் பானகா லையிலோரா
 வைகலமா தவனமுகம நோக்கி
 இந்நிலத் துயர்ந்தோ ரியாரெனத ததீசி
 யியம்புமா தவாகளே யெனனப்
 பனனரு முநிசொல மறுததுயாந தோனே
 பார்த்திபன என்றுகோ வுரைக்கும், (42)

1891. அருந்தவக் கிழமை பூண்டருள் ததீசி
 அரசனை முனிந்திடக காலால
 வருந்திட வுதைத்தான அரசனும் எழுந்து
 வனபடைக குலிசமா நியமெய
 பொருந்திட விடுததான முநிவனும் படைகள்
 பொருக்கென விலக்கினன சுவனபோயக
 குருந்தினிற கலைகள் கவாநதுசென றிருந்த
 குழகனைச சரணென அடைந்தான. (43)

1892. விரிகதிர்க் குலிசப படைவலன ஏந்தும்
 விண்ணவா கோனமணி வணணன
 பரிவுடன அபயம அஞ்சலென றமைத்துப்
 பனனக வயிரிமேற படாந்து
 வரியளி முரலும் பனனசா லையிறபோய்
 வாமபரி தணந்துவஞ் சகததால
 எரிதழன மகவே நியனெனச சென்றே
 இருந்தவத ததீசியோ டுரைக்கும். (44)

1893. அநதணா அரசே! மறையவா தமிழும்
 அதிகராம அரசரென நெருகாற
 புந்தியுள் மகிழ உரைத்திமற றலது
 பூசுரர்க் கொப்பாமன னவரென(று)
 இந்தியஞ் சயித்தோய! இயம்புதி மகிழ்ச்சி
 எமக்குமாம எனனலுந் ததீசி
 ஐந்திகற படையோன மொழிதனைக கேளா
 அருந்தவத தோனபினும் உரைக்கும். (45)

1891. குழகன்—திருமால்.

1892. பன்னக வயிரி—சுருடன்.

1894 பைந்துழாய் அலங்கற் பண்ணவன் எனறே
 பகுத்தறிந் தன்னுனை யுளத்தில
 ஐந்துபா வத்தி னுங்கொடி துரைக்கி
 லம்புலை அழகையா தலினால்
 இந்தவா சகங்கட் டுரைப்பதோ இலையான
 எறுழ்வலிக் குருசிலுக கஞ்சேன
 சிந்தனை யிலைநீ செலகென மலாககட்
 டேவுன்ற கருமபடை விடுத்தான.

(46)

1895. முனிவனுந் தண்டந் தனைநினைந் தெடுத்து
 முவிலை வேலென நாட்டித்
 துனிவற இருந்தான வருபடை யனைத்தும்
 சூலமே விழுங்கிய ததனால்
 பனியிரு விசுமபின மாயனவிச சுவமாம
 படிவமே எடுத்தனை அதனைத்
 தனிவல முநியும் விசசுவ தேயம
 தன்னிடங் காட்டினான் அதனால்,

(47)

1896. மாயவன மிகவும முனிநதுபண் ணவனமேல
 வலியினால் தொலைத்திடக் கருதி
 ஆயிரங் கதிராவிட் டவிரொளி பரப்பும்
 ஆழியம் படைதனை விடுத்தான
 போயது இருடி புங்கவ[ன தனுமேல]
 பொருக்கெனப் பட்டதின கூமை
 காயகதிரா மழுங்கிச் சுவரெறி பந்துக
 கடுக்கமீண் டோடிய தம்மா.

(48)

1897 அரவணை துயிலபண் ணவனதனக் காக
 அமராகள் வரவர மிகுத்த
 வரமொடு மிகுத்த திப்பியப் படைகள்
 மழுங்கிமீண் டனவவ்வேல் வையினில

1894. பாவத்தினும்—பாவகளுள்ளும்; புலை—பொய், மலர்க்கட்டே—மலர்க்
 கண தே—மலர்போலுந் தண்ணையுடைய தேவு—திருமால்.

1896. பண்ணவன்—முனிவன்.

1897. குரவனும் மலர்த் தே—பிரமன்.

குரவனும் மலாததே அச்சுதன தனையுங்
கொடுமபடை கொண்டு போர் புரியும்
சுரரையும் விலக்கி விடுத்தனன் ததீசி
துளவமால அமரரைக் குறித்தே. (49)

1898. உருத்திர அமலன சினத்தினிற பொருக்கென
றுதித்திடும வீரனா லீவிர
திருத்தகு வானுஞ் செலவமும் உயிருஞ்
சிதைந்திடக் கடலிராகள எனறே
கருத்தினிற புழுங்கி மாயனை நோக்கிக்
கடிதுநின் பததர் மெய்த துறவோர்
பெருத்தபா சண்ட ராய்ச்சிவற பழித்துப்
பினநர கங்களாள் கெனருன். (50)

அத்தியாயம் 66.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

திருமால் பூசித்தது

ததீசியின் சாபம் பெற்ற திருமால் தாம் சுவனாகுப பரிந்து சென்றது
பிழையென உணர்ந்து வருந்தித் தில்லையை அடைந்து பெருமான திருவரு
ளால் பாதகர் தீர்த்து, திருக்கடத்தைத் தரிசித்து அங்கேயே இருந்தார்.

திருமால் அம்பும் விடையுமானது

மற்றொரு முறை கந்தமாதன் பருவதத்தில் திருமால் கண்ணுதலை வழி
பட்டு அம்பும் விடையுமாம் வரம்பெற்றுச் சிவபிரான் திரிபுரம் எரித்த காளில்
அகனனமே அம்பும் விடையுமாகி மகிழ்ந்தார்.

நாகாசுரன் வதை

பிறிதொரு காலத்தில் புலிடங்கைக்குப் பிறந்த நாகாசுரன் தேவர்களை
அழிக்கவும், சகல உலகங்களுக்கும் தலைவனாக விளகவும், திருமாலுடன்
பொருது இறக்கவும் சிவபிரானிடம் வரம் பெற்றான். திருமால் சிவபிரானை
வணங்கி 'அண்ணலே! நாகாசுரனுடன் நான் (கிருஷ்ணமூர்த்தியாய்) இருபத
தொரு முறை போர்புரிந்து தோல்வியடைந்து வடமதுரையை விட்டுத்
துவாரகையில் உள்ளேன் நான் அவனுடன் போர்புரியும் போது நீ என்னிடம்
பொருந்தி அவனைத் தொலைக்குமாறு அருள்புரிவாயாக' என வேண்டினான்.
அகனனமே சிவபிரான் அருள்புரியக் கிருஷ்ணபிரான் நாகாசுரனுடன் போர்
செய்து சக்கரத்தால் அவனை அழித்தான். திருமால் உடலிற் சிவபெருமான்

கலந்து போர்புரிந்து வதைத்ததனால் நரகாசுரன் தன் இதய கமலத்தில் ஈசனைக்கண்டு வழிபட்டுச் சிவகணத் தலைவனானான். விண்ணவர் கலக்கம் ஒழிந்தார். கிருஷ்ணபிரான் துவாரகையை அடைந்தார்.

திருமால் மோகினியாக வரம் பெற்றது

ஒருமுறை, திருமால் திருவாலகாட்டிலே சிவபெருமானை வழிபட்டுத் தாம் மோகினி வடிவமாகச் சிவனைக் கவகரும் வரத்தைப் பெற்றார். தேவர் களும் அசுரர்களும் பாற்கடல் கடைந்தபோது திருமால் ஆமை வடிவாயிருந்து மந்திர மலையாம் மததைத் தாங்கியும், மோகினி வடிவால் அசுரரை வஞ்சித்தும், தேவர்களுக்கு அமுதத்தை அளித்து தாமும் உண்டார்; மோகினி வடிவுடனே சிவபிரானைக் கூடி மகிழ்ந்து சாத்தனாரை மகவாகப் பெற்றார்.

மற்றொருமுறை பிரமன் தன் ஆயுள் முடிந்து இறந்தபின், திருமால் பென்வடிவுடன் சிவனைக்கூடி நான்முகனைப் பெற்றார். சிவபூஜை நாற்பொருளையும் தரும்.

திருமால் தருவாசா சாபம் பெற்றது

மற்றொரு முறை, தருவாசா கேதார வெற்பில சிவனை வழிபடும போது, திருமாலும் அங்கு வழிபட்டுத் தமமுலகு சென்றார். தருவாசா தம் வழிபாடு முற்றிய பின்னா வைகுந்தம் சென்று 'திருமாலே! நீ கேதாரவெற்பில எம்மையும் யாமவழிபடும் இலிங்கத்தையும் மதியாமல் வந்ததனால் நின் கருடன இறக்கவும், உன் மனையாள் கடலை யடையவும், நீயும் வயிரவன் படையால் நெற்றியிலிருந்து இரத்தம் சிந்தவும், உன் அடியவர் சிவநிர்தையராகி நரகடையவும் நோக ' எனச் சபித்துச் சென்றார்.

இச்சாபத்தைப் பெற்ற திருமால் திருக்காளத்தியிற் சிவபூசைபுரிந்து வேண்டினான். சிவபெருமானை வெளிப்பட்டு, 'மாலே! வடுகன் உன் இரத்தத்தை எடுத்திடினும் மீள உனக்கு உயிர் கொடுப்பான். திருமகள் கடலை அடைந்திடினும் பாற்கடல் கடையும்போது மீண்டும் பிறந்து உன்னிடம் வருவான். கருடன் உன்னுடன் போர்புரிந்து நடபுக்கொண்ட மீளவும் உனக்கு பரியாவான்' என்றருளினான். அவ்வாறே யாவும் நிகழ்ந்தன.

ஆகையாற சிவபூஜையாற் கைவராதது யாதுமில்லை. அதற்கிணையாக வேறு பூசையும் இனது.

சலந்தரன் சக்கரத்தைத் திருமால் பெற்றது

பின்னர் ஒருமுறை வானவர்கள் அசுரருக்குத் தோற்றுத் திருமாலிடம் சரணடைந்தனர். திருமால் 'அமரர்களே! நான் தநிசுபுடன் செய்த போரிற் சக்கரம் அவர் மெய்யிற் பட்டுக் கூர்மழுங்கிவிட்டது. அசுரருடன் போர் புரிய

வேறு படையில்லையே! என் செய்வேன்' என வருத்தினர். தேவர்கள் மூன்னர்ச சலந்தரனை அழிக்கச் சிவபெருமான் நிலத்திலே கீறிய சக்கரம் சிவபெருமானிடமே உள்ளது என நினைவு கூட்டினர்.

திருமால் மகிழ்ந்து காஞ்சியிற் சென்று 'அரணடியிலே ஆயிரத் தாமரை மலர் கொண்டு அருச்சித்தார். ஒரு பகல் ஒரு மலர் குறையத் தம் கண்ணையே பறித்து வழிபட்டார். சிவபிரான் மகிழ்ந்து திருமால் விரும்பியபடியே சக்கரத் தையும், இழித்த கண்ணையும், செந்தாமரைக் கண்ணெனும் பெயரையும், செந்தாமரைக் கண்ணென்று வழிபடுவோர்க்கு நலம்பல கிடைக்கும் என்னும் வரத்தையும் அருளினார். திருமால் அவற்றைப் பெற்று, ஆழிப்படையால் அசுரரை வதைத்து அமரரைக் காததார்.

திருமால் மகப்பேறு

ஒருமுறை மகப்பேறு விரும்பிய திருமால் திருவாஞ்சியம் என்னும் திருப்பதியிற் சிவனை மட்டும் வழிபட்டார். உமையம்மையார் வெகுண்டு நின் புதல்வன் சிவபிரானாலேயே எரித்துபோகக்கடவன் எனச் சபித்தார். திருமால் அஞ்சி சிவபிரானை உமையம்மை, முருகவேள் சமேதராய் (சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியாக) மறுமுறை வழிபட்டார். உமையம்மையார் மகிழ்ந்து எரிபட்ட மகன் மீளவும் சிவபிரான் திருவருளால் அழகிய வடிவுடன் எழுவான் என வரம் தந்து மறைந்தார். அவ்வாறே மன்மதனைத் திருமால் மகனாகப் பெற்றார். மன்மதனும் சிவனது நெற்றிகளை நெருப்பால் எரிப்பது பின்னர் அப்பெரு மானால் வடிவுபெற்று எழுந்தான். எனவே, சிவபூஜை மக்களையும் எண்ணி லாப் போகவகளையும் திண்ணமாகத் தரும்.

அத்தியாயம் 66.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

திருமால் பூசித்தது

எழுகீர் விருத்தம்

1899, பின்னரச சுதனதான தன்னிலை பயந்து
 பேதைமை யிழைத்தனம கலக
 மன்னவன வசனம மறுத்திடா தந்தோ
 வருசனை மறையவ னாகிப்
 பன்னருந தவஞ்செய் ததீசியை வேண்டிப்
 பழிபடு வாசகம புகன்றோம
 எனனபெற றனமிச் சாபமே அகல
 ஈசனைப் பூசைசெய் குதுமால.

1900. என்றுளத் துணர்ந்து தில்லைமா நகரில்
எய்தியே யிணையிலி மலர்த்தாள்
ஒன்றுபட் டருச்சித் தொருவர்மு வர்கள்பா
ஓங்குசிற் றம்பல மெனுமபொன
மனறிநிற குனித்த வள்ளலபே ரருளான்
மலகுபா தகததொடர் பொழித்து
நின்றுகட் புலத்தால் திருநடங் கண்டு
நித்திய னாகியங் கிருந்தான்.

(2)

திருமால் அம்பும் விடையுமானது.

1901. பின்னொரு பருவம் கந்தமா தனமாம்
பிறங்கலில அச்சதக் கடவுள்
பொன்னவிர இதழிச் சடிவநா யகனைப்
பூசைசெய் தெந்தைநீ கேண்மோ
என்னையத திரமும விடையுமாய்க் கொணர்நி
யென்றிரு வரங்களகேட் டன்னசீர
பன்னரும் அமலன அப்படி யென்றே
பண்பின லுவந்துசம் மதித்தான்.

(3)

1902. செழுந்திறல் அவுணர் குழீஇயமுப் புரமா
தெரிசன நனந்தலைப் பறளை
உழுந்துமுத துருள்வை முன்னகைத தெரிக்க
வுன்னுமேல வையிற்பரம பொருளாய
எழுந்தனி முதலச சுதனசர மெனவும்
எறுழிசின மழவிடை யெனவும்
அமுநதரம பெறமுன கொணாந்தனை திருமால்
அன்றுதொட் டப்படி யிருந்தான்.

(4)

நரகாசுரன் வதை.

1903 பைம்பொனம புயத்தோட் டலர்பொகுட் டபலைப
பைநதுழாயப் படலைமார் பண்ணல
இமபர்பின னொருகால அளக்காராப பண்ணில
இருக்குமை நாகபூ தரத்தில

1900. ஒருவர்—மூவர்கள்—பா—திருவாசகம், தேவாரம்.

1902. பறளை—தட்டு.

1903, அமலை—இலக்குமி, நல்கித் தம்பமான பரன்,

உமபரும வியபப ஆயிர கோடி
 உறுவரம நலகியே கருணைத்
 தம்பமாம பரணை யிறைஞ்சியா தரிததுத
 தடக்கைகூப் புப்புக்கழந் துரைத்தான. (5)

1904 ஐந்தொழில் புரக்கும் அண்ணலே! பரணே!
 அனைத்துல கேசனே! சுருதி
 வந்தனை புரிபொற பதசரோ ருகனே!
 வாக்குணா வினுககுமெட் பாத
 இந்துசே கரனே! முனமுனை வழிபட்
 டிருநில மடந்தைபா லுதித்து
 விரந்தைகூ றுரகா சுரனளப் பரிய
 விண்ணவா குழுத்தொலை திடவும, (6)

1905. கிரிமுகப பணில முரிதிரை கொழித்துச
 சுழித்தெறி மகரவா ரிதிசூழ
 விரிநில வுலக முதலிய புனன
 வேந்தென இருக்கவும முடிவில
 வரியளி முரலும இதழலா துளவ
 மாலுடன பொருதிநந் திடவும
 அரியமெய வரங்கள் அண்ணலநின் பாறமெற
 றமராயா ரையுந்தொலைத் தனனூல. (7)

1906 அனறியும் அவனமூ வலகிலோம பரிதாய
 அளப்பரும போகமே துயத்தது
 வென்றியோ டிருக்கின் றனனவ னுடனநான
 வெஞ்சமா இழைத்திரு பத்தோ(டு)
 ஓன்றெனும் அளவும அடுபகல தொறுமபோக
 குடைந்ததோற றுத்தரிப் பறப்போயச
 சென்றிடு புதலவ ரோடுமித் திரரா
 தியருடன மதுரைவிட் டகன்றேறா. (8)

1904. கரகாசுரன்—வராக உருக்கொண்ட திருமாலுக்குப் பூமிதேவியிடம்
 பிறந்த அசுரன்.

1906 மதுரை—வடமதுரை.

1907. பரவையின நடுவண் மருவிய துவரைப்
 பட்டின மீதிருக் கினறேன்
 அரணென வருநால வகையிடத் தினும்வந்
 தவனெனைத் தேடுவிக கினறான்
 புரகர! தமிழேன இடத்தில் நீ யொன்றாய்ப்
 பொருந்தின றவனதனைத் தொலைத்தி
 வரமிது எனப்பா முறைபணிந் திருகைம்
 மலாகள்கூப் புபு இரந் தனனால.

(9)

1908. விழுதுவிட் டொளிர்செம பவளநீள் குடில
 வேணியன மாலமுகம் நோக்கிப்
 பழுதற வுனது வலப்புறம் இருந்து
 பண்ணவாக குபகரித் தருள்வான
 முழுதுமா மதுகை அளிககுதும என்ன
 முதிர்வரம் பெற்றுமா யவன்முன
 தொழுதுகோ பால னுகிமண் பயந்த
 தொலலசு ரனைசசமாக் கழைத்தான்.

(10)

1909. இருவர்தம படையும் வெகுண்டறை கூறி
 இகறபடை புரிந்திடும் வேலை
 விருதசு ராகளியா வரையுமே தொலைக்கும்
 விசசவேச சுரனதுழைய் அரிபால
 பொருவருங் கருணை யாறபுகுந் தெழுமற்
 புயவலப் புறத்திருந் தனனழால்
 செருவினில எதிர்த்துச சக்கரப் படையால்
 தீயன்மா முடிதடிந் தனனால.

(11)

1910. மணிவண னிடத்தில இருந்தரு ளீசன
 வதைக்கவே யிறந்திடும் அதனால
 அணிபெறு நரகா சுரன்தன திதய
 அம்புயத் தினிற்சதா சிவனைப்
 பணிமன முவந்து கண்டு கா னாதி
 பத்தியம் பெற்றனன் அங்கண்
 தணிவிலவெஞ் சமர்கா னியஅடைந் தோர்கள்
 தமதுளங் களிக்கவாழ்ந் திருந்தார்.

(12)

1911. பீறையறு கிதழி பகீரதி வணையும்
 பிஞ்ஞகன மாயனைத் தணந்து
 மறைமுறை பரவுங் கயிலைமால வரையின
 வதிந்தினன வாசுதே வனுந்தன்
 குறையிரந் திறைவன மலர்ப்பதம் இறைஞ்சிக்
 கோபுரத துவாரகா புரியில
 இறையருள் விருப்பால எய்தினன வியப்பால
 இமையவர் தம்பதம் அடைந்தாரா. (13)

திருமால் மோகினி வேடம் (பாற்கடல் கடைந்தது)

சாத்தனார் அவதாரம்.

1912. பினனரா லங்காட் டினிலதிரு மகிணன
 பிணங்குசெஞ் சடாடவி இறையை
 உன்னரு மகிழ்ச்சி யாலருச சித்தே
 ஒண்ணுதற பார்ப்பதி கொழுநன
 தன்னருள் வரம்பெற றண்ணலே! அடியேன
 தடவரை நகிலமோ கினியாய
 உன்னுடன் கலவி புரியவே விருப்பம்
 உளதது வேவரம் எனக்கே. (14)

1913. எனறுரைத திறைஞ்சும மாயனை நோக்கி
 ஈாஞ்சடைக் கடவுளப் படியென
 ரென்றுநல வரமீந் தொளித்தனை பினனா
 ஓங்குமக காரணம் அதனால்
 கனறெடுத்த தெறிந்து கலியுதித திடுமால
 கட்டழ கனைத்துமோர் வடிவாய
 நின்றவி ரொளிவிட் டனங்கவேள் பெருநாண
 நிறையழிந் திடவுரு எடுத்தானா. (15)

1914. கரிகுழைப் பிறையுந் திலதவா ணுதலுந்
 தோடெழப பாய்ந்தயல பிறழ்செவ்
 வரிபரந் தழகு மதாததசேல விழியும்
 வடவரை யெனப்புடைத திறுகிக

கரியெனச சுணங்கு விரிந்தெழு முலையுங்
கலாபநுண் மருங்குமென சதங்கை
பரிபுர மிழற்றுஞ் சிற்றடி மலரும்
படைத்துமோ கிரியெனச சிறந்தான். (16)

1915. நெதிரன பிணிக்குந தறியெனத தானகீழ்
தாங்கிய கசசப மெனன
மநதிர சயில மத்தெனப் பூட்டும
வாசுகி கயிறெனத திருப்பாற்
சிறதுவே பதலை யெனஇரு புறமபுத
தேளிரும் அசுரருங் கடைய
வந்தெழும் அமுதை அசுரரை மயக்கி
வானவ ரோடுதான் துய்த்தான். (17)

1916. பைங்கழை குனிததுச சுருமபுநா ணேற்றிப்
படுகுறி அமலமே னியிலே
ஐங்களை தொடுத்த மதனை யெரித்திட்
டயலபடர் இரதையஞ் செயித்துத
துங்கமேற படரும் இரேதசை யுடைய
சுத்தனைத தழீஇக்கல வியினவான
புங்கவா பரவச சாத்தனைத் தனக்கும்
புத்திர னாகவே அடைந்தான். (18)

திருமால் பிரமனை ஈன்றது.

1917. பின்னரும் ஒருகற பத்துவா ரிசத்திற
பிறந்திடும் விதியிறந் திடுநாள்
மினனவிர திகிரிப் பண்ணவன பரனை
விரும்பியாச சித்துமெல வியலாயத
தன்னிக ரமல னெடுத்தழீஇ விரிஞ்சன
தனைப்பயந தன்னவிரி நிலத்தில
உன்னருஞ் சிவபூ சைப்பலன் பொருளான(கு)
உதவுமீ தெவைககுமே அதிகம, (19)

1915. பதலை—தாழி—(பாளை)

1917. விதி—பிரமன்.

திருமால் தருவாசரார் சாபம் பெற்றது.

1918. முனிவர்புங் கவனா கியதுரு வாசன்
முன்னாகே தாரவெற் படைந்து
பனிமதிச் சடிவக் குழகனைப் பூசை
பரிந்துசெய போதுவை குந்தத
தனிநகர் தணந்து மாலகரு டனிறகே
தாரமே விசசிவ பூசை
இனிதிழைத துடனசுத தாசம னஞ்செய
திறைஞ்சியே தன்னுல கடைந்தான.

(20)

1919. பொருவில சீர்த் துருவா சன்விதிப் படியே
பூசையை முடித்துமால் பதம்போய
விரிநில மளந்த மாயனே! விண்ணோர்
விரும்புகே தாரவெற பினில நான
இருமையும் பெறவே வழிபடும அமல
இலிங்கபீ டத்தையும் எனையும்
பரவியேத தாத கன்றனை யதனால்
பரியிறந் திடக்கட வதுவே.

(21)

1920. பரிமள வனசுத திருவுமிக கணமே
பரவையை யடைந்திடக் கடவள ;
சொரிதழற கடைக்கண் வயிரவக் கடவுள
சூலவெம படையின லுனது
விரிநுதல அதிரக் குத்தியே யிரததம்
விரைந்துடன் வாங்கிடக் கடவன;
பரிபவப் படுமுன் னடியருளு சிவனைப்
பழித்தள றடையவே கடவா.

(22)

1921. என்றுமா தவனை முனிதுரு வாசன
இப்படிச் சபித்துவந் தனன; பிண
சென்றுமால் திருக்கா ளத்தியை அடைந்து
சிவனையா ராதனை புரிந்தான
குன்றவார் சிலையா னுடன்வெளிப் பட்டுக்
கூறுவன் கண்ணனே! வடுகன
வன்றிறற படையால வதைத்துனை மீள
மனமகிழ்ந் தெழுப்பவே கடவன.

(23)

1922. கணங்குபூத் திளங்கேழ் கனிந்தழ் கொழுகுந்
 துணைமுலைக கமலமண் டபஞ்சேர்
 அணங்குபாற் கடல்விண ணவாகடைந் திருநாள
 அதனிடையுதித்திடக் கடவள்
 பணங்கொள்மா சணத்தே வயிரிநின னுடனவெம்
 பறந்தலை யமாபுரிந் துடன மீண்(டு)
 இணங்குவாம பரியா கக்கட வதுவென்
 றிடரொழிக குஞ்சிவன உரைத்தான, (24)

1923. அங்கணன உரைத்த படிமரைப் பொகுட்டில
 அணங்குபாற் கடலக டுதித்துப்
 பங்கய மலர்ச்செங் கணணனை அடைந்தாள ;
 பன்னக வயிர்கா சிபன்பால்
 பொங்குள மகிழ்த தோற்றிமா லுடனே
 பொருதுவா கனமதா யினது ;
 செங்கணமால சாப மொன்றினுந் தவாமல
 சிவனருச் சனையினுல அகனருன. (25)

சிவ பூஜை விசேடம்.

1924. வீரிகடற் புவியில ஆகையாற் கரத்தின
 மேவுநெல லிக்கனி யெனவே
 தெரிதரக் கலிகா லத்தினும எவாக்குந
 தெரிநதுகை கண்டதே தென்னில
 அரியயற் கரிய பரமநா யகனதன
 அருச்சனை அதற்கிணை யாகப்
 பிரிவறத் தணவாப போகமும் உயாமெய்ப்
 பேறுநல் குவதுமற் றிலையால. (26)

சலந்தரனது சக்கரத்தை பெற்றது.

1925. பின்னரும் ஒருகா லத்துவிண் ணவர்கள்
 பிரிவறப் பொருமசு ராகளபால
 உன்னருந் திறலும் ஊக்கமும் வரனும்
 உடைநதுநொந் தச்சுதக் கடவுள்

சன்னிதி சரண மாயடைந் துள்ளந்
தளர்ந்துமெய நடுநடு நடுங்கிப்
பன்னரு மறைதேர் பகவனே! அசுரா
பண்ணவா பதங்கன்கைக கொண்டா. (27)

1926. பொருவில்மா தேவன அருளிநூல முடிபு
புனிதரைக காததருள் செயவும
இருமையுங் கருதாக கயவரை வதைத்தே
இசைபடைத திட்வரம பெற்றாய்
செருவிலவல லசுரா தமைவதைத் திரங்குந்
தேவரைக காததரு ளென்னும
பருவர லுறுபுத தேளிரை நோக்கிப்
பைநதுழாய்ப் பண்ணவன உரைக்கும். (28)

1927. விருதுரைத் தமாசெய அசுரரை வதைக்க
வேண்டிடுஞ் சக்கரப் படைமுன
பொருதிரு டியாகள் புங்கவ னான
புண்ணியத் ததீசிமெய யனைத்துங்
கருதுவச சிரமாம் எனபினிற் பட்டுக்
கதிராமுனை மமுங்கிய தநதோ
நிருதரை வதைக்க அரிதெனும் அரியை
நேர்குறித் திமையவா உரைப்பா. (29)

1928. சலந்தர அசுரன் மணிமுடி விரைநது
தடிந்திடு நிமித்தமாய இறையோன
நிலந்தறிற் பொறித்த திகிரிவெம் படையை
நினாகையில் வரத்தவம் புரிதி
பொலந்தகி லுடையோய்! என்னலும் முராரி
பொருந்தியே காஞ்சியை அடைநது
பலந்தருங் கருணை யீசனபொற் பதத்திற
பதுமமா யிரமருச சித்தான. (30)

1929. ஒருபக லொருநற் பதுமமே குறைய
ஓந்தத்தற் கிணையென விழியைப்
பருவர லறவே பிடுங்கியங் கணனபொற்
பதத்தினமீ தருசசனை புரிந்தான

பொருவரு கடவுள் ஆயிரம் பருதி
 போனறிடு திகிரியோர் பங்கு
 கருதியக் கணமீந் தளவிலா வரங்கள்
 கட்டுரை வேண்டுவ தெனறான (31)

1930. அப்பகல் மதுகு தன்னும்வீழ்ந் திறைஞ்சி
 அடியனேன் தனக்குரீள் கமலம்
 ஒப்பெனும விழிவேண் டுதுமெனப் புகனறே
 உலகினில யாவனே னொருவன்
 எப்பொழு தினுஞ்சேந் தாமரைக் கண்ணன்
 எனறெனைப் போற்றிசெய் கினறான
 துப்புறு சடையோய! அவறகு வேண் டுவன
 தோற்றிநீ யருடியென் றனனூல். (32)

1931. கடுவிடம நுகரும் மணிமிட றுடையோன்
 கதுமென அளித்தனவ் வரங்கள்
 கொடுவிறல் அசுரர் தமைவதைத் தசுரர்
 குழுக்களுக குடைந்ததே வரையும
 வடுவினமூ வுலகம அனைததையும புரிந்தான
 மாதவர் அனறுதொட் டேயன
 பொடுமலாக் காமலக் கண்ணனென றுரைப்பர்
 உவணவூர் தியுமகிழந் துறைந்தான. (33)

திருமால் மகப்பேறு வீரூம்பியது.

1932. திருமறு மார்பன பினனுமோர காலஞ்
 சிறுவனை வேண்டிவாஞ் சையினூல
 மருமலாத திருவாஞ் சியங்க ரடைந்து
 மழவிடைப் பாகனமா மலர்ததாள்
 ஒருமையோ டருசசித் திறைஞ்சினன் அப்போ
 துமைதனை அருச்சியா ததனூல
 வெருவரத் துளவோய்! பரனதரு மகவும
 விமலனூல வேவவென றுரைத்தாள். (34)

1933. சமையநா யகியிப் படிவெகுண் டுரைத்த
 சாபமேற் கொண்டுமால வெருவி
 உமையுடன் எமது குமரவேள் தனையும
 ஒற்றைவா னுதற்கனா தனையும

இமையுடன இமைகள் மருவிடா வகைநின்
 றிறைஞ்சியா ராதனை புரிந்து
 சிமையமார் கயிலை நாயகன மகிழ்ச
 செய்துளங் களித்து வாழ்த தினனே.

(35)

1934. கதழெரி நுதற்கட் சாமிபே ரருளாற்
 கவுரிமுன தோற்றிமா தவனே!
 மதமலை உரியைப் போராததபிஞ் ஞகனதன
 வரத்தினுல வந்தருள புதலவன
 கதுமெனப் பரனூல் எரிந்தபின மீளக்
 கண்ணுதல அருளினுல வடிவற
 புதமென எடுக்கக் கடவனென றுமையாள்
 புகன்றுகண னுதலொடு மறைந்தாள.

(36)

1935. எரியுமிழ திகிரி யண்ணலப் படியே
 இரதியும மகிழெழில மதனைப்
 பரிவினிற பயந்தான நுதற்கணு ரழலாற
 பாலனும எரிந்தபின முராரி
 பிரிவரு மிமையோரா மகிழும்ன் மதனைப்
 பினனரும மதலையாய்ப் பெற்றான
 புரிசிவ பூசை மைந்தனோ டனந்த
 போகமும் நலகுரிச சயமே.

(37)

அத்தியாயம் 67.

சிவபூஜை மான்மியம் —தொடர்ச்சி

திருமால் மாயானது

ஒரு முறை திருமால் காலகேமி முதலான அசுரர்க்குத் தோற்று மாயா
 புரியில் பரமனை வழிபட்டு, 'அண்ணலே! காலகேமி முதலானோர் மா மாயை
 வடிவின். அவர்களுடன் பொர மாயை வேண்டும். அருள்புரிச' என வேண்
 டினார். சிவபிரான அவ்வாறே மாயை வடிவம் அருள, திருமால் கால
 கேமி முதலானோரை வதைத்து வென்றார்.

சிவபிரான் எலும்பாபரணரானது

ஒருமுறை திருமால் காசியிற் கண்ணுதலை வழிபட்டுப் 'பெருமானே!
 தேவரீர் எங்கள் அகத்தை நீங்க எங்கள் எலும்புகளைத் தரித்தீர்கள்; என்னும்,
 அடிக்கடி அகத்தை அடைகிறோம்; எனவே, தங்களைத் தரிசிக்கும்போதெல்லாம்

அடக்க வுணர்ச்சி உண்டாகுமாறு அந்த எண்புகளை எப்போதும் அணிந்து
எலும்பாபரணை என்னும் திருகாமத்தைப் பூண்டருளுக. மேலும்
விண்டு கந்தரம் ஈர்த்தவன், மச்சவியலினித்தவன், கமட என்பணித்தவன்,
வராகக் கோடு பூண்டவன், நரசிங்க முண்டமூர் தோலும் புனைத்தவன், வாம
னன் முதுகென்பும் தோலும் பூண்டவன்—என்பன போன்ற திருப்பெயர்களும்
தரித்தருள்க! இத்திருப் பெயர்களை இயம்பி வழிபடுவோர்க்கும் இன்பம் அளித்
தருள்க!' என வேண்டினார். இறைவன் அகனனமே வரம் தந்தனர். எலும்பா
பரணர் முதலாய திருகாமங்களைச் சொல்பவர் இருமைபும் பெறுவர்.

திருமால் மத்தள மாயனானது

மற்றும் ஒருமுறை திருமால் சிவபெருமானை அரிச்சகரத்தில் வழிபட்டுப்
பரமனாடு திருக்கூடத்துக்குப் பொருந்தப் படகம், மத்தளம் முழக்கும பேறு
பெற்று மகிழ்ந்தார்.

திருமால் பிறப்பிற் பு அற வேண்டியது

ஒருமுறை திருமால் பரமசிவனைத் திருவெண்காட்டில் வழிபட்டு 'ஐயனே!
பிறப்பிறப்பினால் அலுத்தேன், இனி முததியை விழைகிறேன்' என்றார். கக்கா
தரன், 'ஈனறு! சர்வபூத சங்கார காலத்து, உன்னை மாய்த்து, உன் எண்பு முத
லியவற்றைப் புனைந்து, உன் அடிபவா பிழைகளைப் பொறுத்து, உமாதேவி
வாழ்த்த நடம் புரிவோம்; பின்பு ஒரு படைப்பில் உனக்கு எம் சாரூபமும்
அளித்துப் பின்னர் முததி யளிப்போம் என்று வரமளித் தருளினார்.

இவ்வாறு, திருமால் சிவபூசையினால் எல்லாப் பேறுகளும் பெற்றார்.
இனி, பிரமன் செயத சிவபூசை மான்மியத்தைச் செபுக்கினேன் (என்ற
சூதர் சொல்கிறார்.)

அத்தியாயம் 67.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

திருமால் பூசித்தது (தொடர்ச்சி)

எழுசீர் விருத்தம்

1936. பின்னொரு பருவந் தன்னிலமா மாயன

பீடுறு காலநே மிப்போ

என்னும்வல் லசுர ராதியர்க் குடைந்தே

யேத்துமா யாபுரி யடைந்து

பொன்னவர் இதழிக் கடுக்கையோன் சரணம்
 பூசைசெய் திடப்பரன் வெளிப்பட்டு
 உன்னருங் கருணை புரியமால் முகமன்
 உரைத்துவர் தித்தறை குவனூல்.

(1)

1937 நிருமலக் கடவுள்! கேண்மதி கால

நேமியா தியவிற லசரர்
 பொருவின்மா மாய வடிவின் ரவரைப்
 பொருதட அடியனேன தனக்குப்
 பெருவலி சிறிதும் இல்லைநின் மாயைப்
 பேற்றினால் அபசயப் படுத்த
 ஒருவரம் அருள்தி ஆயிரம் வரங்கள்
 உதவுவோய்! உனக்கரி திலையே.

(2)

1938. என றுரைத் துழுவை அதனூரித துடுக்கும

ஈசனல கியவரம அடைந்து
 வென்றிபெற றிடுமா மாயையாம வடிவம்
 மேவியே அசசுதக கடவுள
 குன்றென வருமவல் அசுராதம வலியும
 கோரமும் அகற்றுமா வலியாய
 மன்றலந துளவோன அசுரரியா வரையும
 வதைத்துவை குந்தமே வினனே.

(3)

சிவபிரான் எவும்பா பரணரானது

1939. பின்னொரு பருவம கயல்விழிக் கனிவாய்ப்

பிறைநுதல திருமணி மாபன
 கன்னலங் கழனிக் காசிமா நகரிற்
 கண்ணுதற் சாமியை அருச்சித(து)
 உன்னரும் வரங்கேட் கின்றனன அடியேன
 உற்ற ஆங் காரநீத திடுவான
 எனனுடை எலுமபும அம்புயக் கடவுள்
 எனபுமங் கந்தரித் தனையே,

(4)

1940. எந்தைகேண் மதியப் படியிருக் கையிலும்

எமததி காரகேண் மையினால்
 முந்தையில அடுத்த அகந்தைமீ தூர
 முனைத்தங்ஙன் நீயெவர்க் கேனும்

சிந்தையுள் மகிழ வெளிப்படும் போது
தெரியஎன நெலுமபுகள் அனைத்தும்
நிந்தைய தற ஆ பரணமாய்த தரித்து
நேர்வெளிப் படுகநின் மலனே!

(5)

1941. சுகமனைத் தினுக்குங் குரவனே! அடியேன
தனக்குமம போருகன தனக்கும
மகபதி தனக்கும விண்ணுளோரா தமக்கும
மற்றுள பேர்களியா வருகுகும
புகலென இருகுகும உனதுமெய் யனைததும
பூனுமென பதனையே நோக்கி
இகலவலி அடங்க என்றுமே வனைதி
இந்தநா மங்களும புனைதி.

(6)

1942. விண்டுநக தரமீராத தவன, திறல மசச
விழிமணி யணிந்தவன, கமடம்
கொண்டஎன பணிந்தோன, கவிழதலை வராகக
கோடுபூண டவன, நர சிங்க
முண்டமோ டதளவேய்ந தவன, பினவா மனனதன
முதுகெலும் பதளபுனைந தவனென(று)
எண்டரும இந்நா மநதுதிப போாகட்
கெளியையாய வேண்டுவ அருள்தி !

(7)

1943. எனறிரந் திறைஞ்சி நின்றமா யவனுக்
கினியநல வரங்கொடுத துமையோ(டு)
ஒன்றுபட் டிருகுகுங் கருணையங் கடவுள்
உமபரில திருவுரு மறைந்தான
அனறுதொட் டென்றும் இந்தநா மங்கள்
அறைபவர் இருமையும் பெறுவர்
மனறலந் துளவ மணிப்பயன தனக்கும
வானவா தமக்குநே யர்களே.

(8)

1944. கனைகடல அகடு சுழலமத தெறியும
கண்ணன்வெண் திங்களங் கண்ணி
புனைசடைக குழகன அடியர்பா லகந்தை
புரிந்திடா திருந்துநே யமதாய்

நினைவுரை தொழிலொத தொன்றின் சிவனதாள்
 நெஞ்சமீ திருத்திய பததன
 தனையுணர் தகண்டா காரவா நாதச்
 சலதிவெள் ளாதமிழந் தனனால.

(9)

மத்தள மாயன் (மாயவன் மத்தளம் வாசித்தல்)

1945. னூறுகொண் டெதிராது கனியுதிர்ந்த திருசெங்
 கண்ணனமீ ளவுமொரு காலம
 பொன்றயங் கிதழி புனைசடா டவிசோ
 புண்ணியன தனையீச் சரத்தில்
 மன்றலந் தளிரால அருச்சுனை புரிந்து
 வரமடைந் தவனபுரி நடத்துக(கு)
 ஒன்றவே படகம் மததளம் சதியோ
 டொத்திட முழக்கியுண மகிழ்நதால.

(10)

திருமால் பிறப்பு இறப்பு அற வேண்டியது

1946. வரியளி முரலபா சடைத்துழா யலங்கல
 வனைந்தமால் பினனொரு பருவம்
 கரிபலந் துறவோற குதவிய திருவேண்
 காட்டினினை முக்கண யகனைப்
 பரிவுடன வழிபட் டெதிரவரு பரனைப்
 பணிந்துகேட் கின்றனன எந்தாய!
 விரிநிலம் படைக்கின றனையளப பருநாள
 மெலிந்தனன பிறப்பிறப பவத்தே.

(11)

1947. அடியனோன தனக்கு வேண்டு வதிலியுன
 அடியினை நீழலசோ முததி
 கடிதருள் புரிதி யென்றமா தவனைக்
 கண்ணுதல நோக்கிமா யவனே!
 பாடிமுத லியபல் பூதசங் கார
 பராந்தகா லத்துலீ லையினால்
 முடிவுற உனைமாயத் துன்னெலும் பதளமெயம்
 முழுதுறாம் அணிந்தெழில படைத்தே.

(12)

1946. கரி—வெள்ளையனை (ஐராவதம்). இது திருவேண்காட்டில் வழிபட்
 டுப் பேறபெற்றது. “வெள்ளனை வேண்டும் வரங்கொடுப்பார் வெண்
 காடு மேவிய விகிதனாரே” அப். தேவா.—vi. 35—9.

1948. போற்றுநின் அனபர் பாதகங் களையும்
 பொறுத்துமை கண்டுபல துதிகள்
 சாற்றுமா னந்த நிருததமே புரிந்து
 தக்கபின் ஒருபடைப் பினிலநாம
 ஏற்றமாம எமது திருவுரு உனக்கிங்
 கீநதுபின் மீணடிடா முததிப்
 பேறறையீ குதுமென றெருவரங் கொடுத்துப்
 பிஞ்ஞுகன திருவுரு மறைந்தான். (13)

1949. படவர வசைதத கண்ணுதற சாமி
 பரிந்தருள வரப்படித துளவக
 கடவுளை வதைததென பாதியால
 உருவம் கனிந்தழ கொழுகவே தரித்துப்
 புடவிமற றெருகா லம்படைத திடுநாள்
 புயலவணற் கனந்தமாம பிறப்பில
 இடரகற் றிடுசா ரூப்பியம் அளித்தே
 இனபவீ டுங்கொடுத தனனால, (14)

1950. ஆகையால நெடுமால் பரசிவன் மலாததாள
 அருச்சுனை புரியுமான மியத்தால
 ஓகையால உலகம் அளித்திடச் சத்தி
 உடையனாய் வலிகள்சோ பவனாய்
 வாகைமா மாயா வடிவனாய்ச் சகல
 வானவாக கதிகனா யெவையும
 ஈகைசேர் புதலவ ருடையனாய்ச் சாபம்
 இலோனுமாய்ச் சுகியுமா யிருந்தான். (15)

1951. இப்படிச் சிவனை யச்சுதக் கடவுள்
 இழைத்தபூ சைகளிலோ சிறிதிங்(கு)
 ஒப்பறு பூசை உரைத்தனன் பூசை
 உள்ள எல லாருசொல யாவா
 துப்புர வுடைய சித்தா? அந் தணிராகாள்!
 சொல்லினமற் றெருவரும் இல்லாத
 தப்பிலபூ சைகள்கேட் கின்றவ ரவாகுசு
 சகலசா மியமுமுண டாமால். (16)

1952. எனறுவெண் பொடியுங் கண்டியும் புனைந்த

இருடிபுங் கவனெனுஞ் சூதன

மன்றலங் கமல வள்ளலபூ சனைசெய

மான்மியங் களிற்சிறி துரைககேன

கொன்றையஞ் சடிலக குழகனை உளததுள

கொண்டுகா மாதிஉள பகைகள்

வென்றிடு முநிபுங் கவாகளெல லீரும

விரைந்துளம் ஒருபடக கேண்மின.

(17)

அத்தியாயம் 68.

பிரமன் சீகாழியிற் பூசித்தது

படைப்புச் சத்தி பெற்றது

பிரமன் சீகாழியில் சிவபிரானை வழிபட்டு, ‘அண்ணலே ! எளியேன் கொண்ட அகநகாரத்தை அடக்க வயிரவக் கடவுள் என தலையில் ஒன்றைக் கிள்ளினா. அதனால் என் உள்ளம் கலகிப்ப படைப்புத் திறனை இழந்தது. அருள் கூர்ந்து முனபோற் படைக்குந் திறனை அருள்க !’ என வேண்டினன். உமைபங்கர் அவ்வரத்தை அருளி மறைந்தாா.

திலோத்தமையைக் காழற்றது

படைப்புத் திறம் பெற்ற பிரமன் முன்போல உயிர்களைப் படைத்தது வரும்போது திலோத்தமை பென்னும் அரம்பையைப் படைத்தான். அவன் அழகு யாவரையும் மயக்கக் கூடியதாக இருந்ததனால் நான்முகன் கருத்தழிந்து அவனைக் காழற்ற வேண்டினான். அவன் திடுக்கிட்டு ‘அண்ணலே ! தேவரீர் என்னைப் படைத்ததனாலே தந்தையானீர்; சுருதியாவும் உணர்ந்த தான்கள் என்னை மோகிப்பது தவறாகுமே’ என்று கூறியும் அவன் செவி யேற்கவில்லை. ஆகவே அவன் அச்சுற்றக் கண்களில் இரத்தம் பாய ஓடினான்; நான்முகனும் அவனைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினான்.

சிவகணங்கள் இச்செயலைக் கண்டு பிரமனைத் தடுத்தது வெருட்டினர்; அவன் அச்சுற்று அசுவமலையில் ஓடியொளித்தான். பழிக்கு இடமான செயலைச் செய்தோமே எனப் பிரமன் உள்ளம் வெட்கி அரனைப் பூசித்து வணக்கி ‘இறைவ ! தேவரீரின் மாலையினால் அடியேன் மோகத்தால் கருத்தழிந்தேன்; சிவகணங்கள் என்பிடர் பிடித்ததுத் தள்ளி என்னை ஓட்டினா. என் பாவந் தீரவும், என் மனைவியாகனான சாவித்திரி, காயத்திரி, சரஸ்வதி ஆகிய

அணங்குகளைத் தவிர மற்றைய அரம்பையர் முதலாம் எவரிடத்தும் என்மனம் செல்லாதிருக்குமாறும் அருள் புரிக' என வேண்டினான், இறைவனும் அவ்வாறே அருளி மறைத்தார். பிரமனும் மனைவியர் தவிரப் பிற மாதர்களைக் குறியாது சம்புவின் மலர்த்தானைப் போற்றி மகிழ்ந்திருந்தான்.

பிரமனுக்கு அகரர் பிறத்தது

ஒரு முறை எான்முகன் கலைமகளிடம் கூடிக் களித்தபோது பாத்கடலில் விடமெனக் கலைமகள் வயிற்றில் அகரர்கள் பிறத்தனர்; அவர்கள் கொடும்பாவம் செய்தனர்; அதைக் கண்ட பிரமன் கடுஞ்சினத்துடன் அவர்களைத் வதைத்துக் கொன்றான். அப் பாவம் நீங்கத் திருக்காளத்தியில் பரமனைப் பூசித்துத் தூயனாய்க் கலைமகளுடன் தன்னிடத்தை அடைந்தான்.

முருகவேளிடங் குட்டுப்பட்டது

ஒரு முறை கயிலையிற் பரமனை வழிபடத் திசைமுகன் சென்றான். அங்கே, முருகக் கடவுள் சிறு குழவியாகத் தமது கிண்கிணியும் சதங்கையும் சரிமபத நியில் ஐயாயிரத்து காற்பான் சுரங்களுக்கு ஒத்து ஒலிக்கத் திருவிளையாடல்கள் செய்வதைக் கண்டு காணாதவன் போற் சென்றான். அவன் செருக்கைக் குலைக்கச் செவ்வேள் அவனைக் கூப்பிட்டுப் பிரணவப் பொருளை வினவினார். அயன் உளறினான். ஆகவே, அவனைக் குட்டி வீரவாகுவிடம் சொல்லிச் சிறைப் படுத்திவிட்டுப் பிரமன் தொழிலைத் தாமே செய்தான். இதனை அறிந்த சிவ பிரான் ஆங்கெழுந்தருளி முருகப் பெருமானைப் புனமுறவனுடன் கொஞ்சித் துதித்து என்முகனை விடுவித்தான். முருகவேள் அம்மையையும் அப்பரையும் பூசித்து வழியனுப்பினார். குமரக் கடவுளுக் கிழைத்த அபசாரம் நீங்கவேண்டிப் பிரமன் காஞ்சியிலே தன் பெயராலே இலங்கைம் ஒன்றை அமைத்துப் பூசித்துத் தூயனானான்.

பிரமன் தாளம் பெற்றது

மற்றொரு முறை பிரமன் நிலவெற்பிலே நிலகண்டரைப் பூசித்தான். அண்ணல் வெளிப்பட்டவுடன் வணக்கி 'ஐயனே! தேவரீர் செய்யுந் திரு கடனத்தைக் காணக் கூட்டத்தில் நினரூல பிரம்படி விழுந்து பொறி கலங்கு கின்றது. ஆதலால் திருமானுக்கு மத்தளப் பணியருளியது போலவே எளியே னுக்குத் தாளம் போடும் பணியை அருள வேண்டும்' என்று வேண்டினான். பெருமானும் அங்கனமே அருளித் தாளமுங் கொடுத்தார். அன்று முதல் பிரமன் இறைவன் கூத்துக்கு ஒத்த தாள வாத்தியப் பணியைச் செய்தான்.

பிரமன் சாரதியானது

பின்னர் ஒருமுறை பிரமன் இறைவனை வழிபட்டு 'அண்ணலே! தமிழேன் தேவரீருக்குப் பணிபுரிய மிகவும் விரும்புகின்றேன்; எனினும், கந்தியாதிய

சிவசணக்கன் அடிக்கும் பிரம்படியால் உள்னம் கடுங்குகின்றது. ஆகவே, திருவுள மிரங்கித் தங்கள் மணித்தேரின் சாரதியாய் வேதக் குதிரைகளை ஓட்டும் பேற்றை அருளுக !' என வேண்டினன். இறைவன அவ்வாறே அளித்தனா.

பிரமன் மற்றும் சத்தி பேற்றது

பரமனை மற்ருரு முறை கமலத்தோன் பூசித்துத் திருமால் முதலான யாவரையும் விழுங்கி வெளிப்படுத்துத் திறனைப் பெற்றான்.

பிரமன் அண்ணாமலையிற் பூசித்தது

திருமாலும் பிரமனும் அண்ணலின் அடிமுடி தேடியபோது பிரமன் அண்ணலின் முடியைக் கண்டதாக மொழிந்த பொய்யுரையின் பாவம் நீங்க அண்ணாமலையிலே விச்சவேசசுரனைப் பூசித்துப் புனிதனாகித் தன் படைப்புத் தொழிலைப் புரிந்து வந்தான்.

பிரமன் அன்னமும் தாமரைப்பீடமும் பேற்றது

முன் ெருக காலத்தில், அயன் ஸ்ரீசயிலத்தில் அரனைப் பூசித்தது, 'விமலரே! தக்கன் வேள்வியின் போது தமிழேனுடைய தாமரைப் பீடமும் அன்ன வாகனமும் அழிந்து போயின. ஆகையால், அருள் கூர்ந்து தாமரை ஆசனத் தையும் அன்னப் பறவையையும் அளித்தருள்க !' என்று வேண்டிப் பெற்றான்.

பிரமன் வேதநகரிற் பூசித்தது

மீளவும் ஒருமுறை பிரமன் வேதநகரில் விமலரைப் பூசித்தது அவரருளால் மறை விதிப்படி சராசரங்களைப் படைத்தது வந்தான்.

பிரமன் ஏமகூடத்திற் பூசித்தது

பிரமன் ஒருமுறை ஏமகூடத்தில் இறைவனையும் இறைவியையும் பூசித்துப், 'பரம்பொருளே ! அடியேன் பிறப்பிறப்பினால் வருத்தி விட்டேன். திருமாலுக்கிரங்கி அவரது கால முடிவில அவரது எலும்பையும் கபாலத்தையும் பூண்டு நடனம் செய்ததுபோல, என முடிவின்போதும் என எனபையும் கபாலத்தையும் ஆபரணமாகத் தரித்து நடனம் புரிந்தாற் பிறப்பறவேன்' என்ற வேண்டினான். அண்ணலும் அந்நன்மே அருளினார் அயன முதலானோர் செய்த புண்ணியம் எவாக்கும உரைத்தலரிது—என்றார் சூதமுசிவர்..

அத்தியாயம் 68.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

பிரமன் சீகாழியிற் பூசித்தது

படைப்புச் சத்தி பேற்றது

எழுகீர் விருத்தம்

1953. வள்ளவாய்க் கமல மண்டபக் கடவுள்
மழைதவழ் சோலைமா மலர்த்தேன்
வெள்ளவாய்க் கழனி கருங்கயல் குடக்காய்
மிளிரிளந் தெங்கினிற கமுகில
துள்ளவார்ந் துடைந்த தண்ணிருல அருவி
சொரிந்ததோ டெழுந்துமின னனையார்
கள்ளவாள் விழியெள் ளியவளந் திகழ்சீ
காழிமா நகரினமே வினனே. (1)

1954. அங்கண தரவான் மழுவலன ஏந்தும்
அண்ணலை அருசசனை புரிந்து
துங்கமாந் தவத்தால் மகிழ்ச்சிசெய் விததான
சோதிமுன வந்துநான் முகனே!
இங்குவேண் டுவதே தியமபுதி தருகோம்
என்னலும வேதனப் படியே
செங்கைகூப் புபுநின் றமலனை நோக்கிச்
சிறபரா! கேட்டியென றுரைப்பான். (2)

1955. ஔததுரைக கரிதாய மலகுமாங் காரம
எளியனேன் சித்தமீ தூர
அடுத்திடும் அதனால் வயிரவக் கடவுள்
ஐந்துமா முடியிலோர் முடியை
மடுத்தகூ ருகிரால கொய்தனன் அதனால
வந்திடும் அசமப் போது
தொடுத்திநநாள் அளவும் சித்தமே கலக்கித்
தொழில்செயா வகைமருட் டியதே. (3)

1956. கடவுளே ! அதனான் அடியுனேன முனபோற்
கணிப்பிலா வுயிர்ப்படைப பதற்கு
மடமையா யினனப் படைப்புறு சத்தி
வந்திட வரம்புநீந் தருளென(று)
இடரினோ டுரைக்கத் திசைமுகன மொழியை
ஈர்ஞ்சடைக் கடவுள்கேட் டுமையா
ளுடனமனோ கரமாய் மிகுவரங் கொடுத்தே
உமையுடன் உமபரின மறைந்தான.

(4)

பிரமன் தீலோத்தமையைக் காதலித்தது

1957. அந்தவே லையிலவா ரிசப்பொகுட் டுறையும்
அண்ணலமராக கண்டனாக காக
வந்தகூற றுவனமார புதைத்துடன் வதைத்த
மாதுமை பாகனல வரத்தால
முந்தைசோ பமுந்தீர் துளந்திறல் படைத்து
முக்கண யகனமலர்ச் சரணம்
சிந்தியா வுலகம் படைத்தர மகளிர
சேரவே விதிமுறை படைத்தான.

(5)

1958. கருங்கயல எனப்போயச செவ்வரி பரந்து
கடைமதாத திருகுழை யிடறிப்
பொருங்கணமா மேருக குன்றென வளர்ந்த
பொமமலவெம் முலையிழை பாதி
மருங்குலவா ரிசத்தில அலத்தந் குழமி
மலகலூட் டியவாடி யற்கு
தருங்கலா பசசா யல தீலோத் தமையைச்
சகலரும் மயங்கவே வகுத்தான.

(6)

1959. ஓங்குதெள் ளமுதங் கனிந்தழ் கொழுகும்
உருவமத தனையுமே கண்டு
ஏங்கிடை வருந்தப் பெருத்தெழு நொங்கை
யிணைதழீஇக் களிக்கமோ கித்துப்
பூங்குயில அனையாய் ! அணைந்தித் துமுதம்
புரந்தருள எனஅவள நடுங்கித்
திங்கடுத ததெனக் கன்னலுட் பழுத்த
தேனமொழிக் குதலையாள் உரைப்பாள.

(7)

1960. கருதிநா யகனே! பிரமனே! எனனைத
தோற்றரு ளிய பிதா நீயே
கருதிமோ கததால எனனுடன கூடிக்
கலவியின் மகிழ்தலதீ தாகும
மிருதியா தியநூ லறிந்திலாய கொலலோ!
மீனாதி யெனப்பயந தோடிக
குருதிநீர் விழிபாயந திடப்படாந தனளக்
குரவனுங் கூடவே துரந்தான.

(8)

1961. தீரிபுரம எரியூட் டியானகைப் புனிதன
சேவடி வணங்கிய கணங்கள
வரிவிழித துவாவாயத திலோததமை தனையே
மலரயன தொடராதனன எனககண(டு)
அரிவையுள நடுங்கும பயநதணந திடச்சென
றம்புய னவனைவிட் டங்கண்
பிரியவே துரத்தி விட்டனா , அகவப்
பிறங்கல்சோந தயனொளித திருந்தான.

(9)

1962. கூடவுள ரெவரும நிரதையே புரியக்
கருத்தழிந தேதுசெய தனமென(று)
இடருழந துள்ளம நடுங்கியே வெளகி
ஈசனை அருச்சனை புரிந்தான
வடதரு வடிசோ சனகரா தியாகரு
மகிழநதருள வளளலமுன தோற்றப
படவர வசைத்த அண்ணலமுன வீழநது
பணிநதுகை கூப்பினை றனனால.

(10)

1963. அடியருக கெளிய கண்ணுதற பரமன
அறைநதிடும அயனதனை நோக்கி
கடிமலா மருவு பிரமனே! வேண்டுங்
காமியம் ஏதுசொல என்றான
துடியிடை உமைபா கனையயன பணிந்து
சுத்தனே! நினதுமா யையினுன
முடிவிலாக காதல வெள்ளமீ தூர
மோகமா யெனதறி வழிந்தேன.

(11)

1960. மிருதி—ஸ்மிருதி.

1961. அகவப் பிறங்கல்—குதிரைமலை.

1964. அன்றியுந் தொடர்ந்து பைங்கழை குளித்த
ஐங்கணைக் கிழவன்வெம் படையாற்
கன்றிவெவ் வழலின் மெழுகென வருகிக்
கரைந்துநா யேன்திலோத் தமையைச்
சென்றிரந் தடங்கா வாஞ்சையால் அவள்தன
செப்பிள முலைதழீஇ முயங்கப்
பினறிரந் தன்னநின் கணங்கள்கண டுருத்துப்
பிடர்பிடித் தெனையோட் டினரால், (12)

1965. பொருக்கென அடியேன ஓடிவந் திந்தப்
பொருப்பில நீள் முழைதனில் அடைந்தேன
வெருக்கொளக கணங்கள் துரத்திய பயங்கள்
மீண்டினம நீங்கவோ இல்லை
இருக்கெனும் மறையா திகளபுகழ்ந் திறைஞ்சும
எந்தையே ! பகவனே ! உளளம்
திருக்கென உனக்கே பததனும் எனக்குச்
சித்தியாய் எதிர்வெளிப் படிவே, (13)

1966. சூங்குமம் பொறித்துச் சுணங்கரும பியபொற
கொமமைவெம் முலைக்கயல் விழியாற
இங்கிதக கலவி மாயைவிட டகலும்
இலகுவிச சுவாதிய ரென்றும்
பொங்கிமேல நோக்கும இரேதசு வுடைய
புனிதரென றுமபுகழ் படைத்தோய !
அங்கையால உனைத்தோந் தருச்சனை புரிந்த
அறிஞரை மதனனோ வருத்தான. (14)

1967. சூம்புவே ! பரனே ! தந்தையே ! யிடர்சேர்
தமியனேற் காகையான மாயை
யிமபர்விட் டகலக் கடவது பினனா
இலகுகா யத்திரி திரண்ட
கும்பமா முலைச்சா வித்திரி கயற்கட்
குமுதவாய்த தவளவே டலரும்
அம்புயா சனத்தி யிவர்கண்மேல விருப்பம்
அனந்தமாய் முயங்கவேண டுதுமால். (15)

1968. அனனவர் விருப்பம் அன்றியே மற்ற
அரம்பையா முலைதழீஇ மருவக்
கன்னலவின மதனைங் கனைவருத் தாமற
காத்தருள் புரிதியன றியுமே
மின்னிடை வருந்தத் திலோததமை தனைநான்
விரைநதுபின தொடரந்தபா வந்தீர்
என்னலும் பரனப் படியென வரமீந்
திமையவ ளுடனமறைந் தனனால. (16)

1969. அம்புயக கடவுள் அப்படி சிவனீர்
தருளவரஞ் சேர்ந்துதன பதத்திற
செம்பொனமெய் பிறழ்கா யத்திரி சாவித
திரிமகிழ் வாணிமூ வாகள்தங்
குமபமா முலைசேர்ந் தன்னியா கலவி
குறித்திடா தகிலமே படைததுச
சம்புவின மலாததாள நினைந்திமை யோராக
தாழ்ந்துபோற றிடமகிழந் திருந்தான. (17)

பிரமனுக்கு அகரங்கள் பிறந்தது

1970. முண்டகப் பொகுட்டு வள்ளலபின னெருகால
மொய்குழற கயலவிழிக கனிவாயக
கண்டமு தெனுஞ்சொற பாரதி களபக
கலசமா முலைதழீஇ முயங்கத
துண்டவெண பிறைவாள் எயிறறுவல லசரா
சொலலிருங் கிழத்திதன வயிறற்றி
பண்டைவல வினையாற பாறகட லுனைந்து
பயந்தவெவ விடமென வுதித்தார். (18)

1971. சீலலரிக குரலநந் துயிரததுவெண் டரளத்
திரைகொழித் தெற்றுவா ரிதிசூழ
தொலலுல கனைத்தும இடருழந் திரங்கச
சொலறகருந் தண்டமே புரிந்திங்(கு)
எல்லையில கொடுமபா வஞ்செயமைந் தர்களபால
எட்டுணை யேனுமன பிலாமல
ஒலலைவெஞ் சினத்தால வதைத்தனன் நினைத்தான
உறுபழி பாவநீங் குதற்கே. (19)

1972. அளவிலா திழைத்த கொடியபா வங்கள்
 அகற்றுக் கா ளத்தியை அடைநது
 துளவமா லெனக்கண ணிடந்துபே ரனபாற
 சூட்டுகண் ணப்பனுக் கருளி
 உளமவா வுடைய ஈசனைப் பூசை
 யுடனசெயது பாவமே நீததுத
 தளவொள நகைப்பா ரதியுடன கூடச
 சரோருகன தனபதம இருந்தான.

(20)

முருகவேள் பிரமனைக் குட்டியது

1973. பாசடைச சிறுமுட் டாடசரோ ருகத்தே
 பனிமதிச சிறுபிறை புனிறறுத
 தேசடைத தவளக கோடுபட டுரிஞ்சுஞ்
 செம்பொன்மெல விதழ்முறுக குடைநதே
 விசகட் டுமிழதேன அருவிதாற நிதழி
 வேணியிற பகீரதி மிலைச்சும
 ஈசனை யொருகாற கயிலைசென றருசகித
 திருகை கூப புபுசெலும் ஏலவை,

(21)

1974. பததுநாற றடுக்கும இதழ்முறுக கவிழ்பொற
 பங்கயாத தொடைப் ப்யம மிழறறுஞ்
 சததமேழ கிளைததை யாயிர நாறபான
 சரிகம பதநியிற சுரங்கள்
 ஒத்தெழு மணிககிண கிண்சிசிறு சதங்கை
 உபயசிற றடியருட் கந்தன
 விததகன் எனையாள குமரன்முன லீலை
 விளைத்திடு கின்றதை அறிந்தான.

(22)

1975. அறிமட முடைத்தாயச சென்றனன குகவேள
 அதுதனை நோக்குரு வுமிழதேன
 வெறிகமழ பொகுட்டுப் பதுமனை விளித்தது
 விவிதமார் தனதுலீ லையினால்

1974. இசைவகை 5040—செய்யுள் 895, 927 பார்க்க. சரிகமபதநியிற்
 சுரங்கள் ஒத்தெழுமணிக கிண்கிண்ச சிறு சதங்கை உபய சிற்றடியருட்
 கந்தன்—“நாதகீத கிண்கிணி”, சதங்கை தருகேதம்” திருப்புகழ்.

1975. விவிதம்—பலவிதம்.

அறிவதற கரிய தாரகப் பொருளே
தறைகுதி யென்னவவ் வேலவை
பிற்தொரு பொருளசொற றன்னவிரல் முடக்கிப்
பிடித்தயன சென்னிசுட் டினனால. (23)

1976. மருங்குநின் றெதுங்கித துகிலுமுள் ளடக்கி
வணங்கிவீழந தெழுந்துபத தியினால்
நெருங்குகைம மலர்கூப் புபுசெவ்வேள மலாததாள்
நினைந்திடும வீரவா குவைப்பாரத்(து)
இரங்குகட் கருணை யாலயன தனைநீ
யிருஞ்சிறை புகுத்தியென றிடுவித(து)
அருங்கடி கமழவா ரிசத்திறை உலகம்
அனைததையுந தானா டைத தனனே. (24)

வேறு

அறுசீர் விருத்தம்

1977. வெடிகுரு தரளங் கொழித்தெறியும்
வேழ அரசாம புல்லகண்டம்
பிடிக்குஞ் சிலையாக குனிததுமலர்
பெய்யும் மதவேள தனையொரித்தோன
படிகுஞ் சுருதிப் பொருளறியாப
பதுமன செயலகேட் டககருமம்
முடிக்கும டடிகுநா தரவாறு புன
மூரல வினைத்தே றுராநதடைந்தான. (25)

1978. கந்தன இருக்கும இடங்குறுங்க
கலியே ! கலியின் நறுஞ் சுவையே !
எந்தம் உயிரே ! உயிர்க்குயிரே!
இருக்கா தியநான மறைவமுததும்
முநதைப் பொருளே ! கணமணியே !
முதலே ! குமரன் எனவடிவாய்
வந்த பரனே ! எனததுதிதது
மலரோன சிறையை விடுவித்தான. (26)

1979. விரிசெஞ் சுடரா யிரக்கரஞ்சேர்

வெய்யோன் அனந்த கோடி குழீஇச்
சொரிகின் றனபோற பிறைநுதற்கண்

தோனறுங் குமரன் மலர்கள் கொடு
வரிசின் தியகட் கருணையுமை

மழவெள் விடையோன் இருவரையும்
பரியுங் குமரன் னவர்கரணம்

பரவி வழிபட் டனுப்பினனால்.

(27)

எழுசீர் விருத்தம்

1980. ஸ்ரீமணிச் சுடிகைப் பஹலைப் பார்த்ந்

எடுத்தபார் மிசையளப் பரிதாயப்
பிரிவறு வியப்பின மலகுசீர் வளங்கள்

பெருததெழு காஞ்சிமா நகரிற்
கரியத ஞ்ரிததுப் போர்தத ஏ கமபன்

கழலருச சனைபுரிந் தங்கண்
பரிவினில தனது பெயரினிலோ ரிலிங்கம்

பரிந்துதா பிததருச சித்தான.

(28)

1981. தென்றிசைக் கடவுள் வெருவவே வடிவைத்

தியுமிழ கொலைபழுத தொழுகும

வென்றியங் கதிரவேற படைவலன ஏந்தும

வேள்பதங் குறித்திடாப் பாவம

ஒன்றறத தணந்து தனபதத தினிற்போய

உடைதிரைப் புவிமுத லியவாய்

நின்றறற புவனம் அனைததையும் படைத்து

நேயமோ டிருந்தனன மாதோ.

(29)

பிரமன் தாளம் பெற்றது :—பிரமதாளம்

1982. கஞ்சமென் பொகுட்டு வள்ளலமீ ளவுமே

கதிராமணி லீலவேற் பதனில

தஞ்சமென றடைந்து பததிமீ தூரச

சங்கரன் தனையருச் சிக்க

அஞ்சலென் றமலன தோற்றிவே தனைப்பார்த்

தறைநதனன விரிஞ்ச ! கேண் மதிநீ

நெஞ்சினில விழைந்த துரைத்தியென் றிடவந்

நேரமஞ் சலிசெய்தே உரைப்பான்.

(30)

1983. எந்தைநீ குனித்த திருநடம் உளந்தோர்ந்
 திருவிழி களித்திடக் காண்பான்
 கொந்தலர் மலர்த்தண் துளவமால் உனது
 குரைகழல அருச்சனை புரியச்
 சிந்தையே மகிழ்ந்து படகமீந் திலயஞ்
 சேவைசெய் யெனறருள் புரிந்தாய்
 நந்தியம் பகவான! எனக்குமே தாளம்
 நல்குதி நிருத்த நோக் குதற்கே. (31)

1984. கீறியனென் தனையும் அடிமையாக் கொண்டே
 திரிமலம அறுத்தருள் புரிதி
 பிறிதுதேர்ந் திடிலீ தனறிமற றதனாற
 பெட்பினோக் கப்படா திலயம்
 மறிதிரைக கடல்நேர் கணங்குழீஇத தொடர்ந்து
 மணிப்பிரம் பறைநதிடிற் புலன்கள்
 பொறிவழி கலங்கி அறிவழிந் துயிரும்
 போமெனக் கருதியஞ் சுவனே. (32)

1985. என்றுமுட் பொதிந்த தாளதா மரைத்தே
 இறைஞ்சி நின றியமபு சொற கேளா
 மன்றலநின றிடததாள் எடுததுமுன நடித்த
 வளளலொப பற்றமா தாளம
 தனறுணைக் கரததாற கொடுததுடன் மறைந்தான
 சதுமுகன இறைஞ்சிவாங் குபுநின்(று)
 அன்றுதொட் டரிய தாளவா ததியமொக்
 கடிததனன் சதிதனக் கேற; (33)

1986. கருததினால தொடர்ந்தும அளப்பருங் காலம்
 கருதவும வெளிப்படா விமலன
 நிருத்தமா த்ரவால விழிமலர் களிப்ப
 நெஞ்சநெக் குருகவே கண்டு
 திருத்தகு மனததில உவகையாய்ப் புவிமேற
 சேருமுப பஃதொனபான் கோடி
 எருத்தமீ திருக்கும் பிரமலோ கத்தில்
 இணையிலி பதங்குறித் திருந்தான. (34)

1983. படகம்—ஒருவகை முழவு; இலயம்—கூத்த விசம்பம்

1985. ஏற—பொருந்த,

பிரமன் சாரதியாக வரும் வரத்தைப் பெற்றது.

1987. பின்னரும் மலரோன பிரமலோ கததீர்
 பிஞ்ஞகன பதம் அருச் சிக்க
 உன்னரும் பகவான முனம வெளிப் பட்டே
 உவந்துபுன மூரலோ டுரைப்பான
 நன்னர்நெஞ் சடைய விரிஞ்சு! நின னுளத்தில்
 நயந்ததே தெனக்கறை மிடற்றோய்!
 பன்னரும் இரதா ருடனும் உனனைப்
 பணிநதுபோற் றிடவிருப் புளதால். (35)

1988. அங்கண ! நினது சேவை செய் தேத்த
 அடியனேற கரிதுபல வாதை
 இங்குள நந்தி யாதிய கணங்கள்
 எற்று கைப பிரமபடி குறிததுப்
 பொங்குளம் நடுங்கிப் பயந்தனன நோக்கிப்
 போற்றிவந் தனைசெயும பொருட்டுத
 தங்கநன் மணிததேர் மறைப்பரி கடவச
 சாரதி யாகவே யருள்தி (36)

1989. னெறுரைத திறைஞ்சு திசைமுகன மொழிகேட்
 டிராவணன கயிலைவெற பொருபால
 நினறகழந் தெடுத்த விறற்புயந் தகர்நது
 நெரிநதிட ஒருவிரல ஊனறிக
 குன்றிடப் பிலமவீழத தருளிறை வரங்கள்
 கொடுத்தவன மறைந்தனன, மலரோன
 அனறுதொட் டிரத சாரதி யாகி
 அருமறைப பரிகடா வினனால. (37)

பிரமன் சத்தி பெற்றது

1990. வனசமென பொகுட்டு வளளலமுன கயிலை
 வளர்மணிச் சிகரமீ துதயத்
 தினகரன் அனந்த கோடிமுன குழீஇய
 திருவுரு முக்கண யகனதாள
 இனவரி யளிகள் முரலமது மலர்கொண்
 தேததியா ராதனை புரியச
 சினமழ விடையோன வெளிப்பட விரிஞ்சன்
 செங்கைகூப புபுமொழிந தனனால. (38)

1991. அடியவாக் கெளரிய கண்ணுதற கடவுள்
 அண்ணலநின் அருளினுற கருடக்
 கொடியவன தனையும் அளப்பரு முலகக்
 குழுததொகு தியையுமென வயிறறிற்
 படியவே பரிககச சத்தியும் பரிதத
 படியவை அபானமாக கததால
 முடியவே தண்பபச சத்தியும் அளித்தி
 முககணு ! என அவை அளித்தான. (39)

1992. செஞ்சொலின் கிழத்தி கோமுனமா யவனைச
 செருவிலவென றவனெடுவ வுலகும்
 விஞ்சவே மறைத்து வாயமடுத தெடுதது
 வழங்கவவ வயிரெலாம நீயே
 தஞ்சமென றிரங்கி யேத்திட அபானச
 சரியினுல விடுததுமுன போல
 அஞ்சலென றுவரது கண்ணுதல அருளால்
 அனைத்தையும் படைத்தனன மாதோ. (40)

பிரமன் அண்ணாமலையிற் பூசித்தது

1993. ஓதிமம உகைதத பண்ணவன் பெரிய
 உன்னத இலிங்கமா முடிபண
 போதிலெண் மொழியாற கண்டனன் என்றோ
 பொய்யுரை புயலவணற கஞ்சா(து)
 ஒதினன தொலையா அபபெரும பாவம
 ஒழிந்திட அருணமால வரையில
 ஆதியாம விசுவேச சுரனினை மலாததாள
 அருசசனை புரிந்தபோற றினனூல. (41)

1994. எடுததுரைக கரிய பூசையின பலததால
 எண்ணிலாப் பாவமத தனையும்
 விடுததுடன் அமல வடிவமா யளககர்
 மீதக டுனைந்திட எழுந்த
 கடுததனை நுகருங் கண்டன மெய் வரததாற
 கணிப்பிலா வுலகமத தனையும்
 எடுததுடன் படைத்தான தூங்கலோர சிறிதும்
 இன்றியே தனனூல கிருந்தே. (42)

பிரமன் அன்ன ஊர்தி, தாமரை வாசம் பெற்றது

1995. மூன்றொரு பகற்சீ பருப்பதத் தரன்தாள்
முளரியா சன்ன அருச சித்தே
உன்னரு மிலிங்கத் தெதிர்வரு ப்ரணை
உவநதுபூ முடியுற வணங்கிப்
பன்னரும் பொருளே! அன்னவா கனமும்
பதும ஆசனமுமே தககன
தன்னரு மகததில நினதுமா கணங்கள்
தழலநிறக கருடனோ டெதிர்த்தே, (43)

1996. ஆதரம பெருக அனைததையும் நுகர்நதுள்
அகட்டெரிக் களித்தன கொணர்ந்திப
போதுள மகிழ்ந்திங கடியனேன தனக்குப
புணடரீ காசனந் தனையும்
ஓதிமப் பரியாம ஊர்திதன னையும்
ஓலலைதந் தருளதியென றிறைஞ்ச
நாதனப் படியென றவ்வரம மகிழ்ந்து
நலகிவிண் மறைந்தனன மாதோ. (44)

1997. புடவிமுன படைத்த பண்ணவன மகிழ்நது
பொருக்கெனப் பிரமலோ கததிற
கடவுள ரனந்த கோடிபேர் குழிஇயக
கதிர்மணி ம்குடகோ டிகளமுன
சுடாவிட நெருங்கி ஒன்றினோ டொன்று
துண்ணென உரிஞ்ச நோ குழ
இடரகன் றுமையோ டசனை வழுத்தி
இனபமுற றிருந்தனன மாதோ, (45)

பிரமன் வேதநகரில் பூசித்தது

1998. மீளவும் மலரோன் வேதமா நகரில்
விமலனாம அததியா கேசன
தாளிணை மலரில் அருசசனை புரிநது
சமபுவின பாலமுனம் பெற்றது

1998. வேதமாநகர் — வேதாணியம். திருவேதிருடி, திருவேற்காடு, திரு
அழக்தர், என்னுத் தலங்களில் சுவாமிபெயர் வேதபுரீசர். திருத்
சமூக்குன்றம்—வேதகிரி.

நீளுமா மறையின் விதிப்படிப் பயந்த
நிகழ்சரா சரவுயி ரெலாநதோந(து)
ஆளுமா கருணை இருத்துபு படைததே
அண்ணலபே ரருளிஞல வதிநதான. (46)

பிரமன் ஏமகூடத்திற் பூசித்தது

1999, பனுவலாட் டியைநா இருத்திய வனசப்
பண்ணவன ஏமகூடத்திற்
பினுமொரு பருவம மறைவிதிப் படியே
பீடலிங் கததிலங் கயிறகட்
குனிசிலைப் புருவ உமையுடன் சிவனைக்
குறித்தருச சிககமுன தோற்றம்
புனிதனைப் பரம பதியையத் தனைநோ
போற்றிவந் தனைசெயதே உரைப்பான். (47)

2000. பனிமதிச சடையோய ! பிறப்பிறப் பினிலயான
பயந்தனன பராந்தகா லத்திற
கனிசூழக் கன்றால் உதிரத்தமா லுடனே
கணிப்பிலாச சராசரம் அனைத்தும்
முனிவற வதைத்து மாயனமேற கருணை
முன்னம் வைத் துகநதுநீ யவனமெயப்
புனிதநீ றுரோமம் எனபொடு கபாலம்
பூண்டுதாண டவமநடித் தனையே. (48)

2001, அண்ணலே ! அதுபோற பராந்தகா லத்தில
அடியனேன சரமமாங் காலம்
நண்ணுபோ துடலந் தனைவினை யாட்டால
நாடிநீ வதைத்தென துடலிற
கண்ணுறு வுரோமம் எனபுவெண் ணீறு
கபாலமா பரணமாய்த் தரித்தே
எண்ணிலா நடனம் புரிந்தரு ளதனால
எளியனேற கினிப்பிறப் பிலையே, (49)

1999. பனுவலாட்டி—கலைமகள்.

2001. சரமம்—முடிவு.

2002. அத்தனே! நுதற்கண் அழலிலுண் டான
 அருமயா னததுநீ றணிய
 முததரா மவர்க்குப் பினுமபிறப் புணடோ
 மூரிநின் சடிலமா கங்கை
 சுததநீ ரவரென புரோமமே விடாது
 தொலையம பிறப்பவர்க் கிலை
 நிததமே அணியென புரோமநீ றுளேறகு
 நிகழத்திட வேண்டுமோ கதியே. (50)

2003. னொறுரைத திடுவே தனுகருல வரமீந
 தீசனமெய மறைந்தனன மலரோன
 அனறுதொட் டுளத்திற பராந்தகா மம்பாநாத
 தறிவினோ டிருந்தனன மலரோன
 பொன்றிட வருகா லத்தரி யுடனே
 போதனை வதைத்தனன எனபு
 மஹலமா லிகையாய அனைத்துதன னொமா
 மதித்துவேண் டியநடம புரிந்தான, (51)

2004. கண்ணுதற சாமி இப்படி மலரோன
 கருதரு தததுவம விடுவித(து)
 எண்ணிலபே ரின்ப அமுதவா ரிதியை
 ஈந்திட அயனவெளிப பட்டே
 அண்ணலமெய வரமபெற றமுதவா னந்த
 அளக்கருட் படிந்தான அவர்கள்
 புண்ணியம எவர்க்கும் உரைக்கரி தென்றே
 புகனறனன சூதமா முரியே. (52)

அத்தியாயம் 69.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி.

இந்திரன் முதலானோர் பூசித்தது

சூதமுரிவர் சொல்கின்றார்:—

இந்திரன் பூசித்தது

இந்திரன் இறைவனைத் திருக்காளத்தியிற் பூசித்து வலாகுரனை
 வென்று தேவர்களுகருத் தலைவனான். வீருத்தாசலத்திற் பூசித்து தரு
 வாசர் சாபத்தால் இழந்த சிந்தாமணி, உச்சைச்சிரவம், வெண்ணையாணி, காம

தேனு, கற்பகததரு முதலியவற்றை மீள அடைந்தான். காஞ்சியிற் பூசித்து கவுதமமுரிவர் சாபத்தால் பெற்ற ஆயிரம் யோனியும் ஆயிரம் கண்களாகும் படிப் பெற்றான். கேதாரத்திற் பூசித்து முரிவாகளால் தான் அடைந்துழன்ற வேற்றுருவம் நீக்கப் பெற்றான். காஞ்சியிற் பூசித்து சயந்தனை மகனாகப் பெற்றான். திருவாரூரிற் பூசித்து மேக வாணமும் உசைச சிரவமும் பெற்றான். புண்டரீக புரத்தில (சிதம்பரத்தில) பூசித்து கண்திபத்தியம் அடைந்து கயிலை மேலினான் திருவண்ணாமலையிற் பூசித்து அரம்பையரையும் சகியையும் அடைந்தான்.

சூரியன் பூசித்தது

சூரியன் பல தலங்களில் இறைவனைப் பூசித்துப் பேரொளியைப் பெற்றான்; ஒரு சூரியன் தக்கன் யாகத்தில் வீரபத்திரரால் தான் இழந்த கண்களை ஈசனை வழிபட்டுப் பெற்றான்; ஒரு சூரியன் அந்த யாகத்தில தான் இழந்த பற்களை ஈசனைப் பூசித்த முனபோலப் பெற்றான். இவனும் பல சூரியர்களும் இறைவனை வழிபட்டுப் பாவங்கள் நீக்கப்பெற்று கல்லுருவம் பெற்றார்கள்.

சந்திரன் முதலானோர் பூசித்தது

சந்திரன் இறைவனை வழிபட்டுத் தக்கனிட்ட சாபமும், தக்கன் யாகத்தில் வீரபத்திரரால் தேய்க்கப்பட்ட உடல் மெலிவும் நீக்கப்பெற்றான். மகப்பேறும் பெற்றான். அசுவினி தேவர்கள் இறைவனைப் பூசித்து நோயகற்றும் கால்வகை மருந்துகளையும் பெற்றார்கள். என்னிசைக் கடவுளரும், அட்ட வசக்களும், பதினொரு ருத்திரர்களும், எழுமுநீவர்களும் அண்ணலை வழிபட்டுப் பாவங்களும் குறைகளும் நீக்கி வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுப் பலவகைப் போகங்களையும் துய்த்தனர்.

அத்தியாயம் 69.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

இந்திரன் முதலானோர் பூசித்தது.

எழுகீர் விருத்தம்

இந்திரன் பூசித்தது

2005, சூன் ஐந்தாம் திதிக்கு ஈர்த்து வென்றிபுனை

சுலசன் வேணடுபொருள் கருதியே

மனறில நின்ற முன நடித்த கண்ணுதல்

மலாப்ப தங்கருதி யிருதியம்

வென்ற ருச்சனை தெரிந்திழைத்தவையில
வேண்டி யோர்சிறிது சொல்லுகேன்
கொன்றை யஞ்சடிவ எந்தை தாள்மலர்
குறித்த அந்தணர்கள் ! கேண்மினோ.

(1)

(காளத்தியிற் பூசித்தது)

2006. குயந்தி ரண்ட எழில இந்தி ராணிபதி
கோர வெந்திறல் வலன்பட
நயந்து வந்துகா ளத்தி யீசர் பதம்
நாடி யர்ச்சனைசெய தேவரம்
வியந்து பெற்றிகல வலாச ரனமுடி
விழத்த டிந்துகா ளத்தியிற
பயந்து குற்றமற அண்ணல் பூசைசெயது
பண்ண வர்க்கதிபன ஆயினான்.

(2)

(விருத்தாசலத்திற் பூசித்தது.)

2007. வச்சி ரக்குரிசில ஈற தற்ற துரு
வாச சாபமுன மரீஇமணி
உசசையிச சிரவம வெள்ளை யானைபசு
உமபா தாருவிவை நாசமாய்
அசசம உற்றுததி மூழ்கி நலகுர
வடைந்த பினனர்முது குன்றர்தாள்
இசசை யிற்பரவி முனனி றந்தவைகள்
எயதி விண்ணுல கிருந்தனன்.

(3)

(காஞ்சியிற் பூசித்தது.)

2008. இந்திரன கவுத மன்சொல சாபமுனம
எயதி ஆயிர மியோனிமெய்
நிந்தை பெற்றிட அடைந்து வெள்கியருள்
நீடு கச்சிநகா மீதினில
அந்தி வண்ணனிறை விசச வேசசுரனை
ஆத ரித்துவிழி ஆயிரம்
சிந்தை யுண்மகிழ வேய டைந்துசசி
தேவி யோடினி திருந்தனன்.

(4)

(கேதாரத்திற் பூசித்தது)

2009. பின்னும் ஓர்பருவம் இந்தி ரனகொடிய
பெற்றி யாற்சிறிது முரிவர்மேல்
தன்னி லேபதம உறசசி னந்தவர்
சமித்த தீற்றிலுரு வேறெடுத்(து)
இன்ன லோடுமல்க என்ன அப்படி மெய்
இந்தி ரனகொடள வறறநீள்
மனனி ஆதிகே தாந் நாதனை
வழுத்தி முன்னுருவில வாழ்ந்தனன.

(5)

(காஞ்சியிற் பூசித்தது)

2010. இந்தி ராணிபதி பின்னர் காஞ்சிநகர்
எய்தி நீதிபொறை வாய்மைசேர்
மைந்தன வேண்டியம லனப தாம்புயம்
வழுத்தி அண்ணல்முனம் வந்துசீர்
விர்தை மேவிய சயந்த னைத்தவம்
விருமபி யேயருள வாசவன்
சிர்தை ஆதரவி னோடு பெற்றமரா
தேவெ னப்பொனூல கெயதினன.

(6)

(திருவாரூரிற் பூசித்தது)

2011. வாச வனசனன முத்தி *நலகியருள
வண்மை மேவுகம லாலயத்(து)
ஈசர் பாதமவழி படம கிழந்தமலன
ஈநத நனகதிகள் ஈஐந்துமே
வீச வேகமுள வுச்ச யிசசிரவ
மேக வாகனமு நல்கவே
நேச மோடவைகள் பெற்று விண்ணுலகில
நித்த னாகிமு னிருந்தனன.

(7)

2011. *‘நில்லையைக் காணக், காசியில் இறக்க,.....ஆரூர் தனிற் பிறக்க...
அருணையை நினைக்க எய்தலாம் முத்தி. அருணா—புரா. † கதிகள் 5-
மெல்லிய நடை, விரைவு நடை, இருகால் ஊக்கி யாடிவரும் நடை,
சுற்றியோடல், முழு ஓட்டம்.

(தில்லையிற் பூசித்தது)

2012 புரந்த ரனசிகர கோபு ரங்களதிகழ்
புண்ட ரீகபுரம் மேவியே
வரந்த ருங்கருணை யீசர் தாளிணை
மலாகள தூயவழி பட்டபெமான
நிரந்த ரம்புரி கணுதி பத்தியம
நினைந்த எரித்ததனை மேவியே
அரந்தை அறறிட இருந்து விண்ணினிறை
அண்ணல வெளளிமலை நண்ணினான். (8)

(அண்ணாமலையிற் பூசித்தது)

2013, மருத்து வானருண வேற்பில ஈசனை
வணங்கி ஆதரவின வழிபட
நிருத்த நாயகன அரம்பை ஆதிய
நெருங்கு தேவமட வாருடன்
இருந்து கோமளப் பயோத ரச்சசியை
ஈந்தி டக்கடித்து பெற்றனன்
பொருத்த மானசிவ பூசை யிப்படி
புரிந்த நந்தபலம மேவினான், (9)

சூரியன் பூசித்தது

2014. அருக்கன் முக்கணனை ஆல யங்களில்
அருச்ச னாதிகள் புரிந்துதன்
உருக்கொள வககிர மகிழ்ச்சி சாகரை
யுடைத்து கின்றவைகள் ஒருவியே
பொருந்தெ னப்பரம மான பேரொளி
பொருந்து திப்பிய உருக்கொணர்ந்த(து)
இருக்கு வேதமுத லியவ முத்தமணி
இலகு மானம திருந்தனன். (10)

2012. புண்டரீக புரம்—தில்லை (திமபரம்); புண்டரீகம்—புலி (வியாக்ர
பாதா); “ஆனந்த தாண்டவம் நின்றூடல் இம் மண்டலத்துள் எத்தலத்
தம் அதிக மிகஅதிகமென வயங்கா நிற்கும் புண்டரீகபுரம்”—
திமபர புராணம். பெமான்—பெம்மான்.

2013. மருத்துவான் - இந்திரன்.

2014. இரண்டாவது அடி விளக்கவில்லை.

2015. தக்கன வேள்விவரு பாணு மான் விழிகள்
தனை அங்கைகொ டறைந்தபின
திகெகலாம வெருள வீர பத்திரர்
செருப்பு ரிந்தவை பிடுங்கவே
இககு வேளைமுன எரித்த அண்ணலடி
யிணைய ருசசனைசெய திருவிழி
அககமா யிரவி பெற்று யிராததொகை
அருடக ணுறகடிது நோக்கினுன.

(11)

2016. அநத வேளவிசவி தா அடைந்தவி
அருந்தல கண்டவை பொருமலே
விறதை கூாவிசய வீர பத்திரன
விறற்கை யாறகவுள புடைக்கமுன
தந்த மேயுதிர் ஈசா பாதமலா
தனில ருசசனை புரிந்துபல
முந்தை போறகடிது பெற்று கந்துநறை
முளரி நாயகன இருந்தனன.

(12)

2017. அநநத ஆதபாகள பூசை யிப்படி
அறிந்து செயதவ ரவாககெலாம
முனந்த வாதுதொடா பாத கப்புணரி
முற்று நீங்கியுள மதனிலே
நினைந்த காபியம் அனைத்தும் நலலுருவம்
நிமல மெயப்படிவ முஞ்சுடா
நினந்த மேலிவிடு கற்றை யுங்கடிது
சோந்தி மானமிசை வாழந்தனா.

(13)

சந்திரன் பூசித்தது.

2018. சந்தி ரக்கடவுள தககன முன்னரிடு
சாப முமபெரிய வேளவியின
அநத ரத்தினிடை வீர பத்திரன
அடித்த லங்கொடுடல தேயத்திடச

2015. கண்ணிழந்த சூரியன் “பகன்” : “உணைப்புருந்த பகனொளித்
தோடாமே கண்ணைப் பறித்தவா றந்திபற” — (திருவாசகம்); “பகன்
தாமரைக் கண்கெடக கடந்தோன்” — திருக்கோவையார்.

2016. சவிதா—சூரியன். தந்தம்—பல். சூரியன் பல்லை உதிர்த்தது—“சூரிய
னா தொண்டை வாயினிற் பற்களை, வாரி நெரித்தவா றந்திபற” —
திருவாசகம்.

சுந்த ரப்படிவம் வேறு வேறவை
துணிந்த துஞ்சிவன மலர்ப்பதம்
மந்தி ரததுணாகள் தூவி நீததபினா
மகவ டைநதுளம் மகிழந்தனன.

(14)

திசைக் கடவுளர் பூசித்தது.

2019. எண்டி சைக்கடவு ளோர்க ளியாவரும்
இறைஞ்சி எந்தைசிவ பூசையால
அண்ட ருககதிபர் ஆன மைந்தரும்
அளப்பில செலவமும் அவாவிலுட்
கொண்ட சித்தியொடு காம முஞ்சுடா
கொழிக்கு மேனியும் அடைநதுகுழ
வண்ட ரறறிதழி அண்ணல பேரருளிள
மாசு தீர்ந்தினிது வாழநதனர்.

(15)

அட்ட வசக்கள் பூசித்தது.

2020. கரத்தை சந்திரன விரிந்த நீரிதழி
கமழ்ச டாடவி மகேசாதாள
அரத்தை பறறிட வருந்தி யட்டவச
அறிவ றிநதுபழி பட்டுமுன
பொருநதி நிர்தையொ டிருந்த பாவவினை
போககி யெந்தைபதம் நோக்கியே
நிரந்த ரம்புடை திருந்த ருஞ்செலவம்
நிலாவ விண்ணிடை யுலாவினார்.

(16)

அசுவினி தேவர்கள் பூசித்தது

2021. தரங்கம எங்கணும் மிரங்கு பைங்கடல
தருங்க டோரவிட முண்டுமுப்
புரங்க டந்தருள் பரன்ப தங்களொரு
பூசை செய்துதொடர் பாசமோடு)

2021. மருந்து நால்வகை—சல்லியகரணி—ஆபுதங்களால் உண்டான (இர
ணம், ஷூந்தம், மருந்து); சந்தானகரணி—அற்ற உறுப்புக்களைப்
பெருத்தும், மருந்து; சமஸ்தி கரணி—ஓரணத்தையும் தழும்பையும்
போக்கும் மருந்து, மிருத சஞ்சிவினி—இறந்தஉயிரை எழுப்பும் மருந்து.

உரங்கொள் வெம்பவ மடங்க லுங்கடிதின்

ஒருவி அச்சுவினிகள் விரைவினால்

வரங்கள் சுந்தரமெய் நோய கற்றுநன

மருந்து நாலவகையும் மேவினார்.

(17)

பதினொரு ருத்திரர் பூசித்தது

2022. முககண மேவிய பவனசி வனஅரன

முதற்கொள் சங்கரன மனீலமார

செக்கா மேனியன் ஈ சானன பெற்றிபல

சோந்திடும் விசயன வீமனமெய்

மிக்க தேவதே வனப வோறபவன

விளங்குகைக கபாலி வீச்சுரன

தக்க பன்னொரு ருத்தி ராசிவாச

சனைசெயதே கருதல பெற்றனா,

(18)

எழுமூநிவர் பூசித்தது

2023. ஆறற ருத்தல வசிட்டா காசிபரோ

டங்கி ராககவு சிகாமறை

சாற்று கினறகெள தமர்வி வேகசம

தக்கி னாபரத்து வாசரோ(டு)

ஏற்று கினறவெழு முநிவ ரீசனடி

யிணைய ருசசனைசெய தேத்தியே

தோற்று வெம்பவம அகற்றி வேணடுவன

துய்த்து முததரென மேவினா.

(19)

2022. பதினொரு ருத்திரர்—ஏகாதச ருத்திரர்—மாதேவன், சிவன், உருத்திரன், சங்கரன், நீலலோகிதன், ஈசானன், விசயன், வீமதேவன், பகோதம்பலன், ஷபாலி, செளமியன்(திவா.) சிவன என்னுமிடத்து—அரணு(யுக), மன் + நீலம.

அத்தியாயம்—70

சிவபூஜை மான்மியம்—தொட்டர்ச்சி

துருவன் முதவனோர் பூசித்தது

குதா சொல்கிறார்:—

உததான பாதன மகன் துருவன், சூரியன முதலான நவககிரகங்கள், அசுவினி முதலான இருபத்தேழு நட்சத்திரங்கள். மேடம முதலான பன்னிரண்டு இராசிகள், வீட்கம்பம முதலான யோகங்கள், கரணங்கள், வித்தியாதரா, கந்தருவர், கருடர், இராகக்கர், இயக்கா, சிததா, சூயகா, கிம்பருடா, கின்னரா, பிரகலாதன முதலான அசுரா, பிசாசா, மனிதா, பசுக்கள், மயில முதலிய பறவைகள், மரம் முதலான தாவரங்கள், மற்றுமுள்ள ஜீவராசிகள், கறகை முதலான நதிகள், வசிட்டாமுதலான பிரமரிஷிகள், நாரதா முதலான தேவரிஷிகள், மற்றுமுள்ளா யாவரும் சிவபெருமானே மலானுவிப் பணிந்து, நினைத்தவை கைகூடி வாழ்ந்து, வீடு பெற்றனா.

திரிபுரத்தினர் பூசித்தது

முன்னொரு காலத்தில் தாரகன் மைந்தாகளாம் வித்தியுனமாலி, தாரகாட்சன், கமலாட்சன் என்னும் மூவரும், இவரைச் சாராத அறுபத்தாறு கோடி அசுரரும் தேவ மடவாரை வருத்தி, எப்போதும் அழிவினரி நித்தியமாக இருக்க விருமப்ச, சீரிய தவம் இயற்றினா. பிரமன் வெளிப்பட்டு வேண்டுவது யாது என்றான்; அசுரர்கள் வணங்கி, 'நித்தியததுவம் வேண்டும்' என்று வேண்டினா. பிரமன் அவர்களை கோக்கி, 'எனக்கு நித்தியததுவம் இருந்தாலன்றோ உங்களுக்குக் கொடுக்க என்னால் இயலும்? சிவபிரான் தவிர, திருமால் முதலான எவருக்குமே நித்தியததுவம் இல்லையே; ஆகையால், வேறு வரம் கேளுங்கள்' என்றான். அதற்கு அவர்கள் ஒன்றுகூடிச் சித்தித்து, 'ஓராயிரம் வருடத்தில் ஒருகணப்பொழுது முப்புரங்களும் கூடவும், அக்கணப்பொழுதில் சிவபிரானே எங்களுக்கு இறுதி விளைவிப்பராகவும் வேண்டும்; அனவற்ற செல்வம் வேண்டும; முப்புரமும் அசுரர்களுக்கெல்லாம் பாடிவீடாக அமைதல் வேண்டும்' என்று வேண்டினர். பிரமன் அவ்வாறே வரம் கொடுத்தது மறைந்தான். தாரகன் மைந்தர்கள் பெற்ற வரத்தைக் கேட்ட பிற அசுரர்கள் யாவரும் ஒன்றுகூடி அம்மூவரை அடைந்து வணங்கிக் கூடிக்கொண்டனர். மயன் என்னும் சிற்பி பொன், வெள்ளி, இரும்பு ஆகியவற்றால் ஆய மனைகள், நீண்ட கொடுஞ்சிபுடைய தோ, கடைகள், பலவகைய வீதிகள், மதில்கள், மண்டபங்கள், கோபுரங்கள், சோலைகள், வாவிகள் முதலியன அமைத்துக் கொடுத்தான். அவன் படைப்பின் திறம் கோக்கி வியந்த மூவரும் 'ஐயனே! எங்களுக்கு அறிவுரை கூறுக' எனக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். மயன் 'அசுரர்களே! நீங்கள் பிரமனிடத்தில் பெற்ற வரம் எல்லா அசுரர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தந்தது;

புரங்கள் மூன்றும் ஆயிரம் வருஷத்துக்கு ஒருமுறை கூடி ஒரு க்ஷணகாலம் ஒன்றியிருந்து பிரிவதன்முன் சிவபிரானது அம்பால் காசம் வருக' என வரம் பெற்றோம் என்கின்றீர். சிவனை வழிபடுவோரை நோய், கிரகம், பகை அணுகா. சிவபூஜை செய்பவரை வதைக்க முயலுவோர் மடிந்துபோவாரா; ஆகையால் நீங்களும் உங்களைச் சார்ந்தவர்களும் லிங்கமூர்த்தியை அமைத்து வழிபடுவீர்களாக; சகல செல்வமும் பெருகும்" எனருன. அசுரரும் அம்மொழிக்கு மகிழ்ந்து மயனிடம் லிங்கமூர்த்திகளைப் பெற்று, அவன சொன்னபடியே வழிபட்டு வந்தார். தலைவராம் மூவரும் மயன கொடுத்த லிங்கத்தை விபூதி, ருத்ராக்ஷ மணிந்து பத்தியுடன் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திப் பூசித்து வந்தனர். சகல போகங்களும் அவர்களுக்குக் கூடின.

மும்புரத்துடன் மூவரும் எல்லாவுலகங்களிலும் உலாவித் திரிந்தனர். அதனால் கீழே அகப்பட்ட உயிர்கள் அழிந்தன. வானவர்கள் திருமாலிடம் சென்று முறையிட்டனர். அவர் 'அசுரர்கள் சிவபூஜை செய்கின்றார்கள்; அவர்களுடைய மனைவியர்கள் தாய் கற்பினா. ஆதலால், அவர்களை வதைப்பது முடியாது' என்றனர். அதற்குத் தேவர்கள் 'அசுரர்கள் சிவபூஜை உன்னபு உடையதல்ல; வேள்விசெய்து பூதங்களை வரவழைத்து அனுப்புவோம்' என்றார்கள்; அப்படியே வேள்வி ஒன்று செய்தனர்; பூதங்கள் எழுந்தன. அசுரர்களை அழிக்க அவைகளை எயினா. விபூதி ருத்ராக்ஷத்துடன் சிவபூஜை செய்யும் அசுரர்களைக் கண்டு பூதங்கள் அஞ்சி நடுங்கின; பின்னர் அப் பூதங்கள் குரங்குகளின் வடிவங்கொண்டு அசுரர்களின் சோலைகளிற் புகுந்து கனிகளைப் பறித்துத் தின்று சோலைகளைப் பாழ்படுத்தின. அதைக்கண்ட அசுரா அப் பூதங்களை மாய்த்து இது தேவர்கள் சூழ்ச்சி என அறிந்து, தேவருலகுக்குச் சென்று தேவர்களைப் பிணித்து அடித்தனர். அவர்கள் அஞ்சி ஓடி மேருமலையில் ஒளித்துக் கொண்டார்கள்.

பின்பு, திருமால் அமரர்களுடன் சிவபிரானிடம் முறையிடச் சென்றனர்; வாயில் காகமும் சிவகணங்கள் இது சமயம் அல்ல என்று தேவர்களை வெருட்டி விடத் தேவா யாவரும் 'சங்கரசம்போ! மகேசா! பரமேசா! சந்த்ரசேகரா! விபோ! அரகா! பூதேச! உமைபகா!" என உரக்க ஓலமிட்டனர். காவற் பூதங்கள் கோபித்து அரி அயன ஆதிய தேவர்களை முடிசிதற அடிக்கத் தேவர்கள் உளம் பதைத்து 'நாம கூச்சலிட்டதால் அடிபட்டோம்! இனி என்செய்வது' என்று யோசித்துத் திருமலை நோக்கி 'அசுரர்கள் சிவபூஜையைக் கைவிடச் செய்தாலன்றி அவர்களை வெல்லமுடியாது' என்றனர். திருமாலும் உடன்பட்டு அசுரர்கள் சிவபூஜையைக் கைவிடவும் அவர்கள் மனைவியர்களின் கற்பு நிலை சூலையவும் செய்யவேண்டித் தாம புத்த ஆசாரியராகவும் நாரதர் தமது மாணகராகவும் உருக்கொண்டு திரிபுரத்தை அடைந்தார். தமது மாயையாலும், கனிமொழியாலும், விசித்திர வடிவாலும் அசுரர்களை மயக்கினா. பலவித அற்புதங்களையும் ஆபாணங்களையும் காட்டி அசுராதம் மனைவியரின் கற்பைக் குறைத்தனர்.

அத்தியாயம் 70.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

துருவன் முதலியோர் பூசித்தத

எண்சீர் விருத்தம்.

2024. உனனத உத் தானபா தன் குமரன் துருவன்
 ஓங்குரு ரியனாதி ஓனபானங் கிரகம்
 மினனிரலை யாதியிரு பத்தேழாம் உடுக்கள்
 மேடாதி முந்நான் கிராசிவிட்கம் பாதி
 தன்னிலியோ கங்கள்மூ வென்பா னேழ்கரண
 ஸ்குனாதி நாறகரணம் வித்தியா தரர்கள்
 இனனிரசைய கந்தருவா கருடரிராக் கதர்கள்
 இயக்கா சிததர் குயயகாகிம புருடர்கள்கின
 [னரரே. (1)

2025. பிரகலா தனமுதலா கியஅசுரர் குழீஇக்கட்
 பிசாசர்மா னவர்பசுக்கள் பிணிமுகமா தியபுள்
 மரமுதலாந் தாவரங்கள் சங்கமங்கள் வேறு
 வருசிவ செந்துக்கள் மலைகள் குரை கடல்கள
 சுரந்தியா தியந்திகள் வசிட்டாதி பிரமந்
 தோற்றிருடி யர்கள்நார தாதிகுர இருடி
 வரர்சகல மானபிர மாண்டங்கள் சகலா
 வரணங்க ளோடுபரு மலர்தூவிப் பணிநதே. (2)

2026. தேவதே வேசனுமாய நித்தியனு மாகித
 திகழிலிங்க மூர்த்தியாஞ் சிவனையெலா உயிரும்
 பாவனையால அருச்சிததுத தங்களதங்கள் துரிதம்
 பற்றறவே தணந்துதததம பதங்களிலா தரவாய்

2024. இலை—அசுவினி ரகூத்திரம். குய்யகர்—குபேரன் நிதியைக் காணக்
 புரியும் தேவகணத்தார்.

2025. குழிக்கண் பிசாசர்; பிணிமுகம்—மயில்.

2026. துரிதம்—பாவம்,

மேவியுளத் தினில்விழைந்த காமியங்கள் அருந்தி
வீடுபினனர் அடைந்தனர்சீர் விரும்பியவ ரவர்மா
தேவனையா ராதித்து விரும்பியவை அனைத்துஞ்
சேர்ந்தனரெம மாலவையுஞ் செப்பிடப்பட்

[டனவே, (3)

திரிபுரம் எரித்த வரலாறு ; திரிபுத்தவர் பூசித்தது

2027. தொழுதகுமா முநிவீர்காள் ! முன்னுட்சங் கரன்தாள்
துணர்பலதாய் அருச்சித்துத் துரிதமெலாம்

[அகற்றிப்

பழுதறுகா மியமனைத்தும் பெற்றோர்கள் அவரைப்
பகர்கின்றும் ஒருமையுடன் எலலீரும் கேண்மின
முழுதுமாயத் தாலும்வெள்ளி யாலும்பொன னாலும்
முப்புரம்பூ மியினுமவிண் ணினுஞ்சுவர்க்கத்

[தினுமெப்

பொழுதுமிருக் கினறதிலதா ரகனசேய்வித் மாலி
புகழ்தார காக்கன்விறற் கமலாக்கன் மகிழ்ந்தே, ()

2028. வீரியவா னுகவரும இவரொரும வரும்போர்

வெற்றியறு பததாறு கோடியசு ரர்கள்செய்
காரியங்கள் புரியவிருந் தொழிலிலவினை யாட்டாற்
கடவுளர்யா ரையும்பொருதக் கணஞ்செயிததெவ்

[வுலகோ(டு)

ஆரியராம் அமராமட வாரையிடர்க் கடலுள்
அமிழததுவிதது நித்தியராய் அளப்பருகா

[லங்கள்

சீரியராய் இருக்கநினைந் தயனமலர்த்தாள் கருதிச
செயுநியமத தொடுகோரத் தவமுறசெய்

[தனரே. (5)

2029. ஜங்கரனை மூலாதா ரத்திலநினைந் தெழுந்த

அனிலமிடை பிங்கலைசெல லாதடக்கிச் சுழுனை
தங்கியவுட் டுளையுள்விடுத் தெரிமூட்டிக் கபாலத்
தனிவெளியில விடவுலகிற் சராசரங்கள்

[தொடர்ந்தே

எங்குமெரித தோங்கிழ வுலகனைத்தும் பற்றி
 எரித்திடஇந் திரன்முதலாம இமயவர்கள் போற்ற
 துங்கநெடுந் தூவியனன வாகனததோன கடிது
 தோற்றஅவன் தாளினமலர் தூய்வழிபட்

[டனரே. (6)

2030. வரிச்சுரும்பின முறுக்கவிழ்ப்பொன தகட்டகட்டு முளரி
 மலர்ப்பொ குட்டில இருந்துலகம மதிததுமுதற
 [படைத்து
 விரிச்சிறைச்சூட் டுருவெணதூ விககுருகு நடத்தி
 விண்ணவருக கதிபதியாம் வேதனே! அடியோம்
 மரிச்சிறவா தெனறுநிததி யத்துவமா யிருக்க
 வரங்கடிது தந்தருள்நின மலர்ப்பதமே

[சரணென(று)

உரிச்சொலினுல துதித்துரைததோர தமைப்பார்ததே
 [வேதன

ஓங்குமஅசு ரோததமரே! உரைப்பேனகேட்

[டிடுமே. (7)

2031. நடுக்கருதா திருக்குமஅசு ரேந்திரரே! கேண்மின்
 நமக்குநிததி யததுவமுண டாகிலனரே தாநதாம்
 கொடுப்பதற்குச சததியுண்டு கொடுக்கினரேன தானும்
 குவலயத்தில லாதபொருள் கொடுக்கவுமாட்

[டானே

எடுக்குமுரு நாமுமனித தியரேயன னியனும்

எறிதிகிரிப படையோனும் அறித்தியனே

[செம்பொற்

சடுக்கையணி அமலனொரு வனையனறி யெல்லாக்

கடவுளரும் அறித்தியரே கண்டதுரைத தனமே.(.)

2032. ஓகையினமா மறைகளெல்லாம கடறபுவியில மிருத்தி
 யுஞ்சயராம் ஒருவரையே நித்தியரென றுரைக்கும்
 ஆகையினுல நமமிடத்தில் நீவிர்மகிழ்ந் திப்போ
 தன்னியமா கியவரத்தைக் கேண்மினகள் எனறே

2030. மரிச்சு—மரித்த—இறத்த. உரிச்சொல்—உரியசொற்கள்.

2032. மிருத்தியுஞ்சயர்—இறப்பை வென்றவர்—இறப்பிலார்—சிவன்.

சுகைவடி வானதிசை முகனுரைதத மொழிகேட்
 டிசைநதொருவாக கொருவாசெயகை
 [யிதுவெனசசம மதித்து
 வாகையருள் மலர்க்கடவுள் பதம்போற்றி யிறைஞ்சி
 மரியாசித தியததுவநேர் வரங்கேட்கின்
 [றனரால். (9)

2033. அருமறையோய்! துணைவர்களாம அடியோங்கள்
 [புரங்கள்
 அவனிவிசும பமரருல கடைவிலிருந் தவர்கள்
 வருடமொரா யிரததுககோர கணப்பொழுது கூடி
 வதிந்துவிரிந் திடவேண்டும் மருவியவக கணத்திற்
 கருதருவே தங்களதொறும் இரண்டாமபே ரில்லாக்
 கணனுதலோர சரததாறசங் காரமதுண் டாகில
 ஓருமையுடன் எங்கட்கு நாசமவர வேண்டும்
 உள்ளததில எழுந்ததிது உற்றவரம எமக்கே. (10)

2034. அடியோங்கட் கதிகமாஞ் செலவமுமொப் பறவே
 அளப்பருவீ ரியமுமுள தவரவாகள வேண்டும்
 படியேநின் றெடுககும்வே டமுமபுரங்கள் விரிவாயப்
 பாழிவிற லசரருக்கெல லாமபடைவீ டாகக
 கடியேறு மணிமாடம எண்ணிலவுண டாகக
 கடவவென அப்படியே கடிதுகொடுத தனனக்
 கொடியேறு கொடுஞ்சிநவ மணியொளிமா னத்திற
 கோகனதன பிரமலோ கததையடைந் தனனே. ()

2035. பொன்னுலகத தமரருக்குப் பயந்தங்கங் கொளித்துப்
 போயிருந்த அசுரரெலாம பொருக்கெனமு வருமாய்
 இன்னவரம பெற்றனரென னுமவரலா றனைததும்
 இறுப்பூதிற் சொலலககேட் டெறுழவலிபெற்
 [றிசைகள்
 பன்னுகனை கழலகட்டி அரும்படைகள் அனைத்தும்
 பரிந்துவரிந் தவரவர்கள் பயந்தழகு கனிந்த
 கனரியரும் நவமணிப்பூ னும்பொனுந்திப் பியமாம
 கலைகளுமற் றப்பொருளும் காணிக்கை
 [கொண்டே. (12)

2036. தூரகனமைந் தரைக்கண்டு சகலமுமுன் சொரிந்து
தாழ்ந்துதிறை யெனக்கொடுத்துத் தாங்கள்பட்ட
[துயரம்]

சேரவுரைத் திடரனைத்தும ஒருவியரும போகச்
செல்வமடைந் தசுரரளப் பருஞ்சுகமபெற்
[றனர்பின்]

வீரமத லையர்மாயை வலலமயன தன்னை
விரைநதுதரு தககணத்தின மேவியிவ ருடனே
வாரமுறச் செயுமவகையெல லாங்கேட்டு மயனதான
மகிழந்திருமபு வெளளிபொனனூல மனையவர்க்குச
[சமைத்தான. (13)]

2037. அண்டமுக டளக்குநெடுங் கொடுஞ்சிமணித தேரோ
டாவணம்நா னுவீதி ஆடகப்பொற புரிசை
மணடபங்கோ புரஞ்சுகரம குளிகைகொத தளங்கள்
மகரதோ ரணங்கள்நவ மணியிழைத்த சாலை
புண்டரிக மடநதைநட மிடுமாட மேடை
புயலவளரும் அரமியமெப் புறததுமலர் வாவி
தண்டலைகள அனைததுமவிசித திரமாக எடுக்கத
தனையாகளமுப் புரமசுரா தமமுடனபார்த்
[தனரே. (14)]

2038. அதிசயப்பட்ட டுளமகிழந்து மயன்முகமபார்த
[துரைப்பா]
அறிவினுந்தக கோனுமாய் அண்டமெலாம்
[சமைக்கும்]

மதியுடைய புத்திவித்தா ரனுமரீயே எமக்கு
மாறாமல இதமகிதம வருவதெலாந தேர்ந்து
விதியிலுரைத தருள்தியென மயனுளத்திற குறித்தது
விதியுளமால முதலாமவ் விறலபுடைகொள் ளசுரர்
புதியமலா முகமனையின ஒக்கினரூல் நீவா
புண்டரிக னிடத்திலவரம் பொருக்கெனப்பெற
[றதுவே. (15)]

2039, புரங்களா யிரம்வருடம தமக்கொருகாற கூடிப்
 பொருக்கெனவேரா கணமவதிநது போமுனங்கண்
 [னுதலோன
 சரங்கடிதே வப்படிவப் போதெமக்கு நாசம்
 தப்பாதுண் டாகவென்று சதுமுகனபால வியந்து
 வரங்கள்பெற்றேம என்றுபெட்டின மகிழந்தெமக்கு
 [நீவிர
 வாயமையினு தரமபெருகி மலகவுரைத தனிரால
 உரங்கொடுமுக காலமஉளகிப பாணிததுத தெளிந்தே
 உமக்குரைக்கேன எனமொழியும் உவப்பொடுகேட்
 [டிடுமே. (16)

2040, மறைகளனைத் துஞ்சிவனே எல்லாத்தே வர்களும
 வழிபடவேண் டுவவரங்கள் வழங்குபவன என்றும்
 குறையிரந்து பரவுபததர் குற்றமெலாம போககுங்
 குழகனென்றுஞ் சகந்தனையாட் கொண்டபதி
 [யென்றும்
 உறைகழித்த அயிற்படைகள் பரித்தருளவோன
 [என்றும்
 ஒழிவறவிப் படிவழுததி உரைக்கின்ற வதனால
 கறைமிடற்றண் ணலையருச்சிப போர்களைநோய கிரகம்
 கருதலர்கள் குறுகுவது கனவிலுநதா னிலையே. (17)

2041, நீவிருமவல லெறுழசுரா கிளைகளுடன கூடி
 நினமலமா கியபீட இலிங்கமூர்த் தததில
 ஒவிலருட் புணரிகடை கொழிக்குமுக்கட் டேவாய
 உலகமனைத தினுககுமவிழை வுறுசுகமநல
 [குவனாயத
 தாவிலவிறல மதுகையளிப் பவனயெவ் வுயிரகுகுந
 தண்டாத பத்திமுத்தி தருபவனாய் மரீஇய
 தேவிருபொற பதம்பூசை செயுமவரை வதைக்கச
 சிந்திப்போ ரவாகளொல்லை சீவனமடி குவரே. ()

2039. முக்காலம்—இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம். பாணித்து—
 நிதானித்து.

2041. மரீஇய தே—மருவிய தேவன் (செவன்)

2042. அனுதினமும் எலலீரும இலிங்கமூர்த் தியினில்
 அனாதிபாய்ச சகததினுக்கோர் அண்ணலெனும்
 [பரணைப்
 புனிதநறு மலர்கொண்டு பததியினால் இசைத்துப்
 பூசைசெயில அப்பூசைப் புண்ணியததால்
 [என்றும்
 நனி மகிழ்ச்சி மல்கியசெல வழும விழைந்த நாளும்
 நாணமலர்க்கை வந்ததென நடியறி மினகள்
 எனவிவனை இவர்கோக்கி யிகபரங்கன நலகும்
 இலிங்கமூர்த் தியைக் கடிதிங் கெமக்கருளென
 [றறைந்தார். (19)

2403. அககணத்தின் மயனசிறப அருநூல்கள அனைததும்
 ஆராயந்து சூத்திரங்கள் அனைதது வகை வகுத்துத்
 தக்கவவ ரவர்க்கேற்ற இலிங்கமவெகு விதமாய்ச்
 சமைததுநீ ரெலலீருந் தததமனை களிலரீ(று)
 அககமணி தரித்திரைந் தாகியவிந் தியமும
 அநதமுறு கரணமுஞ்செல லதரொருவிச
 [சினமவிட்(டு)
 இக்குவேள் தனையெரிதத ஈசனையா ராதித்(து)
 இறைஞ்சுமினகள் எவ்வவன சொற
 [கிசைந்தொருமித திருந்தே, (20)

2044. வித்தியுனமா லியுந்தார காககனுமபின னவனைய
 மேவுகம லாககனுமாய விரும்புமயன கொடுக்கப்
 பத்தியினால் அவரவர்கள் வேண்டுமிலிங் கங்கள்
 பரிந்துவிரைந் துடனவாங்கிப் பனமறைகள் ஓதி
 நித்தியநீ றக்கமணநீர் நித்தியங்கள் சயிதது
 நிறைதவததாற பாவமொரீஇ நிமலனையோ ரைந்து
 சுத்தியினால் அருச்சிததீ ரெட்டுபசா ரமுநோ
 துதிதததிக செல்வமுடன துகள்தீர இருந்தார். ()

2048. அதர்—வழி.

2044. ஐந்த சுத்தி—பஞ்சசுத்தி—பூசைக்கு இன்றியமையாத ஆத்ம சுத்தி,
 பூதசுத்தி, மந்திர சுத்தி, திரவியசுத்தி, லிங்க சுத்தி என்ற ஐவகைச்
 சுத்திக்கிரியை. "பஞ்சசுத்தி செய்து நினைப்பால்வித்துப் பூசைசெய்
 தால் விஞ்சிய ஞானம்வினமரும் பராபரமே" தாயுமா—பராபர—154.
 ஈரெட்டு உபசாரம்—செய்யுள் 1088 பார்க்க.

2045 அன்னவர்கள் தழைகுழைக்கும் தண்டலைகள் எலலாம்
 அளிமுரன்று தேறல்நுகர் அலர்விரிகற் பகங்கள்
 கன்னல்விலவே ளனையர்தொழு வங்கெழுபெற் றங்கள்
 காமதே னுககளவர் கவின்மனையங் கணத்தின்
 மன்னுசிலை யனைத்துமவி ரொளிவிசிறு சிந்தா
 மணிகள்வலம் புரியாதி வரந்தருந னிதிகள்
 பன்னுசங்கீ தம்புகல்வோர் கின்னரர்கிம புருடர்
 பரதவிதம் நடிப்போர்கள் பரவுமரம பையரே. (22)

2046. அனுதினமபண் ணவர்மகிழ இழைத்தருளும் விழவும்
 அளப்பருமங் கலங்களுமே அபரிமித மாகப்
 பொனுமணியுங் குயிறிறதங் கரடதடக் கவுட்செம்
 புகர்முகக்கிம புரிமருப்புப் புழைககை நெடுங்
 [களிற்
 மினுமொளர்வச சிரக்கலினக் கொய்யுனைக்கந் துகமும
 விரைந்துகைததெங் கணுங்கடவி வினையாடல
 [புரிந்து
 பினுமலர்க்கா வாவிபொயகை நதிதேங்கள் தொறும்
 [போய்ப்
 பெட்பினவினோ தம்புரிந்து போற்றியுண்டாட்
 [டயர்ந்தார். (23)

2047, மாயிரும்பைங் கடறபெருக்கா நெடுததவெள்ளங்
 [கடுக்கும்
 மல்லசு ரக்கிளைஞர் மருங்குழீஇக் குலவ
 ஆயிரஞ்செங் கதிர்கள் திகை தொறுங் கெழுமு கற்றை
 அவிரொளியோ ராழியந்தேர் ஆதபனமண்
 [டலமுஞ்
 சேயிரவெங் கணும்பொதிந்து மலகுமிருட் பிழம்பு
 சித்தொளிர்தண கதிரதிகழ்சந் திரனிறைமண்
 [டலமும்
 மீயுறுவில் லுமிழ்தார காகண மண் டலமும்
 மேதினியும் அந்தரமும் விண்ணவர்சே ருலகும். ()

2045. தொழுவம்—பசுவின் கொட்டகை; பெற்றம்—எருது.

2046. தேங்கள்—தேசங்கள். தேம்—தேயம்.

2047. திகை—திகை,

2048. பரிமளப்பொற் றகட்டரவிந் தக்கடவுள் உலகும்
 பைந்துளவப் படலைவனை பண்ணவன்வா மூலகும்
 பிரிவறமற் றிடங்களுந்தத் தமபுரங்க ளுடனே
 பிஞ்ஞகனறன் பேரருளாற் பெட்பினுடன
 [திரிந்தார்
 புரிகளலம் வருமதனா றீழிருந்த சனங்கள்
 பொன்றினரவ் வேலைவிண்ணோர் புயல்வண்பாற்
 [குறுகி
 அரிகரிகோ விர்த! மது குதன! முப் புரத்தோர்
 அலமவர ஆ ருயிரிற்றந்த அபரிமித மாமால். (25)

2049. னன்றமரா வருந்திமுறை யிடச்சிறிது நோக்கி
 எறிதிகிரிப படைசுமந்த இறைசொலும்புத் தேளிர்
 வனற்றிறலசேர் அசுரர்சிவ பூசைபுரி கினரோர்
 மற்றுமவா மனைவியர்கள் மாறுக்கற புடையோர்
 கொனறைகமழ் செஞ்சடையோன் அடியார்களுஞ்
 [ஞான்றுங்
 கோறல்செய அரிதென்று கூற, விண்ணோர்
 [உரைப்பார்
 வென்றிவிறல அசுரர்சிவ பத்தியிலா மையினுல
 மிகுபூசை புரிகினரா விமலனருள் இலரே. (26)

2050. வரங்கருணை யாலருள்கண் ணுதலமலர்ப்பொற் பாதம்
 வழிபாடு புரிந்திறைஞ்சி வழுத்தியடி யோமும்
 இரங்குபரன திருவருளபெற றருமகத்தில உதித்த
 இருபிறைவாள் எயிற்றசல அகட்டுபய குறுந்தாள்
 உரங்கொள்பில வாய்ப்பூதப் படையொடுசென றமரில
 உருத்தெழுந்தெங் கணுஞ்சூழ ஓடிவனை
 [திகலமுப்
 புரங்கனையும் அடுபடையால வதைக்கினரோம் எனனப்
 புத்தேளிர் முகநோக்கிப் புயலவண்ணன்
 [உரைக்கும் (27)

2048. அலம் வருதல்—சுழலுதல்.

2049. அடியார்கள்; அவர்களைக் கொல்லுதல் அரிது.

2051. பண்ணவர்கள் எலலீரும் இனிவருந்தல வருந்தல்
பாணமொனரூல முப்புரமும் பாழ்படவே மாய்தல்
திண்ணமிகும பாரிடங்க ளொடுநீவிர் விரைந்து
சென்றுசயம புரிவதென்று செப்பியது வீணும்
எண்ணமவிடு குதிரெனன இமையவர்கள் உரைப்பார்
எயின்மூன்றும் பூதருடன் யாங்கள்படர்ந் தெங்கும்
நண்ணியவ ரிடர்ப்படச்செய் வோமதனால் எவரும்
நடலையற மகிழ்வரென்று நாரணனுக்

[குரைத்தார். (28)

2052. பொருசிறகர் உளர்த்தியினத தொடுககனம பறவாப்
பூவைவண்ணன அமரருடன் போந்தெழுதாக்
[கேள்வி
அருமறைகள் தமைக்கூவி உபநிடதப் பொருளால்
ஆதிநடு அந்தமிலா அண்ணலபதம் போற்றிக்
கருணையருட் கடலமலன அருளாற்றோற் றியவெங்
கதழெறுழ்பூ தங்கனையக் கணம்விடுத்து நீவிர்
திருகுசினக் குறும்பொடுமுப் புரங்கனையும் அவுணச்
சேனையையுங் கறிததருந்தித் திரும்புமினென்
[றுரைத்தான. (29)

2053. இடிகளநடுகு குறக்குமுறி ஆர்ப்பரித்துப் படர்ந்தே
இனறெமக்கு வடவையென எரிக்குமகட் டனலகூர்
கொடியபசி தணிக்கவிதி கிடைத்ததெனக் களிததுக்
குப்புறவந தாங்குதி[ரண டேசெலல] உரத்திற
படிகவரை யெனப்பொடியுத் தூளனஞ்செய் தக்கப்
பருமணிவேயந தொளிர்குடிலப் பவளசடை
[புனைந்து
நெடியகட்செவ் வரிபரந்த உமையிடங்கொள் பாகம
நினைந்துவழி படுமசுரர் நிறைந்திடக்கண்
[டனவே. (30)

2054. அடுத்திகலிற் கறிக்கவெமக் கரிதரிதென் றொடுங்கி
அவரவர்பட் டாங்குரைத்திட் டாராய்ந்து வலிகள்
விடுததினிநாந் திரும்புவது நனறலவே தேனும்
விறல்புரிக வேண்டுமென விசாரித்து மீளக்

2052. பறவாப் பூவை—காயாம்பூ.

2054. ஆமிரச செங்கனி—மாம்பழம்.

கடுத்துமலர்ச் சோலைகளிற் கவிக்குலங்கள் வடிவாய்க்
 கடிதுபடாந் தாமிரச்செங் கனிபலவின கனிகள்
 மடுத்தலையிற் பரிமளிக்கும விளங்கனிபல் கனிகள்
 மரங்குலங்கப் புடைத்தொடித்து வாரிவிழும்
 [கினவே. (31)

2055. மதுகைவிறல் அசுரரவை நோக்கிமுன்னர் காந்தி
 மலகியசிற றேடுகுணில வாரியெடுத்த தெறியக்
 கதுமெனவெம பொறிவிழிப்பா ரிடங்கள்கொலை அசுரர்
 கன்னறுடன்று சமாவினைக்கக் கண்ணுதலோன்
 [அருளால
 விதுவிழங்கு படவரவம் எனக்கறுவி அசுரர்
 விறறபூதா உயிர்குறைத்தே விண்ணவர்தஞ்
 [செயலாம்
 இதுவெனவே உளததறிநது புத்தேளிர் உலகத
 தெய்திரிலை யமபுரிசை இடித்துருத்தார்ப்
 [பரித்தார். (32)

2056. ஏறுமவலிமல கியவமரா தலைவாகளைப் பிணித்தே
 இழுத்தடிககப பதைததுவெருண டிடருழனறே
 [ஓடிக
 குறுகிவட வரைமுழைஞ்சில வதிநதொளிக்க அசுரா
 கொககரிததுக் கதுமெனததங் குலவுபதம
 [அடைந்தார்
 முறுகுமிதழ்க் கமலனளி முரனறநறுந் துளவ
 மொயமபனிமை யவாகளகுழீஇ மூவசுரர் செயல்
 [கேட்(டு)
 அறுகுபிறை செருகுசடை அண்ணலகயி லையிறபோய
 அங்கைகுவித தியமபுதுமென் றடைந்தொடுங்கிப்
 [பணிந்தார். (33)

2057. படவரவக் குடர்பிடுங்கிச சிறைவிரிததுப் புடைததுப்
 பஃறலைகொத தியகலுழப் பரியுகைகருங் கடவுள்
 விடநுகாபண் ணவனபுதவு மலகுமணி வாசல
 வீற்றிருக்கும் பாலகாதாள் மீதுவிழந் திறைஞ்சிக்

கடவுளாக ளொடுத்துதித்துப் பகீரதிசெஞ் சடையோன
கருணைசுரந் தருள்புரியுங் காலமெப்போ தெனன
உடனவாகள இப்பொழுது வேளையல நீங்கள்
ஓடுமினகள் என எமக்கார் உறுதியெனறங்
[குறைந்தார். (34)

2058. அங்கணருட் கருணைவள்ளல தனக்கெப்போ தினிய
அருளசுரக்கும் அமயமவரும் அவ்வளவுங் கூடிச்
செங்கைகுவித திறைஞ்சிவமுத துபுஇருப்போம என்று
செறிந்தொருவாக கொருவாசொலிச் சோந்தரக்க
[விளித்தே
சங்கர! சம போ!மகே சான பர மேச!
சந்திரசே கரவிபோ! அரகர!பூ தேச!
மங்கையுமை பங்க!எனச செங்கைவிசும பெடுத்தது
வலிதளாந்து கூப்பிடவே மலகுமொலி கேட்டார். ()

2059. பைம்பொனவை மணிகளிடை யிடைகுயிறு பெருமபூண
பதித்தரத்தப் பாம்புகொடு படாசுரிகை வீக்கிச்
செம்பொனமணி வாசனிறகும பாரிட்புங் கவாகள
செயிர்த்துவிரைந் தோடிவநது செங்கணெடு மாலை
அம்புயனை இமையவரை மணிமுடிகள் சித்தற
அடிக்கடிக்கக் கரமேநதி அபயமென நொந்து
வெம்புமுளம் பதைபதைத்து மெல்லவடி வைத்து
விரிதிரைமா நதிமடுவின மெலிந்துவிழுந் துழைநூர்.

2060. கராகுழி நறுநதுளவோய! யாமெல்லாரு சேரச
சொலறகரிய கருமங்கள் தொடர்ந்தேது புரிந்தோம
அரவசைத்த இறைதிருமுன நிற்பதுமெப படியோ
அன்றியும்வா சறபாலர் அணுகிநிறக் ஓட்டார்
பரமெமக்கார எனனமணி வண்ணனைவை கேட்டுப்
பதுமனமுத லியாவதனம் பார்த்துரைப்பான
[நாமபோய
அரகரவென றுரக்கவெடுத்த துரைத்ததனால் அடித்தார
அசைவறவே நாமிருந்தால அடிப்பார்களோ
[எமையே. (37)

2061. கலஇமை யோர்களுக்கரு தலைவனென இருந்த
தாணுமணி வாசல்சென்று தரிபதற்குப் பிடிப்பார்
இகலியடித் திடுகுவரல லாதுவறி தேதான
இருப்பாகளோ எனறுரைக்க இமையவர்கேட்
[டெந்தாய]
புகலிதுண்மை யாகுமினிச் செயுமவகையீ தென்று
புத்தியுரைத் திடுதியெனப் புயலவணன்பாராத்
[துரைக்கும்
அகலுளந்தோர் தெமக்குரைக்க அரிதெரிதெல லோரும்
ஆராய்ந்து நெடுநாட்டோர் தறைகுதிநிச சயித்தே.

2062. எனறுரைத்த களங்கனிவண ணனவதனம் நோக்கி
இமையவர்கட் டுரைக்கினரா எறிதினிரிப்
[படையோய]
துனற்சுரர் சிவபூசை புரிபவர்வெண ணீறு
தூளனஞ்செய பவர்கண்டி குடுபவா வேதம்
ஒன்றுபட வோதுபவா இலிங்கஅருச சனையே
உவந்துசெயவோர் முததழலவேட் டுவப்பவாக
[ளாமால்
அன்றியுமற் றவாமனைவி யனைவருங்கற் புடையோ
ஆகையினால் எவாககுமினி அவரைவெலவ தரித்தே.

2063. அடுத்ததுரைக்க அரிதுநினமா யையினால் வசுரா
இலிங்கஅருச சனைகளவிடா ரென்றிசிவனதான
[வதைக்கும்
அடுத்தவைசெய யாவீடிலெல லோராககுமுறை விடங்கள்
அனுத்ததுணையும் இலையென அச்சுதனதான
[உரைப்பான
வடுத்தவிர நீவிர்மிற றியதுநன்றிப் பொழுதே
வலலைபுரி குதும்நீரெம மானைவழி படுமின
கடுத்தனையுண் டிருண்டகண்டன மூவையிலோ டசுரர்
கணங்களைமாய்த் திடுவனுணமை காண்மினென
[வுரைத்தான. (40)

2064. பின்னதிக மாயைகொடு தணடுளவோன படிகப்
 பிறங்கலென வருமகதி வீணைகொளநா ரதனைத்
 தன்னருகு விளித்தவனோ டெயிலடைந்து மாயன
 தக்கபுத்தா சாரியனாயச சகலருமேத திசைக்க
 மணியுழை மருவியநா ரதமுநிவன தனையே
 மாணவக னுயக்கொணாந்து மாயைசொல்நா
 . [லாலும்
 கன்னலமொழி யாலுமவிசித திரவடிவி னாலும்
 கருதுணாவா லுமமசுரா கணததைமயக கினரால.

2065. சூரவனுமா னுக்கனுமாய மாயைவலலோ அசுரா
 குலமனைவி யானவாகள கொண்டகறபு நீங்க
 இரவியொரு கோடியுதித தனநிகாமா மணியும்
 இலகுதிபபி யாபரணம் இருநிதியுங் காட்டிப்
 பரவியவ ரவாகொண்ட பதிவணக்கங் குறைந்து
 பலபண்ட மனைத்தினுமுட் பற்றுவைக்கப் படுததி
 விரவியொரு வர்க்கொருவா மெய்யுரைசொல லாமல
 வேட்கையினூற கற்பொருவி விடமாயை புரிந்தார்.

அத்தியாயம் 71.

சிவபூஜை மானமீயம்—தொடர்ச்சி.

திரிபுரத்தவர் பூசை—தொடர்ச்சி.

இகனன் மயகனினவர்கள் மாணக்கரை (நாரதரை) அணுகி, “உங்கள்
 ஆசிரியர் யார்? அவர் ஊர் எது?” என வினவினர். நாரதர், “உலகம் யாவும்
 அவருடைய ஊரே. உலகைப் புரக்கும் வள்ளலாகிய அவர் உலகெங்கும் கண்டு
 மகிழ்த்திருக்கின்றார். ஆகையால் வந்து அதேதோரை மாணவர்களென ஏற்று,
 அவர்களுக்கு அறுபத்துநான்கு கலைகளையும் விளக்கி, உபதேசித்த முத்தி
 செறியுங் காட்டிக் கரையேற்றுவார்” என்று மொழிந்தார். அசுரர்கள் நாரதர்
 பேசில் மயகனின அவரைச் சூழ்ந்து வணங்கி நின்றனர். நாரதர் தம் மாயையி
 னால், பொன், மணி, அரம்பையர்கள், பட்டாடை, செல் முதலான பல்வகைப்
 பொருள்களையும் அழைத்தளித்தார். இவற்றைப் பெற்றதற் சென்ற அசுரர்
 பெருமல் இருப்போரை அனுப்பினர். அவர்களும் வியந்து வந்து பெற்றதற்
 சென்ற மகிழ்ந்தார்.

2064. படிகப் பிறகல் எனவரு . நாரதன்—படிகப்பிறகல்—ஸ்படிகமலை,
 நாரதர் ஸ்படிக (பளிங்கு) நிறத்தினா—செய்யுள் 2076 ம் பார்க்க.

சில அசுரர் காரதரை வணக்கி, “உங்கள் அடியார்களுக்கும் இத்தகைய விஞ்சை வருமோ?” என வினவினர். காரதர் “அவருடைய மாணவர்களில் ‘அறிவில ‘கடைப்பட்டவன்’ என்று ஒதுக்கப்பட்ட எனக்கே எவ்வளவோ சித்திகள் வருமே!” எனார். பிறகு, தமது கமண்டலத்திற் சிறிது கோமையைவைத்து அசையாமல் இருந்து நீரை யெடுத்த வீசினார். பிரமனும், திருமாலும் பிற வானவரும் எதிரே தோன்றினர். அசுரா கண்டு வியப்படைந்து காரதரை வணக்கினர். திருமால் முதலானோர் மறைந்த பிறகு காரதர் அசுரர்களுக்கு அமுதவுணவும் பிறவும் தம் வல்லமையால் அழைத்துக் கொடுத்தார். அசுரா வணக்கி, “ஐயனே! தங்கள் ஆசிரியருக்கு எம்மை ஆட்படுத்தாக!” என வேண்டினார். காரதா அவர்களை அழைத்துச் சென்று ஆசிரியராய் புத்தர் பெருமான முன்பு விடுத்தார். புத்தர் அசுரரை கோக்கி, “நீங்கள் இனி அற வாழி அந்தணையே பரவுதல் வேண்டும். சிவபூஜையை விட்டு விட்டு எம்மைப் பூசித்து எமது பெயரை ஜெபம் செய்யுங்கள். உமக்கு வேண்டுவனயாவும் கிடைக்கும். இவ்வுலகிலே நாம் கண்ணூர் காண்பதுவே மெய்; மறமையில் இறைவன் கொடுப்பான் என்பது பொய்; ஆகையால் நீங்கள் சிவ வழிபாடு செய்வது வீண. திரு நீற்றையும் கண்டிகையையும் நீக்குங்கள்” என்று கூறினார். அவ்வாறே அசுரர்கள் சிவபூஜையைக் கைவிட்டனர். அசுரர் மனைவியா ஆடை ஆபரணங்களை இச்சித்தவராய்க் கற்பினின்றும் வழுவினார்.

அப்பொழுது புத்த உருவாக அமர்த்திருக்கும் திருமால் காரதரை நோக்கி, “அசுரா குலமெல்லாம் நம் மாயையாற் சிவசெறியை விடுத்துப் புத்தசெறிக்கு வந்தனரோ?” என வினவினார். காரதர், “மூன்று மதிலுக்கும் ஒவ்வோரசுரா தவிர மற்றையோர் மயக்க முடையவராய் நம வசப்பட்டனர். அம் மூவரும் மாயை தவிர்த்த புனிதர்கள்; சிவயோக முடைய சில பராகள்; மாசற்ற தவத்தினர்; நீறும் உருத்திராக்கமும் அணிந்து சிவ பெருமான திருவடி மலர்களை உள்ளன்புடன் போற்றும் உத்தமர்கள். உப மன்னியு, தநீசி, பிருகு, அகத்தியா ஆகியவர்களினும் தவநிலையில் மேம்பட்ட வாகள்! அவாகட் கிணையாவார் இலர்! தாமரை நூலாற் களிற்றைக் கட்டமுடியாதது போல நம் மாயையால் அவர்களைப் பிணிகக் இயலாது” என்று கூறினார். அவ்வுரை கேட்ட திருமால் சமாதியில் அமர்ந்து திரிபுரத்தலைவர் மூவரையும் வந்தனை செய்து, பரவசமாகி, சிவனடியாரின் பெருமை செப்புத் தரத்ததோ என்று பரவினார். பிறகு, மற்ற அசுரர்களை கோக்கி, “நீங்கள் யாம் கூறிய வழியே சிவலுங்கள். அம்மூவருடன் வாதிடவோ, பேசவோ, இணைகவோ வேண்டாம்” என்று கூறி காரதருடன் அகிசுத்து நீகித், கயிலையின் அடிவாரத்தை அடைத்தார்.

ஆனால், திருமாலுக்குக் கயிலை மலைமீதே முடியவில்லை. மூப்புரத்தவரைச் சிவபூசையிலிருந்து வழுவச் செய்த பாவத்தாலேதான் இவ்வாறு சேர்ந்த தென்ற அறித்து அந்தப் பாவம் அகலப் பரமனை வந்தித்துத் தவமியற்றினர்.

பரமன் வானிடைபிடுத்து இடிபோல அதிர்த்த “சேசே! சாரங்க பாணியே! முப்புரத்தவரை கன்னெறியில் நின்றும் வழுசெ செய்தாய்! ஆகையால், உன்னால் கயிலை வரை மீதேற முடியாது. நீயும் பிறரும் மானத வாழிக் கரையிலே எம்மை நினைந்து தவம் புரியுதகன்” என்று கூறி மறைந்தார். அவ்வாறே திருமாலாதித்யா தவம் புரிந்தார். திருமால் தேவர்களை கோக்கி ‘மயனும் சுக்கிரனும் இல்லாத சமயத்தில அசுரர்களை மமது மாயையில் சிக்க வைத்தோம். இதனால் வந்த பாவத் தீரத் தவம்செய்வோம்’ என்று கூறி இறைவன் கூறியவாறே யாவரும் நீரில் நின்ற தவம்புரிந்தார்கள். இறைவனும் தேவியுடன் கணேசா ஆகிய கணநகளுடனும் வெளிப்பட்டுக் காட்சியருளினார். திருமாலும் வானவரும் கண்குளிரக் கண்ட போற்றினார். சிவபெருமான், “நீவிர யாவரும் பாசபதவிரதம் கோற்றால் யாவும் தெதிக்கும!” என்றார்.

அப்போது குழந்தை முருகன் காரணம் ஒன்றுமின்றிக் கொட்டித் திருக் கூத்து ஆடினான். முருகன் ஆடல்புரிய திருமாலாதித்ய சராசரங்கள் ஆடின. பரமன் உமையும் முருகவேளுடன் மறைத்தனா. பிறகு, வானவர் மமது காரியம் முடியவில்லையே என வருத்தி, பாசபத விரதத்தை கோற்றனர். சிவ பிரான் மகிழ்ந்து கந்தியை விளித்து “வானவரிடஞ் சென்று திரிபுரத்தை அழிக்கத் தோ, வில, அம்பு ஆகிய எவற்றையும் கொண்டு வரக் கூறுக” எனறனுப்பினர். அவ்வாறே கந்தி சென்று வானவரிடம் சொல்ல, அவர்கள் தோ முதலியவற்றைச் சமைக்கத் தொடங்கினார்.

தேவர்களே தேர்; சூரிய சந்திரர்கள் தோசசக்கரங்கள்; மறைகள் குதிரைகள்; பிரமன் சாரதி; மேரு வில்; சேடன் காண; மால் அம்பு; காற்று அம்பின இறகு; அக்கினி அம்பின கூர்முனை; பிரணவம் சவுக்கு; யோகம்—கரணம்—அயனம் முதலியன தேரின் உறுப்புக்கள்; இவ்வாறு தேரைச் சமைத்தனர். திருபு பாலகர் சேனைத் தலைவராயினர். வசிட்டர் முதலானோர் ஆகி கூறுவோராயினர். கிணைரா முதலியோர் உத்திக ராயினார். கத்தருவா முதலோர் கவி, கமகன், வாதி, வாக்கி—என்னும் நாலவகைப் புலவராயினார். சனகன் முதலானோர் சாமகானம் இசைப்போராயினர். இகநகன் எல்லாம் ஏற்பட்டவுடன் சிவபிரான் உமையுடன் விடைமீதேறி தேரின் அருகில் வந்தார்; தமது மலரடியைத் தேரின் மீது சிறிதே வைத்தார்; உடனே தேர் கொரித்து புலியில் அழுந்தியது. அமரர்கள் அஞ்சிப் போற்றினார். திருமால் விடையாகி அயிழந்தேரைத் தன் முதுகில் தாக்க முயன்றார். அப்போது அவர் பாரம் தாக்க முடியாது உடலம் பதைத்து வீழ்ந்து மூச்சித்தார். மூச்சை தெளிந்தவுடன் அவரும் பிரமனாகியும் போற்ற இறைவன் திருமாலுக்கு சிறைத் தவலிமையை வழங்கினார்; அதன் பிறகு திருமால் இறைவன் திருவருளால் தேரை முன்போல நிறுத்தினார். சிவபிரானும் உமையுடன் தேரின் மீது அமர்ந்தருளினார்.

அப்போது இறைவன் திருமால் உனக்கு என்னவரம் வேண்டுகென வின் வின். திருமால் 'ஐயனே! சத்திகளில் ஒன்றாகிய நான் உன்னை எந்தாரும் சமக்க வாயுவினும் மிக வலிமையுடைய மழவிடையாகவும், மாறாத பத்தியான ஞாகவும் அருள்புக' எனவேணடி அவ்வாறே ஆகும் பேற்றைப் பெற்றனர்.

பிரமன் இறைவன் ஆணைப்படி சாரதியாகித் தேரை நடத்தினன். இடை யூறு என்றும் வாராதிருக்க ஐங்காமூர்த்தியை அருச்சித்துக் கனி, மோதகம் முதலியன நிவேதித்துத் தேவர்கள் வழிபட்டனர்; பரனும் சிந்தை மகிழ் அருச் சித்தார். பல வாததியகளும் முழுகின. ஐகரன் பெருசுசாளி மீதும், முருகவேள் மயில் மீதும் ஏறி இறைவனுக்கு இரண்டு பக்கங்களிலும் வந்தனர். திருமால் கருடன் மீதும், அயன் அன்னத்தின் மீதும், இந்திரன் வெள்ளை யானையின் மீதும், அக்கினி ஆட்டின் மீதும், யமன் எருமையின் மீதும், நிருதி குணபத்தின் (பிசாசும்) மீதும், வருணன் மகரமீனின் மீதும், வாயு கலைமான் மீதும், ருபேரன் புட்பக விமானத்தின் மீதும், ஈசானன் விடை மீதும் பரவித் தொடர்ந்தார்கள். எந்தி தேவர் கையிற் பிரம்புடன் அணிவகுத்து வந்தனர். தேவர்கள், நாரதாதி முனிவர்கள், இயகர், சித்தா முதலியோர் தவ மிழைத்தோம் என்று மெழுகு பரவி மககலம் உரைத்து வந்தனர்.

அத்தியாயம் 71.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

: திரிபுரத்தவர் பூசித்தது—தொடர்ச்சி

அறுசீர் விருத்தம்

2066. முனைக்கும் பெருமான மாயையினால்

மோகித தசுரா அடங்கலுமால்

வினைக்குந் தவவே டங்கொடுப்பார்

வியப்பக கதிசேர் சமயமிதென(று)

2066. இந்நூல் ஆசிரியர் சமணருக்கும் சாக்கியருக்கும் (புத்தருக்கும்) வேற்றுமை காட்டாது ஆககாங்கு உரைப்பர். செய்யுள் 8, 11, கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க. பிண்டி—அசோகு. பொன்னியில்காதன்—அருகக் கடவுள். முக்குடை—அருகக் கடவுளுக்கு உரியது; சந்திராதித்தம், நிதயவிகோதம், சகலபாசனம் என மூவருள்ள ருடை. “பொன் னுஞ்சி எயிலோய்நீ ருளிர் முக்குடையின் நிழலோய்நீ” சிந்தா—1244. ‘பிண்டி...முக்குடைக்கீழ்த் தேவர் பெருமான—சிந்தா—1467.

உளைக்குங் களிவண் டீதுபிண்டி.

ஒளிர்முக குடைக்கீழ்ச் சாக்கியர்நூல்
கிளைக்கும் படிபொன் எயிலநாதன்
கிருபை குறித்தே இவர்தமையே,

(1)

2067. கண்டு விழிகள் களிகூர்ந்து

கண்ணீர் ததுமபி உடல்புளகம்
கொண்டுள் உருகி இவரிடத்திற்
குறுகும மனத்தாற பததிவைததுத்
தொண்டு புரிந்து தனித்தயலில்
தொழுமா ணுக்கன தனைவிளித்துப்
பண்டு வதிந்து மகிழுமிவர்
பதியே துரைததி எனப்பகாநதார்.

(2)

2068. தூங்க மணியெற றுபுகடலகுழ

தரையில் தமியேம அளப்பருநாள்
உரங்கொள் வலியிந் தியமடகக
ஒவில தவஞ்செய் ததனான்முப்
புரங்கள் தமையும எமமையுமே
புரக்க வெளிப்பட் டதுவோகொல்
வரங்கள் கொடுக்க வருமிவரார்
வாயமை உரைததி மகிழ்ந்தெமககே.

(3)

2069. எனறு தொழுத அசுராதமக்

கிறைமா ணுககன எடுததுரைக்கும்
மனறல் கமழம் புயப்பொகுட்டு
வள்ளல இவராம் உலகனைத்தும
ஒன்று படவந தருளுமிவற
குறையுள் இடமா கையிலெங்கும
சென்று மகிழ்ந்து நோக்கிடவா
சிகேசாதி திரிகினரா.

(4)

2070. இரைந்து களிவண் டுறங்குமசோ

கிருக்கும் இவர்க்கெவ் விடமினிது
வரைந்து பொருந்திற் றவ்விடத்தே
மரீஇய வரைமா ணுக்கரென

2069. இறை—விடை. உலகனைத்தும் உறையுள் (இருப்பிடம்).

2070. மரீஇயவரை—மருவினவரை.

விரைந்து மகிழ்ந்தெண் ணெண்கலையும்
விளங்க வுபதே சித்துமனம
கரைந்து புவிமீ ளாதமுத்திக
கரையேற் றுவரெக காலமுமே.

(5)

2071. என்று பகர்ந்த மொழிசிலர்கேட்
டிறைஞ்சி யவர்தம புடைகுழ
நின்று வழத்திப் புவிதாழ்ந்து
நிறைய மருங்கு வீற்றிருந்தார்
வென்று புடைசேர் அசுரருக்கு
வியனமா யைகளாற புவனங்கள்
சென்று பெறமோ கமபுரிந்து
செம்பொன முதல்யா வையுங்கொடுத்தார்.

(6)

2072. விருமபி அசுரர் இரவியொளி
விசிறும் மணியும் மணிப்பூணும்
அருமபி இடங்கொள குவிமுலைசேர்
அரம்பை யரும்பட் டாடைகளும்
கருமபின விளைசெந் நெற்குவையும்
கனகா திகளும் பெற்றுடனேர்
திருமபி வருவோர் தமைக்கண்டு
சிலாசா ரணர்பாற சென்றிருந்தார்.

(7)

2073. விழைநது வணங்கு மவாககுமுனம
வேண்டும் பொருள்பின வெறுப்ப நலகிக
குழைநது கருணை கூர்த்ததனர்மால
கொண்டு சிலாதாங் கொடுகம்பி
தழைநத மகழி நாரதனைத
தனியே கூவி யீவரடியார்க்(கு)
இழைநத திதிகள் சித்திசெல்வம
இவைபோல வருமோ இயம்புகென்றார்.

(8)

2074. ஆற்று தவங்கூர் நாரதன்பின
அசுரா முகனோக் கிபுகல்வான
போற்றும் இவர்தம அடியாதமிற
போதம இலானாய எவருமநிநதை

2072. சாரணர்—சமணரிலும் புத்தரிலும் சித்திபெற்றோர்.

2078. இழைந்த—விரும்பிய. திதி—சம்பந்தம், கவுரவம்,

சாற்ற அறிவற் றவனாகித்
தள்ளப் படுவான ஆமெனக்கும்
ஏற்றம் உளசித் திகள்தமையே
எலலீ ருமபாத திடுமினென்றன. (9)

2075. கருந்தா திலங்கு கமண்டலத்திற
கரமவைத் தபிமந திரித்தசையா(து)
இருந்தா தரவிற புனல வாங்கி
எதிராய இறைத்து நினைக்க அங்கண
வருந்தா தோதி மக்கடவுள்
வனமா லிகையோன் சகலருமாய்ப்
பொருந்தா தபனா தியஇமையோ
பொருக்கென நெதிரே தோற்றினரால். (10)

2076. களிகும அசுரா அவைநோக்கிக்
கருதி வியப்பாற கணகள்தெண்ணீர்
துளிகும படிமெய கம்பலையாய்ச்
சுகநாண மலாத்தாள தொழுதனாசீர்
அளிகும பிரமா தியஇமையோ
அண்டத் துருவம் மறைந்தனாபின
பளிகுப படிவ மாணுக்கன்
பரவும அவுணாக கமுதளித்தான். (11)

2077. பின்னும் அவாவேண டுவஅனைத்தும்
பெட்டின உடனீர் துடுபதிபால
துன்னும் அமுது பெண்டுமணிச
குடு வனவுந தருதுமென
மன்னும் அவுணா தமைத்தனது
மாயை யதனால மயலசெய்தான
பன்னும் அவுணா எந்தாயதா
பதருக கெமையாட் படுததுகென்றார். (12)

2075. கருந்தாது—இரும்பு, ஓதிமக்கடவுள்—பிரமன், வனமாலிகையோன்—
துளசி மாலையன்—திருமால்.

2076. பளிகுப படிவ மாணுக்கன்—காரதர்—செய்யுள் 2064 பார்க்க.

2078. பரவும் அவுணா மொழிகேட்டுப்
 பத்தி புரிநா ரதமுநிதன்
 குரவன் இணைத்தாள் தொழுதசுர
 குலத்தோ தமையெம பெருமானு
 தரவின அடிமை கொண்டுபதே
 சஞ்செய தருளதி எனப்பவுததா
 விரவும் அவுணாக் குபதேசம்
 விரைந்து புரிந்தே விளம்புகின்றா. (13)

2079. ஆளும கருணை அறவாழி
 அந்த னுளன அடியிணையெந்
 நாளும் பரவு மின்மலாப்பா
 ணங்கள் தொடுத்தே பொருதமத
 வேளும் படசசென றேனபூசை
 விடுமின எமைப்பூ சைகள்புரிமின
 நீளும் எமது பெயாசசெபங்கள்
 நித்தம் செய்யின் நினைத்திடுமின. (14)

2080. புததா சரியர் ஆமெமையெப்
 போதும் வழுத்திப புதியநறுங்
 கொத்தார மலர்கள் தூயப்பரவிக
 குறையா வழிபா டியற்றிடிவரீர்
 மெயததா பதரா குவிரநுமக்கு
 வேண்டும பொருள்கள் அனைத்தும்வரும்
 இததா ரணிகண டதுவேமெய
 இறையம் மையிலந் திடுமெனல்பொய. (15)

2081. ஈசன சரணம் வழிபாடிங்
 கியற்று வதுகா ரியமலரீர்
 பூசந் திருவெண் ணீற்றுடன்மெய
 புணையுங் கணடி தணந்திடுமின
 வீசும புகழ்சேர் மறைமுழுதும்
 விளம்பு வதுபொய் ஆகையினால்
 நேசம் பெருக இவையனைத்தும்
 நீத்து விடுமின எமைநினைந்தே. (16)

2082. என்று கரக மயிற் பீலி

எடுத்து மணிப்பாய உடுத்துமறஞோ
கொன்று கொடுத்த ஊனருநதிக்
குஞ்சி பறிததுத துவாக்கடுகாய
தின்று வடிவம மாசுறுமா
சீவ கேசா சொலுமொழிகேட்(டு)
அன்று சிவசா தனம்வெண்ணீ
றககஞ சிவபூ சைகள் தணநதார.

(17)

2083. அரிய தவங்கூர் கறபுடைய

அசுரா மனைவி அனைவர்களும்
உரிய மகதி நாரதனசொல
உவந்து விரைந்து கேட்டெவாகுரு
தெரிய அரிய கலைமணிப்பூண்
சிறகக அணிநது மாயையினுற
கரிய குழலார மனைவியர்கள
களவிற பரரைத தழீஇயினரால்.

(18)

2084. கொடுமுள ளெயிறறுப பஹலைகா

கோத ரேசக் கசசசைததுக்
கடுவுண டிருணட களத்தோனஆ
கமஞ்சொல சமயா சாரமொரீஇ
வடுவுண டெனநோக காவிககு
மாறு சவாபூ சித்துளமெய
தொடும் நியாதோள் இரவுபகல
தோய்ந்து களவிற களித்தனரால்.

(19)

2085. அந்த அமயம புத்தவுரு

ஆகும் மணிவண் ணக்கடவுள்
கந்த வகைநாற பானமுனறும
கருவி யுடனான மாவலது
சிந்தை செயலவா னுயர்காலம
திக்கென் றேவே றிலையெனவே
வந்த சமய விதிகள் தழீஇ
வருநா ரதனைப் பார்த்துரைக்கும்.

(20)

2082. ஆசீவக ஈசர் —சமண தவதலைவர்.

2084. காகோதரம்—பாம்பு.

2086. ஆற்றுந் தவநா ரதமுநியே !

அசுரர் குலங்கள் அடங்கலுமநாம்
சாற்றும் பெருமா மாயையினால்
சமண வருவம் கொணாநதெமையே
போற்றும் படிக்கு நமதுவசம்
பொருந்தி னர்களோ அவர்மனையார
தோற்றுந் தகைமை கற்பொருவிச
சோர விடர்பாற சேர்ந்தனரோ.

(21)

2087. அங்கங் கசுரா இருக்குமிடம்

ஆராய்ந் துரைத்தி யெனப்புகலும்
செங்கண் முகுந்தன தனைவணக்கம்
செய்து முநிநா ரதனசொலும்வெண்
சங்கந் தரித்தோய் ! மூவெயிறகும்
தனித்தொவ் வொருவர் ஒழியமற்றத
துங்க அசுரா மோகிதராய்த
தொழுது நமது வசமானா.

(22)

திரிபுரத்தாருள் மூவர் பெருமை

2088. புரத்துக் கொருவர் மாயைதவிர்

புனிதா பரம யோகமொன்றும
வரத்திற சீல பரரென்று
மாசில தவங்கூர் விரததரென்றும
உரத்தில திருநீ றககமணி
ஒருவா தெமமான மலர்ப்பதமஆ
தரத்திற பரவு பாசுபதோத
தமராம் அவாமு வருமம்மா.

(23)

2089. தூக்க உபமன் னியனபிருகு

ததீசி மலையா சலமுநிவன
மிக்க இவர்க ளினுந்தவத்தான்
மேலாம அதிகர் மூவருமே
நக்கன இணைத்தாள் உளத்திருத்தி
நம்பன கருணை பெறுமவர்கள்
தொக்க அவர்க்கு நிகராகச்
சொலுதற் கொருவா இலைமாதோ.

(24)

2090. அடவி அதிரக் கடுநடையால்
 அடங்கா வலியால் அசலமெற்றிக்
 கடவி கடமால் அருவிசொரி
 களிற்று மரைநூற் கட்டுறுமோ
 புடவி மிசைமற் றதுபோலப்
 பொருக்கென றவரை நமமாயை
 தடவிப பிணிக்க அறியாது
 தண்டு முாய்த்தாரப் பண்ணவனே! (25)

2091. எனறு சொலுமநா ரதனுரைகேட்
 டெறிசக் கரத்தே ஐம்புலனும்
 வென்று சமாதி தனிலிருந்து
 விரும்பி உளத்தால் அவாதமையே
 ஒன்று படவந் தனைபலவும
 உவந்து புரிந்து பரவசமாய்
 நின்று சிவபத் தர்கள்பெருமை
 நிகழ்த்தற பாற்றோ எனநினைந்தான். (26)

2092. ஓங்கு தவங்கூர்ந் திடுமவரை
 ஒழிய மற்றோர் தமைநோக்கி
 ஈங்கு விபவம் மிகவிரும்பி
 எமதா சிகளும் உடையோராம
 நீங்கள் சிவபூ சைகளபுரிந்து
 நிற்கும மூவ ரொடுகலகம
 பாங்கு புரியா தவருடனசொற
 பகாந்தி டாமல இருந்திடுமே. (27)

2093. என்று கருடப் பரியுகைத்தோன்
 எலலோ ரையுந்தன மாயையினால்
 வென்று தணவா மிகுமோகம
 விளைப்பித் துடனே தனதுபங்காய்
 ஒன்று படவே நின்றபுத்தி
 உடற்றி மயக்கும் புததவுரு
 நின்று புறஞ்சேர்ந் திடஇருத்தி
 நேய நொடுமும் புரந்தணந்தான். (28)

2094. வீரிக்குஞ் சிறைப்புள் ளரசுயர்த்தோன்
 மிகுநா ரதனை விளித்தயலஆ
 தரிக்கும அமரர் முநிவருடன்
 சார்ந்து படர்ந்தெட் டுணையும் எங்கோன
 தெரிக்குந் தருமம் சிறிதுமிலார்
 சித்தம் அணுகப் படாதுயர்ந்து
 கிரிகும பெரிதாம் திருக்கயிலை
 கிட்டி யேறப் படாதிருந்தான. (29)

2095. அண்டா நிமித்தம் ஆகஇப்போ
 தசுரர் வெருவ மாயையினால்
 தண்டம் இழைத்து நீறுகண்டி
 தணப்பித தீசன சரணமன்பு
 கொண்ட வழிபாட் டிணையும்விடக
 குறித்து மோகம் புரிந்தவாகள்
 துண்ட மதிவா னுதன்மனையார
 சோரர் பதிசேர்ந் திடச்செய்தோம். (30)

2096. கெட்டேன் அதனால் வருபாவம்
 கிளைத்துப் பருத்த ததற்குளகப்
 பட்டேன இதனுக் கையமிலை
 பாவம் அதனால் திருக்கயிலை
 தொட்டே றவுமல லாதுளத்தில
 தொடாநது நினைத்தற குமமரிதாய்
 விட்டேன இனியப் பாவம் அற
 விமலன மலாத்தாள் வணங்குவனே. (31)

2097. வணங்கி வருநா ரதனுடனே
 வாக்கு மனத்துக கெட்டரிதாய
 உணங்கும அரிய தவமிழைத்திட்
 டுள்ளத தினிலந் சனைநினைக்கப்
 பிணங்கு சடையோன வெளிப்பட்ட
 பினநா ரதனோ டச்சுதனைக
 குணங்கள் தவிர நோக்கிவிண்ணிற்
 குமுறும் உருமே றெனப்பகரும். (32)

2098. வியப்பா குஞ்சா ரங்கி! சிசு

விண்ணோர் பொருட்டாய் உளம்சிறிதும்
பயப்பா டினறி நீபுரததேம

பதத ரியாரும சங்கையற
நயப்பா கியநன மாககம்விட
நாடிப் புரிந்தாய் ஆகையினால்
உயப்பா விளங்குந் திருக்கயிலை
ஓங்கல இவரப் படாதுனக்கே.

(33)

2099. இம்பா ஒருவி நீசுரரோ

டிமய வரையின் மணிகொழிக்கும
பமபு திரைமா னதமடுவில

.....
கிட்டியமரர் குழுககளுடன்.....

(34)

2100.

மண்டு வியப்பாற் காயாமபூ
வண்ணன எதிர்நோக குபு அறையும.

(35)

2101. பருவம் ஒருமுப் பானதணவாப்

படிவம் ஒளிர்பண் ணவிற்காள்! யாம
வெருவ வருமுப் புரவசுரர்
விரைந்தேம மாயைப் பெருவலியால்

உருவம குறிபபு வேதனையி
னெடுபா வண்விஞ் ஞானமென

மருவு மைந்து கந்தமுறை
மரீஇய புத்த வடிவெடுத்தார்.

(36)

2102. பின்னும இதழி நறுஞ்சடிப

பெமமான சமயா சாரமொரீஇப்
பனனும பிடக நூலுணர்ந்தே

பதிதர் ஆனா அவர்மனையா

2098. சாரங்கி—சாரங்கம் என்கும் வில்லை எந்திய பெருமான்.

2099. பிப்பாகம் ஏடுகளில் இல்லை.

2100. முதல் மூன்று அடிகள் ஏடுகளில் இல்லை.

துன்னும் களவிற் சோரர்ப்யம்
தோய்ந்து நிறைகற் பொருவினரால்
முன்னும் நமக்கிங் கிதமாக
முளரி அண்ணல ஏவலபெற்றே.

(37)

2103. மயன்பார்க் கவனம் இருவருமும்
மதிலசேர் அசுர ருடன்பொரலால்
கயமா வுரிமுக் கட்டுமுகன
கனன்று சபித்த சாபமுறீஇ
நயமா கியசாந் தியின்பொருட்டு
நாடி இமய வரையடைந்தார்
சயமாம அசுரர் நமமாயை
தனைப்பட் டாரிப் பொழுதமமா.

(38)

2104. இனிநாம் ஒருமை யுடனபொருக்கென
றெலலோ ருமபன னெடுநாட்சேர்
துனிரீத் திடுவான் இக்கணமே
துணைமா முலைசேசல விழிக்கொவ்வைக்
கனிவாய் உமைகேள் வனமகிழ்ந்து
கடிது தோற்றத் தவம்புரிவோம
பனிமா மடுவில் என்றுகண்ணை
பதுமத தோனா தியர்க்குரைத்தான.

(39)

2105. திரைமுத் தெறிமா னதமடுவில
திகிரிப் படையோன மூழ்கியிருந்(து)
உரையற றுணர்வற் றெள்ளிபரம
உருத்தி ரப்பேர் மந்திரங்கள்
கரையற றிடவே செபித்தனனகோ
கனதன ஆதி அமரர்மழை
நிரைமுற் பரிததோன புடைகுழந்து
நீரின நடுவண் நெடிதுநினறே

(40)

2106. விண்ணிற் கரங்கள் நிமிர்ததெடுத்து
விமலா ! அமலா ! எம்பெருமான்
பண்ணிற் கனிந்த பெருகொலியே !
பரமா ! கருணை வாரிதியே !

• எண்ணிற குறிக்க அரியோனே !
 எளியோராக கிரங்காய எனேறத்திக
 கண்ணிற ககனம் நோக்க வுள்ளங்
 கருத அரிய தவம்புரிந்தார். (41)

2107. அந்த அமயம் குடிலசடை
 அணியும் பிறைக்கோட் டெம்பெருமான
 சந்து மரவங் கமழ்குருமபைத
 தடமா முலையம் பிகையுடன்குழ
 தொந்தி வயிற்றுப் பிறையெயிறறுச
 சுழலகட் பூத கணங்களுடன
 வந்து நெடுமால் ஆதியாமுன
 மகிழ்வெள விடைமேல தோன்றினனூல. (42)

2108. விரிவண டுமிழதே றறபகுவாய
 மடுத்துப் புரையே றிக்குமட்டிப்
 பிரியும் பெடைகள் தழீஇமுரலும
 பிணையல் துளவோன ஆதியாகள
 சொரியும் கரடக களிறுறியோன
 துணைமென மலாததாள் முனமவீழ்நது
 விரியும் புளகங் கெழுமவெதிர
 விரைந்து பணிநது புகழந்தனரால. (43)

2109. நிலவு கொழிக்கும் பிறைச்சடையோன
 நெடியோன முதலோர தமைநோக்கிக்
 குலவு கருணை யாலொருசொற
 கூறும் நீவிர அருந்தவங்கள்
 பலவும் இழைத்தீர் இனியெமது
 பாசு பதமா விரதமிப்போ(து)
 உலவு விடயம் அறநோற்கில
 ஒலலை குறித்த தனைத் துமுண்டாம. (44)

2110. எனறு நுதற்கட் பரனுரைக்கும்
 ஏல்லை கயிலைக் கிரிமுதலாங்
 குன்று தொறுமே வெமதுகுலக
 கோமான சரவ னோறபவன்முன

தொன்று படர்கா ரணமறவே
 சோதி விமலாங் கத்தினயல
 நின்று நடித்தான உலகினுள்ள
 நினைத்துச் சிறுபுன மூரலசெயதே.

(45)

2111. கரத்தில் எடுத்து விளையாடும்
 கமல மலரால் அனந்தவிதி
 சிரத்தில் உறுமா லிகைபுரளும்
 திண்தோள புடைத்தீ சனைநோகி
 வரத்தின மதலை உடையோரில்
 வரனே ! நடனம் நோக்கெனத்தன
 உரத்திற குமரன தனைநிறுத்தி
 உமைகோன கரங்கொட் டுபுவுரைத்தான.

(46)

2112. கண்ணே! மணியே! உயிராகுயிரே!
 கனியே! கனியின நறுஞ்சுவையே!
 பண்ணே! ஒலியே! எமதுருவும்
 பனிமால வரையாள் உருவுமொன்றாய்
 எண்ணே ஒருமித தாறுமுகம்
 எனஆள் குமரா! உனதுகொட்டி
 விண்ணே பரவ நடித்தியென
 வேலன நடனம் மிகப்பிரிந்தான.

(47)

2113. சுகல வுலகு கதிபதியாம்
 சமபு நடனம் புரிதியென்று
 புகல மணிவண ணனபதும்ப்
 புத்தே ளாதி சராசரமும்
 விகலம் அறவெங் கணுமநடனம்
 மேனமே லுஞ்செய தனவிரிநீர்
 அகலம் ஓடுங்கும சடையிறையோன
 ஆணை யெவாதாம கடப்பவரே

(48)

2111. விதி—சிர—மாலிகை—பிரம் கபால மால.

2112. கொட்டி—ஒருவகை ஆடல்.

2113. இச்செய்யுளின் கருத்தை “அதலசேடனாட! என்னும் திருப்புகழுட
 னும(1056), “யாவையும் ஆடினும் எமஇறை ஆடவே”—என்னும் திரு
 மந்திரத்துடனும் (2781) ஒப்பு நோக்குக.

2114. மழலை மொழிக்கிண் கிண்சிறுதாள்
 மதலை நடிக்கக் கண்டுபசங்
 குழவி தனைமார் பணைத்துமுக்கட்
 குழகன் இமைய வல்லியுடன்
 அழகு பலகால நோக்கி உச்சி
 அனைத்து மோந்தங் கையிலெடுத்து
 பழகு வயிரத் தூணுறையுட்
 படர்ந்து கொடுபோய் இருந்துகந்தான். (49)

2115. விண்டு பதுமக கோனமுதலாம்
 விண்ணோ ஒருவாக கொருவாதுயா
 கொண்டு புகலவார் மறமனத்தாற
 குறித்தற கரிய பரம்பொருளைக்
 கண்டும ஒருகா ரியமநமக்குக்
 கடிது முடிந்த திலையினிநாம
 பண்டு பரனசொற றிடுமவிரத
 பாசு பதநோற றிடுகுவமால். (50)

2116. னெறு விரகா ஓமளி
 இடையிற் பிறந்த திருநீறு
 துன்றும் உடலம் அனைத்தினுமுத
 தூள் னஞ்செய் தைமபுலனும
 வென்று சிவபூ சைகளபுரிநது
 விமலன பாசு பதவிரதம்
 ஒன்று படநோற றனரெமமான
 உளத்தில அதனைக் குறித்துகந்தான். (51)

திரிபுராதிசம்மேல் போருக்கேழுந்தது.

2117. கணங்கட் கிறையாம நந்திதனைக்
 கடிது விளித்தீ சனசொலுமரீ
 குணங்கள் குறித்தே விண்ணவர்கள்
 குறுகும் இடஞ்சேர்ந தெயினமுனறும்

2116. விரகர்—திருமால் ஆதியோர்.

2117. அணங்கு—தன்பம்.

அணங்கு புரிவித தமிழ்க்கவிப்போ
தமருக் கேற்ற சாதனங்கட்(கு)
இணங்கும் இரதந் தனுமுதலாம்
எவையும கொணர்தீர எனறுரைத்தி. (52)

2118. எனறு விமலன் உரைத்தசொறகேட்
டெழுந்து நந்தி புறப்பட்டே
மன்றல கமழ்தண் டுளவஇறை
மலரோன் ஆதி இமையவர்முன
சென்று நுதறகண் நாயகனமுன
செப்பும வரலா றனைத்துமவிண்ணோர்க(கு)
ஒன்று படவே உரைத்தவண்விட்
டொல்லை அமல னுழையடைந்தான். (53)

2119. அரவம் அசைத்த பரன்மொழிகள்
அனைததும் நந்தி சொலக்கேட்டுப்
பரவும அமரா உளமகிழ்ந்து
பலரும் மீளச் சுத்தாந்தம
விரவு கரண முடனகுழி
வினயத துடனே நெடுங்காலம
இரவு பகலாய்ப் பரனசமருக்
கேற்ற வகையே தெனரினைந்தார் (54)

2120. தேருக் ககில தலவலயம
திகழா தபன்மாய் விந்தகிரி
பாருக் கதிட்டா னமதாகிப்
பகர்கே சரவெற புடுககிடுகா
ஆருக் கிதமாம உருளிவெய்யோன
அமுத கிரணன் னாகிமறை
தாருக் கயமாய் வனவேதன்
சார தியாயச் சரர்தேராய். (55)

2120. அகிலதலம்—பூமி. வலயம்—வட்டம்; அதிட்டானம்—நிலைக்களம்.
கெடுகு—சுட்டப்பலகை; ஆர்—(சக்கரத்தின்) ஆரக்கால்; அமுத
கிரணன்—சந்திரன். தார்—தார்—தார்க்குச்சு. அயம்—ருதிரை.
வனம்—அழகு.

2121. சேம்பொன் வரையோர் பினாகமதாய்ச்
 சேடன் நாணய்க் கழுகிறகு
 பம்பு மருத்தாய்ப் பாற்கடலிற்
 பள்ளி கொளுமால நெடுங்கோலாய்
 வெம்பு சுடர்ப்பா வகனலகு
 மிகுகூர் முனையாய் வகுத்தயன்கை
 உம்பர் புகழ்தா ரகங்கசையாய்
 உவாவின் ணவகா சமதாயே.

(56)

2122. சூற்று மகத்திற் செயுங்கருமம்
 தருமம காலம் கற்பமிவை
 தேற்றும் இரத கிலகமாம
 தினமூர் யோகங் கரணமதி
 போற்றும் அயனங் கள்முழுத்தம்
 புகலும் காலை இவையிரதம்
 ஆற்று நிரைஅஞ் சுருவாணி
 அனைத்தும் திருத்தேர் உறுப்பாமால.

(57)

2123. குடுமி வரைகள் எட்டுங்கா
 கோத ரேசர் ஓரெட்டும்
 முடுகு திரைப்பைங் கடலேழும்
 முகில்கள் ஏழும் இரதத்தின
 நடுவண் உயாமேற் கட்டிடமஞ்சம்
 நானு மணிப்பூண் ஆதிகளாம்
 நெடுமந் திரங்கள் கலைதேனு
 நிதிகள் இரத சம்பத்தே.

(58)

2124. தீக்கு மருவிந் திரனமுதலோர்
 சேனைத் தலைவர் சுரர்படைஞர்
 தக்க வசிட்டர் முதலாகச்
 சாற்று முனிவர் யோகசைவம்

2121. பினாகம்—விவ். கோல்—அம்பு. தாரகம்—பிரணவம். சை—குதி
 ரை சம்மட்டி (சவுக்கு).

2122. கிலகம்—ஆணி; பொருத்தம். முழுத்தம்—முகூர்த்தம். அஞ்சருவாணி—
 அச்சாணி.

2124. சுவத்தி வாசகர்—ஆசிகழலோர். அனுசரன்—பின்பற்றுவோன்,

மிக்க நிலைசோ தவசிகள்பல்
 விதஞ்சேர் சுவததி வாசகராம்
 செக்கா மணியை குந்தமுகில
 தோப்பின தொடரும் அனுசரணே.

(59)

2125. ஓங்கு புவிமீ தினின்முப்பத்
 தொன்பான கோடி உன்னதமாய்த்
 தாங்கும மொளிரசத் தியலோகத்
 தலைவன பரிசா ரகனாகும
 தேங்கும இசைகின னரரியககர்
 சித்தா வீணை கிம்பருடா
 பாங்கா மருவித் தொண்டரடி
 பரவு கோத்தி வந்திகரே.

(60)

2126. கனக மணியாழ கந்தருவா
 கருடா வியப்பாம சாரணர்கள்
 அனக இயலகூர் கவிகமக
 அடலசோ வாதி வாககியெனச
 சனகன முதலோர் பரவுமிறை
 சாம கானந் துதிப்பவராம
 பனக அணைமால இவைகொணர்ந்து
 படாநது கயிலை அடைந்தனனால.

(61)

2127. பருதி நிகாபன மணிகுயிறறும்
 பைம்பொன முதறகோ புரவாயில
 கருதி வினயத் துடனடநது
 கணங்கட் கிறையாம நந்திபதம்
 சுருதி பலவும எடுத்தேத்திப
 தொழுது வரலா றனைததுமுரைத்(து)
 ஒருதிவ வியசகு மூலநெடுமால
 ஒடுங்கி வதிந்தான இவையுணர்ந்தே.

(62)

2128. நீந்தி நுதறகட் பரனதிருமுன
 நடநது கரங்கூப புபுவணங்கிப்
 புந்தி மகிழ நறுந்துளவோன
 புகனற வகையா வையுமுரைத்தான

அந்தி நிறஅங் கணன்கேளா
அகிலம் முழுதின் றவளுடனே
முந்தி மகிழ்வெள் விடையேறி
முடுகு இரதத் தருகடைந்தான. (63)

2129. மஞ்ச புரைமே னியன்முதலாய்
மரீஇய அமரர் துதித்திறைஞ்சப்
பிஞ்சு மதிசேர் குடிலசடைப்
பெம்மான கருணை கூர்ந்தயல்சேர்
கொஞ்ச மொழியம் பிகையுடனே
குலவும மழுவெள் விடைதணந்து
விஞ்சு சிலையம பெடுத்திரத
மிசையோர மலர்த்தாள் சிறி துவைத்தான. (64)

2130. பூழி நெடுந்தேர் பொறுக்கரிதாய்ப்
பாதா ளத்திற சடசடெனப்
பூழி கெழும் நெரித்துவிழப்
புயலவண் ணத்தே வாதியர்கள்
வாழி யெனப்போற் றுபுநடுங்கி
மருண்டு வீழ்ந்து தெளிந்து கண்ணன
ஆழி நெடுந்தேர் தனைவிடையாய்
அடுத்து வெரின்கொண் டெடுத்தனனா. (65)

2131. கூற்று வெருண்டு விழவுதைத்துக்
கொலலுங் கடவுள் அதிபாரம
தோற்றும் அதனால நெறுநெறெனச
சுமததற கரிதாய்ச் சுழலவிழிரீர்
வீற்று வீற்றாய் விழக்குருதி
வெள்ளம் பெருக்கா நெடுததுளையத்
தூற்று வுடலம பதைபதைத்துத்
துணுக்கென றடித்து வீழ்ந்தயர்ந்தான. (66)

2132. அண்டம் அனைத்தும் வயிற்றடக்கி
அருளும் மதுகைப் பூவைவண்ணன்
கொண்ட மயக்கந் தணந்திதழிக்
குடில சடிலக் குழகனைநேர்

கண்டு துதிக்க அயனமுதலோர்
 கரங்கள் எடுத்தேத திடப்பெமமான்
 விண்டு தனக்கு மருத்தினிலும்
 வியனமா மிடலகள் அளித்தனனால், (67)

2133. வீந்தை செறிவெள விடையுருமால்
 வியந்து கரததாற கமழமருதது
 மைநது நிகழக கொடுஞ்சியநதேர்
 வரையிற பாரம வெரிநெடுததுத
 தந்தி யுரிததோன கருணையினால்
 தாங்கி முனம்போல இருத்தினனபின
 சிந்தை மகிழ உமையுடனமா
 தேவன இரதத தினிலிருந்தான. (68)

2134. பினனா மணிவண ணக்கடவுள
 பெட்பின மலரோன ஆதியரோடு
 உன்ன அரிய பரனதிருமுன
 உவநது துதிக்கத திருநெடுமால்
 தனனை நுதற்கட் பரனோக்கித
 தரணி புரப்போய்! உனதுளத்தில
 ளன்ன வரமவேண டியதுரைத்தி
 இப்போ தனைததும் ஈகுதுமே. (69)

2135. னெறு கடலநஞ சயின்றுகண்டத
 திருத்தும் இறைசொற நதுகளோ
 மன்றல கமழதண டுளவஇறை
 வழுத்தி நறுநதேன புடைபிற்றறம
 கொன்றை அலங்கல வளைபவளக
 கோட ரததோய்! சத்திகளில
 நின்ற தமியேன மூலசத்தி
 நினையெந் நாளும் பரித்திடவே (70)

மால் விடையானது

2136. பிறங்கு வலிமா மருத்தினிலும்
 பெரிய வலியீந் தெஞ்ஞானறும்
 அறங்கள் கெழும மழவிடையாய்
 அடிமை கொண்டாய் அபபடியே

2138. மருததுமைந்த—வாயுவின் பலம், வெந்—முதகு.

கறங்கு திரைப்பா ரதிசயிக்கக
கனவெள விடையாக கொணாதிப் பின
மறங்கள் தவிரகுற நேவலசெய
மாருப் பத்தி அளிகுதியே

(71)

2137. இந்த வரமே அடியேற்கிங்
கெஞ்ஞான றுமவேண னுவதென்று
சினதை மகிழ வீழந்திறைஞ்சிச
செங்கை கூப்பி நினநேத்த
அந்தம அறுசிற றடியாகட்
கருளுங் கருணை வாரித்தான
வினதை மகிழ்வெள் விடைவடிவும
மிகுபத தியுமா தவறகளித்தான.

(72)

2138. பொருவில் அமரா அனைவருமிப்
போதுயந தனமென றுளங் களித்தார
அருவம ஒருவி உருவாகும
அண்ணல இரத சாரதியா
மருவு விரிஞ்சன தனைநோக்கி
மறைவாம பரிநீ நடத்துகெனச
செருவி லுறுமங் கண்ணுனை
சிரத்திற கொடுமா நடத்தினனா.

(73)

2139. புத்தே ளிர்களயா வருமபொருமுப்
புரஞ்செல இடையூ றகலவொரு
மித்தே ஒருகொம பைங்கரனதாள
விருமபி யுமிழ்பைந தேறலகமழ
கொத்தே ரலரால அருச்சித்துக
குறைவில் கனிமோ தகங்கள்நிவே
தித்தே வழிபட டனாபரனுஞ்
சினதை மகிழ் அருச்சித்தான.

(74)

2140. பொறிசிந் தியகட் பிறையெயிறறுப
புவனம் அடக்கும் பெருவயிறறு
நெறிசென றிடுசிற றடிக்கணங்கள்
நிகரில கணநா தாகளபடகம்

குறிசல் லரிமத் தளமுரசு

கோர முகத்தூ ரியமுழுவஞ்

செறியும் பணவம துடிபேரி

திமிலை பலவாத தியமதித்தாரா.

(75)

2141. சங்க மணிகள் இழைத்தகொம்பு

தாரை நவிரி யெக்காளை

எங்கும் அதிர்கைம மணித்தாளம்

எறிதெண டிரைச்சக கரமனைதும்

பொங்கி முழங்கிக் குமுறுமொலி

புரையத் திசைகள் செவிடுபட

எங்கும் அதிர அவைக்கிணங்கி

ஏற்ற நாதம் எழுந்ததுவே.

(76)

2142. மரவம் பொறித்த முலையிமய

வலலி கோமுன கடைவிழியாற

பரவும் முகுநதன ஆதியரைப்

பரிமேற கொளுமென றருளசெயஆ

தரவி லொருகொம் பண்ணலபெருச

சாளி தனிலும் எமது செவ்வேள்

குரவு கமழதோ கையிலவநது

குலவி யிருபா லினுமடைந்தாரா.

(77)

2143. திருமால் கருடன அயனனமிந்

திரனவெள ளாளை கனலிதகா

தருமா தரனபோர மயிடமநிசி

சராகோக குணபம் வருணனை

வருமா மகரம் மருத்திரலை

வடதிக கிறைமா னப்பரியீந்

துருவா மீசன் விடைகடவி

உள்திற் பரவித் தொடர்ந்தனரால.

(78)

2141. நவிரி—ஊதுகொம்பு; சக்கரம்—கடல்.

2142. மரவம்—குங்குமம்—தொய்யில் (ஆகுபெயர்)

2143. நிரைசர் கோ—நிருதி.

2144. ஷிரிசெஞ் சுடர்ப்பன மணிகுயிற்றும்
 மிளிர்பொற பிரமபு கரத்தெடுத்தது
 வரியுங் கலனை விடைகடவி
 மழுமான ஏந்தும் நந்தீசன
 திரியும் அமரர் குழுஉக்கணங்கள்
 செறியும் சமுகம் விட்டயலே
 பரியுங் கடவிசெலப்புடைத்துப்
 பார வாரி பண்ணினனால.

(79)

2145. கருதி அனைத்தும் திசைகள் தொறும்
 சூழந்து துதிக்க மணித்தேறிற்
 பருதி யபரி மிதகோடிப்
 பனிவெண் கதிராக அனந்தமொன்றாய்க்
 கருதி விரவி வருவதெனக்
 கருணா கரனம் பிகையுடனே
 விருது குறிககப் படர்ந்தனனபின
 விறல்முப் புரம்வீட் டிடுமபொருட்டால.

(80)

2146. உமபர் முநிவா இயக்காசித்தா
 உணரும் மறைவித தியாதராகள்
 செம்பொன மணித்தோ இருக்குமண்ணல
 சிறக்கும் உருவங் கண்டுபிறப்பு
 இமபா எடுத்துப் பலமடைந்தேம்
 யாமே அருத்தம் அடைதக்கோர்
 அம்பை அருகொத திருக்கமுனம்
 அரிய தவமே திழைத்தனமால்.

(81)

2147. னெறு பரவும அவர்மொழிகள்
 இனப மொடுகேட் டிறைவியுடன்
 மனறு குனித்தோன முப்புரமும
 வதைக்க நடந்தான அவ்விருபால
 துன்றும் அமரர் யோகர்கணந்
 தொலை முநிவா துமபுருவா
 னன்றும் உணர்நா ரதாமுதலோர்
 இல்லா ஞானமங் கலமுரைத்தார்.

(82)

அத்தியாயம் 72.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

திரிபுரத்தவர் பூசித்தது—தொடர்ச்சி

திருமாலின் மாயையினால் மயங்கிய அசுரர்கள் சிவபூசனையை விட்டுப் பெளத்தராகிக காட்சி யளவையே மெய்யென்றும் கருதலும் உரையும் பொய்யென்றும் இருந்தனர். அவர்தம் மனைவியா கற்பு கீததனர். தீய நிமித்தம் அவர்கள் மனைகளில் உண்டாயது, கற்பகம் முதலியன மறைத்தன. ஆண்டு ஆயிரத்துக் கொருபகலாய் முடியும் வேளையும் வந்தது. கண்ணன் முதலான சுரர்களின் உன்னம் மகிழ்த்தது. திரிபுரத்தை அழிகருமாறு சிவபெருமானே வேண்டினார். சிவபெருமான் உமையை கோக்கிப் புன்முறுவல் செய்து, மேருவை வளைத்து காண்பூட்டி அம்பைக் கையிற் சுழற்றி யெடுத்துத் திரிபுரத்தைக் கடைக்கண்ணால் கோக்கிச் சிறிது புன்முறுவல் செய்தார். அப்போது முறுவலிடைத் தோன்றிய தீயானது மனமதனை எரித்ததுபோலப் புரங்கள் மூன்றையும் நீருக்கியது.

அதனைக் கண்ட அம்பின் வடிவான அரியும் அங்கியும் காற்றும் எககளைபும் பணியாற்ற அருளுக என வேண்டினா. அரணும் அம்பை விடுத்தார். அப்பிரகருகும் அக்கினி, முறுவல் அக்கினியை கோக்கி, 'நாங்களும் புரங்களை எரித்தனம் எனப் புகழ்பெற வேண்டும்' என்று இரக்க அநகனமே அதன் அனுமதியைப் பெற்று உடனெ சென்று புரத்தை யெரித்ததாகப் பெயர் பெற்றது.

அப்போது, புத்தர் சொற்கிணங்கியிருந்த அசுரர்கள் இறந்து சிவார்ச்சனை செய்த பலத்தால் சிவகணககளாயினர். சிவ வழிபாட்டின வழுவா திருந்த மூவரும் புரத்தில் வேகாமல், நீரிடை யிருப்பவா போலத் துன்பமொன்றிலாது இன்புற இருந்தனர். 'புத்தர் மாயையில் அகப்படாமல் இறைவனை வழத்தி யிருந்தோம். மாயையிற் சிக்கியிருந்தால் நாமும் நீருகப்போயிருப்போம்' எனப் பேசு மகிழ்த்தனர்.

சிவபிரான், அம் மூவரும் வேண்டிக் கொண்டவாறு, கயிலையிற் காவலாரும் பேற்றை அவர்களுக்கு அருளினா. அன்று முதல் சிவ வழிபாட்டின சிறப்பை யாவரும் உணர்ந்து மேற்கொண்டனர். சிவ பூசை செய்யாதோர் சண்டாளரே. சுருதி யிருதிகளின் உறவும் அவர்கட்குப் பயன தராது.

ஆகையால், எவ்வாறு வருந்தினும் சிவபிரானையே உவந்து வழிபடல் வேண்டும்.

அத்தியாயம் 72.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

(திரிபுரத்தவர் பூசித்தது—தொடர்ச்சி)

2148. தண்டுழாய் அலங்கல் அண்ணல்மா யையினுந்
சகலராம அசுரரும் மயங்கிக்
கண்டிரீ றமலன அருச்சுனை சுருதி
கலைமிரு திகளெலாம தணநதுள்
கொண்டுபுத் தாகளா சாரமே யடைந்து
கூர்த்திடக் கண்டதே மெய்யென(று)
எண்டிசா முகமும இருந்தனா மனையார்
எவரும்நா ரதர்மொழிக் கிசைந்தார். (1)
2149. கண்டபே ரளவை தனனைமெய யெனவே
கருதலோ டுரைகள்பொய யென்று
கொண்டசத் திகளாய்ப் பிறர்புயந் தழுவிக்
குறிக்கருங் கற்புரீத தனர்கள்
அண்டமீ துயாந்த மனைகள் துன னிமித்தம
ஆனது கறபகஞ் சுரபி
கொண்டலனோ நிதிசின் தாமணி யிறந்து
குற்றமேற கொண்டதெங் கணுமே. (2)
2150. வருடமா யிரத்துக் கொருபகல துலங்கி
வருபடி மககலத துமுநதுள்
உருளள வையுமச சமயமீ தடுத்திங்
கொலலைவர் தடைநதது *பெமமான
திருவுள மகிழந்தால உடனகிடை யாத
தேதெனக் கண்ணனா தியாகள்
பொருவினமுப் புரங்க ளைவதைக கண்டு
புந்தியுள் மகிழந்துபோற றிசைப்பா. (3)

2149. கொண்டு அசுத்திகளாய்

2150. படிமக்கலம்—கண்ணாடி: கண்ணாடியில் உழுத்துருளும் அளவை—செய்
புள் 524 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

* முன்னவனே முன்னினரால் முடியாத பொருளுளதே—" பெரியபுரா,

2151. முக்கண யகனே! வெஞ்சரம் விடுத்து
 முப்புரம் அழித்தரு ளென்று
 திக்குநோக் குத்தாழ்ந் திறைஞ்சிவிண் ணப்பஞ்
 செயதிடக் கண்ணனா தியர்கள்
 தொக்கமா மகிழ்ச்சி யுமபர பரப்புஞ்
 சூலினோக் குபுகருணை யினுற
 பக்கமே வியபார்ப் பதிமுக நோக்கிப்
 பரிந்துபுன மூரலசெய் தனனே. (4)

2152. சேமபொன்மா மேரு வரைச்சிலை கோட்டித்
 திறலிடப் புயமலை யிருத்தி
 அம்புரா சியினமான மருததெரி சரமோ
 ரங்கையாற் சுழற்றிமுப் புரத்தைப்
 பம்புமுகக் கடைக்கண் பாராததனன முறுவற்
 பாவகன தனிலனுத துணைபட்(டு)
 இமபர்முப் புரமுங் கண்ணழல மதனபோல்
 எரிந்தவை பதங்கமா யினவே. (5)

2153. அக்கணங் கிரீசன கரத்தினிற சுழலும்
 அங்கிகா லரிசசி முதலாய்த்
 தொக்கவிண் ணவாகள சிரிப்பினால் வெந்து
 தொலைந்தமுப் புரங்களைக் கண்டு
 நக்கனை யசுரா ரியைத் தொழு தெமையும
 நாடிவிட் டருடியென றிரக்க
 மிக்கமே ருவிலிற பணிவிரல நுதியான
 மெலலவேற் றிசசரம் விடுத்தான. (6)

2154. சரத்தினி லெரிபுன மூரலின எரிபின்
 தழீஇத்தொடர்ந் தடியனென எரிந்த
 புரத்தினை நானும் எரித்தன னென்று
 புகழ்பெற வேண்டுமென் றிரக்க
 வரத்தினை மூர லெரிசர எரிக்கு
 வழங்கவே கூடமாய்த் ததுமுன்
 புரத்தினை மூர லெரிசுட இறந்தோர்
 புத்தர்சொற் கேட்கமுன பணிந்தோர். (7)

2152. பாவகன்—அக்கினி; பதங்கம்—விட்டில்.

2153. கிரீசன்—சிவன்.

2155. மழவிடைப் பரனதா ளருசசனை புரிந்தார்
வந்தவப் பலத்தினுற் கணங்கள்
தொழுவரு நானு திபத்திய மானமா
தோற்றுமெய்துஞ் ஞானமோ டடைந்து
பழவினை தணந்து கண்ணுத லருகு
பணிந்தொரு வாதிருந் தனர்வண்(டு)
உழஅலர் துளவ இறைபுரி மாயை
உருதழு வர்கள் செயலுரைப்பாம். (8)

மூவர் பிழைத்தது

2156. அக்கமா மணிவெண் ணீறுதற பரனதாள்
அருசசனை விடாதுளந் துதிகஞ்
தக்கமு வசுரர் புலிங்கமவிட் டெழுந்து
தழற்பிழம் பாகமுப் புரமும
ஒக்கவே யெரியும பேரரண் டடுவண்
உற்றுமவெண் டிரைகொழித் தெறிநீர்
தொக்கவா ரிதிநாப் பண்ணிருந் தனர்போல
துன்பமற் றினபமே யினரால். (9)

2157. ஒருவருக் கொருவர் உரைத்துளம் வியப்பார்
ஊழவினைப் பெருவலி யதனால
வெருவரப் புகலும் புத்தர்மா மாயை
வினைக்குமோ கத்தினுட் படாமல்
இருவருந் கரிய இறைநினைத் திருந்தோம
யாமுமோ கித்திடி லவாபோற
பருவரற் புரத்துள் வெந்துநீ ருவோம்
பகாந்திடி லையமவே றிலையே, (10)

2158. என்றுரைத் திருக்கும அசுரர்முப் புரத்துள்
எரிதழற் பிழம்பிடை யிருந்து
மன்றலங் கடுககை வள்ளலபொன மலர்த்தாள
வழுத்திய பலத்தினுற் கொடுமை
துன்றுதுர்க் காலங் கடந்தனா எனறே
தொல்லுல கெலாமதி சயிக்க
வென்றிபெற் றிடுவோர் படவர வசைத்த
வேந்தயல் சேர்ந்துபோற றினரால், (11)

2159. உள்ளமநெக் குருகக் கண்கள் நீ பிலிற்ற
 உரைதழு தழுக்கமெய் புளகங்
 கொள்ளவீழந் திறைஞ்சும அடியரை நோக்கிக்
 குரைகடல நஞ்சயின றருளும்
 வள்ளலகட் டுரைககும் நீவிர்நம பததா
 மலிபுக ழாயவும உடையோ
 எள்ளரும் வரங்கள் யாவைவேண் டுவவிங்
 கியமபுதி ரெனறுகூ றினனூல.

(12)

2160. அங்கண னுரைத்த போதின, உத்தம மாம
 அரியநல வரங்கள்கேட் கினரா
 மங்களைங் குறையும் வள்ளலே ! கருணை
 வரந்தரும் இனபவா ரிதியே !
 புங்கவ ரிறைஞ்சங் கயிலையிற் சோந்தப
 புரத்தினிற் காவலா யடியோம
 மங்கலத துடனே வதிநதிட வேண்டும
 வரமரு ளென்றுபோற றிசைத்தார்,

(13)

2161. மழுவல னேந்துங் கண்ணுதற் சாமி
 மகிழந்தவா கேட்டநல வரங்கள்
 முழுதருள புரிந்து வாயிலகாப பவராம
 முதனமையுங் கொடுத்தமீ ளவுமே
 தொழுதகு திருமான முதலிய சுரர்க்குந்
 தொலையாக குங்கிடைக் கரிதாம
 பழுதிலா வரங்கள் அனைதையுங் கொடுத்துப்
 பரந்திரு வருமறைந் தனனூல.

2162. கூறையணற் பகுவாயப் பஹிலை அரவிற்

கண்டுயில அண்ணலா நியாகள்
 முறைமுறை யொருவாக கொருவாபா ணிதது
 முற்றுமா ராயந்தொரு சபதம்
 அறைகுவா உலகில இனறுதொட் டெனறும்
 அமரர்கள் அசுரர்கள் முநிவோ
 குறைவிலசித தர்களகந் திருவாமா னவர்கள்
 கூறுமற றோர்களியா வருமே.

(14)

(15)

2163. நீததிய சிவபூ சைகளபுரி யாதோர்
 நீறுகண் டிகைதரி யாதோர்
 முததியை விருமபும முநிவரா கிலுமே
 முமுநரா தமாகள்பா சண்டா
 பத்திகொள தருமா எனினுமன போடு
 பகாநதிடப் படாதவ ரவரோ(டு)
 ஒத்திசை சுருதி மிருத்திகன மங்கள்
 உறவுளோற கிலலைகாந திகளே.

(16)

2164. இநதநன் மொழிசத தியஞ்சுததி யமமென
 நென்றுமீ ளவுமுரைத தங்கண்
 விர்துநா தமதா மிலிங்கபூ சனைகள்
 மிகுநெடு நாடபுரிந திருநதா
 அநதமில் சபத மிப்படிப் பினனும
 அறைநதுதத தம்பதம அடைநது
 புநதியுள் மகிழநதீ சனசிவ பூசை
 புரிநதனா நிரந்தரம புகழநதே.

(17)

2165. ஆறறரு முநிவீ! அசுராகள அறிவற
 றமலனா ராதனை புரிநது
 போறறுவ தமர ராலவிடப் பட்டுப்
 பொருவில கண் ணுதலமுறு வலினால்
 ஈறறிலில் இறநது கணங்களுக கரசா
 யிருநதனா ஆகம விதிகள்
 சாறறிய படியீ சனையருச சித்தோ
 தறபரன் கயிலையிற சாநதா.

(18)

2166. சங்கர விருநத பப்பறு வாயில்
 தகுமெனத துவாரபா லகராய
 மங்கல வரிசை யோடிருந தனாகள
 மணிவண்ண விரிஞ்சனா தியராம
 புங்கவா அசுரா தமைச்சயம் புரியும்
 பொருட்டம் லனையருச சித்தார
 எங்கணும் அசுரா சுரரமாக குடைநதே
 யிறநதனர், பூசுரோத தமரே!

(19)

2167. ஆகையால் உலகில எப்படி வருந்தி
 யாகிலுங் கருவிழித துவாவாயத
 தோகைபா கணையே வழிபட வேண்டுஞ்
 சுராமுநி சித்தாகந திருவா
 'வாகைமா னவர்வீ ரியஞ்சுகஞ் செலவம
 வருசயம போகவீ டனைத்தும்
 ஓகையாற பெறவேண டிற்சிவ பூசை
 உவரதுசெய நிறைஞ்சவேண டிடுமே.

(20)

அத்தியாயம் 73

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடாசசி.

அந்தகாசுரன் பூசித்தது

அந்தகன் என்னுங் கொடிய அசுரன் தனது தவத்தின் வலிமையால் அரி முதலிய அமரரைப் போரில் வென்றான். அவனுக்கு அஞ்சிய அமரர்கள் அரம்பையர் போல வடிவ மெடுத்துத் திசைகள் தோறும் ஒளிந்து திரிந்தார்கள். அங்கும் அவன் அவர்களைத் தேடிவர, அவர்கள் ஒடிப்போய் உமையம்மை யாரின் சேடிகளுக்குத் தொண்டுபுரிந்து கொண்டிருந்தனர். அங்கும் அவன் அவர்களைத் துன்புறுத்தச் சென்றான்.

அரி, அயன் ஆதிய அமரர்கள் சிவபிரானிடம் முறையிட்டனர். அவர் வடுகக் கடவுளை அனுப்பினார். வடுகக் கடவுளின் படையும் அந்தகன் படையும் பொருதன. அப்போது அந்தகன் படைகள் மடிந்தன. அசுர குருவாகிய சுக்கிரன் மிருததியுஞ்சய மந்திரததால் இறந்த அசுரர்களை உயிர்ப்பித்தான். அதனைக் கண்ட வடுகர் சுக்கிரனைப் பற்றி யிழுத்துக் கடித்தது விழுங்கி விட்டு, அசுரப் படைகளை வதைத்தார். பிறகு, தம குலப் படையில் அந்தகாசுரனைக் குத்தி யேந்திச் சிவபிரான் திருமுன் சென்றார் சிவபிரான் அந்தகனை கோக்கி னார்; அக்காட்சியினால் அசுரன் துர்க்குணம் நீங்கித் தாயனானான். சிவபிரான் கருணையுடன் உனக்கு என்னவாம் வேண்டுமெனக் கேட்டனர். அசுரன் அவரைப் போற்றிச் சிவனைத் தலைமையை வேண்டி அகநனமே பெற்றனன். பின்னர், வடுகக் கடவுள் சுக்கிரனைத் தம் வயிற்றிலிருந்து வெளியே விடுத்தனர். சுக்கிரன் அரினை வழிபட்டு முன்போலத் தன் பதத்தைப் பெற்றான். கெடுமால் முதலான அமரரும் சிவனை அருச்சித்துத் தம் பெண்ணுரு நீங்கித் தத்தம் இடங்களை அடைந்தனர்.

அத்தியாயம் 73.

சிவபூஜை மானமியம்—தொடர்ச்சி

எழுகீர் விருத்தம்

அந்தகாசுரன் பூசித்தது

2168. தொழுதகு முநிவீர! திங்களங் கண்ணி
சோதிதா ளருசசனை புரிந்து
பழுதிலகா மியங்கள் தேவரா லடையப்
பட்டன நுங்களுக் கதனில
வழுவற எடுத்தோர் காத்தசொல கேனமுன
வலிகெழும அந்தகா சுரன்தான்
முழுவலி கெழுபூ லோககண டகனாய
மோகநீத தருந்தவம் புரிந்தான். (1)

2169. மீடலகெழு வலிபெற றதிகவீ ரியமும
விசயமும படைத்திகல புரிந்தே
படவர வணைமால பதுமனா தியராம
பண்ணவ ரோடும வுலகத(து)
அடல்புரிந் திடப்போ ரபசயப் பட்ட
அமரரியா வருமபயந தொளித்து
மடவர லாகி யவாகளபோல மொழிந்து
வலியஆ னுருவிகந் தனரே. (2)

2170. தெருமர லொடுமபோயத திசைகளபத் தினுமே
திகைத்துளம் நடுங்கியே திரிந்தாரா
பருவர லுடன்ஆண உருவமாயத திரியும
பண்ணவா தமைபுடைய துள்ளம்
வெருவரச சிறைச்சா லையிறொடாப பிணித்து
வீழத்தினன பெண்களாயத தளிர்மெல
உருவுகொ ளமரர் தமமையும புடைக்க
ஓடிமந் தரகிரி யடைந்தாரா. (3)

2171. பங்கயன முகுந்தன் ஆதிய இமையோர்
பகீரதி மிலைச்செஞ் சடிவப்
புங்கவன மலாததாள போற்றிவீழந் திறைஞ்சிப
புண்ணியன ஆணையால இமய

மங்கைதோழியாக்கே வற்றொழில் புரிந்து
வணங்கினா அந்தகா சுரனகேட்
டங்கணுந் தொடர்ந்தான பெண்ணுரு வான
அரியயன அமராகண டொளித்தாரா.

(4)

2172. வரிகெழும உழுவை யதளிறைக கசுர
வஞ்சகன செய்யும்வர லாறு
தெரிதர வுரைத்தாரா கருணைவா ரிதியாரு
சிறப்பன அமரரைப் புரப்பான
சொரிதழற கடைக்கண வடுகனை யனுப்பச
சுழலவிழிக கணத்தாடன படாநது
பிரிவற அசுரப பட்டையுடன வடுகன
பெருமபடை யெதிரத்தாமோ தியதே.

(5)

2173. இருவகை யனிகம பொரவுடற குருதி
யெழுந்தசெந நீரப்பர வையதாயப
பெருகிட வடுகன அனிகமவல லசுரப்
பிணமது துவைக்கவெம புழுதி
யொருவகைப படச்செல பருதியை மறைக்க
ஒலலைவல லசுராசேனைகளவெரு
செருவினின மடியப பிருகுமா முநீவன்
தோநது மருத யஞ்செபஞ் செபித்தானா,

(6)

2174. இறந்தவல லசுரச சேனைவன மீகத
தெழுந்திடும ஈசலபோன மனுவாற
பிறந்திடல தனைக்கண டத்சயித தொலலை
பிறையெயி றதுக்கியே வடுகன
பறந்தலைப புறத்திற பிருகுமா முநியைப
பறப்பறத திழுத்தாயிர பறக்க
வுறநதுடற கறித்தது விழுங்கினே ரசுரன
உறுபடை யனைத்தாமாயத தன்னே.

(7)

2175. கெருவுபேந் திரனாமவாமனற றடிந்து
செங்கையால மெய்யத ஞ்ரித்ததுப
பொருவிலசட் டையதாயப புனைந்தருள வடுகன
புழுங்கியே திருக்குவெரு சினத்தால

2173. பிருகு—சுககிரன்.

2174. பறந்தலை—போர்த்தளம். பறப்பறத்தல்—கிண்கிரத்தல்.

வெருவரப் பொருத அந்தகா சுரனை
வீற்றிரு குலவெம படையாற்
சொருகியே குத்திக் கண்ணுதல திருமுன்
தூக்கிறேர் சென்றவை அடைந்தான. (8)

2176. உள்ளிலைச் குல வைந்நுதி பொருது
மடுத்தால் கோத்திட அமரர்
எள்ளமேல நான்று சுழலுமந் தகனை
யீரஞ்சடைச கடவுள்கண டிடத்தீ(து)
உள்ளதாம் அசுரன துர்க்குணம அனைத்தும்
ஓருவியே தறபரன கருணை
வெள்ளமீ தூர நோக்கிநீ யுளத்தில்
வேண்டு வ தென்கொலென றுரைத்தான. (9)

2177. அங்கனா! அடியேன தனக்கு நீ கணங்கட்
கரசெனுந் தலைமையை யளித்தி
இங்குவேண டுவதும் ஈதெனப் பெம்மாள
இசைநதுகா னாதிபத தியமே
புங்கவா வியப்ப நலகினன உதரம்
புகுநதசுக கிரனதனை வடுகன
எங்கனும் உவப்ப விட்டனன பிருகு
ஈசனை அருசனை புரிந்தே. (10)

2178. ஓங்குதன பதமெய தினன , அயன நெடுமால
உமபாஈ சனையுமை யவளோர
பாங்குற அருசசித திசைந்தபெண உருவம்
பற்றறத தணநதவண ஓலலை
நீங்கியே தததம் பதமடைந் தனாகள்
நிநதைகூர் அந்தகா சுரனும்
ஆங்கம் ரருகுகும் பெற்றகருங் கணங்க
ளாதிபத தியமுமே அடைந்தான. (11)

அத்தியாயம் 74.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி.

பண்டாசுரன் பூசித்தது.

ஒரு முறை செவபெருமான் தேவியுடன் சிங்காரவனத்துக்குச் சென்றனர். அச்சோலையில் கற்பகத் தருக்கன் தழைந்தன; அறுமுகவேளுக்கு உகந்த கடம்பு, குருத்து முதலிய பலவகை மரங்கள் பொலிந்தன; சுரும்புகள் பாடின; மல்லிகை முதலிய மலர்கள் மணம் வீசின; நீர்நிலைகள் தாமரை முதலிய பூக்களுடனும் நீர்ப்பறவைகளுடனும் இலகின; மரங்களிற் பறவைகள் ஒலி எழுப்பின. இத்தகைய வனப்புக்களைப் பார்த்து வந்த பரமன் உமையம்மை யுடன் ஒரு பெரிய ஆலமரகது அருகே ஒரு சிங்காதனத்தில் அமர்ந்தார். அப்போது, அண்ணலை நோக்கிய அம்பிகை, ‘இந்த ஆலமரத்தைப் போல நான் எங்குங் கண்டிலேன். இதன் வரலாறு என்ன?’ என வினவி, இறைவன் ‘அம்பிகையே! இந்த ஆலமரம் பிரம கற்பமாகிய பிரளயகாலத்தில் பிரளய மட்டத்தினும் நூறு மடங்குயர்ந்திருக்கும். திருமால் இகன் இலை ஒன்றிற் குழந்தையாக உலகினை வயிற்றில் அடக்கித் துயில்வான். பிரளய முடிவில் அவன் உத்தியிலிருந்து காண்முக்கூறுத தோற்றுவித்துத் திரும்பவும் உலகைப் படைப்போம்’ என்றார்.

இவ்வாறு பரமன் பகர்ந்த தம் குமாரரை நோக்கி இரு பறவைகளைப் பிடித்துவர ஏவினர். அவர்கள் கிளி யொன்றையும் அன்னம் ஒன்றையும் கொண்டு வந்தார்கள். அப்பறவைகள் அந்தி வண்ணம் அடியினைகளில் வணங்கி ஒடுகி ரினறன. பெருமான் அவற்றை அருளுடன் நோக்கி ‘நீங்கள் இங்கே என்ன செய்வீர்கள்?’ என்று வினவினார். கிளி ‘அண்ணலே! திருமால் முதலானோக்கு அளத்தற்கியலாத அடிகளின் புகழைப் பாராட்டி வேன். பொன்போல மலாந்து நாரிற் கட்டப்படாத மாலைகளுடனும் தங்கள் சடை போன்ற காய்களுடனும் இந்தச் சரக கொன்றை அமரர்க்கு வரமளித்தது நிற்பதையும் அடிகள் தேவியுடன் இக் கொன்றையைப் பிரியாமலிருப்பதையும் புகழ்ந்து பரவி இக் கொன்றையைப் பிரியாமல வாழ்வேன்’ என்றது.

அன்னம் ‘பரம்பொருளே! அடியேன் எவ்வா உலகங்களிலும் அலைந்து திரிந்தேன். இறுதியில் முன் செய்த கலவினைப் பயத்தால் இங்கு வந்து அமுதனைய பொய்க்கையின் நீரைப்புகு, அடிகளின் திருமுடியிற் பிரியாத அமரத்தின் வடிவான கற்கையை அடிகளின் மனைவிடெனப் பாராட்டி, அவன் பெருமையை வழுத்தி இந்த வனத்திடை வாழ்கின்றேன்! என்றது.

பெருமான் புன்முறுவல் செய்து அவைகளைப் போருமாறு பணித்தார். உமையம்மையார் ‘இறைவரே! கற்கையைத் தங்கள் மனைவியைக் கூறிய போது புன்முறுவல் செய்ததேன்? என்று கூறி சிறிது ஊடிச் செவியானது

இதயம் திடுக்கிடச் சென்றார். சென்றவர் ஓரிடத்திற் புழுதியைக் கூட்டி ஒருருவம் செய்து கொண்டு சித்தனையின்றி யிருத்தார். சிவபிரான் பின்சென்று ஊடலைத்தணித்து அழைத்துச் சென்றார். அம்பிகை புழுதியாச் செய்த வடிவம் ஓராக்கை உருப்பெற்றுக் கயிலை யருகிற் செல்லச் சிவ கணத்தவர் அவ்வாக்க னுக்குப் பண்டன் என்று பெயரளித்து, 'நீ தேவர்க்குப் பகைவன்' என்று விரட்டிவிட்டனர். பண்டன் சினந்து, இறைவனைப் பரவி நீண்டகாலம் தவ மிழைத்து அவரிடம் திருமால் முதலான தேவர்களின் வீரியத்தைப் பருகும் வரம் பெற்றான். அவ்வகரால் அமரர்கள் வீரியம் இழந்து தம் காதலிகளின் முகத்தை நோக்கவும் ஆற்றலின்றி வெட்கமுற்றனர். இந்த இடந்தீரச் சிவனைப் பூசித்தனர். இறைவன் 'உங்கள் வீரியகளைப் பண்டாசுரன் உண்டான். இனி உங்கள் உயிரை யெல்லாம் ஆகுதி செய்து சருவசங்கரா யாகம் ஒன்று இயற்றுவோம். அந்த வேள்வியில் ஒரு சத்தி தோன்றுவான். அவனைக் கொண்டு அந்த அசுரனை ஒழித்து உங்களைப் படைப்பிப்போம் என்று இயம்பினா.

பிறகு, இறைவா கூறியபடியே இயற்றப்பட்ட வேள்வியில் மலர்க்கணையும் கருமபு விலலும் குகமும் நிறமுத கொண்ட திரிபுரசுத்தரி வெளிவந்தான். இறைவன் அவனை அனுப்பிப் பண்டாசுரனை மாய்த்தனர். அவனையே திருமால் முதலான தேவர்களையும் அவர்களின் சக்திகளையும் உலகையும் படைத் திடுக என்று பணித்தனர். அவ்வாறே அரனருள் பெற்ற அந்த அம்மையாவரையும் படைத்து, உமையம்மையாரிடம் ஒன்று பட்டாள்.

அதன் பின்னர் முத்தேவரும் முக்கண்ணர் ஆணையால் முததொழிலையுஞ் செய்து, பல்வகைப் போகங்களையும் அனுபவித்தனர். பண்டாசுரனோ உருத்திரகண்த தலைமையைப் பெற்றான்.

அத்தியாயம் 74.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

பண்டாசுரன் பூசித்தது.

அறுசீர் விருத்தம்

2179. கலைவெண் மதியம் உமிழநிலவு

கடுகரும வெண்ணீர் நொளிபரப்ப

மிலையு மணிக்கண் டிகைமார்பின

மினமுப் புரிநூ லிடைநுடங்கத

2179. 'தூலையும் மலையும் நிலமும் மலாததுணரும் உறழ் குதன்'—'நில மலை நிறைகோல் மலாநிகர் மட்டி'—நன்னூல்—26,

துலையு மலையு நிலமுமலாத

துணரும் உறழ்கு தனசொலுமால
நிலையுந தவமும பெறுமுநிவீர
நீவிர கேணமின ஒருகாதை.

(1)

2180. ஒன்று சொலுமுன நெருகாலத
துமிழ்செந தேற்ற கலுழிவெள்ள
மனறல் கமமும இதழியந்தார
வனையும பவளச சடிலஇறை
குன்று திரண்டு வளருநிளங்
கொங்கை வரைமா தொடுபினனாச்
சென்றுள னுறையுள் மரீஇயகணச
சேனை சூழப புறப்பட்டான.

(2)

2181. கரவாள கட்கங் கொண்டயலகங்
காளி தூக்கை காததிருபால
வரவே பனுவ லாட்டிதுதி
வாழ்தத மணிப்பூண திருவெடுகத்
திரமா யட்பபை சசிபிடிக்கத
தீர்ததங் கவரித திரள்வீசப
பரமாங் கயிலா யந்துதிமேற
பரிக்கக் கொடுபாப பதிநடந்தாள.

(3)

2182. விரைமெல விதழககோ மளஅனிசசம
மிதிககுந தொறுங்கொப புளமாகு
மரையுள அடிகன றிடச்சிவபப
வருநதி முலையுஞ் சுமநதுமெல்லத
தரையின பதமவைத திடவுடைநது
தளளப படுமன நமுமபிடியும
இரையும் அறவெள கிடநடககும்
இமய மயிலை நோக்கினனூல.

(4)

2183. ஸஹ்ரும புவனம பிரகிருதி
தன்னில நூறநே டெட் டெட்டாம்
தேற்று மசுதத மாயைதனிற்
சேரும் புவன மூவொன்பான

போறறுஞ் சுதத மாயைதிகழ
புவன முப்பான மூன்றிவையில
ஆறறும் அறமென னானகுமையாள்
அனந்தம் வளர்க்கு மலாககரமே. (5)

2184. னெறு கருதிக கருணைவள்ளல
இமிழதேன துளிககுந துழாய்மாபன
மனறல கமழுஞ் சரோருகததே
வானோ முதலாநு சராசரதது(கு)
ஒன்று பட்டேய வரமனைததும்
உதவும மலாககை யாறபிடிததுச
சென்று மலர்ச்சிங காரவனநு
செலவி யுடனே படாநதனனால. (6)

சிங்கார வன வர்ணனை 2185—2198

2185. மடையுங் குரம்புநு செழுநதாதும்
மருவல வியுமென றுடைததொழுகிப
புடையும பெருக்கா நெடுததுவெள்ளம
புரளுந தரங்கச செநதேறல
பெடையுநு சுருமபும வாயமடுததுப
பெரிதுண ண்டாட் டயாநதுமுரன(று)
அடையு மலாககற பகத்தாநு
அலங்கல அரிசந தனநதருவே. (7)

2186. சுநதா னங்கொத தலாபாரி
சாத மலாப்பைந தழைகுழைக்கும்
மநதா ரஞ்சுற றுமபுரிசை
மருதிப் பொதுமப ராரைவளா
ஐநதா ரெழுநதெண டிசைபபுறமும்
அண்ட முகடுந் தழீஇககலநது
கொந்தார நறுமென மலரருவி
கொழிககுந தேறல பிறிறறுமமமா. (8)

2184. சரோருகத் தே—தாமரைததேவு—பிரமன.

2185. குரம்பு—வரப்பு அலகை--தளிர்.

2186. ஐந்தார்—ஐந்தாரு—தேவலோக விருஷங்கள் ஐந்து—சந்தானம், அரி
சந்தனம், மந்தாரம், பாரிஜாதம், கற்பகம்.

2187. சூருநது சரளஞ செண்பகம்பொற

கொன்றை கமழ்குங் குமங்கோங்கு
செருந்தி குரவஞ் சுரபுனளை
திமிசு ஞாழல அறுமுகவேள
பொருநது கடம்பு வெட்சிபனலீர்
புனளை காசை பாதிரிதான
திருந்து மலாகஞ் றுத்திவனனி
தேறல கொழிகும அசோகமுமே.

(9)

2188. நிறைமல கியமா நோக்கமுலலை

நகைக்க மிளிராசண பகமஉடலின
உறையும் நிழலபட டிடப்பாலை
யுறவு செய்ய அசோகுபதம்
அறையத திகழ்பா திரிநினைக்க
அலங்கு புனளை நிருத்தமிட
இறையெண குரவு தழுவக்கோங்
கிணைய மகிழமுத தங்கொளவே.

(10)

2189. மனறல கமமுஞ் சத்தளச்செவ்

வந்தி குடமல லிகைமலாக்காத
தெனறல தவமுங் குறுமுலவைச
சிறுசண் பகம்பைங் கொடிநெடுந்தாள
துன்று தவள இதழ்பபிச்சி
சுரும்பார வெண்டோட் டிருவாட்சி
வென்று முறுவல கடுக்குமுலலை
வெண்சங் கணைய மலலிகையே.

(11)

2187. சரளம்—தேவதாரு. திமிசம்—வேங்கை. 'அறுமுகவேள் பொருந்து, கடம்பு'—“தண்டழை பொதுஞ் ரீபத தணணிழற் .பள்ளி”—கக். புரா—திருஅவ. 118.

2188. “எடலிழ் மகிழ் சுவைக்க, எழிற்பாலை நண்பு கூடப், பாடலம் நித்திக்கத் தேம் படிமுலலை நகைக்கப் புனளை, ஆட, நீன் குரா அணைக்க, அசோகுதைத் திட, வா சந்தி பாட, மாப் பார்க்க, வார்சண் பகம் நிழல் படத தளிராகும்.”

—சூடாமணி நிகண்டு.

எணமா தவிசண பகம்பாலை புன்னை எழிற்படலி
கொணமா மகிழ்(மா)மாவொ டசோகு குராமுல்லை மின
பண்பாட னீழற் படனட்ட லாடற் பழித்தலுண்ணல்
கணனோக குதையணைத் தல்கிரித் தற்கலர்க் காடுதமே.

—ரத்தினசுருக்கம்.

2190. அணங்கி நுணங்கு மிடைசுமத்தற
கரிதாய்ப் புடைத்துப் பணைத்தெழுந்து
சுணங்கு விரிந்த களபமுலை
துணையெள் ளியசக கரவாகம
நிணங்கொள் அயிலம் புறழ்கருங்கண்
நெடுமை யிகழுஞ் சகோரமுகில
இணங்கும அளகத தேனதுளிவேட்
டிருக்கும் எழிற்சா தககுலமே.

(12)

2191. துளிருண் குயில்பூ வைபுறவு
சரணு யுதங்கா டையசுண
மிளிராதண் கயங்கூட சிரலையனறில்
வெடிவால வலியன் கரிகுருவி
களிவண டினங்கொண்ட லாததிருக்கில
கலிங்கம் போதா கவுதாரி
உளியின றுருவு மரங்கொத்தி
ஓங்கும அண்ட பேரண்டம்.

(13)

2192. வரிவண் டுமுமெல விதழமுறுக்கு
மலருஞ் செநதா மரைக்குலமும்
விரிவெண் டகட்டுத தேறலகமழ
வெண்டா மரையும் முரனறுவலம்
புரிநின் றொளிரா யிரந்தகட்டுப
பொற்றா மரையுங் குவளையுந்தேன
சொரியுந் தகட்டிந் தீவிரமுந்
துலங்கு நெய்தற குலங்களுமே.

(14)

2193. மறையு மிருதி விதிகளுநூல
வழிவாய் முழங்கு சுரிசங்கம
அறையுஞ் சுருதி யுபநிடத
அந்தப் பொருள்தோர் வலம்புரியும்

2190. அயில் அம்பு உறழ் கண்.

2191. சரணுயுதம்—காலாயுதம்—கோழி: சிரலை—சிச்சிலி; குக்கில்—செம்
போத்து; கலிங்கம்—வாணம்பாடி; போதா—பெருளாரை.

2198. நெறத் திமிங்கிலம்—திமிங்கிலத்தின் ஒருவகை; திமிங்கில கிலம்—
திமிங்கிலத்தை உணனும்பெரியமீன்.

இறையும் பசுவும் பாசமுமாயந்
 தேததிப புகலுந் சலஞ்சலமுஞ்
 சிறையம் பருதித் திமிங்கலமுந்
 திமிங்கி லகில மகரமுமே. (15)

2194. அலங்கு மலாபபொற் றுமரைத்தண
 டடுததுக கறிக்கும் பசுமபொனனம்
 துலங்கும் மதிய நிலவுமிழவெண
 தூவி அனமசெங் காலநாரை
 விலங்கி உகளும வரிககெண்டை
 விழுங்குந் தாரா மடுகொடகு
 மலங்குண அலகு திறநதெடுத்து
 வருபோ தாவண் டானமுமே. (16)

2195. செய்ய மணிப்பொற் சுடிகைமுடிச
 சேடன உறைபா தலமளவும
 துயய புனலநின மலமாகித
 துலங்கு மணியும் நித்திலமும
 ஐயம் அறநோந் தறிந்திடவே
 அறவோ ரிதயம் எனக காட்டும
 மையில தரங்க மணிகொழித்து
 வரன்றி எறியும் வாவிக்களே. (17)

2196. சூயிலபைந் தளிர்கோ திககறித்துக
 குறிஞ்சி பாட அளிமிழறற
 மயிலமுன பரத நடஞ்செயப்பூ
 வையுமபைங் கிளியுஞ் சுருதி சொல
 கயிலமந் திகளொக கடிக்க அனம்
 காணக கணிபொன கொடுக்கமுறை
 பயிலுஞ் சுத்த விஞ்சையாக்கொப
 பாஞ்சிங் கார வனமாமால. (18)

2194. மலங்கு—ஒருங்கைமீன்; வண்டானம்—நாரைவகை.

2196. கயில்...ஒக்கடிகக —கையால் தாளம்போட; அனம்—அன்னம்; கணி—
 வேங்கைமரம்,

2197. வளங்கொள் நரந்தம் தமரத்தை
 வாசங் கெழுபொற் செம்பீரம்
 துளங்கும் இரத எலுமிச்சை
 தும்பி முகனா விரவுசெம்பு
 விளங்கு கனிமா துணைகொமட்டிப்
 மிகுமா துணைசெங் குளஞ்சி நெலவி
 உளங்கொள் கதலி இலஞ்சிபலா
 உயாதெங் கமுகு தேமாவே.

(19)

2198. சந்து கமமும மரகதப்பா
 சடைமல் கியபசு சிலையுநறுங்
 கொந்தெங் கணுங்கான நிறை மருவுங்
 கொழுந்துங் கதிாபபச சையு நெடுந்தாள்
 கந்து குலவு சவரநிவா
 கறறை வேரும பரிமளஞ்சேர்
 இரத வகைய வனமனைததும
 இமய வரைமா துடனபாராததான.

(20)

2199. அங்கண அடவின நனந்தலையில
 அளததற கரிய தழைக்குழைக்கும
 பொங்கர் உலவைப் பாசடைகள்
 பொதுளி அண்ட முகடணவித
 திங்கள் தவழ உமைமலர்க்கைச
 செயய பவளம உறழ்கனிகள்
 எங்கும உலவை நெருங்கவளா
 இறுமபூ துடைத்தாட வடதருவே.

(21)

2200. அண்டம அனைததும ஈனறுமக
 வருந்தா முலைமென் மேறபுளகங்
 கொண்டு சுணங்கு கனிந்தழகு
 கொழிக்குங் கனனி உமையுடனே
 வண்டு முரலும இதழியந்தார்
 வள்ளல வடதா ருவினமூலத(து)
 எணடி சையும்போற றிடமகிழந்தங்
 கிருந்தான திப்பி யாசனமே.

(22)

2197. தும்பி முகனா...மா துணை—பந்தயத்தில் விளையகா பரிசுபெற்ற மா துணை.
 குளஞ்சி—சிசிலி.

2198. கான்—காசனை; சவரம் ..சாமரை; நிவர்தல்—ஒக்குதல்.

2201. விரைமென் மலர்த்தா ருகவனத்தின்
 மினனார் வளைக்கை கழலவுடை
 அரையின நெகிழ மயல்பூட்டி
 அழிததோ நென்றோ அங்கணனை
 வரைமெல வியலஞ் சனவிழியுண
 மதர்த்துக் களிகூர திடமகிழந்து
 நிரைபுன முறுவல சிறிது செய்து
 நெடிது நோக்கிப் புகல்கினருள், (23)

2202. கணணன அயனா தியரளததற
 கரிய விளையாட் டபரிமிதம
 பண்ண நினைக்கும் எங்கோவே !
 பரவை உடைய முழுதுலகத்(து)
 எண்ணம வியப்ப இததருபபோல
 எங்க ணுங்காண கிலனிதெனகொல
 திண்ணம உரைத்தி யெனக்கேட்குஞ்
 செலவிக கமலன செப்புகினருன. (24)

வடதாரு வரலாறு

2203. கொஞ்ச கிளிமென மழலைமொழிக்
 குயிலே ! இந்த வடதாரு
 மஞ்ச திகழ வளர்ந்ததினி
 மலரோன பிரள யததுததி
 விஞ்ச முகங்கோத திடிதினிலும
 மிக்க நூறு மடங்குயரம
 எஞ்சல் அறவோரா இலையிலமக
 வெனமால உறங்கும இருவிழியே. (25)

2204. அந்த நெடுமால அறிதுயினற
 அலவின விடியும வைகறையிற்
 சிந்தை மகிழ அரவிந்தத
 தேவைப் படைப்பான எமைநினைக்கும்
 நந்தல அறநாம அவனுடைய
 நாபிக கமல மலர்முனபோற
 சந்த மருவி ரணியகர்ப்பன
 தனையுண டாககிச் சகங்கொடுப்போம். (26)

2204. படைப்பான்--புடைக்க, இரணிய கர்ப்பன்--பிரமன்,

2205. அன்ன கமலக் கடவுள் தொல்லை
அகில புவனம் அனைத்தினையும்
தன்னில விரையப் படைப்பனென்று
தரள வடவெற பிணைசுமக்கும்
மினனை முகநோக் குபுவரைத்து
விமலை பதியாம பிறைமவுலி
முன்னர் அவள்பா லகரான
மூவா தமமை விளித்ததுரைக்கும்; (27)

2206. கோடும் பிறழ மணிவரனறிச்
கொழிகுரு தரங்க மலர்வாவி
யூடு வதிந்த பறவைகளின
உபயங் கொடுவந் துதவுமென
நாடு மவரப் படியென்று
நணுகி நெடுவாற பசங்கிளியும்
நீடு தவள ஓதிமமும்
நிமிடங் கொடுவந் தெதிர்விடுத்தார. (28)

2207. பறவை யிரண்டும் புழைமுகத்தார
பரிந்து நோக்கிக் களிகூர்து
சிறகர் உளாததி ஒருசிறகு
சேர விரித்துச் சுற்றிவலங்
குறுக வளைத்துப் புன்றலைகள்
குப்புற றலகும் பொறிதானும்
மறுகப் புரண்டு நீட்டியுடல்
வளைத்தங் கெழுந்து வணங்கினவே. (29)

2208. உள்ளம் மகிழ்நது வினயத்தோ
டொடுங்கி ஒருபால தலைசாய்த்துக்
கிள்ளை யுடனவெண் தூவியனம்
கீர்த்தி உரைத்தங் கிருந்தனவாற
பிள்ளை மதிச்செஞ் சடிலமுக்கட்
பெருமான இரண்டு பறவையும்பாத(து)
எள்ளல அறவிங் கெதுசெய்வீர
என்னக் கிளியேத் துபு பகரும். (30)

2206. உபயம்—இரண்டு.

2207. புழைமுகத்தான்—விசாயகர். புழைக்கை—தும்பிக்கை; யானை.

2209. கண்ணன முதலோர்க் களப்பரிதாம்
 கணிப்பில உனது புகழ்சீர்த்தி
 பண்ணில எழுதாக கேளவியினுற்
 பாராட் டிப்பாட் டிளமூரல
 நண்ணு கனகத் தோடொருவா
 நாரிற பிணியா மலாததாரும்
 அண்ணல் சடிமல உறழ்காயும
 அமரற குவரம அளிததுநிற்கும்.

(31)

2210. அடிகள் அதனிற பிரியாமல
 அகிலம் அனைததும ஈனறவரைக்
 கொடியோ டிருக்கும் எனபதனைக்
 குறித்திங் கடியேன் முறசெய்தவம்
 நெடிது குயிறறு பெருமபலத்தால
 நினது மலாமொய் வனஞ்சிறக்கும்
 படிநின ரொளிருங் கடுக்கைமரம
 பரவி யிருப்பேன எனறதுவே.

(32)

2211. தவள மணிசகுட் டனமபரவிச
 சாற்று மலர்ததேத திகிரி யண்ணல
 கவள இணைக்கோட் டிபவெருத்தக
 கடவுள முதலாம பரலோகம
 எவள வுளதெங் கணுந்திரிநதேன
 எண்ணில பெருமபுண ணியபலத்தால
 பவள மணிப்பொற குடிலசடைப
 பரமா ! உனது பதமடைநதேன;

(33)

2212. இறந்து படரா வகையுயர்கட்
 கிரங்கி யருளதெள ளமுதமெனச
 சிறந்து கமமும் மலாவாவித
 தெண்ணீர் பருகி எணடிசையும
 பறந்து வருந்தா திருநதுனது
 பவள மணிககோ டீரமென்றும்
 அறநதன வடிவாம நிலையமென
 அணைந்த மந்தா கினிதனையே,

(34)

2209. நிற்கும்—(கொணை) நிற்கும்.

2212. கோடித்தை அணைந்த மந்தாகினி,

2213. பொருவில உனது மனைவியெனப்
 போற்றி யவள்தன மானமியமே
 கருதி வழத்தி யெஞ்ஞான்றுங்
 கமழ்சிங் கார வனத்திடையே
 மருவி யிருப்பேன என்னலொடும்
 வள்ளல கிளியோ டனமநோக்கித்
 தருவில இனிச்செல லுதிரெனறே
 சறறே நகைத்து விடுததனனால.

(35)

2214. அனன பகலூ டறபுலவி
 அன்றித் துனிவெஞ்ஞினம்பெருக்க
 கன்னல மொழிச்செவ் விதழக்கருங்கட்
 கவுரி யெழுந்தங் கண்ணவதனம்
 பின்னம் அறநோக குப்புக்கலும்
 பெமமான கங்கை நினதேவி
 என்ன எனினம் சொலநகைத்த
 தெனவென றவணவிட் டெழுந்தனளால.

(36)

2215. சேம்பொற சிலம்பு பரிபுரமேற
 சிறுமென குதலைச சதங்கைதண்டை
 பைம்பொற சரணக் கடகமுறை
 பதறி யிரட்டப் பிடிவெருள
 நம்பாக கிதயந திடுக்கெனப்பொன
 நளின மலாசசீ றடிசிவப்ப
 உம்பாக குலகந் திருந்துசெலவம்
 உதவம் பிகைநீ ளிடைநடந்தாள.

(37)

2216. அங்கண மறைந்தோர் இடத்திலவினோ
 யாட்டாற புழுதி அதாவரன்றிச
 செங்கண வடிவப் புத்தளியாயச
 செய்ய அதுசீ வனகொணரப்
 பொங்கு மகிழ்ச்சி உமையெழுந்த
 போதம் பிகைசிற றடியெடுத்தே
 இங்கி தமதாய அமிவைத்த
 இறைபின தொடரந்தே யெதிராநடந்தான.

(38)

2217. விரைந்து படாந்து பினதொடர்ந்து
 வெகுளேல என்றம பிகையடைந்தே
 இரந்து குறைபே சிசினமவிட்
 டிணங்க முகமன சொலியழைத்துப்
 பொருந்தும் மணிப்பொன் குயிறறுமந்தப்
 புரத்திற கொடுபோய மகிழந்தனன;முன
 துரந்து மதனை யெரித்தபொடித
 துகளாற சமைத்த புத்தளியே. (39)

2218. புருட வடிவாயத துர்க்குணமாயப்
 புனிதன கயிலை அணித்தடையத
 திருகு சினத்தாற கணேந்திரர்கள்
 செயிர்த்து நோக்கிச சுராபகைத்தி
 அருகு மருவப் படாதுபண்டன்
 ஆகும் பெயர்கொள் அகரன்உள்ளம்
 வெருவ அகலதி யென்றோட்டி
 விட்டா பண்டன மீண்டனனால, (40)

2219. கீற்றம் அளத்தற கரிதாகித
 திருமபி வருபண் டாசுரனமுன
 கூற்றம் மடிய வுதைத்தபதக
 குழகன ஆன பசுபதியைப்
 போற்றி வயிராக கியத்தினோடு
 பொருவில அகோர அருந்தவங்கன
 ஆற்றற புதாயு தப்பருவம்
 ஐந்திந் தியமுஞ் செயித்திழைத்தான. (41)

2220. பருதி அனந்த கோடிவெளிப
 பட்ட தெனமுக் கட்டுழகன
 சுருதி வழத்த அந்தரத்தில
 தோற்று தலும்பண் டாசுரனேர்

2217. புத்தளி—(தருப்பையாற்செய்த) உரு.

2218. (கீ)சுரர் பகைத்தி.

2219. ஆற்ற அற்புத அபுதப் பருவம்; அபுதம்—பதினாயிரம்.

கருதி யிறைஞ்சி எந்தாய்ப்பங்

கயனமால் மகவான சுராபகைஞர்
விருதின அவாவீ ரியங்களெலாம்
விரைந்துன அருளால் அருந்துதற்கே,

(42)

2221. வரநதர் தருள வேண்டுமென

வள்ளல இவனமுன அருந்தவங்கள்
திருந்து நெடுநாள இழைத்ததனைத்
தோந்து கேட்ட வரமனைத்தும்
பொருந்த அளித்தான அவைபெற்றுப்
போதன ஆதி சுரநிதயத(து)
இருந்த விறலவீ ரியங்களெலாம்
இமிழ்செந் தேறல் எனநுகார்தான.

(43)

2222. பீரமன முதலாம் சுரநிதயம்

பெருத்த வலியாம் வீரியங்கள்
உரம தறவே கெட்டதனால்
உடனசோ தமது மனைவியாபால
திரம தெனுமா லற்றுநொந்திச்
செயல்கள பண்டா சுரனபுரிந்த
வரம தெனவே யறியாமல்
மயங்கி மெலிந்து வருந்தினரால்.

(44)

2223. இந்த இடாதீர்ந் திடச்சாந்தி

ஈசன வழிபா டெனறயனாமால்
ஐந்து தருநீ முறகடவுள்
ஆதி திசைப்பா லகாகுழுமிப்
புந்தி மகிழந்தி சனகயிலைப்
புனித வரைசேர்ந் திலிங்கத்தில
உயந்து வரமபெற றிடப்பதினா
றுபசா ரத்தால அருச்சித்தா.

(45)

2224. சேங்கை மலாகூப் புபுரின்று

தேவா தேவே! அடியோங்கள்
சங்கை அறவீ ரியந்தணந்தோர்
தபக்கா ரணமே தெனப்பெமமான

2221. இதயம்—இடம் எனனும் பொருளில் வந்துள்ளது.

2224. தப—கெட,

பங்க யனைமா யனைசுரரைப்
 பரவு முநிவோர் தமைநோக்கி
 அங்கை அமைத்து வீரியங்கள்
 அனைத்தும் பண்டா சுரன நுகாந்தான்.

(46)

2225. பிழைக்கும் பண்டா சுரனிமித்தம்
 பிரள யம்போல இப்போதும்
 இழைக்கும் சருவ சங்கார
 யாகம் புரிகின றோமதனால
 தழைக்கும் அததீ யினிறகடிது
 சகல ஆனம கோடியையும்
 குழைக்கும் திரவி யாகுதியாயக
 கொண்டோ மங்கள் குயிற்றிடுவோம்.

(47)

2226. குண்டத திடையோர் சத்திவநது
 கொடிய பண்டா சுரனறனுயிர
 உண்டக கணமே உங்கனையும்
 உண்டாக குவளீ துணமையென்றே
 அண்டாக குரைக்க மலாககடவுள்
 ஆதி யாகளப படியேயென(று)
 எண்டிக கினுஞ்செல சத்திகைகால
 இடத்தில் அறவோயந திருநதனரால.

(48)

2227. அங்கைத துணையும் மலாபபதமும்
 அசந்து சிறிதும் சத்தியற்று
 மங்கைப் பருவத துணைவியர்பால
 மனமற றொடுங்கி வறிதிருந்தார
 கங்கைச சடையோன வேள்விபுரி
 கடவுள் ஆகிக் கலசமணிக
 கொங்கைக் கவுரி நங்கையுடன
 கோர அனலை எழுப்பினனால.

(49)

வேறு

2228. கொத்தலர் அயன்எறி சக்கர அரிசுரா
 கொற்றவா பருதியினோடு
 இத்தயா அமரர்கள் புற்சமிதைகள் கணம்
 எட்பொரி திரவியநேர்

ஓத்திடு கலைமதி சுத்தநெய் அவியுல
குற்றபல உயிர்பவமாய்
வைத்தரி அழலிடை இட்டனன அவிரொளி
வச்சிர முடியவனே. (50)

2229. கீந்தைசெல பொறிபுலன வென்றிடு முநிவரர்
தெனபுல மிசையுறைவோர்
கந்திரு வர்கள் துணை வெண்பிறை எயிறுரி
கஞ்சக உரகர்கள் போர்
வெந்திறல அவுணர்கள் மைந்தர்கள் பறவைகள்
விஞ்சுபன மிருகமொடே
அந்தமில் கதிபெறு சங்கம நிலையுயிர்
அங்கணர் அறவிடுமே. (51)

எழுசீர் விருத்தம்
திரிபுரகந்தரியின் தோற்றம்

2230. புண்டரிகன நசசரவு கண்படைகொள பச்சைமுகில
புங்கவர்கள் அட்ட தழலகூ
குண்டவிடை புட்பவிசி கங்கழைவில வகரமுனை
கொண்டவல கெற்றிடுபொனாள்
முண்டக மலாககைகொடு குங்கும நிறப்படிவம
முநதுகரு ணைப்ப ரவைமு
அண்டமொடு சததிரிமி டந்தனில உதித்தருளி
அங்கணனை யுறற றைகுവാள். (52)

அறுசீர் விருத்தம்

2231. பலலுயிரும் புரந்தருளும பகவானே !
யான செயதொழில் பகாநி யென்ன
விலலுமிழும மணிககுழைபாய விழியுமைகேள்
வனஅவனை வியந்து நோக்கிச்

2229. அங்கணர்—சிவன்.

2230. புங்கவர்கள் அட்ட—புங்கவர்களை அட்ட. புட்ப விசிகம்—புஷ்ப பாணம்.
கழை—கரும்பு. பொனாள்—பொன்னாள் “பீதவர்கு” —லலிதா—507.
பிங்கலை—திருப்புகழ். “பஞ்சபாணம் தனுக் கரும்பு ..செம்மை யம்மை.
நாமம் திரிபுரை”—அயி. அந். 78,

சொல்லுமிகு விறல்படைத்த சத்தியே !

ஆனமாக்கள் சுக்கி லங்கள்

ஒல்லைநுகர்ந் ததிசோர மானபண்டா

சுரனதனைநீ உற்று நோக்கி,

(53)

2232. அனைததுயிரும் இக்கணங்காத் தருள்பொருட்டாய்

அவனதனைமாய்த் தருள்தி எனன

நினைத்தவளப் படியெனறே கண்ணுதலா

ணையசசிரத்தில நெடிது கொண்டே

இனைததெனவென றுரைக்கரிய விறலசேர்பண்

டாகுரனை யெதிராததோர் பாணந்

தனைததிருகு வெஞ்சினத்தால விட்டுவிரைந்

தவனுயிராமாயத தாளவ் வேலை,

(54)

2233. ஆதரங்கு ரண்ணலசொலும் சத்தியே!

நீயருள்முன றண்ட மீது

வேதனெடு மாலரனமு வரைப்படைத்து

வாணிதிரு விமலை யான

மாதரையும் படைத்தவர்கள் மனைவியெனக

கொடுத்தவரால வையம் நீயிப்

போதுபடைத் தளித்தழித்தி எனனஅவள்

சிவனானை புனைந்து கொண்டே,

(55)

2234. அனனையெனுஞ் சத்தியுரு அண்டமுமு

தும்உதவ அளவி லாத

பன்னருநா காபரணம் முதலான

பணிமுந்நூல் பாய்ந்தி லங்கக

கன்னலமொழி உமையவன்பால கருணையுட

னையுக்கந்த கடவு ளே ! நீ

சொன்னமொழி அடியேற்குன சுருதிவழி

நெறிகாணாத தோற்று விப்பாய்.

(56)

2235. வந்திடுமு வரும்பூசா மான்மியத்தாற

படைத்தளித்து மாய்த்தெஞ் ஞான்றும்

இநதுமுடி யோனானை யாலுண்டாம்

அவரவர்தாம் எண்ணில் போகம்

அந்தமிலா துண்டுபர மானந்த
சிவபோகம் அனுப வித்தார்
சுந்தரியாற கண்ணுதலமுன் வதைத்தருள
இறந்தபண்டா சூரனப டர்ந்தே. (57)

2236. பண்ணவர்க்கும அணுகரிதாம உருத்திரனதன்
காணுதி பத்தி யத்தை
நண்ணியனே கங்கணங்கள் உடன்கூடி
உமைகோனமுன நாளும மேவி
விண்ணவாகள சேவிக்க இருக்கின்றன
யாதொருததி விமலை பங்கில
உண்ணிறைந்து புறப்பட்டே ஈசனமூல்
ஓமகுண்டத துதிததாள் மாதோ. (58)

வேறு

2237. கலைமதி மண்டல வதனம் இரங்கிய
கயல்விழி செங்கனிவாய
மலைநிகர் கொங்கைகள் சிறிய மருங்குலபொன
மலரடி அங்கையின்மேல்
நிலைபெறும அங்குசம வருகயி றைங்கனை
நிமிர்புல கண்டமதாம
சிலைகொடு சங்கரன் எரியிடை வந்தருள்
திரிபுர சுந்தரியே. (59)

2238. என்றுல கந்தொழு கினறவ ஞஞ்சடை
யிந்து வணிநதபெமான
மனறல விரிநதரு ஞஞ்சர
ணங்களில வமபலா கொண்டெதிரா தாய
நின்று வணங்கி விரைந்து நடநதுதன
நெஞ்சம் மகிழ்ந்துமைபால
ஒன்று படுமபடிச சென்று பொருந்தி
உகந்து சிறந்தனளே. (60)

2237. பு(ல்)கண்டம்—கரும்பு.

2238. பெமான்—பெம்மான்.

வேறு

2239. நாதன் தனது மகததழலின்
 நாவிற் பண்டா சுரநிமித்தம்
 ஓதும் அயனமால ஆதிசததி
 ஓம சமித்தாய் வேள்விசெயும்
 போது விரைந்து வந்ததிரி
 புரையாற பண்டா சுரணைவதைத(து)
 ஏதம தவிர அவளானமீண
 டிமையோர் உதிகக எழுப்புவிததான,

(61)

அத்தியாயம் 75

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

எழுமுநிவர் வேள்வி—இரத்தாசுரன், இரத்த பீஜாக்கன்,
 பஞ்சராவணர் வதை.

முன்னொரு காலத்தில் இந்திரன் சபைக்கு எழுமுநிவாரும் வந்தனர். அவர்களை வரவேற்று இந்திரன் அசுரர்களால் நேரும் இடையூறுகளை எடுத்துக் கூறி அசுரர்களை அடக்க வேள்வி யொன்று புரியவேண்டினான். முநிவார்கள் “வேள்வி புரிவதனால் எங்கள் கடமைகள் சரியாக நடவாழ் போகுமே” என்றனர். அதற்கு இந்திரன், ‘நீங்களோ மெய்ஞ்ஞானிகள், உங்களுக்கு நியதி வேண்டுமென்பது அதனுனை அவசியமன்று’ எனக் கூறிப் பின்னும் பணிவுடன் வேண்டினான். எழு முநிவர்களும் ஒப்புக் கொண்டு வேள்விச் சாலைகள் எடுப்பித்துத் தனித்தனியே ‘இராககத வதம்’ எனும் யாகததைச் செய்தனர். அப்போது யாக குண்டுகளிலிருந்து இரத்தாசுரன், இரத்தபீசாக்கன், பஞ்சராவணர் என்னும் எழு அசுரர்கள் தோன்றி முநிவர்களைத் தாத்தியடித்தனர். பின்பு அவர்களை விட்டு விட்டு இந்திரன் முதலிய தேவர்களைப் புடைத்தனர். முநிவர்கள் கயிலையை அடைந்து இறைவனைப் பூசித்தனர். சிவ பிரான் வெளிப்பட்டு, இந்திரன் தனது போகத்துக்காகச் செய்வித்த வேள்வி விபரீத பலனைத் தந்தது’ என்று விளக்கிக் குண்டோதரனையும் உமையிடமிருந்து கொற்றவையையுந் அந்த அசுரர்களை வதைக்கும் பொருட்டு விடுத்தார். கொற்றவை தன் காவலிலிருந்து காளியைத் தோற்றுவித்தனள். காளி இரத்தாசுரனையும் இரத்தபீசாகனையும் பற்றி அவர்கள் உதிரத்தைப் பருகி ஊனையும் தின்றாள். அதனால் காளி செருக்கு மிகுந்து உலகை வருத்தக் தொடங்கினாள். அதைக்கண்ட சிவபிரான் ஊர்த்துவ தாண்டவம் புரிந்து அவள்

செருக்கை அடக்கினார். பின்பு கொற்றவையும் காளியுட தேவியிடம் அமர்ந்தார்கள். குண்டோதான் சிவபிரான் ஆணைப்படி பஞ்சராவணர்களை வதைத்துச் சிவசந்திரியை அடைந்தான். பிறகு திருமால் முதலானவர்களும் முரிவர்களும் தத்தம் இருப்பிடம் அடைந்தனர். அயனும் அரியும் இறைவனைப் பூசித்து இன்பமுற்றனர்.

ஆகையால், சிவபூசனை யாவற்றையும் நல்கும். சிவபூசனையின் மானமியத்தைச் சொல்வோரும், கேட்போரும், எழுதினோரும், பூசிப்போரும் தந்தை, தாய், மனைவி, மக்கள், முதலிய எல்லாத் தமாகளுடன் சகல போகங்களையும் ஹய்த்து இறைவன் திருவடி நீழலேச சோவார்.

அத்தியாயம் 75. .

சிவபூஜை மானமியம்—தொடர்ச்சி.

எழுமுநீர்வா வேள்வியும், ரத்தாகரன், ரத்த பீஜாக்கன்,

பஞ்ச ராவணர் வதையும்.

எழுசீர் விருத்தம்

2240. பலகலை யனைததும் விதிமுறை யுணர்நது

பதிபசு பாசமே அளித்ததுள்

அலமரு கொடிய இந்தியரு செயிததே

அருளபுரி சூதமா முனிவன்

மலாதலை யுலகிற சராசரம் அனைததும்

வாழ்கவே நைமிசா ரணியத

தலமிசை மருவு சவுனகா தியர்க்குத

தறபரன் காதைகட் டுரைப்பான்.

(1)

2241. முன்னொரு காலத தீரிரு மருப்பு

முனைததவெம பகட்டெருத் ததது

மின்னவிர குலிசப படைவல நேநதும்

விண்ணவ ரிறையரும் போகம்

இன்னமு தெனததுய்த திருந்திடும ஏல்வை

எழுமுநீ வரருமே துறக்க

மன்னனைக காண்பான் வந்தனா மகவான்

மலர்க்கரங் கூப்புபு மொழிவான்.

(2)

2242. அருந்தவ முனிவிர! நீவிரெல லோரும்
 அடைந்ததால அடியனுய்ந் தனனோ
 வரந்தர வேண்டும் அமரர்கள் நராகள்
 மற்றுமே தெனபுலத தோகாள்
 இருந்தநட் பாக வதிந்தனர் அசுரா
 இராககதா பிசாசாகள் இணங்கப்
 பொருந்திமே வினாகள் அவாகளில் அசுரா
 பொருந்தலர் ஆகையால் விரைந்தே. (3)

2243. எங்களுக கிடுககண புரிந்தனா அந்த
 இடரெலாம அகற்றிட இருடி
 புங்கவ ராக வந்தருள புரிந்தீர்
 பொருக்கென நீவிரெல லோரும்
 சங்கையில அமரா வதிநக ரடைந்து
 சமரிநாக் கதவதை நிமித்தம்
 எங்கணு மியாக மண்டபம் அமைத்துள்
 எரிதழற குண்டமும் வகுத்தே. (4)

2244. அருமகம் புரிந்தா தரவுடன் சிவனை
 அருச்சனை யேழமுநி வரரும்
 ஒருமையிற் புரிமின எனுமவன தனைப்பாராத
 தொலையேழ முநிவரும் பகாவா
 குரிசில! எங் கடன்கள் தணந்தரு மகங்கள்
 குயிற்றுவ தெப்படி யென்னத
 தருநிழற் கடவுள் மீளவும நோக்கித்
 தடக்கைகூப புப்புணிர துரைக்கும். (5)

2245. ஆற்றருந தவங்கூ இருடிபுங் கவாகாள !
 அடியனேற் காயரு மகங்கள்
 ஏற்றமா யிழைக்க வேண்டுமெய்ஞ் ஞானி
 யென்னுநுங் கட்டுருந னியதி
 போற்றுவ தேதுக் காகவென் றமரர்
 புரவலன ஏத்திட அவனதான்
 சாற்றிய வசனம் மறுத்திடா திட்டிச்
 சாலைகள் வகுத்தனர் மாதோ. (6)

2246. கீரதையுள் அரந்தை பொருந்திடப் புறம்பிற
 சிறப்பொடு மகிழ்ச்சிபொங் கிடவே
 இந்திரன் களிக்க எழுமுநி வரநும
 இராக்கத வதமெனும யாகம்
 அந்தமற றிழைக்க அவரவா குணடத
 தடலபுரி கோரமா அசுரா
 வந்தனா இரத்தா சுரன்முனோன பின்னா
 மருவினன இரத்தீ சாககன்,

(7)

2247. பீறையெயி றதுக்கி இதழ்புடை துடிக்கப்
 பின்னரும் பஞ்சரா வணர்கள்
 முறையினிற குணடத தழலிடை உதித்தேழ்
 முநிவரைத துரத்தினா முநிவா
 இறைவனை நினைத்தோ டினரவா தமைவிட்
 டிந்திர லோகமே அடைந்தங்(கு)
 உறையுமவச சிரத்தோன ஆதியா முடியில்
 உறப்புடைத தநங்கா இடித்தாரா.

(8)

2248. மீளவும மலாததே வுலகுமால உலகு
 மேவியங் கிருந்தவிண் ணவாகள்
 தோளினுஞ் சிரங்குள மீதினும புடைத்துத
 தொடர்ந்தவா புரங்களும இடித்துக்
 கோளிலா மாககள அனைத்தையும் வதைப்பான
 குறுகுமேல வையிலெழு முநிவா
 தாளதா மரையோன மாலதிசைப் பாலா
 தரிப்பிலர் சாந்தியின பொருட்டே,

(9)

2249. கண்ணுதற சாமி அருச்சுனை புரியக்
 கயிலையஞ் சிகரமீ தடைந்தே
 அண்ணலை அருச்சித திறைஞ்சிநின் றேத்தி
 அசுராதஞ் செயலெலாம உரைத்தாரா
 புண்ணியன புகலும இந்திரன் தனது
 போகமார நிமித்தம் தாய
 எண்ணிய முநிவா இராககத யாகம்
 இயற்றிட வலியினால் விடுததான.

(10)

2250. மறற அம மகமே விபரித மாகி
 வானவர் அடங்கலும் வதைக்க
 உறறமா மகமா யினதது சகத்துக்
 குறறிடர் புரிவதென றுரைததுப்
 பெறறமூர் கடவுள் மலாக்கரங் கொட்டிப்
 பின்புபுன மூரலசெய துமைபாற
 கோற்றவை யொடுகுண் டோநான் தனையுங்
 கூடவே விடுததுபின னுரைப்பான. (11)
2251. பொமமலவெம முலைசேர் குமரியே ! நீயிப்
 போதிரத தாகர னேடும்
 பைமமுகில புரையும் இரத்தபீ சாக்கன
 பஞ்சரா வணாகளோ டெழுவர்
 தமமையும் எமதா ணையின்வதைத் திடுனறு
 தகககுண் டோதரன தனையும்
 அமமபின விடுததான இருவரும் படாந்தே
 அடலபுரி செம்புலம் படாந்தார. (12)
2252. குமரிதன னாவிற காளியைப் படைததுக்
 கோரமாய விடுததனள காளி
 சமாபுரி யிரத்தா சுரனவிறல மறலி
 தனைநிகா இரத்தபீ சாககன
 அமராகள பகைவா இவரென முடிகள
 அறுததவா தசையுடன் குருதி
 கமரிடை விடுவ தென்பபில வாயாற
 கறிததுடன் குடிததனள் அமமா. (13)
2253. அடுபடை விறலகூர் பயிரவி களிததுள
 அடங்கிடா மதுகைமீக் கொண்டு
 கடுவிட மறலி யெனவுருத தெழுந்தே
 களிப்பிலெவ வுலகுமாயத திடுவான
 முடுகிய பகலெவ் வுயிர்களும் பரமன
 முன்னடைந் திடர்கொடு விசிகம்
 படுமுழை யெனப்போய் முறையிடப் பெமமான
 பல்லுயிர் புரக்கவே நினைத்தான. (14)

2252. குமரி—(அப்படிச்சென்ற) கொற்றவை.

2253. விசைம்—அம்பு. உழை—மான்.

காளியுடன் நடனம்

2254. கலைபல தெளிந்து மிடலடங் காத
காளியை வெல்குவ தரிதென்(று)
அலைவிலுள் எததிற் கருதுபு பரத
அடைவினிற் குனிப்பவ னுடனே
தலைதெரி வரிய நடஞ்செய் தூர்த் துவதாண்
டவம்புரிந் தனனவள் நாணி
நிலைகுலைந் துள்ளம் ஒடுங்கியே காளி
நீலியோ டுமையரு கடைந்தாள். (15)
2255. கொற்றவெண் குடைச்செங் கரமலர் பிடித்துக்
குலலைமா யவனுருக கொணர்ந்த
பெற்றமுன செலுங்குண் டோதரன தனையும்
பிழைபுரி பஞ்சராவணரைச்
செற்றிடுன றனுப்ப அவர்களியா வரையுஞ்
செம்புலத் தினிலதசை குருதி
துற்றமை வடிவுந் தொலைத்துயிர் நீத்துச்
சோதிசந் நிதியிலவந் தடைந்தான, (16)
2256. அந்தவே லையினின மரைமலர் பொகுட்டில
அண்ணலதண் துளவமால துறகக
இந்திரன தவங்கூ இருடியர் எழுவர்
இமையவர் சிவனதனா ணையினாற்
புந்தியுள் மகிழ்ந்தே அவுரவர் பதங்கள்
பொருந்தினர் இப்படிப பலகால
வந்தகா லங்கள் தொறுங்கொலை அசுரர்
வருத்தஅப் போதெலாம் நீணந்தே, (17)
2257. கலையுணர் மடந்தை கொழுநனமால ஒற்றைக்
கண்ணுதல மலர்ப்பதங் கருதித்
தொலைவிலா வழிபா டியற்றியே மீளச
சுகோததி படிந்தனர் வெவ்வே(று)
அலைவறு வழிபாட் டாலவ ரவர்தம்
அரும்பதம் அடைந்தனா என்னும்
நிலைமைமுன னுரைத்தேன இப்பகலி னுமயான
நிகழ்த்தினன உண்மையீ தம்மா, (18)

2258. ஆற்றருந் தவத்தீர்! உத்தமம் ஆரும்
 அண்ணலமான் மியங்க்கேட் கின்றோர்
 சாற்றுகின ரோரேட் டினிலவரைந் தாரா
 தனைபுரி கின்றவர் அவாகள்
 மாற்றரும பிணிகள் அனைத்துமரீத் துடனிம
 மையினுமோ வறுபல வளங்கள்
 ஏற்றமாய் நிறைசெல் வங்களியா வையுமே
 இடர்தணந் தருந்திவாழந் தெனறும். (19)

2259. பைந்தொடி மனைவி மைந்தாகள பெற்றற
 பாலாதம மனைவியா பயந்தாள்
 தந்தையர் தமது முன்பினுற பவிததோர்
 தககநற ரோழர்தந் தையாதம
 மைந்தாகள தமாகள் வருககமோ டென்றும்
 வாழநதுகண டவையெலாம அருந்திச
 சிந்தையுண மகிழந்நே இருநதுமை பாகன
 திருநாடி நீழலசோ குவரால. (20)

அத்தியாயம் 76

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

வியாசர் பூசித்தது

முன்னொரு காலத்தில் நான்முகன் புதல்வரான சனகர், சனந்தனர் சனாதனா, சனற்குமரா என்னும் நாலவரும் ஈசனை வழிபட அவர் அவர்களுக்கு வேதமும், ஆகமமும், பதினெண் புராணங்களும், இத்திசாகளும் அறிவித்தனர். அவர்கள் சிவ வழிபாட்டினாலே மேம்பட்டுச் சிவனடி நீழலிலே களித்திருக்கின்றனர்.

வியாசர் கை தம்பித்தது.

பின்னர் ஒருகாலத்தில், வியாசமுரிவா பரமனைப் பூசித்து, அருமறைகளையும் புராணங்களையும் அறபதது நான்கு கலைகளையும் உணர்ந்து தமது மாணக்கருக் குரைத்துச் சிவபெருமானே பரம்பொருள் என்றறிந்தார். அவர் கல்விச் செருக்கால் ஒருமுறை மாயையின் வயப்பட்டு அறிவிழந்து, நாராயணனே பரம்பொருள் என்ற கூறினார். அவர் மொழி கேட்ட மாணவ முனிவர்கள் 'சத்தியவதியின் புத்திரரே!' முன்னர் நீலகண்டரே பரம்பொருளென உரைத்தீர்; இப்போது ஈசுருதி புராணங்களுக்கு மாறாக ஏன் கூறுகின்றீர்' எனக் கேட்டார். வியாசர், 'நான் முன் கூறியது தவறு; இப்போது கூறுவது தான் உண்மை' என்றார். முனிவர்கள், 'மறைகளும் சிவபுராணங்களும் ஒதும

2259, பயந்தாள—நாய்,

சிவபெருமானே பரம்பொருளென்ற கூறி வந்த நீர் இப்போது அடாத இம்மொழி கூறுகிறீர்! எந்த மொழிதான் உண்மை' என, வியாசர் அப்போதும் 'அத்தனரே! உங்கள் முன்னிலையில் இப்போது தேற்றமாய்க் கூறுகிறேன். திருமாலே பரம்பொருள்' என்றார். 'அந்நனமாயின் உம் உறுதிமொழியைக் காதியில் விசுவநாதர் சந்திதியிலே கையெடுத்துக் கூறுக' என்று முனிவர்கள் சொல்ல, வியாசர் அந்நனமே காதியில் விசுவநாதர் திருமுன் சென்று நின்ற அச்சயின்று ஒரு கையை உயரத் துக்கி 'மால் ஒருவனே பிரமம், பரஞ்சோதி, பரமான்மா, பரப்பிரமம், பராற்பரம், பரம தத்துவம். நான் கைதுக்கிக் கூறும் இம்மொழி உண்மை, உண்மை' என்று இயம்பினார். அந்நிலையில் துக்கின அவர் தடக்கை அப்படியே தம்பிதது நின்றது. மொழித்த நாவும் அசைவற்று நின்றது. வியாசர் பட்ட மரம்போல் துயருடன் நின்றார்.

அவருடைய மாணக்கங்கள் மனம் வருந்தி வியப்புடன், 'எல்லா மறைகளையும் புராணங்களையும் உணர்ந்தும் விபரீதப் பொருள் உரைத்ததனால் வியாசர் நாவும் கையும் தம்பிக்க நிற்கின்றார். இறைவர் அவருக்குக் கொடுத்த தண்டனை' என்று கூறி விசுவநாதரை வாழ்த்தி வணங்கினார். அப்பொழுது, திருமால் அந்நு வந்து வியாசரை நோக்கி, நடுகி, 'விரீபதம் உரைத்த வியாசனே! உன் அறிவு என்கே ஒளித்தது? காதியில் விசுவநாதர் திருமுன இவ்வாறு பொய் புகன்றாய்! சாந்தராய், பரராய், விசுவநாதிகராய்ச், சசுநிதானந்த ரூபராய், யோகீசர் இருதய வாசராய், உமா காந்தராய், எவருக்கும், மேம்பட்டவராய், இறவாதவராய், வேதாந்தராய், எமக்கும இறைவராய் இருக்கும் சம்புவைக்கூறும், மயக்க அறிவால் அவருக்குப் பரமபரை அடிமையான என்னைப் பதியென மதித்தனை! அதனால் ஆத்துரோகம உன்கே அன்றி எனக்கும ஆயிற' என்று கூறினார். பிறகு, தம் மலாக் கையை வானிலெடுத்து 'ஈசன ஒருவனே, பரம், பரப்பிரமம் விசுவநாதிகர்! நான் உலகினுக்குத் தலைவன, எனக்குத் தலைவா பசுபதி. அவருக்கு மேம்பட்ட கடவுள் வேறில்லை. உயாகளை யெல்லாம் அன்னையாக வளர்ப்பவர் அவரே. அவர் அருளே எவாக்கும் பிறவியை அகற்றும். இது உண்மை' என்றனர்.

—

அத்தியாயம் 76.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

வியாசர் பூசித்தது

எழுசீர் விருத்தம்.

2260. முன்னொரு காலம் முறுக்கவிழ தகட்டு

முளரியம் பொருட்டிதழை புதலவா

தந்நிகர் சனகர் சனநதன ரோடு

சனாதனா தஞ்சனற குமரா

22

என்னுநால் வரும் சன்பதம் வழிபட்
 டேத்தவே யமலனமுன் வெளிபட்டு
 * அனனவர்க் களித்தான சுருதியா கமமு
 வறுபுரா ணமமிதி யாசம்.

(1)

2261. அருங்கலை யுணர்ந்து சிவார்ச்சனா பரராய்
 அரனியோ கிளிப்பவித் திரராய்
 வரங்கொடு சிவனா னுக்கினி யதனால்
 மலகுபா தகவனம் எரித்திட்டு
 உரங்கொள்பே ரறிவாற சீவன்முத் தர்களாய்
 ஓவறு சச்சிதா னந்தத்
 தரங்கவா ரிதியிற் படிந்துதற் பரனதாள்
 சாரந்துளங் களித்திருக் கினனா.

(2)

வியாசாது கை தம்பித்த கதை,

2262. பின்னரும் ஒருகா லத்தினில வியாதன்
 பிரிவற விசுவம் புரக்கும
 பொன்னவிர் கடுககை அண்ணலபொற பாதம்
 பூசைசெய தருமறை புராணம்
 உன்னறு பதினான கரியவித் தைகளும்
 உணாந்துமா னுக்காபால உரைத்தது
 தன்னுளங் களிப்ப ஈசனே பரம
 தததுவம் எனற்றிந் தனனால.

(3)

2263. தொழுதகு வியாதன செலவமா மதத்தாற்
 சுருதிகள் வருமெனும் உரத்தால்
 வழுவை வல் லுரிபோர்த் தருளிறை விடுத்த
 மாயையால முதுக்குறை தணநது
 பழுதிலமா னுக்க ரிருடிபுங் கவர்க்குப்
 பார்க்கிலநா ராயணன தானே
 முழுதுமாம் பரத்த துவம்பரப் பிரமம்
 மூலகா ரணமென வுரைத்தான.

(4)

2262. விசுவம்—அகிலம்.

2263. வழுவை—யானை; முதுக்குறை—அறிவு.

2264. அன்னபோ தவனமா ணுக்கராம் முநிவா
 அனைவரும் அருந்தவ வலியால
 தன்னிலே யொருவர்க் கொருவரோராத துரைப்பா
 சத்திய வதியருள தவததோய்!
 இன்னநாள அளவும் முக்கண யகனை
 யிறைவராய்ப் பிரமமென றுரைத்தாய
 முன்னர்சொற றிடுவே தாந்தநூல புராணம்
 முறைபிழைத் திடுசொலென மொழிந்தாய்? (5)

2265. என றுரைத் திடுமந தணரையே நோக்கி
 இநதியரு செயித்தநுள் வியாதன
 நின்றும் ளவுஞ்சொல கின்றனன முநிவீர !
 நீலநிற வடிவமாம விண்டு
 ஒன்றெனப் படுவீ டருள்பரப் பிரமம்
 ஒருவாவே றவனலா திலலை
 அன்றுநுங் கட்டு வறிதுநாம தேரா
 தறைந்தனம் அதுமநந திடுமின ; (6)

2266. உண்மையீ தென்று வாதரா யண்ணசொல
 உவந்துகேட் டவனமுகம் நோக்கித்
 துணைமேசோ பரமா னந்தவா ரிதியில்
 திளைத்திடு முநிவரா புகலவார்
 நுணைமேசே தங்கள் சிவபுரா ணங்கள்
 நுவன்றிடு பரசிவன தனையே
 அணைமேசோ விசச வேசசுரன எனறே
 அறைந்தநீ மறத்தியோ அதுதான. (7)

2267. கண்ணுதற சாமி மாயையால உள்ளம்
 கலங்கிமோ கித்ததற கடாது
 நண்ணுவா சகஞ்சொல் கின்றனை அதனால்
 நவிறறிய வுனதுசொற களவை
 எண்ணுவ தேதிங் குண்மையாய உரைத்தி
 என்றிடும முநிவார்சொற கேளாப்
 பண்ணவர் இறையாம் சுகன்றனைப் பயந்தோன
 பாத்ததும் ளவுமுரைக் கின்றன. (8)

2268. அந்தணீர் ! தெளிந்து நுங்கள்சன னிதியில்
 ஆணையாய்க் கட்டுரைக் கின்றேன
 பந்தந்த தருளும் விண்டுவே மேலாம்
 பரமத்த துவம்பரப் பிரமம்

முந்தையா கியந்தி தியமெனுங் கடவுள்
முதலவனென றுரைத்திட வியாதன
புந்தினோ வருமா ணைக்காயா வருமே
பொருக்கெனக் குழீஇயுரைக் கினரா.

(9)

2269. கருதரு மறைதோ வாதரா யண ! நீ
காசிமா நகரியில அடைநது
தருமநா யகனும் விச்சவேச் சுரன்தன
சன்னிதிப் புறத்துநோ செனறே
ஒருகரம் விசும்பில உயாநதிட எடுத்தே
உணமையா கச்சொலில அப்போ(து)
இருமையும் பயக்கும் உனதுசொல அளவை
இதற்குவே றையமற நிலையால.

(10)

2270. எனறுசொற றிடுமா முசிவாசொற கேளா
சாஞ்சடைத தாபத வியாதன
தொன்றுதொட டிடுபா தகமெலாம அகற்றுரு
சூழலாங் காசிமா நகரில
சென்றுவிச சுவேசன சன்னிதி யடைநது
சேணிடைப் பயமற மலாககை
ஒன்றெடுத துயர நீட்டிநினை நேமால
ஒருவனே பிரமமென றுரைத்தான,

(11)

2271. பின்னருஞ் சொலுமநா ராயணன தானே
பேறருள புரிபரஞ் சோதி
பன்னரும் பரமான மாபபரப் பிரமம்
பராறபரம் பரமத்த துவமென(று)
உன்னரும் புயமேற கொண்டுநான சொலுஞ்சொல
உணமையீ துண்மையென றமலன
சன்னிதி முனமோ கத்தினால் உரைக்கத்
தடக்கைவான நின்றது தனித்தே.

(12)

2272. அரிபரப் பிரமம் எனறிடும நாவும்
அசைநதிடா திருந்தது முசிவன
சொரிமத்த துளியாற பட்டமா மரம்போல
துயரமீக கொளத்தனி நின்றான

பிரிவறத தொழுமா ணுக்காநொந தவனைப்
பெரிதுபின னோக்கிமோ கததால்
பரிபவப படுதல ஒருவருக கொருவர்
பாாதத்தி சயததொடே புகல்வார (13)

2273. அனந்தவே தங்கள் தமமையும் புராணம்
அனைததையுந தோந்துதோந துளததில
நினைதுதான பிரிததெப் போதுமே அறிந்தும்
நினமலப் பொருளுரை யாமல
மனநதனூல விபரீ தப்பொருள் எடுத்தது
மமமருற றடாதுரைத ததனூல
இனநதனூ வுநதக கையுமே அசையா
திருநதனன வியாதனென றுரைத்தார, (14)

2274. புனிதனமா யையினூல வியாதனும் அந்தோ
பொய்யுரை சொற்றனன அவற்கும
பனிமதிச சடில நாயகன சிறிது
பாாதத்தற கேற்றதண டங்கள்
துவியுறப புரிந்தான என றுளம நடுங்கித
தொழுதுநின றொருவருக கொருவா
தனிமுதற கடவுள் புகழ்விரித திறைஞ்சிச
சகலருந் குழீஇததுதித தனரால. (15)

2275. அங்கணமா யவனவந தெடுத்தகை தம்பித
தரநதையுள் வியாதனை நோக்கிச
சங்கையுற் றிடனோ நடுநடு நடுங்கித
தவறுசொல வியாதமா முநியே!
எங்கொளித தகன்று போநததுன அறிவும
ஈருசடைக கடவுள்கா சியிலவந(து)
எங்கள்சிற பரனசன னிதியிலநின றொருகை
எடுத்தென வாசகம் புகனறாய், (16)

2273. இனம் தன் நா; உந்து—அக்—கை.

2274. தனி—தன்பம்.

2275. என வாசகம்—என்ன வாசகம்.

2276. சாந்தராய்ப் பரராய விசசுவா திகராயச
 சசசிதா னந்தரூ பருமாய்
 ஆயந்தயோ கீசா இதயமே குடிகொண
 டருளபவ ராயுமை அமமை
 காந்தராய எவாக்கும அதிகராய இறவாக
 கடவுள ராயெழு தருமவே
 தாந்தரா யெமக்கும இறைவராய் இருக்குஞ்
 சம்புவைத தணந்து மோகிததே,

(17)

2277. பரமபரை அமலற கடிமையாய எனைநீ
 பதியென மதித்தனை அதனால்
 வரம்பிலாத துரோகம உன்றனக கல்லால
 மற்றுமென றனக்குமாம எனறே
 உரம்பெறு மலாககை ஒன்றெடுத தீசன
 ஒருவனு மேபரப் பிரமம்
 நிரம்பிய விசால விசசுவா திகனும்
 நிமலனை பசுபதி யமமா,

(18)

2278. சுகமனைத தினுக்கும கடவுளநான எனக்குச
 சம்புவே கடவுளஞ்ஞ ஞானறும்
 அகமகிழ அககம ஆகுமாஞ் சிவனுக
 கதிகனாங் கடவுளவே நிலலை
 மகவென வுயிரகள, அனைததையும் அவனே
 வளாததருள பவனவ னருளே
 புகலென எவாக்கும பவமகற றிடுமெப்
 போதுமீ துணமையென றனனால்,

(19)

அத்தியாயம் 77.

சிவபூஜை மானமியம்—தொடர்ச்சி.

வியாசர் பூசித்தது—தொடர்ச்சி

வியாசர் உணர்வுற்றது

இவ்வாறு கூறிய திருமால், அமரர், முனிவர் குழுவுடன் சிவபிரான் திரு
 முன் வீழ்த்திறைஞ்சி நின்று 'விச்சுவ நாவக! பராற்பர! நின்மல!

2278. அச்சம்—என்.

சச்சிதானந்த! எவர்க்குக் கலை! மாதேவ! வேள்வியாயக! பல சமய
கொன்றைச் சடையாய்! வணக்கம்! வணக்கம்!!' என்று போற்றினார்.

அந்நிலையில், வியாசருக்கு உணர்வு வந்தது; மயக்கம் நீங்கியது;
“தோற்றமும் முடிவும் இல்லாத பரம்பொருளே விசுவாதிகர், பராந்தரர்,
அமலர், சோதி, மாதேவராரும் சச்சிதானந்தர், சுசுபரத்தவார், சுத்தர்,
சங்கற்ப மாத்திரத்திலே அண்டம யாவையும் அடிகின்ற கடவுள், அவ
ராணையின் வண்ணமே திருமால் படைத்தளித்தருள்வார். அவரானாலே
பிரமன் தன் பதவியைப் பெற்றான்; திருமால் வைணவ பதம் பெற்றார்; சிம்பர
ராகிய அவர் மாயையைக் கட்டவார், மாயேசன், மாசம்பு. நான் செய்யும்
வந்தனை அவர் பொருட்டே” என்று கூறி இறைவனை மகிழ்வித்து வணக்
கம் புரிந்தார். அப்பொழுது விசுவநாதர் பூதகணங்கள் சூழ எழுந்தருளினார்.
நத்திதேவர் வியாசாருகில் வந்து, “வாதராயண! நீக்கமற நிறைந்த பரப்
பிரமமாய், நஞ்சுணிந்த கண்டத்தவராய், சச்சிதானந்தராய், விசுவநாயகராய்,
நெற்றிக் கண்ணராய், அழிகரும் மூர்த்தியாய், மாலும் அயனும் வணகருத் தலைவ
ராய், சுகரராய் இருக்கும் மகேசரை மறந்து, மாயையால், இழிந்த புத்தி
புடன், ஒழுக்க மின்றி, ‘நாராயணனே பரம்பொருள்’ எனக் கருதி எடுத்த
உன் கையை அறுத்திடல் வேண்டும். இப்பொழுது சிவபரம் பொருளை
கோக்குக!’ என்றார். அம்மொழி கேட்ட வியாசர் விழித்தது கோக்கினார்.
திருமால், அயன ஆகியோரின டெண்டலை மாலை மெய்ப் பணியாக அழகு
செய்வதாய், எவராலும் ஆராய்ச் தறியப்படாததாய், சுத்தமான உளத்தவர்
போற்றும் பரம்பொருளாய் உள்ள பெருமானைக் கண்டார்! ‘விழிகள் பெற்ற
தற்குப் பயனடைந்தோம்’ என்று பரம்பொருளின திருவடிகளில் விழுந்து
வணங்கினார். கைகளைக் கூப்பி, ‘மாதேவ! மாதேவ!! மாதேவ!!! வழிபடு
வோர்க்கருளும் நிதியே! வள்ளலே! அடியேன் அடைக்கலம்! ஆதரித்
தருள்க!’ என்று துதித்தார். சிவபெருமான் விரைவில் மறைந்தருளினார்.

திருமால் வியாசரை கோக்கி, ‘இனி இவ்வாறு என்னைப் பரம்பொரு
ளென்று பகராதே. அருமறையனைத்தும் சிவமே பரம்பொருளென்று
சொல்லும் இதனை அறிதி’ என்று கூறி மறைந்தார். முனிவாகன் தகை
ஆசிரமம் அடைந்தனர்.

வாதராயணன் உள்ளம் வருத்தி மாணவருடன் காஞ்சியை அடைந்து,
இலிககம் அமைத்து, விதிப்படிப் பூசனைபுரித்து, இறைவாருனால் அறியாமை
விலகிச், சிவஞானம் அடைந்து, நிருமலானந்த லீட்டை நினைத்திருந்தார்.

அத்தியாயம் 77.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

வியாசர் கை தம்பித்த கதை—தொடர்ச்சி.

எழுசீர் விருத்தம்

2279. எனறுரைத திருடி புங்கவர் குழுவோ
 டிணையிலி மகிழவீழந திறைஞ்சி
 நினறுவிச் சுவநா யகபராற பரமே
 நினமல சச்சிதா னந்த !
 வெனறிகொள் எவர்க்கும அதிப! மா தேவ !
 வேளவிநா யக ! பல சமயோய் !
 கொன்றையஞ் சடிவ நமோ நமோ ; எனறே
 குலலையம படலையோன துதித்தான. (1)

2280. கரிமுகம எறிசக கரஞ்சிலை கதைவாள்
 தொடுபடை யசசுதக கடவுள
 இருடியா குழுவோ டிருமறைப் பொருள் தேர்ந்
 தேத்திடும ஏலவையுள நடுங்கி !
 பரிபவப் படுசத் தியவதி பயந்த
 பண்ணவன் மோகமநீங் குபுவுள்
 தெரிதர இருக்கா தியமறைப் பொருள் கள்
 தோந்துளத் துனனினன மாதோ. (2)

2281. ஆதியீ றிலலா அண்ணலே விசசு
 வாதினன பாற்பான அமலன
 சோதிமா தேவ சச்சிதா னந்தன
 சுகபர தததுவன் சுத்தன்
 நீதியா கியசங் கற்பமாத் திரத்தில
 நிகிலம யாவையுமடு கடவுள்
 பேதியா அவனா ணையினயன நெடுமால
 பெப்பினிற படைததளித் தருள்வார், (3)

2282 பின்னரும் முளரிப் பொகுட்டிறை பவளம்
 பிணங்குசெஞ் சடிவநா யகனதாள்
 பன்னரு மலர்தாய் வழிபடும பலததாற்
 பண்ணவா குழீஇத்துதித திறைஞ்ச

உன்னரும் பிரமபதத்தை மேயினன்மால
உயர்பர னருச்சனை பலததாற்
கின்னரர் புகழ வியாபக மான
கிளரவை ணவபத மடைந்தான். (4)

2283, கீற்பர னுகும அப்பதி மாயா
தீதனமா யேசனமா சமபு
பொறபத சரோரு கததுணை மலரின
பொகுட்டெளி யேனசெய்வந் தனையென(று)
அறபக லவணைர் வாதரச யணனதே
வேசனாரு சமபுவை மகிழவித(து)
அறபுத வணககஞ் செயும்பகல உமையோ
டணணலபா ரிடந்தொழ அடைந்தான். (5)

2284, அந்தவே லையினிற் சங்கரற குரிமை
ஆகிய நந்தியம பகவான
வந்துகட் டுரைப்பான வாதரா யண ! நீ
வருமபரப் பிரமமாய் விடருசோ
கந்தர ராகிச சச்சிதா னந்தக்
கணனுத லாகிவிச சுவதது
முந்தைநா யகராய்த துடைத்திடு பரராய
முராரிபூ அயனபணி பவராய, (6)

2285, சங்கர ராகி யிருக்குமா கேசர்
தம்மைவிட் டுனதுமோ கத்தாற
பங்கமா கியதுரப புத்திமீ தூரப்
பரவிநிர் விரதமாயக கொணாந்து
கங்குலவண ணனையே பரப்பிர மமெனக்
கருதினை யாகையால எடுத்த
செங்கையீராத திடவேண டுமவெளிப் பட்ட
சிவனதனை நோக்குகென றுரைத்தான். (7)

2286. அபபகல அனந்த முளரியங் கடவுள்
அச்சுதக் கடவுள்வெண் டலைகள்
மெய்ப்பணி யெனநின் றழகுசெய் தொளிரும்
மேனியை யுடையராய அனந்த
23

ஒப்பில்மான மியங்கட் கிடமதாய் எவரும்
 ஓர்ந்தறி யப்படா தவராய்த்
 துப்புர வுளததோர் உணாபரம பொருளைத்
 துதிததெதிர் வியாதனோக் கினனூல். (8)

2287. வீழிகள்பெற் றதற்குப் பலனடைந் தனமியாம்
 மெயமமையென றடியில்வீழ்ந் திறைஞ்சிப்
 பொழிமது மலாக்கை கூப்பிமா தேவ!
 பொருவிலமா தேவ! மா தேவ!
 வழிபடு மவாகட் கருளதரு நிதியே!
 வளளலே! அடியனேன் தனக்கிங்(கு)
 ஒழிவிலமா கதிநீ பிழைபொறுத தருளென
 றுபநிட தத்தினூல துதிததான, (9)

2288. அங்கண்வெள் விடையோன பாரிடக குழுவோ
 டைதென மறைந்தனன் ; துளவத
 தொங்கலவேய்ந திடுதே விருடிபுங் கவர்கள்
 சூழ்ந்திடும் வியாதமா ணுக்கர்
 எங்கணுங் குலவ வாதரா யணனை
 இருவிழி கூாததிட நோக்கிச்
 சங்கைகூர் வியாத ! இப்படி யினிமேற்
 சாற்றுதல தவிராதிநா டொறுமே, (10)

2289. அருமறை யனைத்தும சொலுமெனை அனறி
 அமலனா கியசிவன தானே
 பரமதத துவமென றுரைக்குமெஞ் ஞான்றும்
 பண்பினூல வியாத ! நீ அறிதி!
 ஒருமையுற றுளததில எனறுசெஞ் சிறைய
 உவணவான பரியுகைத திடுதே
 விரைவினின மறைந்தான தததமாச் சிரமம்
 மேவினா இருடிபுங் கவரே. (11)

2288—2289. துளவத்...தே—துளவத்தேவு—திருமால். வாதராயணனை
 கோக்கி...தவிராதி—அறிதி என்றுகூறி மறைந்தான்,

2290. வாதரா யணன்மா ணுக்கரோ டுள்ளம்

வருந்தியே கஞ்சிமா நகரின்
மீதுசென றிலிங்க தாபனம் புரிந்து
விதிமுறை பூசைசெய் தந்தச்
சோதிபே ரருளால் மோகம்நீங் குபுமா
துரிதமும் ஓர்இச்சிவ ஞானம்
மேதகு பலததால் நிருமலா னந்த
வீட்டினை உளகியே இருந்தான.

(12)

அத்தியாயம் 78.

சிவபூஜை மானமியம்—தொடர்ச்சி

வசிட்டா முதலியோர் பூசித்தது

1. வசிட்டர்

அறிவும், அருளும், பொறுமையும், உண்மையும், தவமும் உருவெடுத்து வந்தன போன்ற வசிட்டா ஈசனை வழிபட்டு அருந்ததியையும், காமதேனுவை யும், கலைஞானத்தையும் எழுமுநிவரில் தலைமையையும் பெற்றார்.

2. பராசரர்

வசிட்டரின் பேரரும், சத்திமுநிவரின் குமாரரும் ஆன பராசரர் அன்னையை நோக்கி, “என் தந்தை எங்கே?” என வினவினார். அன்னை மனம் வருந்தி, முகம் வாடி, “உனதந்தை அரக்கரால் இறந்தார். நான் விதவை யானேன். அரக்கருக் கேற்ற தண்டம் புரிதி” என்று கூறினாள். அம்மொழி கேட்ட பராசரா மனம் வருந்திச் சிவபூசைபுரிந்து இழந்த தந்தையை ஈசன் அருளால் காண்பெற்றார். பிறகு, பராசரா இரக்கத யாகம் புரிந்தார். வேள்விக் குடைததில் இரக்கதா அளவினறி வீழ்ந்து மடிந்தனர். அதைக் கண்ட பலமுநிவரும் வசிட்டருடன் சென்று முநிவரின் கோபத்தைத் தணிவித் தார்கள்.

3. கவுசிகர்

கவுசிக முநிவர் ஈசனைவழிபட்ட பலத்தினால் திரிசுகு என்னும் அரச னுக்கு அபயம் தந்து, வானில் ஒருபதம் அவனுக்குத் தந்து, அவனை அங்கே நிதத்தினர்; எழுமுநிவரிலும் ஒருவரானார்.

4. வியாக்கிரபாதர்

புலிககால் முநிவராம் இவர் இறைவனை வழிபட்டு உபமன்னியு எனும் புதல்வனைப் பெற்றார்; உமையம்மைக்கே யன்றித் திருமாலுக்குக் காணற் கரிய செம்பொன்மணி மன்றிற் றெகடனத் தரிசித்து நித்தியத்துவம் பெற்றார்.

2290. துரிதம்—பாவம்.

(2) பராசரர்.

2292. தொழுதகுமெயத தவமபுரியும் வசிட்டமுநி பேரன
 தொலையருட் சத்திமா முநி தனயன மறைகள்
 முழுதுமுணா பராசரமா முநிவனெரு தலையாய்
 முளைத்த பிறைக கோடுகுஞ்ச முகையினமுறுக
 [குடைந்து
 கொழுதியின் வரியளிகள் முரலமணங் கமழுங்
 கொன்றையந்தாரச செழுமபவளக கோடூர
 [இறைதாள்
 பழுதகலும் நறுமலாகொ டருசசிப்பான ஒருகாற
 பதிதணந்த அனனைமுகம் பாராதுளம் நொந்
 [துரைப்பான.

2293. அனனாய! சிற றடியணையின் றளித்தருளுந் தந்தை
 அகன்றிருக்கும் இடஞ்சிறிதும் அளந்தறிகி
 [லேனயான
 என்னமுன அனனையுளத திடருழந்து மதலாய!
 எறுழகெழுமி ராககதரால இறந்தனை, நின் தந்தை
 பொன்னாமங் கலநாண்பொற றேடுகலன அதனாற
 பொருக்கெனரீத திடாக்கடலுட் புகுந்துவைதவ்
 [வியமாய்
 இந்நாள்நொந் தனனிதற்கிங் கேற்ற தண்டம் உளத்தில
 ஈதெனக்கண டவைவருநதி இழைத்ததிடுக
 [விரைந்தே. (3)

2294. எனறுளமநொந் தனனையெடுத தியம்பியசொற கேளா
 இடருழந்தா குலித்தமனம் எயதியிராக் கதரைக்
 கொன்றிடுவல எனக்கருதிச சிவபூசை புரிந்தான
 கூற்றுதைத்த மலாபபதத்தோன குழைந்துமன
 [மகிழ்ந்து
 முன்றிகழ வெளிப்பட்டுப் பராசரன்வேண் டுவரம்
 முற்றுமளித் துடனமறைந்தான முக்கணிறை
 [யருளாற்
 பொன்றினதந் தையைக்கண்டான இராக்கவதை யாகம்
 புரிந்தன்னெங் கோனமலர்த்தாள் போற்றுபரா
 [சரனே. (4)

2292. பிறைக்கோடும்...கொன்றையந்தாரும் (உடைய)கோடூரம் (சடை).

2294. ஆகுலித்த—வருந்திய; இராக்கவதை—இராக்கை வதை.

2495. மழுவலனேந் தியகடவுள் திருவுளத்தால் இராக்கர்
 வன்னிதிக முண்டநடு வந்துவந்து வீழ்ந்தப்
 பொழுதனலேழ் மணிநாவால் வணந்துயிர்கள் பருகப்
 பொள்ளெனவந் தசலவுடல் பொடியெழமாய்ந்
 [தனரால்
 குழுவினிரை யாயரக்கர் மடிந்ததுகண் டுள்ளங்
 குலைந்து நடு நடுங்கிவளர் குடிலசடை யறவோர்
 முழுதுமுணர் வசிட்டமுநி யுடனபோகிச சத்தி
 முரிவனிருங் கோபமற வுளமகிழ்வித தனரால். (5)

2296. சேதிமுநி புழுங்கியெழும் இருங்கோபம் அனைத்தும்
 தணரதுமறை ஆகமங்கள் சகலபுராணங்கள்
 பத்திமிக வுணரநதுதொகை வகைவிரியில தெளிந்து
 பதிபசுமொய் இருள்கருமம் பாவுமிரு மாயை
 நித்தியமென ரெழுங்குறமுக் கட்டுமுகா குறித்த
 நினமலசாத திரங்கள்பல நிருமித்தே தண்டாச
 சித்திகொடு சிறிதுசுகந் துயத்தமலன அருளாற
 சீவன முதத கைமெயநித்தீதியகை இருந்தான். (6)

(3) கவுசிகர்

2297. முன்னரொரு காலரசாம் கவுசிகமா முநிவன்
 முருகுமழ நறவிதழமுக கண்ணனதாள் மலரில்
 பன்னரிய நறுமலாகொ டருசசனைசெய் ததனால்
 பலலுயிரும் படைத்தருஞ்சா பங்கொள் தீரி சங்கு
 எனனுமிரு பனுமஅபயம் எனுறரைத்து விழுமபோ
 தெதிநோக்கித் தவவலியால இக்கணமவான
 [நிலலென(று)
 உன்னுதனற பதங்கொடுததுக் கணனுதல்மெய்
 [வரம்பெற்
 ரேங்குமெழு முநிவரரில் ஒருமைபெற
 [இருந்தான். (7)

(4) லியாக்கிர பாதர்

2298. அந்தணர் ! வள் ளுகிருமுவைச் சாணமுநி புரமுன் (று)
 அடுகடவுள் இணைமலரத்தாள் அருச்சனைசெய்
 [தமலன்
 சிந்தைமகிழ்ந் தருள்பலத்தால் உபமனியு எனும்பேர்ச்
 சிறுவனையும் பயந்துருகு செழுமபொனமணி
 [மன்றில்
 சந்துகமழ் திதலைகனிந் தழகொழுகு பொம்மல
 தரளவடம சுமந்தகொங்கைத் தையலுக்கே
 [அல்லால்
 பைந்துளவக் கடவுளுமநேரக கரியபெம்மான நடனம்
 பாரததுடனித தியததுவாமாயப பரத்தொடிருந்
 [தனனால். (8)

(5) உபமன்யு

2299. வரியமுவை இணையடிமா முநியருளாற் பயந்த
 மழலைமொழிக் கிணகிணிககால வளருபமன் னியு
 [முன
 ளரியகடு கதுவுபசி யெழிடூர்ப்பட் டனனெந்
 தீனருள்தன் முகநேரககி இதழ்துடிப்பப்
 [பொருமிக்
 கரியவிழி பிசைந்தழுது பாலவேண்ட வுடனமாக
 கரைததுந்ரும பாலெனத்தாய கருத்துதவ
 [விரைந்தே
 பரிவினெடு பருகியிர தவகுறையத தேர்ந்து
 பாலெனத்தண னீரெனத்தாய் பருவரலொ
 டுரைப்பாள் ; (9)

2300. கூடர்விசிறு பழவயிர மணிகுயிற்று பசும்பொற்
 சுட்டிநுதல அசையவளர் துணைப்புயத்தில தாக்கி
 அடாகனக மணிககுழைக்குள் செவிபுரள அரையில்
 அமபொனமணிக் கிணகிணியோ டுரைஞாணின்
 [ருளிரத

தொடரரிச்சில் லரிச்சதங்கை சிலமபடியிற் புலம்பத்
தொண்டுமணிப் புலியுகிர்க்கீழ்த் தொந்தவயி நெக்கி
இடரகலத் தளாநடைகொ டெதிராகுலவும் மதலாய !
இரதநறும் பால்சிறிதும் எமதுமனைக்
கிலையால். (10)

2301. உனதுகிளை ஞ்ரிற்றலைமை மாதுலனும் வசிட்டன்
உபரிடத மறைமுழுதும் உணர்ந்தவன்புண்
[ணியஞ்செய்து)
அனவரதம் அறுகிதழி வனைசடில இறைதாள்
அருச்சனைசெய பவனசிவனை ஆராதித ததனால்
மனமகிழ மலையருவி யெனசசெருத்தஞ் சொரிந்து
வழங்கியருள் புரிகாம தேனுவைப் பெற றனனநீ
தினமமிழதம் உதவுசுவை யுறழ்சுரபி நறுமபால்
திகழுதரம் நிறையவுண்டு தேக்கினது நினைந்தே. ()

2302. ளவகள்தழை குழைதத பனஞ்ச சிரமமிசை வறிதே
இளமைமிகு பருவததால எனகொல்விழை கினரூய்
திங்கள்நறுங் கணணிமிலை செஞ்சடிலத தண்ணை
சிறிதும் வெளிப பட்டருளாத் திக்கிலுண்டோ
[நறும்பால்
பொங்குணவ தனறியுமநல் குரவுடைய நினக்கிப்
போதுநறும் பாலெங்கே பொருந்திவரு வதுசொல
இங்கதனாற புறிற்றிளஞ்சே தாவினபால வேண்டில்
ஈசனமலர்த தாளவழிபட் டெய்துக பால
[விரைந்தே. (12)

2303. ஈந்ததமி யோகிலிருந் தறவோகள் கருதுந்
தற்பரன்முத தலைவேலோன சகலவுல கேசன்
அந்தமிடை யாதுயிலான மலாததாளாச் சனையால்
ஆடவர்வேண் டுவவெல்லாம் அங்கைநெலவிக
[கனிபோல்

2300. தொண்டு மணி—நவமணி ; தொண்டு—ஒன்பது.

2301. செருத்தம்—பால்மடி (செருத்தல்)

2302. பன்ஞ்சிரமம்—பன்னம்—இலை.

வந்திடுவ துண்மையெனும் அன்னைமொழி கேளா
 மழலைமொழி முநிக்குழவி மகிழ்ந்துவியப் பாகிச்
 சிந்தையிலப் படியெனவே அவன்சிறிது தூரஞ்
 சென்றுமிகு சோபனமாந் திசைவதிந்தந்

[கிழைப்பான். (13)

2304. வெண்ணிலவு குழைத்திழைத்த தெனப்பூதி தரித்து
 மெய்யனைத்தும அக்கமணி மிலைந்துசம்பு மலர்த்
 [தாள்
 உண்ணெகிழ மனமொழிமெய் ஒருமைபெற மலரால்
 உவந்துவழி படத்தொலலை ஓங்கொளியாம்
 [எங்கோன்
 கண்ணகன்ருா லத்திலவன தனக்கெதிரிந் திரன்போற்
 கடிதுவெளிப் பட்டனனஆ கண்டலனைக் கண்டு
 துண்ணெனவொங் கோபமனம் புழுங்கியெழுந் தெனமுன்
 தோற்றினதென சதமகன்ரீ தூரப்போ குதியே ; ()

2305. நீனையொரு சதுமுகத்தெம அண்ணலையான் குறியேன்
 நீகடிதே குதியுணர்ந்தார்க் குணர்வரியோன பூசை
 தனையொருப் பட்டுநான் இழைத்தருளும் ஏல்வை
 தவறிழைத்தா யாகிலுனைச சபித்திடுவேன எனறு
 முனைவிற்ற கொடுசாபம புரிந்திடக்கோ பிக்கும
 முநிக்குழவி தைரியத்தை முற்றுணர்ந்தா
 [ருயிர்கட்(கு)
 அன்னையுமத் தனுமாகும் அண்ணலுமை யுடனே
 அடலவிடைதோன றினனமுநிசேய் ஆதரத்தில்
 உணர்ந்தே, (15)

2306. இருநிலத்தின முடியிருகை யிருசெவிமோ வாய்தோள்
 இணைபடஅட் டாங்கமுந்தண் டெனவீழந்து
 [பணிந்து
 பொருவருசீர் வெள்ளிவெறபிற செழும்பவளப்
 [பொருப்பும்
 புரந்தரமா மணிப்பொருப்பும் போலவருமவெள்
 [விடையில்

2304. சதமகன்—இத்திரன்.

2306. புரந்தர மாமணி—இத்திர லீலமணி; இத்தரலீலமணியின் சிறமுள்ள
 பார்வதி.

கருணையருட் கடலுமையோ டெதிர் வெளிப்பட்

[டருளக

கண்டுமுடிக குழவியுளங் கனிகூர்ந்தங் கெழுந்து
தெருளனந்த பத்தியொடா னந்தவருட் கடலுள்
திளைத்துரைக்கும் நறுங்கனியே ! தேனே ! தெள்
[எழுதே ! (16)

2307. அழகுசந்தத் தழுதொழுகி அருளருவி கொழுததீன (று)

ஆருயிரெ லாமபுரக்கும் அனையுடன் விடைமேல
பழவடிமை யாமெளியேன முனமவெளிப்பட் டனைநின்
பாததரி சனத்தானமுற பந்தமொரீஇ

[யுளமவேட்(டு)

எழுவரும்போ கங்களெலாம எளிதிலடைந் தனனயான்
என்னமுடிக குழவிமொழி யினபமுடன் கேளா
மழவிடையங் கணனதுறவோக கினியனமு தெனும்

[பால

மாந்தவிழை மகக்கமுத வாரிதியை யளித்தான. ()

2308. முரிதிரைப்பைங் கடலுலகிற சகலவே தாந்தம்

முழுதுமுணா ஞானமுமபின மூவாறு புராணத(து)
அரியபொரு ளுஞ்சகல சாததிரத்தில உணர்வும
அனவரதம் உனக்குவந்திங் கனைத்துமற வாதிங்(கு)
ஒருமைபெற வேண்டுமெனக் கொடுத்தத்தற்கன

[னியமாய்

உற்றவரங் களுமநலகி ஓலலைமறைந் தன்னபின்
பிரிவறங்ங் கோனருளும் வரமுபமன னியுயும்
பெற்றுந்நும் பாலருந்திப் பேறெவர்க்குங்

[கொடுத்தான (18)

கலிநிலைத்துறை.

(6) கௌதமர்

2309. ஆற்ற ருந்தவக கவுதம முநீமறை யவறகாயக
கூற்ற டுமபரன பதமருச சனைசெயதெங் கோமான
சாற்றி டுமபல விரதமாற றியபலந தனனூல
ஏற்ற மேயபர ஞானமுற றமலனா யிருந்தான. (19)

(7) சதானந்தர்

2310. தெரிக லைச்சதா னந்தயோ கீந்திரன சிவனதாள
வரிவி ழிக்ககரி மொழியுமை யுடனமுனம வழிபட்(டு)
அரிய சச்சிதா னந்தனை நினைத்துல கனைத்துர
திரித லுற்றவண உறுவர லாறெலாந் தெளிந்தே, (20)
2311. வெள்ளி மாலவரை அண்ணலசன்னிதிமுனம வீழரது
தெள்ளி யோதிவர தித்தவன தாளினை சிந்தை
உள்ளி யேபர மானந்தம எற்றுகல் லோலம
துள்ளு வித்தகக் கமலமாந தடமுழுகி துயத்தான (21)

(8) மிருகண்டு

2312. தேசி வாமிரு கண்டுமா முநீவரன சிவனதாள்
பூசை செயதுபல கலைகொள மார்க்கணடி யைப்பூத(து)
ஆசை யெங்கணுரு சீரத்திபெற றயன்பதம அடைந்து
வாச மாகியே அளப்பரு மகிழ்ச்சியாய வதிந்தான. ()

(9) மார்க்கண்டி.

2313. சாத மாமிரு கண்டருள மார்க்கண்டி தனக்கு
மாத வத்தினூல எண்ணிரண டிறையருள வருடம
பேதி யாதூற றந்தைபெற றன்னவை பிரித்திங்(கு)
ஓதின முற்றுமே சென்றன தினமிரண டொழிய. (23)
2314. எனு தமமனை பரவசப படுமபிதா இரங்கிக
குன்ற மன்னவெம பகடடெருத துலவுவெங் கூற்றன
கன்று நெஞ்சினூல இருவிழி பொறியெழுக கஞற்றி
நின்று கொண்டிடு மோவுயி ரெனுமபல நினைக்கும். ()

2312. பூத்த—பெற்ற.

2318. சாதம்—தோற்றம்.

2315. விழும ரற்றுநெஞ் சழிவுறும் நிலநதுழாய விமமும்
எழுநெ டுமபெரு மூசசுவிட் டுயிர்த்திடும் ஏங்கும்
அழும ணிச்சிவ னேகதி யென்னுமவீ முமலற
ரெழுமு யிரப்படங் கிலலுடன மிருகண்டு துடிக்கும். ()
2316. அனன போதுமார்க் கண்டனித தந்தையும் அணையுந்
தன்னி மிததமாய நொந்தனர் என்றுளந் தளநது
பொன்னெ டுங்கிரி வல்லியை வீரனைப் பூசை
நனன யத்தினுற செய்துமாற றுதுமென நாடி, (26)
2317. இநதி யஞ்செய்த தொருப்படு மனத்தினுல இறைதாள
சிறதை செய்தருச சித்தன்ன அபபகல தெனகோ
வநது நினறுமார்க் கண்டியை நயத்தினுல் வருநதி
இநது சேகரன ஈத்தநாள அவதியீ தெனறான. (27)
2318. சறறும் எண்ணலன அவனமொழி யுட்கொளான தருமப
பெற்றம் ஊர்திபொற ஞுளமலா அருசசனை பிரியா(து)
அறற போதறிந் திழைத்தனன கூற்றனும் அதனாற
கொற்ற வெங்கத வருககொணாந் திரலைநோ குறித்தான.
2319. இருசெ விபபுறஞ் செவிடுபட் டிடத்தனை யிடத்துச
செருகி யுட்செலும் ஒலியினுல மாரககண்டி திகைத்துப
பருவ ரற்கொடு செங்கையால இலிங்கத்தைப பற்றி
ஒருமை பெற்றுறத தழீஇயினன அவனையே யொல்லை
2320. பிறையெ யிறறினை அதுக்கியே விழிபொறி பிலிறற
அறைகு ரற்பில வாயினிற குமுறிநின ஞாததுக
கறைதெ வுட்டுமை கயிலேமேய கூற்றுவன கடவ
இறையொ டசகற மருட்செயபா சம்பிணித திழுத்தான.
2321. முருகி தழக்கமழ இதழியந் தாழ்சடை முன்னோன
கருகு மைக்கிரி கடுக்குமந் தகனையோரா காலால
திருகு கட்சினம் புழுங்கமார புதைத்தனன சேணிற
பெருமி ரத்தவெள் ளத்துடல வீழநத்து பிலத்தில (31)

2315. வீழ் அமலன—வீழ்—வீருமபும்; இவ்—மனைவி.

2317. தென் கோ—யமன், ஈத்த நான்—ஈத்தநான். அவதி—முடிவு.

2318. இரலை—ஊதுகொம்பு.

2320. சறை தெவுட்டு மை—சுருநிறம் மிக்க எருமை. மை—எருமை. “காரி
ருட் பிழம்பு மெழுகிய அங்கமும் ...உள...மா” —திருப்புகழ். கயில்—
பிடர். மேய்—மேவும். தெவுளுதல்—கொள்ளுதல், நிறைதல்.

2322. அறந்த மைத்திடும அந்தணீர்! தெனறிசை அரசன்
இறந்தி டததயில் ஒருவலபோல மார்க்கணடி யிருகண்
திறந்து தற்புடை அஞ்சனக கிரியெனச சீவன
துறந்த மெயசசமன நோக்கியீ சனபதந தொழுதான.()

2323. கால காலனே போற்றி! நா யேறகருள் கருணை
பால லோசன அண்ணலே போற்றி! உம பருககாய
ஆல முண்டருள் நிததனே போற்றி! கு லாங்கம
போல முககுணம ஆதிவைத தருளுவோய போற்றி! ()

2324. அண்டம அன்னமாயச சராசரம முறுகாய ஆக
உண்ட வீரனே போற்றி! வீ மேசனா யுருத்துக்
கொண்டபேருரு வததனே போற்றி! சீர குறிததுப
புண்ட ரீகனமால வியப்புறு காரண போற்றி! (34)

2325. அருந்த வததினாற காளிமா நடஞ்செயத ததனைத
திருந்த நோக்குபு மகிழந்தவா போற்றி! என
[டிசையோடு]
இருந்த விசசுவம ஆகிவிச சுவாதிககன என்னப்
பொருந்து தற்பரா போற்றி! செஞ சடிலனே போற்றி!

கலி விருத்தம்

2326. எனறுமிரு கண்டுமகன ஏததுதுதி கேளா
மனறலமுகை விணடிதழ மதுத்துளி பிலிறறுங்
கொன்றைகமழ செஞ்சடிலக் கோவிறை புனிறறுக
கன்றுதனை நோக்குதல கடுபபவுரை செயவான.

2327. விழைந்துசொல மனஞ்செயல விரும்புமவழி பாட்டாற
குழைந்தமிரு கண்டருள குமார! உள மகிழந்தேன
நுழைந்து மனம வேண்டுவன நொய்தினவரும் ஆண்டு
தழைந்துபதி னாறுனக்குச சந்ததமும் உண்டாம. (37)

2328. நீத்தியன எனப்புவி நிரந்தரமும் வாழ்வை
சததியமி தெனறுவரந் தனையுடன நல்கி
அத்திசை மறைந்தனன அனைத்தையுமார்க் கண்டி
பத்தியொடு பெறறுவிழை பைம்மொனமனை உற்றான.()

2329. தனக்குவமை யற்றமுநி தந்தையனை யோடு
மனக்கவலை அற்றுளம் மகிழ்ந்தவண் வதிந்தே
கனற்கணுதல் தந்திர கலைப்பொருள் உணர்ந்து
பொன்றகுவ டெனததரையிப் போதுமிருக கினரூன். ()

எழுசீர் விருத்தம்

2330. சகலதே வர்களுந் தருமனுக் காகச்
சங்கரன் தாளினை வழுத்த
இகலற எழுப்பி யினறுதொட் டென்றும்
எமதடி யாவழி போகத்
தகதென அமலன தயவினாற் கூறத்
தற்பரன தாளினை பணிநது
மகவப ராதம பொறுததருள என்று
மறலியுந தெனதிசை புகுந்தான. (40)

அத்தியாயம் 79.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

வசிட்டர் முதலியோர் பூசித்தது—தொடர்ச்சி

(10.) அகத்தியர்

சேய்ப்பதியை (வயலூரை) மகிழும் செவ்வேளின் திருவடியைத் துணை
கொண்ட அகத்திய முநிவா சிவபூஜையின் சிறப்பினால் விந்தமலையை அடக்
கினர்; எழுடலையும் அமுதென உண்டனா. வில்வலன், வாதாவியைத்
தடித்தனர். 'வடவேங்கடந் தென்குமரி' ஆயிடைத்' தமிழ் பரப்பினர்.
மன்றிலே புனிதரின் ஆடல் கண்டனர்; உமாமகேசரரின் திருமணந்
தெரிசித்தார்; தம இச்சைப்படி உலகெங்கும் ஈடத்தார்; முருகப் பெரு
மானாற் சிவலோகம் அடைந்து, பின்னர்ச் சிவம் இவரே என்று உலகெலாம்
போற்ற வீற்றிருத்தார்.

(11.) ததீசி.

ததீசி முநிவரும் சுவன் என்னும் அரசனும் இளம்பருகும் முதலாக மிக
கெடுகடிய எண்பர்களாக இருந்தனர் ஒருநாள், நீவினையின் பயனாகச் சுவன்
ததீசியை கோக்கி உலகில் யார் வலிமை கொண்டவர்? என வினவினன்.
ததீசி, 'அத்தணரே வலியா' என்றார். சுவன், 'மன்னரே வலியா' என்றான்.

2329. அனை—அன்னை.

2330. தகதென—தகாதென.

இதன் காரணமாக வாதம் முற்ற, ததிசி வெருளி மேற்கொண்டு சுவனை அறைந்தார். சுவன் தன் கையிலிருந்த வசகிரப் படையைத் ததிசிமேல் வீசினன். ததிசியின் உடல் இரு துண்டாயிற்று. உயிரும் போயிற்று. அருகிலிருந்தோர் ‘ஆ, ஆ’ என்று அரற்றினர். பிருகுவின பாட்டனும் சுக்கிரன் உடனே வந்து துணிபட்ட உடலைச் சேர்த்து மங்கிரததால் ததிசியை உயிர்ப்பித்தான். ததிசி தானகி யெழுந்தவர் போல எழுந்தார். சுக்கிரன் ததிசியை கோக்கி; “ஃ சிவன் திருவடிபை அருச்சிப்பாயாக. வாழ்காணம் காரிய சித்தியும் கைகடும். இறைவழிபாடே இம்மையில் நினைதவைவையக் கூட்டுவிக்கும்; மறுமையில் வீடுபேறு நல்கும். சிவபூஜையால் திருமால், பிரமன், இச்சிரன் முதலானோர் தகைச் பதவினைப் பெற்றனர்; கோய், படை, கோன் வருத்தம் புரியா” என்று கூறிச் சிவமந்திரங்களும் கற்பித்துச் சென்றான்.

ததிசி முனிவர் சிவனை அருசசித்து வசகிரதேகம், இறவாவரம் முதலிய எண்ணிலா வரகளைப் பெற்றார். பின்னா, சுவனது சபையை அடைந்து அவன் மார்பிலே உதைத்தார், சுவன் தன் வசகிரப்படையை ஏவினன். அது அவர் மெய்யிலே பட்டுத் துளாயிற்று. ததிசி, ‘அரசே! உனக்கும் உன் தலைவனுக்கும் அஞ்சேன்’ எனக் கூறிச் சென்றார். சுவன் கலக்கமுற்றுத் திருமலை நினைந்து கடுந்தவம் இயற்றினான். திருமால் தோன்ற அவரிடம் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியைக் கூறிச் சுவன் வருந்தினான். திருமால் சுவனுடன் ததிசியின் ஆசிரமத்தை அடைந்து ததிசியை கோக்கி, ‘முரியே! எம் பொருட்டு நீ அரசர் வலியே பெரிதெனக் கூறுக; அதனால் வரும் பாவம் எமதே’ என்றார். ததிசி அதற்கு இசையவில்லை. திருமால் வெருண்டு சக்கரத்தை எறிந்தார். அது ததிசியுடலிற் பட்டுத் துளாகியது. மாயோன் தம் மாய வெள்ளத்தை விடுத்தார். அது ததிசியின் மாயையாற் சுவரியது. மாயவன் பின்னும் மாயையை விடத் ததிசி தருப்பையை விட்டார். தருப்பை மாயவன் சேனையை வாரி விழக்கியது.

ததிசியிடம் திருமால் சாபம் பெற்றது.

அவ்வேளையிலே பிரமன் விரைந்து வந்து ததிசிகு இன்சொல் கூற, ததிசி முனிந்து, “நெடுமாலே! ஃ வீரபத்திரன் படையால் இறப்பாய். உன் அடியார் மதிமயக்கியவராய்ச், சிவபெருமானைப் பழிப்பவராய்ப், பாஞ்சராதிரிகளாய், மறை வழி நீக்கி நற்கதி யடையாமல் ஐம்பது கோடி நரனும் பதைக்கக் கடவர்” எனச் சபித்தார்.

பிரமன் திருமலை கோக்கி, ‘ஃ வெற்றி பெறல் இயலாது, சிவனடியாரிடம் பூசல் புரியாதே, வருக’ என அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். இதைக்கண்ட சுவன் ஆய்ந்த அறிவினனாய்த் ததிசியை வணங்கி, ‘முரிவரே அடியேன் இளமைப்பருவமுதல் உன் தொழும்பன். இழைத்த பிழை பொறுத்தி’ என ஏத்தினான். முனிவர் இனத் தணிந்தார். ‘அரசனே! எங்கள்

சினத்தைத் தணிப்பதற்கு வழி எம்மைப் பணிவதுதான். பிராமணரே மிக வலியோர். எங்கள் குலத்துச் சிவபெருமானே மிக்க பிராமணர்; திருமால் அரசன், பிரமன் வைசியன், இம்மூவரையும் மூன்று குலத்தவரும் வழிபட வேண்டும். தமது குலத்தேவை விடுத்துத் தாழ்ந்த தெய்வத்தை வழிபடுவோர் பதிதர்; அதனால் பாதகம் வரும். அரசனே! நீ உலகைக் காத்த, அத்தணரை ஆதரித்துத் திருமாலை வழிபடுக! யாவராலும் பரவப்படுவோர் சிவபெருமான்; ஆதலால் அவரை வழிபடும் மறையோரே வலியர். மன்னரும் வணிகரும் வலியினர். சிவனைப் போற்றும் மறையோர் போற்றத்தகு உரியவர். இங்ஙனம் கூறித் தந்த சிவனை வழிப்பட்டுக் காலங்கடந்த நித்தியராக இருந்தார்.

அத்தியாயம் 79.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி.

வசிட்டர் முதலியோர் பூசித்தது—தொடர்ச்சி

எழுசீர் விருத்தம்

(10) அகத்தியர்

2331. கீரிமு கக்குட வயிறு னைததெழு

குலமு திர்ந்த வலமபுரி

அரிசு ரற்பகு வாய்தி றந்துள்

அரற்றி யீனறவெண் ணிததிலம

விரிக திர்த்திரள் உடுவெ னப்பொழில்

மேய செய்ப்பதி மகிழ்சேவ்வேள்

பரிபு ரசசிறு மலர டிததுணை

பரவு சற்குரு முநீவனே.

(1)

2332. ஓங்கு கறறைய ஒளியெ முந்துமெய

உருவ ருக்கொ ளிலிங்கமேற

பாங்கு றச்சிவ பூசை செயத

பலத்தி னாற்கொள் பராரைமெய்

வீங்கு டறகக னததெ முந்துயர்

விந்த மால்வரை மிடலகன(று)

ஏங்கு ளத்தொடு பிலம டைந்திடர்

எயத வைத்தன னன்றியும்;

(2)

2332. உருவருக்கொள்—உருவும் அருவும் கொள்ளும்.

2333. கொண்ட லேழும் ஒருங்க டைந்திடி
 குமிறி யாததுவெள் வாய்மடுத்(து)
 உண்ட போதறி யாதெ முந்தகல
 லோல முதத முருட்டியோங்(கு)
 அண்ட மீதெறி சலதி யேழும்
 அகங்கை யாலெடுத தமுதெனக்
 கண்ட வேலையுட் கொண்ட டக்கினன்
 கருணை கூாகுறு முநிவனே.

(3)

2334. உருகு வெங்கனல அனைய விலவல
 னோட டைந்தவர் தம்பியைத
 திருகு வெஞ்சின மொடுத டிந்தயல
 சென்ற னன்குணக் கடலகுடக
 கருக றம்புரி குமரி வேங்கட
 மாயிடைத தமிழ் கூறியே
 முருகன விஞ்சைகொள் வழிதி தனபதி
 முற்று மேசெல வைத்தனன.

(4)

2335. அருங்க லைப்பொருள் உண்மை ஞானம்
 அடைந்த னனமணி மன்றினமேற
 கருங்க டுககிளா கண்டன ஆடலுங்
 கண்ட னன்பினும மினலுலாம
 மருங்குல முககணி யண்ணல மாமணம்
 வந்து நோக்கின இசையால
 ஒருங்கு முறசுர ருக்கு நாடரும
 உலக முற்று நடந்தனன.

(5)

2336. சனக ராதிய ருககு மெயப்பொருள்
 தந்து தககணம் நோக்குமாற்
 சினக ராதி யிறைஞ்ச நல்லுப
 தேசம் வைத்தருள் கந்தனா
 அனக மாஞ்சிவ லோக முற்றபின
 அகில லோகம் அனைத்துமே
 கனக வார்சடை யிறையெ னப்புவி
 கருதி யேத்த இருந்தனன்.

(6)

கலி நீலத்துறை.

* ததீசி-சுவராஜன் மாறுபட்டது.

2337. வேளை முனிந்து புலாதி யுடனபொறி வென்றோர்கள்
தாளை வணங்கி ததீசியும் நின்று சயங்கூர்தன
தோளை யெணுஞ்சுவ ராசனும் நண்பு தொடர்ந்தேசேர்
காளையர் தங்களில் வாழ்பரு வங்கள் கலந்தாரால். (7)

2338. ஓவரு பண்பிரு வோருயி ருஞ்சொலில ஓனருக
மேவரும னாறுல கோர்கள் மகிழ்ந்து வியந்தோதக்
காவல னுந்துற வோனும இருந்தனர் கன்றமுன
திவினை வந்தொரு காலர சனவறி தினகூறும். (8)

2339. புண்ணிய னான ததீசி யருந்தவ! புவீமீதில்
நண்ணிய பேர்தமி லாவலி கொண்டவர் நவிலென்ன
எண்ணிய மாமுநி வனசொலும் அந்தணர் எனேறாதத
திண்ணிய காவலன மனனவர் என்றுரை செய்தானால்.

2340. அங்கண் வெகுண்டு விரைந்தவர் தங்களின் அஞ்சாதே
பைங்கழை ஒன்றுடன் ஒன்றுள் இழைந்து
[படர்ந்தேறும்
பொங்கன லினகதம் நின்றெழல் கண்டு புகைந்தாரு(து)
அங்கைகொ டந்தனன மனதனை முந்த அறைந்தானால்.

அறுசீர் விருத்தம்.

2341. முரிதெண் டிரைப்பைங் கடலுடைப்பார்
முழுதும் பரிதது நறுந்தேனமஞ்
சரிவண் டுமிழ்கான கமழ்வாகைத
தடந்தோட் சுவனம் பெயர்வேந்தன
சொரியுங் கதிராவச சிரப்படைநேர்
தொட்டான் ததீசி யிருடியுடல்
பிரியும் படியோ ரிரண்டாகப்
பிளந்த துயிர்திரந திறந்ததுவே. (11)

* இச சரித்திரம் முன்னர் ஒருவாறு கூறப்பட்டது. செய்யுள்
1889—1898, பார்த்து.

2340. மன்—சுவன்.

2341. மஞ்சரி—பூக்கொத்த.

2342. அங்கண் இருந்தோர் வெருவா வாய்
 ஆஆ என்று பேரொலியாய்
 எங்குஞ் செவிடு பட எழுந்த
 தென்கொல் எனவவ் வேலைசெயத்
 துங்க இருடி மூதாதை
 சுசிகக் கிரன்வந் துடனபேரன்
 அங்கம் இரண்டொன் றுக்கிவிஞ்சை
 யதனால் உயிரும அளித்தனனே. (12)

2343. மஞ்சந் தனிற்கண் படைதணந்து
 மலர விழித்தோன் என எழுந்து
 நெஞ்சங் களித்த பேரன்முகம்
 நெடிது நோக்கிப் புகலுமுதல
 வஞ்சங் கடிந்தா கம்பபடிநீ
 வானோர்க் கிரங்கி வாரியெழு
 நஞ்சந் தனையுண் டிருண்ட கண்டன்
 நளின மலர்ததாள் அருச்சியெனருன. (13)

2344. பின்னும் உரைப்பான் அருச்சனைமெய்ப்
 பேற்றால உனக்கு வாணாளம்
 உன்னும் மனத்தில விழைந்தனவும
 ஒல்லை வருமா ராதனையே
 மன்னும் உயிராகட் கிமமைதனில
 மனம்பேண் டியபல பொருளபுரக்கும்
 மின்னும் மறுமை தன்னிலுயிர்
 மீளா முத்தி யளித்திடுமால (14)

2345 பிறைவா ளெயிறந் தகற்கடிந்த
 பெம்மான மலர்ததாள் அருச்சனையால்
 மறையோன பிரம பதமுமணி
 வண்ணன வயிண வத்துவமும்
 குறையா தடைந்தார் பின்னுமனம்
 குலிசப் படையோன் ஆதியரும்
 முறையால் தத்தம பதமடைந்தே
 முக்கண் அமலற் போற்றினரால், (15)

2346. வருந்தா திருத்தி ததீசிமுநி
 வரனே! அமரர்க் கிடரிழைக்கும்
 பொருந்தா தங்கள் புரமெரித்த
 புனிதன பூசா பலந்தனனால்
 இருந்தா துரத்த எழுவகைக்கும்
 இடாசெய் நோயும் மருவலாகைக்
 கருந்தா திழைத்த வெமபடையுங்
 கதித்த கோளும் வருத்தாவால். (16)

2347. னெறு பகாந்தாற றருந்த வங்கள்
 இழைக்குந் ததீசி முநிவரற்கு
 மனறில் நடிக்கும் மலர்ச்சரண
 வள்ளல் தனிமா மந்திரங்கள்
 ஒன்று படவே உரைத்தருளி
 ஒல்லை அவண்சுக் கிரனதணந்தான
 வென்ற புலனந் தணிர! உரைக்கேன
 மிக்க ததீசி வியனசெயலே. (17)

2348. அக்கா லையினில ததீசிமுநி
 அமலன மலர்த்தாள் அருச்சுனைசெய(து)
 எக்கா லமுமவச் சிரவடிவும
 இறவா வரமும அபயமுஞ்சீர்
 மிக்காம் அவுதா ரியகுணமும
 வேண்டும அபரி மிதவரமுந்
 தக்கோர் பரவங் கணனருளால்
 தண்டா தடைந்து சமர்நினைந்தான. (18)

2349. பரதன் மணிசகுட் டுலகனைததும்
 பரிக்கும தடந்தோட் சுவனெனுமபோ
 வேந்தன இருக்கும அவையடைந்து
 விரைந்தே யிடத்தாள் எடுத்தரசன
 சாந்த மணிமார் பதிரவுதைத்
 தனனவ் வேலை சுவவரசன
 காய்ந்து குவிசப் படைவிடுததான
 கடிது முநிமாயந் திடுகவெனறே. (19)

2346. இரும்—தாது—உரத்த—எழுவகை: இரத்தம், இரத்தம், சுக்லிவம், முனை, தசை, எலும்பு, தோல். கருந்தாது—இரும்பு.

2350. பொருக்கென நெறிந்த பகற்குலிசம்
 பொடியாயப் பரந்து போனதுகண(டு)
 இருக்கும பரவும் இறைமலர்த்தாள
 ஏததும் ததீசி இருடிமனம்
 செருக்குங் களிக்கும மனைநோக்கிச
 சிறிது நகைக்கும் புரவலர்
 முருக்குங் குலிசப் படைக்குமுனறன
 முதலவன தனக்கும அஞ்சிலனால. (20)

2351. எனற ததீசி முநிமொழிகேட்
 டிகலவெம் படைமன இடருழந்து
 கன்று குணிலாயக் கனியுதிர்ந்த
 காயா வண்ணன தனமலர்த்தாள
 ஒன்று படவுள் ளத்திருத்தி
 உலவை யிருநா சியுமடக்கி
 நின்று கனலுள எழுப்பியுடல
 நோநின றரிய தவமிழைத்தான. (21)

2352. அநத அமயம் உவணமுயர்த
 தாழிப படையேந தியகடவுள்
 வந்து வெளிபபட் டிட அரசன
 வணங்கித தனது செயலனைத்தும்
 நொந்து புகலப பைந்துளவோன
 நோக்கி யவைகேட் டரசலுடன
 சிந்தை மகிழ்த ததீசிபனஞ்ச
 சிரமத தடைந்தே முநிககுரைப்பான, (22)

ததீசியிடம் திருமால் தோல்வியற்றுக

2353 ஈறறற கரிய தவமிழைக்குந்
 ததீசி முநிபுங் கவளமக்காய
 ஆறறற குவவு மணித்திண்டோள்
 அரச வலியே அதிகமெனறே
 ஏற்றப் படநீ உரைத்தியிம்பா
 இதனால் வருபா வமமெமக்கே
 தேற்றப் படுமீவ் வுரையெனமால்
 செப்பும மொழிகேட் டிசைந்திலனால். (23)

2354. அங்கண திருகு சினம்புழுங்கி
 அரக்கா குலமவே ரறுதது விறல
 எங்கும் பரப்புந் துழாயமாரபன
 எறிசக் கரவெம் படையெடுத்துச
 சங்கை யறமா இருடியுடல
 தடிவான ஓசசத ததீசிமுநி
 அங்கந் தனிற்பட் டுன தூளாய்
 அணுவுக கணுவாய அகனறதுவே.

(24)

2355. மாயோன அனந்த மாயைவெள்ள
 வாரி விடுப்ப அவைநோக்காத
 தூயோன தனது மாயையினுற
 சுவற ஒழித்தான தொடர்ந்துநெடுங்
 காயோன பினுமா யைகள் விடுப்பக
 கண்டு முநியோரா தருப்பைவிட
 வேயோன ஒருவன ஒழியஅவன
 விறறசே னையெலாம விழுங்கியதே.

(25)

ததீசியிடம் திருமால் சாபம் பெற்றது

2356. கஞ்சப் பொகுட்டோன் அவ்வேலை
 கடிதங் கடைந்து ததீசியைப்பார்த(து)
 இனசொற புகன்று முகமனுரைத
 திருடி யரசே ! எனமுநிவன
 நெஞ்சத தெழுவெங் கோபமுடன
 நெடியோற பார்த்து நீகணத்தில,
 துஞ்சக் கடவை விறலவீரன்
 சுடர்வாட் படையால என்றுபினும,

(26)

2357. மதுகு தனனே ! உனதடியார்
 மயங்கி மதியற றுடகப்பொற
 பொதுவார நடன இறையைநிந்தை
 புகன்று பாஞ்ச ராத்திரராய்

2358. செடுக காயோன்-செடுக காயத்தவன்—திரிவிக்கிரமன். வேயோன—
 புல்லாங்குழல் ஊதந் திருமால்.

2359. வீரன்—வீரபத்திரன்.

முதுமா மறைசொல வழிதணந்து

மூர்க்க ராகிக கதியற ஐம

பதுவார் கோடி நரகிலுயிர்

பதைக்கக் கடவர் எனசசபிததான.

(27)

2358. மதுவிண டொழுகும மலாக்கடவுள்

மணிவண் ணனைநோக குபுவுரைக்கும்

கதுமென றபரா தமபுரிந்த

கண்ணு ! விசயம உனக்கிலையால

பொதுவில நடிக்கும் பரனடியார்

பூசல விடுதி யென்றிறைஞ்சிப

பதும மலாசசே வடியில வழி

பாடு புரிநது வருகவென்றான.

(28)

2359. குழைக்கும படலை நறுநதுளபக

கோமான உளததிற குறிததயலகின(று)

அழைக்கும அயனமென மொழிக்கிசைநதவ்

வனன லூதி யோடுமரீஇத

தழைக்குந் தனது பதமடைநதான

ததீசி முநிபுங கவனசெயல கண(டு)

இழைக்குங் கருமம இனியெமக்கிங்

கேதென றரசன எண்ணினனால,

(29)

2360. கடாமா மணிப்பொன மகுடமுடிச

சுவனா ம பெயாமன நலவினையின

பிடாமேற பிடித்துத் தளளமணிப்

பீடத திருக்குந் ததீசியைப்பா(து)

இடரா ழியைத்தீர்த தருள்புரிதி

எந்தாய ! இருடி புங்கவ! நின

படராம எளியேன முன்னிளமைப்

பருவந் தொடுத்தன தொடர்பனரோ.

(30)

2361. தந்தை யருநீ தாயருநீ

தமியேன தனது துணைவருநீ

முந்தை யருநீ குரவருநீ

முநிவர் களுநீ இரவிமுதல

ஐந்தை யருநீ யடிகளுக்கே
அடியேன தொழும்பன அடைக்கலமநீ
நொந்தை யருமபாற றிழைத்த குற்றம்
நொய்திற் பொறுத்தி பொறுத்தியெனாருன. (31)

2362. வாக்கும மனமும் செயலுமொனருய
வணங்கி மலர்தூய வழிபட்டுத
தேக்குங் கருணை வாரிதியே !
தேவே ! ததீசி புங்கவனே!
காக்குங் கடவு ளே ! எனப்பின
கருணை கூர்ந்து முநிசொலுஞ்சீர
ஆககுஞ் சுவனா முடியரசே !
அபரா தங்கள் பொறுத்தனமால. (32)

2363. சேழிகும பொறையெம மனோர்களுததில
திருகி யெழுவெஞ் சினமபிறந்தால்
ஒழிகும பெருஞ்சாந் தியதேதென
றுரைக்கிற புவிவீழந் திறைஞ்சலெனாம
விழிக்குஞ் சுருதிப பிராமணரே
மிக்க வலியோர் எங்குலததே
சுழிகுந் தரங்கப புனற்சடிசை
சோதி மிக்க பிராமணனே; (33)

2364. அரசர் குலததேந் துந்துளப
அண்ணல, வணிகா தங்குலததே
பிரமன், இவர்மூ வரையுமவிப்
பிராதி யர்களா ராதிததுப
பரவக கடவர் தங்குலததே
பரிக்குந் தேவை யொழித்திழிந்த
சுரரை யருச்சிப் போர்பதிதா
தொல்லை தொடர்பா தகராமால. (34)

2365. அரவ முடிச்சுட் டுலகுபுரந்
தந்த னாளாக் கருள்நிருப !
இரவு பகற்பைங் கடலவண்ணன
இருதா ளாரா தனைபுரிதி

2861. நொந்த அயரும் பாலதா இழைத்த குற்றம்.

2862. எனும்—என்ற உறம் கருதின.

பரவு சகல தேவருக்கும்

பகவான அதிகன சிவனதனால்

வரவு மறையோர் வலியதிகம

மன்னா வணிகர் வலியிலரால.

(35)

2366. எழுத அரிய கேள்வியினா

எல்லோர் தமக்கும் எப்பகலும்

தொழுது பரவப் படுங்கடவுள்

சோதி அரணே ஆகையினால்

பழுதில தினங்கள் தொறுமறையோர்

பரவி யேததப் படுவோரெப

பொழுதும் அவர்செய தவறெருவிப

போற்றக கடவா பூவுலகோ.

(36)

2367. ஞிசிவ! அதிகன ஆமசிவனே

கோடாச செங்கோல நடாததியுல(கு)

ஒருமை யுடனநீ பொதுவறக்காத

துறைதி யெனமன னனையிருத்திப

பொருவில சிவபூ சையைமீள்ப்

புரிநது பரணை யுளத்திருத்திக்

கருதி யொழியா தொன்றுபட்டுக

காலங் கடந்தே யிருந்தனனால்.

(37)

அத்தியாயம் 80.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

சுதரிசனன் பூசித்தது

முன்னொரு காலத்தில் ஏழைகளுக்குப் பதீர உணவளிகளும் சுதரிசனன் என்பான் சிவபூஜையாற் கூற்றுவனை வென்று, எட்டுத் திகிலும் உலவிக் கயிலையினும் சென்று வணங்கி நித்தியஞ் இருந்தான்.

பிருகுமுனிவர் முதலானோர் பூசித்தது

பிருகு, துருவாசர், கண்ணுவர், ஆபத்தம்பர், திரணபிந்து, அத்திரி, செளபரி, சுக்கிரன், புலத்தியா, இடபயோகி, சையினி, வாமதேவா ஆதிய எண்ணிலா முநிவாகன் சிவபெருமானைப் பூசித்து, மறலியை வென்று, நித்திய ராக, விண்ணவர் பதம் முதலாக எவகனும் அப் பதத்தினா போற்றச் சென்று உலவி எல்லாப் போகமும் எய்தினர் ; இறுதியில் வீடும் உற்றனர்.

ஏறம்புமுதல் யானையீருகவுள்ள எண்ணிலா வுயிர்களும் தாம் விழைந்த வற்றைச் சிவபூசையாற் பெற்றன. இத்தகைய சிவபூசை மான்மியத்தைக் கலி யுகத்தில் அத்தனார்க்கும் அரசாக்கும் உரைத்தல் வேண்டும்,

இதுவரையிற் கூறப்பட்டவை சிவபூசையை விரும்பிச் செய்தோர் பெற்ற பேராகும். இனி, மனம் ஒன்றால் தம்மை யறியாமலே சிவபூசை செய் வோர் பெற்ற பேற்றைக் கூறுகிறோம்.

சுதராட்டன் கதை

மாகததேசத்தில் ஒரு ஊரில், சுதராட்டன் என்னும் அத்தனன் கொடும் பாவச்செயல் புரிந்துவந்தான். அவன் மதுமயக்க முடையவனாக மது விற்கும் ஒருத்தியோடு கூடிக் களிப்பது வழக்கம். அவன் அவளுடன் அரசனுடைய மலர்வனத்தே துழைந்து மலர்பல பறித்து அவளது கூந்தலிற்குடித திரி வான். ஒருநாள் காவலாகண்டு கன்னத்தில் அறைத்து இவனை வெளியேற்றி னா. எனினும், அம்மலர் வனத்தில் அவளுடன் இரவிலே சென்று அவளுக் குப் பூப்பறித்துசூரிய மகிழ்த்து அங்கே தகருவான். ஒரிரவில், மலர்களைக் திருக்கலாம்; சிவவழிபாட்டிற்கு நம் மலாவனம் பயன்பட்டது புணனியம் அன்றோ” என்றனர். அரசன் நன்றென மகிழ்த்து, அதனைச் சோதியாமல் விட்டுச்சென்றான். காவலரும் ‘தாய்வயிற்றில இன்று பிறத்தோம்’ என மகிழ்ந்தனர்.

தூர்த்தர்கள் இருவரும், மறுபடியும் அம்மலர் வனத்திற் சென்று மலர் கொய்தார்கள். காவலா அவர்களைப் பிணித்தது அரசன் முன் விட்டனா. அரசன் அந்தக் கள்வனது கைகால்களைக் குறைத்தும், அவளது மூக்கையும் முலையையும் கொய்வித்தும் வெருட்டினான். அவர்கள் இருவரும் மெய்துடித்து மனம் கொந்து சிலநாட்கள் திரிந்து இறந்தனர்.

வாணகரன்

சுதராட்டனுடைய மதுக்குடம் செலிக்கமென நம்புமபடி யிருந்ததனாற் சிவலிங்கவழிபாட்டின் பயனை அவன்பெற்றுப் பாவம் நீங்கி மறுபிறப்பில், மறலி கொய்து மதுக்குடத்தின்மேல் இட்டு வைத்ததுவிட்டு, அவளுடன் கூடிக் குலவி அயர்ந்து துறக்கி கிடந்தனன். மறுநாட்கால அரசன் மலாவனங் காணப் புக்கனன். காவலர் அரசன் வருவதை அறிந்து மலர்வனத்தை முன்னதாகச் சோதித்தபோது இந்தத் தூர்த்தார்களைக்கண்டு அவர்களது கைகால் களைப் பிணித்துச் சோலையின் புறத்தே எறிந்துவிட்டு, அரசனுடன் சோலையைச் சுற்றிவரும்போது மலர் மூடிய மதுக்குடத்தை அரசன் கண்டு “யார் இப் படி மலர்களைக் கொய்து எறிந்தவர்” எனக் காவலர்களைக் கேட்டான்; காவலர் கள் ‘யாரோ இரவில் லிங்கபூசை செய்திருக்கின்றார்கள்’ என்றார்கள். அரசன் கோபிக்க, அரசனுடன் வந்தவர்கள் “யாவாவது முரிவர் சிவபூசைசெய்

யும் அஞ்சும் வலிமையி்க ஆயிரக்கணையுடைய வாணசுரன் ஆகப் பிறந்தான். அவனது காமக்கிழத்தி சுப்பிரதிகை எனப் பிறந்தான். வாணசுரன் முற்பிறப்பில் மதுக்குடத்தினமேல் மலரிட்ட பழவினை வாசனையால் கருமதைக் கரையில் அமுதவெற்பில் திரண்டுருண்ட கற்களை யெல்லாம் சிவனது அருவருவத்தோற்றமாம் இலிக்கமெனப் ப்ாவித்துப் பூசுதது கருமதை ஆற்றில் இட்டான். அவன் அன்புக்கு வசப்பட்டாக சிவபிரான் வெளிப்பட்டு எல்லாச் செலவங்களும் அசுரருக்குத் தலைமையும் ஆற்றலும் அளித்தார். அன்றுமுதல் வாணசுரன் கயிலைக்குச் சென்று சிவபிரானை வழிபட்டு வந்தான். ஒருநாள் சமயம் அந்நியமற் சென்றதனால், வாயில் காக்கும் பூதத்தலைவன் ஒருவன் வாணனைப் பிடித்துச் சக்கரவாள கிரிப்புறத் தெறித்தான், அதனால் வாணசுரன் மெய்யும் மனமும் நொந்து, ஒருவாறு தன் அரண்மனையடைந்து, ஆலமுண்ட அண்ணலைப் பூசித்தான். அவனுடைய பூசைக்கு மகிழ்ந்த பெருமான் வெளிப்பட்டு வேண்டுவது யாதென வினவினான்.

அசுரன் வணங்கி, 'எந்தையே! எளியேன தங்கையும் உமையம்மை யாரையும் முருகப் பெருமானையும் எப்போதுத் தரிசித்துக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். கயிலையில் திருவாயிலிற் காக்கும் பூதங்கள் என்னை அடித்து விரட்டி விட்டதனால், அங்கு வரமுடியாமல் வருந்துகிறேன். ஆகையால், நான் உவந்து போற்றத் தானைத் தேவியுடனும் மைந்தர்களுடனும் என நகரவாயிலிலே திருக்கோயில் கொண்டருள வேண்டுகின்றேன்' என்று பணிந்தான். அரனா புன்முறுவலுடன் இசைந்தார். வாணன் மகிழ்ந்து, தன நகரவாயிலிலே நிறத்த திருக்கோயில் அவர்களுக்கு அமைத்து வழிபட்டு வந்தான். அவ்வாறு செய்த பூசையின் பலத்தினால் இத்திரன் திருமால் முதலான யாவரையும் வென்றி கொண்டு மகிழ்ந்து வாழ்ந்தான்.

ஒருநாள், வாணன் இறைவன் திருமுன் சென்று, 'அண்ணலே! எளியேனுடன் அமா செயது திருமால் முதலானோ தோற்றனா. இப்போது போர் செய்வோர் ஒருவரும் இல்லை. என் தோள்கள் தினவெடுக்கின்றன. முன்பு அருசகனனுடன் போர் செய்ததுபோல என்னுடனும் தேவரீர் போர் செய்து என் தினவைத் தீர்த்தருள வேண்டும்'' என வேண்டி வணங்கினான். இறைவன் புன்சிரிப்புடன், 'யாதவமரபிலே திருமால் கண்ணனெனும் பெயருடன் பிறந்திருக்கின்றான். அவன் எம்மை நாளும் வழிபடும் பத்தன். அவன் உன் தோள்வலியைத் தொலைப்பான்' என்றார். வாணன், 'ஐயனே! அவன் என்னிடம் பதினெட்டுமுறை தோற்றத் தோள்வலி அடங்கிக் கிடக்கின்றான். வெண்ணெய்க் கள்வனான அவனோ எனக்கெதிர்?' என்று கூறினான். சிவபிரான், உபமன்னிபு முரிவனிடம் கிருஷ்ணன் நீக்கை பெற்று இரவும் பகலும் திருநீரணிந்து கம்மை வழிபடுவதால் முன்போல் வலியில்லாதவன் அல்லன், அவன் உன் வலியையும் தினவையும் போக்குவான்' எனக் கூறி யருளினார். வாணன் பலகாலம் வறிதே இருந்தான்.

உஷா பரிணயம்

வாணனுக்கு உஷையென ஒரு மகளிருந்தாள். அவள் கிருஷ்ணன் பேரனான அநிருத்தனைக் கனவிற் கண்டு, அவனைத் தனது மனையிற் கொணர்ந்து கூடி யிருந்தாள். கண்ணன் இதையறிந்து வாணனுடன் போருக்குப் படைபுடன் வந்தான்.

அப்போது நகரவாயிலிற் கோயில் கொண்டிருந்த விகாயக மூர்த்தி கண்ணன்மீது உருத்தெழுந்தார். மாயோன் அவருக்கும் பழம், பாரு, பொரி, மோதகம் முதலிய நிவேதிக் கவா அதை உண்டு களித்திருந்தார். பின்னர் முருகவேள் கண்ணனை எதிர்த்து வந்தார். கண்ணன் அவரைத் தனக்கு முகன் என்னும் கேண்மையால் 'நீ குருபரன், சாமி, எண்காக்க' எனத்துதித்தான். அவர் போர செய்யாது விலகினார். பின்பு, கவுரி எதிர்க்க வந்தாள். மாயோன், "தாயே! உன்னுடன் பொர எளியேன வல்லனோ?" எனப் பணிந்தார். தேவியும் போர் செயாது விலகினாள். பின்பு பெருமானே எதிர்த்து வந்தார். திருமால் அஞ்சி மனதாலே அவரை அருச்சித்தார். அப்போது பெருமான் என்னை நித்தம் பரவும் வாணசுரனைக் காகக இங்கு வாயிலில் அமர்ந்துள், னேன்; நீ என்னுடன் போசெய்க' என்றார். அப்போது திருமால் 'ஐயனே! நான் சகம், நீ சகபதி; நான் மாயை, நீ மாயைக்கு அதிபதி, உன்னுடன் நான் எவ்வனம் போர் செய்வேன்' என்றார். இறைவன் 'அருச்சுனன் என்னுடன் பொரவில்லையா? அதுபோல நீயும் பொர வருக' என்றார். அண்ணலின் ஆணையை மீற அஞ்சி கிருஷ்ணன் அடபுகளைப் பெருமான் மீது எவின்ன. அவை பெருமான் திருவடியில் மலர்களாய் விழுந்தன. அப்போது வாணன் கோரே வந்து கிருஷ்ணனுடன் பொருதான்; போர கோரமாய் நிகழ்த்தது. சிவ பிரான் வானில் எழுந்தருளி "கிருஷ்ண! வாணன் என்னைப் பூசிப்பவன். ஆதலால் அவன் கைகளில் நான்கை மட்டும் (அறுகதாது) விடுக" என்றார். அவர் அவனெனச் செய்தார். இறைவன் வாணனை கோககி 'வாணனே! உன் தோளின் திணைவு நீககி யிருக்கும். ஆயிரத் தோள்களில் நான்குமட்டும் நம்மை வழிபடுமாறு விடப்பட்டன. நீககள் இருவரும் இனி நட்பினராக வாழ்க. உன்மகளைக் கிருஷ்ணன் பேரனுக்குத் திருமணம் புரிவித்திடுக' என்று திருவாய் மலர்ந்தார். இருவரும் அவ்வாறே போரை நிறுத்திக் கேண்மை பூண்டனர். அநிருத்தனுக்கும் உஷைக்கும் திருபணம் நடந்தது. கண்ணன் மணமக்களுடன் துவரை சோத்தான்.

வாணன் பூசை

பிறகு வாணசுரன் தான் அறியாமற்செய்த பிழைக்கு வருத்தித் திரும்பவும் நகுமதை யாற்றாக கரையிற், சிவபூஜை செய்தான் : இறைவன் வெளிப் பட்டு வாணன் விரும்பிய வாரே அவன் சிவ கணைகளுள் ஒருவனாகவும், தமது திருக்கூத்தின்போது அக்கூததைத் தரிசித்துக் கூத்துக்கு ஒத்த குடமுழவு அவன் வாசிக்கவும், நகுமதை யாற்றகையில் அவன் வழிபட்டு விடுதத

பெரிதும் சிறிதுமான இலிங்கமெல்லாம் வாண லிங்கம் எனப்புகழ் பெறவும், அந்த லிங்கத்தைப் பூசிப்போர் இம்மை மறுமைப் பயங்களை எளிதிற்பெற்றுத் தழுது திருவடி நிழலைப் பெறுமாறும் வாங்கள் தந்தருளினார். வாணனும் அவ் வாங்களைப் பெற்ற நீங்கா இன்பஞ் சிறந்தான்.

அத்தியாயம் 80.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

அவசீர் விருத்தம்

2368. உலகினினமும் மலஞானத் தொடுகிரியை
தனைமறைக்க ஓங்கி யாழ்ந்த
நிலையெவாகுங் கடப்பரிய பவசசலதி
நடுவீழ்ந்து நீந்திப் பாரஞ்
செலவறியா வுயிரக்கருளச் சிவனமிழ்ந்றும்
ஆகமங்கள் தெரிந்த சூதன
அலகில முரி வரர்க்கமலன பூசையினமான
மியமபின்னும் அறைய லுற்றான்.

(1)

சுதரிசனன் பூசித்தது.

2369. அந்தணீர்காள் ! முனனொருகால அருமறையோன
சுதரிசனன் ஆது லர்க்குப்
புநதிகிழந் தறுசுவையன னாதியனு
தினங்கொடுப்போன் புளகக் கொங்கைச்
செந்துவாவாய உமைகொழுநன் பூசையினுற
கூறறைவெனறெண டிசையும போகி
வந்தனைசெய கயிலையினும் இச்சையிறபோய்
நித்தியனாய வணங்கிச் செலவான.

(2)

பிருகு முனிவர் முதலானோர் பூசித்தது.

2370. பிருகுமுநி துருவாசன் கண்ணுவன
பத்தமபன பெருங்கா னததுச்
சருகுநுகர் திரணவிந்து அத்திரிசௌ
பரிசுக்ரன தகுபு லதயன

2368. பாரம்—கரை.

2369. அன்னாதி—அன்னம் ஆதிய,

திருகுசினம் ஒருவிடப் யோகிசை

மினிவாம தேவ னாதி

உருகியபொன் உறழ்சடிலத் தாபதரெண்

ணிலர்சிவனை உளத்திற் கொண்டே.

(3)

2371. அருளமலன் பரவிந்து பரநாதம்

அபரவிந்து அபர நாதம்

உருவருவங் கொணர்ந்தசிவ லிங்கத்தில்

அருச்சுனைசெய் துடனீர்ப் பாரில்

வருமறலி தனைச்சபித்து நித்தியராய

விழைந்தபடி மறையோர் விண்ணோர்

நிருதாமுத லியாபதங்கள் அனைத்தினுஞ்சென

றவரவாகள் நெடிது போற்ற,

(4)

2372. உள்ளமிசை அபரிமித வுலகைநகை

மீதூர உலவா அங்கம

அள்ளலறப் படர்ந்தவணமல கியபோகம

அனைத்துமனைஇ யிமையா நாட்டம

கொள்ளமரீஇ யினர்; மாநதா சிவபூசை

புரிந்துசெல்வங் கொணாநது சித்தி

விளளருபோ கமநுகாநது மூவுலகும்

போகியந்தம் வீடும உற்றார்.

(5)

2373. பிறையெயிறுப பஹலைசூட் டுலகிலமெயநா

முககறிவாம பிபீலி காதி

கறையடியந் தநதொகுதத வுயிராகளிலெண்

ணில விருமபிக கௌரி யோடு

நறைகமழ் செரு சடிவஅண்ணல நளினமலாத

தாள்தொழுது நயந்து டீபாற்றி

இறையருளால அருச்சுனைசெய் தருங்கதியை

அடைந்தனபே ரினபம உற்றே.

(6)

2372. அள்ளல்—செருக்கம்; அள்ளலற—தாராளமாக,

2373. பிபீலிதம்—எறம்பு; கறையடி—யானை. எறம்பு பூசுதத தலம்—திரு
எறம்பியூ (திரிசிராப்பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள ஸ்தலம்). யானை
பூசுதத தலம்—திருவானைக்கா,

2374. என்றுலகெங் கணுமளத்தற் கரியபெருஞ்
 சீர்த்திதண்டா திருக்க மலக
 நின்றன ; அந் தணிர்! ஆகை யாலமலன
 மான்மியம்நீள் நிலத்தில் நீதி
 வென்றகவி யுகத்திலரு மறையோர்க்கும்
 இருங்கலைநூல் விரித்து ணர்ந்தே
 மனறல்மலர் வாகைபுனை நிருபருக்குஞ்
 சொலவேண்டும மகிழ்ந்து மாதோ.

(7)

2375. அந்தணிற்காள்! இப்படிமுன் சிவபூசை
 விதிப்படிதோந் தறிந்திழைத்தே
 புந்திமகிழ்ந் தரியசித்தி முத்தியடைந்
 திடுகாதை புகனரோம இன்னும்
 இந்துற விதழிமிலைச் சியகடவுள்
 அருச்சுனையென நெவள வேனும்
 சிந்தையிசை சிறிதறியா திழைத்தோர்கள்
 பெற்றபலன செப்பக் கேண்மின.

(8)

கதராட்டன் கதை

2376. இருதிருமுன் றினுமலர்ப்பைந் தழைகுழைக்கும்
 இளமரககா இசைந்து வானிற்
 பருதிவிழி நோக்கியிடை பிங்கலைசெல
 மருததடக்கிப் பனனுட் சோதி
 கருதியனி லஞ்சுமுனை செலவரிய
 தவஞ்செயுநதக் காரமுன எண்ணில்
 சுருதிமிழற றியகிளனை துதித்திடுமா
 கததேயச் சூழலமமா.

(9)

2377. சேழுங்கமல முறுக்கவிழும பசுந்தேற்ற
 செந்துவர் வாய்த் திருவை அனனார்
 கொழுந்துவிடு நெடுமாடக் கோகனக
 மாளிகையிற் குலவி யாடும்
 தொழும்புடைய கணவர்தந்தோள் தொன்மைபெற
 அணைகின்ற துய்ய மாதர்
 எழுந்தமதி நுதலமடவார் இணையிலர்விண்
 ணட்டவர்கள் இவரா ரெனபார்.

(10)

2378 அந்நகரில் மருவுசக்கி ராங்கனெனும்
 அப்பெயரோன் அரிய தீயன்
 கன்னல்மொழி முகிழ்முலைச்செங் கனிவாயார்க்
 கோர்மைந்தன் கசட னான
 பன்னு கத ராட்டனென்போன் பைங்கொடியைப்
 புணர்ந்துவெகு பதக னான
 அன்னவன்தன செய்வினைகள் அளவிலாக்
 கொடும்பாவம் அணைய செய்வான. (11)

2379. எழுதரிய கேள்வியரு மறையோர்கள்
 அனைவருமே யிகழ நிந்தை
 முழுதுமொரு வடிவெடுத்தோன தருமவழி
 தணந்தறிவை மோகஞ் செய்தெப்
 பொழுதுமவடி தேறலகடைத தெருவிலவிறகுங்
 கலகவிழிப் புளகக் கொங்கை
 வழிமதுக்கள் பருகுவெளவாய மதுவிசசி
 யொடுநிததம் மரீஇக களிப்பான. (12)

2380. ஒருபகலில உளக்களிப்பு மீதூர
 அவளுடனபோய் ஒளிறும வாட்கை
 நிருபனமலர்ச சோலைக்கண் வதிந்துமுகை
 முறுககுடைந்து நெகிழ்ந்து தண்டா
 முருகுமழ செண்பகமல லிகைபிச்சி
 யிருவாட்சி முல்லை கொயது
 செருகுமுல முடிநீவி யணிந்தனனிப்
 படிபலகால திரிந்தான மாதோ. (13)

2381. கரவினிலிப் படிதிரியுங் காலையிலோர்
 நாட்டோலை காப்போர கண்டு
 வெருவ அவ ளொடுகொணர்ந்து கவுட்புறத்துப்
 புடைத்தினிமேல வியந்தா ராமம்
 வருவிதமநீ மறந்திடுதி யெனத்தெருட்டி
 விட்டனரம் மறையோன மீள
 இரவுதொறும் அவளுடனகா வடைந்துமலர்
 கொய்துவனைந் திருந்தான் ஓர்நாள்; (14)

2382. கடிமலாச்சோ லையிலாவி கமழ்நறுமென்
மலர்க்கொய்து காதல கூர
வடிமதுப்பெய குழிசியிடை வைத்தவள்மா
முலைச்சுவடு மருமம் பாயத
துடியிடைமெய துவளவிழி சுடாமணிக்கொப்
பிடைபொரத்தார சொருகு கூந்தல
முடிசரிய அவனையங்கண் அணைந்தவச
மாயத்துயின்று மூச்சு விட்டான;

(15)

2383. இருவருமன மதகலையின விதிமுயங்கிப்
பரவசமா யினைத்துச சோந்தே
அருணனுத யமுமிரவி யுதயமுஞ்சார
வறியாமல ஆரா மத்திற
கருவிழிகண் படைகொளுமவே னையிலரசன
மலாச்சோலை காண்பான அங்கண்
மருவவரு முன்னரவன பாலர்வனஞ்
சோதித்து வந்தார மாதோ.

(16)

2384. பெரியமதுக குடத்தினமலா பெய்த்ததுவுங்
கலைசோநது பெருநாண அறறுக
கரியவிழிப் பரததையொடு தூர்த்தனா
கியமறையோன காவ கத்தே
திரிய அடைந துறங்கினதுங் கண்டுவிரைந
தவாகரங்கால செங்கை பற்றி
யிரியவயற புறத்தெறிந்து மன்னனரு
கடைந்திறைஞ்சி யேத்தி னூரால.

(17)

2385. கணைகழறகால நிருபன்முகில கணபடுககும்
மலாச்சோலை கமழ்பூங் கொத்துச
சினைபொதுளுந் தழைகுழைக்குஞ் சிங்கார
வனமனோக்கிச் செல்லும ஏலவை
நனைபிலிறும நறுமலரால மறைகடமி
லிங்கமென நாடி நோக்கிப்
புனைமலர்கொய் தெறிந்தவரார பொழிலவறிதா
யின்வென்கொல புகலதீர் எனருன.

(18)

2382. ஆவி—வாவி. விழி கொப்பிடை(காதொடு)பொர.

2383. பாலர்—பாலகா—காவலாளர்.

2384. திரிய—திரும்பவும், மறுமுறையும்.

2385. மறைகடம்—(நறுமலரால்) மறைந்துள்ள (கன்)குடம்.

2386. தேய்யவன பாலர்மலர்ச செங்கைகூப்
புபுரின்று, செயிர்த்துக் கூறும
வெய்யகுரி சிலைநோக்கிக கட்டுரைப்பார்
எமையனறி வேந்தே யாக்கும்
ஐயமற இமமலர்ச்சோ லையினுப்பண்
புக அரிதிங் கல்லிற் காலம
மையலுள மானவரோ வானவரோ
கொய்திலிங்கம வழிபட் டாரால்,

(19)

2387. என்றுபுகன நிறைஞ்சமவன பாலகரை
இறைநோக்கி இயம்பும இப்போ(து)
ஒன்றுபட மலரனைததுங் கொய்தனரோ
இப்படியே உவந்து பலகால
மனறல்மலா கொய்தனரோ வுண்மைபெற வுரைத்திர்
இன்றேல மறிதது வாளாற
கன்றுசிரத தொடுகரங்கால கடிந்தெறிகு
வோமெனவே கழறி னால.

(20)

2388. அன்னபகல வனபாலர் யாங்களொருக்
காலுங்கண் டறிகி லோமால
என்னகலி காலவிதி வசமோ இப்
போதுகண்டோம எங்கோ வே/நின
பொன்னடிகள் ஆணைதப்பா தெனறுரைக்கப்
புகழவேந்தன புடையிற் சோந்த
முன்னவர்சொல் வாரெந்த முனிவரோ
சிவபூசை முடித்துச் சென்றார்.

(21)

2389. கருவிமுகி லுறழ்தடக்கை நிருபரே
தே! எவரென காதல் கூரப்
பொருவில்சிவ லிங்கமநறு மலர்தூவி
வழிபாடு புரிதல் நாமசெய்
தருமமன்றோ என, அரசன அனுமதித்தப்
புறம்படர்ந்தான தாய்வ யிறறில்
இருமைபெற இன்றுபிறந் தனமென்று
வனபாலர் எண்ணிச சென்றார்.

(22)

2390. அக்காலை மதுநுகரும் பரத்தையுந்தூர்த்
 தனுமவெருவி அவசந் தீர்த்து
 திக்காரும் இலலையெனறே நொந்தொருவர்க்
 கொருவாகட்டுச் சேர நீததே
 எக்காலும் இருந்தமனை யடைந்துபினனும்
 மதுநிறைய எடுத்துண் டாற்றல
 மிக்கார்மொய் மலாவனததில மீளவுஞ்சென
 றணிமலர்கள் விருமபிக கொய்தார்.

(23)

2391. யரிமளமென மலாகொய்யுங் கரவடரைக்
 கண்டுவன பாலா சீறித
 திருகுசினத தோடுவரிக் கயிற்றிறா
 பினகட்டாயச சோத்துக கொண்டே
 குரிசிலமுனம் விடுப்ப, இறை கோபிததே
 யவனகரங்கால குறைததுத தேறல
 பருகுமவள் முகிழமுகும் பபோதரமுங்
 கொயதுடலம் பதைக்க விட்டான.

(24)

2392. மதுநுகரும் பரத்தையுந்தூர்த் தனுமபாவக்
 கயவாவடி வங்கு றைந்த
 விதுவெனவுள் எங்கரைநது நொந்துசில
 நாட்கழித்த வேலை அனனோ
 கதுமெனவுள் ளாவிதணந் திறநதனாகள்
 அவாகள்மதுக கடத்தில முனனாட்
 புதுமலர்கொய் தறியாமற போட்டதுவும
 பினனாசிவ பூசை யாமால.

(25)

வாணசுரன் தோற்றம்.

2393. னறையவரிற் கரவடனா கிய சுதராட்
 டனமுனமனம் வாகுகுக் காயம
 முறைமுறைவிட் டிழைத்தபெரும புறச்சலதி
 நிகாபாவம முற்றுந தீரநது
 குறைவரவா யிரங்கைவலி பெற்றுவா
 ணசுரனாய்க் கூற்றும் உட்க
 இறையருளால உதித்தனனபின மனைவியுஞ்சுப்
 பிரதீகை யெனவு தித்தாள்,

(26)

2394. இகமும் துக் குடத்தினமுனம மலர்போட்ட

வாதனையால இயந்து வைக்க

அகமுமுரி திரைதரளங் கொழிகுருந்

மதைக்கரைகூ ரமுத வெற்பிற

புகழ்மலக் கடவுள்திரு வுளத்தருகித்

திரண்டுருண்டு புடைத்த தெலலாந்

திகழும்ரு வருவிலிங்கம் என அருச்சித்

துடன்தியிற சோத்தி னூலை.

(27)

2395. தீங்களநதி யிதழிவனை செஞ்சடையோன

வெளிப்பட்டுச் செலவம் யாவும்

பொங்கசுரற் குரியமலா தலையுலகு

மதுகையுமே பொருக்கென நீந்தான

அங்கணலாவ யசுரனடைந் தன்றுமுதற்

கயிலாய அசலம் போகிச்

சங்கரனதாள நிததம் வழி பாடுசெய்து

தனமனையிற சாராதோரா நாளில்,

(28)

2396. பொருவருமெய வரமபெறுவா னுசுரனசீ

கயிலாயப் பொருப்பி லீசன

திருவுளமவாயந் தருளுமவ சரமேதென

றெண்ணுமற் செலலும் ஏலவை

குருமணிகள் பலகுயிறு டகவாசற்

பெருமபூதக் குரிசில ஓலலை

வருமவனை வினையாட்டாற் சக்கரவா

ளக்கிரியின மருங்கெ றிருந்தான.

(29)

2397. மீடலகெழுதின புயவாணு சுரனேமி

வரைப்பறத்து வீழ்ந்து மேரு

உடலதகாநது வெருவியெனப் குளுகுளுத்துப்

பெருமூச்சும ஓர் இத தெளிந்தள

அடல்கெழுதோள வலிகொடெழுந் தைதெனத்தன

மனைமேவி அறிவு கூநது

கடலகெழுந்ரு சுண்டகறைக் கண்டனமலர்ப்

பதமபூசை கடிதி மைத்தான.

(30)

2394. வாதனை—வாசனை.

2395. மதுகை—உலிமை.

2398. கழிபெருசெல வழமிடலுங் கணிப்பிலபுக
 முந்திருவுங் கருணை கூரும
 விழியிலருள பெருகுபுர ஞானமுமிச
 சையிலவெறுப்பும விரைஇய மலகி
 ஒழிவறமே வியகுணங்கள் ஓராறும
 உளபகவான உவந்தி லிங்க
 வழிவிரைவில வெளிப்பட்டு வாணாகு
 ரனகணெதிர வந்து ரைப்பான.

(31)

2399 பொறிபுலனவென நெமைவிதியிற் பூசைசெய்வா
 ணுகரீஇப் போது னக்கே(து)
 அறிலிலவீரும் பியவரமே தென அசுரன
 உரைக்கும் எந்தாய்! அடிய நேற்குப்
 பிறிதுவரம எனகொலுமை முருகனுடன்
 நினசேவை பிரியா தென்றும்
 அறிவினிழைத திடவேண்டும அதுவேவேண
 டுமவரமென றடியில வீழந்தான.

(32)

2400. கதுமெனவே யெழுந்தபினனுங் கட்டுரைப்பான
 எங்கோவே! கயிலை வெறபிற
 மதுமலர்த்தாரா கமமுமணி மகரதோ
 ரணவாயில வருமபோ தங்கண்
 பதுமன் எறி திகிரியா தியாபொனமுடி
 நோபுடைக்கும் பாரி டங்கள்
 விதுமுடுகும் அரவெனவே வேத்திரததால
 எனையோட்டி விட்டார மாதோ.

(33)

2401. அனறுமுதல அடியேனுக குளமபதைதது
 நடுக்கமுற்ற தாகை யாலநீ
 எனறுமகிழ்ந் துலகனைததும ஈனருள்மைந்
 தர்களுடனே யெளியேன வாயில
 ஒன்றுபட மகிழ்ச்சியுடன் உறைந்திடிவெப
 போதுமநான உவந்து போற்றி
 நினறுவழி படுகுவனீ தடியேற்கு
 வேண்டுவரம் நிகழ்த்தி லெனருன்.

(34)

2402. அடியர்களுத் தறிந்துள்ளம் அனைத்துமருள

கருணைவள்ளல அதற்கு சைந்து
கொடியசெயல எனச்சிறிதும் எண்ணுமற
புனமூரல கொண்டே நாமப்
படியிருக்கின றோமென்று வரங்கொடுக்க
அசுரனமுனம் பணிந்தெழுந்து
கடிநகர்வா யிற்புறத்துக் கவுரிகருங்
குமரற்குங் கண்ணு தற்கும்,

(35)

2403. விரிசுடாவிட் டிமைக்குமணிப் பழவயிரக

காலநிறுத்தி வீதி தோறும்
பிரிவினமுததுப் போதிகையும் மரகதவுத்
திரமுநெடும பிரவா ளஞ்சோ
வரிரெடுங்காற கொடுங்கையுமிந் திரநீலப்
பீடிகையும் மாணிக் கம்பூண
தெரியலுமாங் கொடிமாட மண்டபநதிப்
பியமாகச் சிறக்கச் செய்தான்.

(36)

2404. கூடர்விசிறு புருடரா கக்குறடும்

பலசமைத்துத் தொலலு லோகத்(து)
இடரகல வருள்பரவத் திணமைபெறும்
அரியணையிற் சிறந்த தாக
வீடமதனை யருந்துகண்டா விரைமலாததாள
தொழுதிறைஞ்ச விண்ணோ யாரும்
படரெனவுள ளொடுங்கவழி பட்டுவலம்
வந்திறைஞ்சிப் பரவி னால.

(37)

2405. னெழ்க்கெழுபுத் தேளிராகுலம் வதைத்திடுமோங்

கறசிறகா ஈாததைந் தாரு
குறுகுமர சையும்பூமிக் கொழுநீனயுஞ்
சயித்தடங்காக் கொற்ற மேற்கொண்(டு)
உறுபுவியந் தரந்துறக்கந் தனது வச
மெனக்கருதி யொன்ன லாரைக்
கறுவியட் லிறசயித்துள் உறையுளவதிந்
தன்னபினனோ காலந் தன்னில,

(38)

2408. ப்ரவாளம்—பவளம்.

2406. பூமிக் கொழுநீன்—திருமால்.

2406. வடவரைவெள் கிடப்பணைத்துப் புடைத்திறுகித்
 திரண்டெழுந்து வளர்ந்து பூரித(து)
 அடல்கருது விறற்புயங்கள் அளப்பருங்கண்
 டடுத்தேயுள் அகந்தை யாகிப்
 படவரவம் அரைக்ககைத்த பண்ணவனமுன
 சென்றுமலாப பதங்கள் போற்றி
 விடநுகரங் கண்ணுடனென னுடனசமர்செய
 வோரிலைகுழ விரிரீர்ப் பாரில;

(39)

2407. பருதியு தங்குமுமிப் படாந்தனை
 எறிதிகிரிப் படையோன போரிற்
 குருதியு வரையருவி கொழித்திடமுப்
 பஃதுபகற் குலைந்து போனான
 கருதியுறுத தறைகூறிக் கதுமெனவச
 சிரப்படைசெங் கரந்தொட் டெனனை
 வருதிசமாக கென்னுமக வானுமறப்
 பஃதுபகல மறைந்து தோற்றான.

(40)

2408. மருததுமுடன எழுமனனும புறங்கொடுப்பச
 சென்றிடுமும மதிலும மாய
 உருததுநகைத் தெரித்தருளபெம மானசிறியேன
 புயங்கள் தின வொழியா துற்றுச
 செருத்தலைவெய யனவிப்போ தாகையினுல
 இனியென்னைச சிறிய னென்றே
 கருத்தினிலுட் கொளாதமர்செய அருச்சுனனோ
 டிகலிழைத்தல கடுப்ப முனபோல.

(41)

2409. கதித்தெழுமென மணிப்புயத்துக் கண்டேயம
 போரதனாற் கடித டங்கும
 வித்தத்டுமன னியமிதனால மீளவதிலலை
 அரியயற்கு மேலாந் தேவே!
 மதித்தெனுடன அடலபுரிய வலலைவரு
 குதியெனன வளளல கேளாத
 துதித்திவைசொற றிடும அசுரற் பார்த்தெழும புன
 மூரலொடு சொல்ல லுற்றான.

(42)

2406. கண்டு—கண்டேயம்—தினவு.

2408. மருதது...மன்—அட்டதிக்குப்பாலகர். செருத்தலை—போரிச்;
 வெய்யன—விருப்பம் உள்ளன.

2410. இசைபெருகும் வரிசையா தவாகுலத்தில
அரிபிறந்தங் கிருக்கின றுனெண்
திசையுமதி சயிக்கவெமைத் தினமுமவிதிப
படிபூசை செய்யும் பததன்
தசையுமிட லுந்தினமுந் தணவாமல
அலைததெழுநின் தடந்தோள் நோக்கி
யசைவிலவிறல கெடத்தொலைப்பன அசுரரே
றே! யுண்மை ஐயம் இனருல. (43)

2411. எனறுமழ வ்டைக்கடவுள் இசைத்தசொறகே
ளாஅசுரன இயம்பு வானபின
மனறுள்நடித தருள்பெமமான யாதவர்தங்
குலத்துதித்த மாயோன தானும
வென்றிடுமென புயஅடலால மிடலுடைந்து
முவாறு விசைதோற நெய்ததான
துனறுபெரு வலிகொள்சண்ட வாயுவுமென்
தனக்குடைநது தொலைவான போரில. (44)

2412. அங்கண! என னுரைகேட்டி சிறறிலவிடங்
கத்தினசைந் தாடு சிககம
பொங்குவெண்ணெய் திருடியுண்ட களவனே
எனக்கெதிரீ பொருச்செய கென்னத
திங்களமீலச சியகடவுள் செப்புமஉப
மன்னியுவின தீக்கை பெற்றுக
கங்குலபகற பொடியணியுங் கண்ணனமுனபோ
லலமதுகை கதித்த போது, (45)

2413. செருவிலவெலற கரியபெருந் திறலபடைத்தங்
கிருக்கினருன சென்று நீநின
பொருவருதின புயவலியுங் கண்டுமடங்
குதற்கிப்போ போது போரசெய(து)
அருவரைநோ புயத்தினவும ஆற்றலுமே
அடக்குவனஈ தைய மினருல
நிருதரர சே! அவனே குதியெனவா
ளாஅசுரன நெடிதி ருந்தான. (46)

2412. விடகம்—உத்தாக்கட்டை; சிக்கம்—உறி.

2413. கண்டு—தினவு இப்போ—இப்போது.

உஷா பரிணயம்.

2414. அனனபகல மிடலகெழுவா னுஞ்சுரன
தனையயுழை யவாமீ துரப
பொன்னவிருந திதலைவிரி பொமமலமுலைத்
திருமாபன புதலவன ஆன
அனனமுயாத் தோனமதலை அனிருத்தன்
தனைக்கனவில அறிந்து மோகித(து)
இன்னலுழம் தவாவிலவன தனைக்கொணாநது
தனனுறையுள் இருந்தாள் மாதோ. (47)
2415. கூறுகுணி லாகவிளங் கனியுதிர்ந்த
மாயனது கண்ணு ருப்பின
சென்றுதழற பிழம்புவிசம பணவியவா
ணுபிரியிற சீற்ற மோடு
துனறுகடற படையுடனபோய்த் தொடாநது செருச
செயுமேலவை துரநது செமபொற
குன்றுநிகா வடிவவொரு கொம்பனுருத
துடனெதிர்த்துக கோபித தானுல. (48)
2416. பருமணிததெங் கினபழமும் நறுங்கதலிக்
கனியுமௌளும் பாகு சோதத
பொரியுமிகு மோதகமும் பொரிமாவும
அவறகுவையும் புல்ல கண்டத
தருவமுது பலகுவித்துப் போற்றிசெய
ஒருகொம்பன தண்டாச சீற்றம
ஒருவியைந்து கரத்தாலும் உண்டுமலை
யகடுநிறைத துளம் கிழந்தான. (49)
2417. முருகுநற வுமிழகடப்பந் தொடை வடிவேல
வலனைந்தும முருக வேளவெஞ்
செருவிலமயில எதிர்கடவிச செம்புலத்தில
எதிர்க்கவெறி திகிரி மாயோன

2414. தனைய—மகள். அன்னம் உயர்த்தோன்—பிரமன். அனிருத்தன்
தந்தை—பிரதபுமன்; பிரமனை அனிருத்தன தந்தையாகக் கூறினது
உபசாரம்.

2415. ஒரு கொம்பன்—விராயகர்.

2416. புல்லகண்டம்—சுருப்பு.

மருகனெனும் கேண்மையினால் மலர்முகநோக்
குபுகடவுள் வருததந் தீர்க்கும்
குருபரனா கியசாமி நீயனரே
காத்தி! யெனக் குமரன மீண்டான.

(50)

2418. கருதரிய பரனிடங்கொள கவுரியெதிர்த
திடமாயோன கழறும் அனனாய !
மருமலாசகிற றடியினமுனம மறைவிதியின
வழிபட்டு வரமேற கொண்டிங்(கு)
இருநிலங்கள் புரக்கினற எளியேனதன
னெடுமலைதல எனகொல நாயேன
செருவிலடல புரியவுமவல் லவனோன
றடிபணிந்தான தேவி மீண்டான.

(51)

2419. பீறையெயிறறந தகனமருமம் பிளந்திடக்காயந
துருத துகைக்கும பெமமான சீறி
அறைகழறகால எறிதிகிரிப் படையோனை
எதிர்க்கவிறல அரிகண் டேங்கி
மறைபரவும் மனத்தினுக்கும் எட்டாத
வள்ளலரு மலாததாள் மீதில
நறைகமழ்பன மலர்தாவி யருசசனைசெய
தனன ; அவனை நமபன நோக்கி,

(52)

2420. கருங்கடலவண் னா ! நிததம பரவியவா
ணசுரனைக் காப்பான செம்பொன
நெருங்குநவ மணிகுயிறறும் மகரதோ
ரணவாயில நீங்கா தென்றும்
அரங்கெனவே யிருக்கினரோம் அடற்படைவா
ராதுதொலைத தருள வேண்டும
பொருங்கதமுண டேலெம்மோ டடல்புரிதி
யெனநெடுமால போற்றிச் சொலவான்,

(53)

2421. நிகரில்கரு ணைக்கடலாம் ஆதியந்தம
அறறிருக்கும நிமல ! கேட்டி
சகலவிச்ச வாழிகனநீ விசுவன நான்,
சகபநீ சகமநான, போறறும்

மகபதிநீ மகவுரு நான மாமாயைக்
கதிபதிநீ மாயை நான, போரா
மிகுவிளஎடுப் போனநீயவ விறகணைநான,
உயிர்தொலைக்கும வேந்து நீயே.

(54)

2422. கண்ணுதலப படியிருக்கும் பரஞ்சோதி
நின்னுடன நான கருதிப் பூசல
பண்ணுதலெப படிமுன்னுட் பஞ்சசரந
தொட்டிலக்குப் பார்த்து நின்னை
எண்ணுதலில் லாதுமதன எய்துபொடி
ஆயினனமற நெளியேன பூசல
நண்ணுதலுன னுடனெங்கே கருணைசிறி
தெளியேறகு நலகு வாயே.

(55)

2423. என்றுமுரு கவிழ்க்குநற விதழிபிலிற
றுநதுளவோன இயம்பல கேளா
மனறுகுனித தருள்குழகன மாயோனைப்
பார்த்தொருசொல வழங்கும முன்னுள
குன்று நிகா புயவீசயன் கூறுமெம
தனுகளுயினூற கொடுமபோர் செயதே
அனறெமதிச சையிறபாச பதமபெற்றான
அவனபோலநீ அடலசெய கெனறே,

(56)

2424. வரையகட்டுப் பொறிவிழிப்பேழ வாயபூதப்
படைக்கடவுள மணிப்பி னாகந
தரைவெடிக்கத் திசைசெவிடு படசசிறுநாண்
ஒலிகொண்டு சரங்கள் பூட்டி
விரைவுறவோர் சிறிதுகோ விரதனமேல
விநோதமுடன் விட்டான மாலும
உரையுணர்வுக் கெட்டாத பெமமானதன
ஆணைமறு துடற்ற நோநதான.

(57)

2425. அததனைனைத தன்னுடனபோரா செய்கவென்றால்
ஏதுசெய்கேன அந்தோ! அந்தோ!
மததனைனப் பெருவதுவே கருமமெனக்
கொடுஞ்சாங்கம வாங்கிக் கோட்டிக்

கைத்தலத்தில் நானேற்றிக் கண்ணுதலபொற
 றுள்ளினைந்தோர் காலமு டக்கி
 ஒத்தசிறு நாடுணவிதா னுங்கொண்டு
 சரமாரி யுகுத்துப் பெய்தான.

(58)

2426. செங்குமுத வாயக்கருங்கட் சிறறிடைத்தே
 வகீதனயன சிலீழு கங்கள்
 அங்கணனபொற் றுள்ளிணையில் அனைத்துமல
 ராய்வீழ்க அதிச யித்தே
 எங்குமடல விச்சுவறகும் விச்சுவே
 சற்குமிகுத் திருக்கும ஏலவை
 பொங்குகடற புடவியண்டம பொன்னுலகம
 நடுக்குறறுப் புலமபும வேலை,

(59)

2427. கீகரவட மேருவெனத திரணடுபுயம
 பூரித்த தீர னோடே
 நிகரிலமிடல செறிவாணு சுரனனந்த,
 சேனையுடன நேர டைந்து
 மகரசல தியைநிகர்க்கும் மணிவண்ணன
 சேனையெலாம மலைந்து மாயத்தான
 தகரமலர்ச செருகுமுழற கோவியாதங்
 கோமுனுமவெஞ் சமரி மைத்தான.

(60)

2428. அந்தவம யத்தினமது கைடவரைச
 செயித்த [கண்ணன] அண்ணல தாளில
 வந்தனைசெய் திகலவாணு சுரனமேல்வெஞ்
 சரஞ்சொரிந்து மலைத்த போது.....
 சிந்துவுஞ்சிற துவமென்றின...றிருவாசை...
 வினைவிட்டு வாவிச் செலலும.

(61)

2429. அனனபகல அனைத்துயிரும அதிசயப்பட்ட
 டிரங்கவெளி அந்த ரத்திற
 பொன்னவிராபைங் கடுக்கைசெரு கியகுடிலச
 சடிலஇறை பொம்மல் மேரு

2426. சிலீழகம்—அடி.

2428. இந்தச் செய்யுளிற் சிலபாகங்கள் விடுபட்டிருக்கின்றன.

2429 நீக்கி—தவிர்த்து (ஏனையவற்றைத் தடிதி).

மின்னவிருந் திதலைமுலை விமலையுடன்
 வெள்விடையில் விரைந்து தோன்றித்
 தன்னிகர்மா லே! உணைப்போல் எமையருசசித்
 தோன்நாலு தடக்கை நீக்கி,

(62)

2430. மூல்லைநறுங் குழல்பவள வாயிதழில்
 அணைத்திசைபன் முறையெ ழப்பாண்
 எலலையில்லா நமபமுக்க இசைததுநிரை
 குவிககும அண்ணல! இவன்தன் னோடே
 தொலைமர பெனவுனக்குத தோழமையுண்
 டாகுகென்று சொல்லிப் போர்க்கு
 வல்லைசெருக் களத்திலென வாணனைநோக்
 குபுமுரல் வழங்கிச சொன்னான்.

(63)

2431. சூற்றமிகு கணைகழறகாற குரிசில்வா
 னைசுரனதன குவவுத் திண்டோள்
 உறறதின வனைததுமின்றி யொருங்குபுய
 ஆயிரமும் ஓரீஇய தேநாம்
 சொறறபகல் எமக்காகத் துளவுகமழ்
 மால்நானகு தோள்விட் டானநீ
 சுறறமென மாயவனபே ரறகுனது
 தனையமணஞ் சூட்டு விததே ;

(64)

2432. இருவருங்கேண் மையில்வாழ்திர் என்றமலன
 வடிவுகரந் திருந்த பினனா
 கருணைகளித் தமுதொழுகுங் கண்ணுதலின
 மொழிப்படியே கதுமெ நததன
 பருவரலவிட் டுடைதிரைப்பார் பரவவா
 னைசுரனமெயப் பாசத் தோர்குழந்(து)
 இருமைபெற வருதனயை கலியாணம்
 நீருதகம ஈந்தான மாதோ.

(65)

2432. உடை திரைப் பா—உடையாகக் கடைக்கொண்ட பூமி. நீருதகம்
 ஈந்தான்—நாரை வார்த்தான்,

2433. கஞ்சனூயிர் பருகுவிறற் கண்ணனுமவா
 ணசுரன்மங் கலமா யீன்ற
 வஞ்சியினைக் கலியாணம மகிழ்பேரன்
 அனிருத்த மணவா ளறகு
 விஞ்சபுகழ் பெறப்புரிந்து வானவரப்
 படையுடனே வியந்தெல லோர்க்குந்
 தஞ்சமென மரீஇயபவுத் திரனோடு
 துவரைநகர் சார்ந்தி ருந்தான.

(66)

வாணன் ஸ்சித்தத

2434. பீனனர்முதுக் குறைவுகெழு மியவாண
 சுரனலவினைப் பெற்றி கூரத்
 தன்னிதயம் பரிபவபபட் டெங்கோமாற்
 கபராதந் தகாது செயதோம
 எனனதவத தாலொருவும் என்றுவெள்கி
 விழிதிகைக்க ஏங்கிப் பாரிற்
 சென்னிதழீஇக் கடிவணங்கித் திருமபவும்நன்
 மதைக்கரையிற சென்று தோந்தே,

(67)

2435. முததலைவேற கடவுள்பத முண்டகங்கள்
 விதிப்படியே முருக விழ்க்கும்
 கொததலாதாய் வழிபட்டுக் குறையிரந்து
 போற்றிசெய்க கோட ரததிற
 புத்தமுதங் கொழித்ததிடுகூன முகப்பிறையேய்ந்
 தருளண்ணல போர்து மீள
 விததகவா ணசுரர்நீ வேண்டுவரம்
 எனகொலஉணமை விளமபு கென்ன,

(68)

2436. அஞ்சலெனப் பாதகனும் அடியேனமுன
 வெளிப்பட்ட அண்ண லேசின
 தஞ்சமென மருவுகா ணதிபாககெல
 லாமொருவன் ஆய தக்கில
 எஞ்சலிலா ஒருகணமாய் இருந்துகுட
 முழுவெடுத்துன இலயம் பார்த்துக்
 குஞ்சித்ததா ளுக்கொககக் கொட்டிநடங்
 கண்டெனுளங் குளிர வேண்டும்.

(69)

2437. உத்தமமாம் இந்தவரம் உவந்தளித்தி
 ந்நமதையாம் உந்தி மீதென
 கைத்தலததில வழிபாடு புரிந்துசிறி
 துமபெரிதுங் காதல் கூர
 வைத்திடுகல லிலிங்கமெலாம் வாண லிங்கம்
 எனறெனபேர் வழங்க வேண்டும்
 இததகைய வாணலிங்கம் அருச்சிப்போர்
 வேண்டுவன எய்திப பினனும்,

(70)

2438. கூறங்கெனவே சுழன்றிடுமேழ் வகைபபிறவி
 ஓரீஇயிருக்குங் காலை நினைவை
 பிறங்குசெலவம் வேண்டுசித்தி பெற்றுமலர்ப்
 பதமடையும் பேறும வேண்டும்
 அறங்கெழும் நலகுதியென றக்கணமே
 குடமுழவம் ஆடற கொககத்
 திறங்கொடுசே விததுடனகா னுபதம்பெற்
 ரெருவிவிற்பஞ் சிறக்கின றுனால.

(71)

அத்தியாயம் 81.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

மன்மதன் பூசித்தது

பப்பரதேயத்திற், பகவதிபுரத்தில், மறையவர் மரபில், சுபனன் மகன் அசித்தன் என்பவன் மிகவும் காமமுடையவன். அவன் எந்த ஜாதிப் பெண் களையும் பொருள் கொடுத்தும், தீயவழியிற் பொருள்பறித்து நல்கியும் அணை வான். அவன் ஒருநாள் தார்க்கிக புரத்திற் சகசருடணன் என்னும் வேதியன் இல்லத்தில் றுழைந்து திருடுப்பொழுது, சகசருடணன் அவனைக் கையும் களவுமாகப்பிடித்து உன் வரலாற்றைக் கூறுக என வினவினன். அசித்தன் தன்வரலாற்றைக் கூறிக் காமவெறி காரணமாகவே வழிபறித்தல், திருடுதல் முதலிய செய்கின்றேன என்றான். இதைக்கேட்ட சகசருடணன் மனம்

2437. உந்தி—ஆற.

2438. கறங்கெனவே பிறவி—“கறங்குஞ் சகடமும்போற் சென்மித்துழல்”
 கந்தர் கலிவெண்பா. ஒருவுதல்—நீக்குதல்.

கொந்து “ஐயோ! உயர்குலத்திற் பிறந்தாய்! திருட்டுத் தொழிலை மேற்கொண்டாய்! காமவெறியுடன் திரிகின்றாய்! நீ ஐம்பதுகோடி ஈரகினும் இடர்ப்படுவாயே! இனியேனும் நீ சிவபூஜை செய்வாயாக; அதனால், காமம், வெகுளி, மயக்கம்—மூன்றும் அறும்!” என்றார். அசித்தன் ‘ஐயா! சிவபூஜைக்கும் எனக்கும் வெகுதூரம்; அரிவையர் இதழ் அருத்துதலே எனக்குச் சிவபூஜை. அந்தப் பேற்றையே பிறவிகள்தோறும் பெறவிரும்புகின்றேன். அதற்கு உரிய உபதேசத்தை உதவுக’ என்றான். சங்கருடணர் “தீயவனே! இன்று முதல் நீ அணைந்து மகிழும் அரிவையரின கொற்கைகளைச் சிவலிங்க மாகப் பாலித்துத் திரிகரண சத்தியுடன் மலரிட்டு வழிபடுவாயாக!” என்று கூறி அவனை விடுவித்தார். ‘அப்படியே செய்கிறேன்’ எனக்கூறி அசித்தன் சென்றான்.

அவனுக்கு அப்போது காமவல்லியாக இருந்தவன் ஒரு மறையவர் குல மகனாக; அவன் மிக்க அழகு வாய்ந்தவன்; தனக்கணவனை விட்டாக கள்ளக் கலவியிற் களிப்பவன். அசித்தன் அன்றிரவிலே அவன் கொற்கைகளை இலிகை மாகப் பாலித்துச், சந்தனம் முதலிய கலவைகளை அப்பி, மலலிகை முதலிய நறுமலர் மாலைகளை அணிவித்து, கனி முதலியவற்றை நிவேதித்து, “தனேச!” என்று போற்றிப் புணர்ந்து, “இவ்வாறே என்றும் களிக்கும் வரத்தைத் தந்தருள்” எனவேண்டிப் புகழ்ந்தான். இச்செயல்கை கண்ட காமவல்லி நகைத்து, ‘என்ன செய்கையிது? என் கொற்கைகளை இலிகைமாக வழிபடுகின்றாயே!’ என்றான். அசித்தன் ‘அழகியே! உன் கொற்கைகளைப்போலவே அழகிய கொற்கைகளை எப்போதும் அணையவிரும்பி அரணைப் பூசுகிறேன். அவர் இருமையும் உதவுவார்’ என்றான்.

பின்பு ஒருநாள் அவன் தானமுன் கொள்ளையடித்திருந்த காட்டுவழியே செல்லும்போது காடு தீப்பற்றிக் கொள்ள அந்தத் தீயில் அகப்பட்டு அவன் இறந்தான்.

அசித்தன் மன்மதனாகப் பிறந்தது

இறந்த அசித்தன் மறுபிறப்பில் சிவபூஜையின் பயனால் திருமால் சித்தத்திலே ‘சித்தசன்’ என்னும் பெயருடன் பிறந்தான். சித்தசன் காசியில் இலிகைத் தாயித்துப் பூசித்துச் சிவபிரான் அருளால் மதனராஜன் என்னும் பெயர்பெற்றான். அவனுக்குக் கங்குல் களிறு, தென்றல் தேர், கிளி குதிரை, மீன கொடி, திங்கள் குடை, கரும்பு வில, மலர் அம்பு, இரதி தேவி, மகிழப்பூ மாலை, கடல் முரசு, பெண்கள் படைஞர், குயில சின்னம், அன்றில எக்காளம், பாதிநிப்பூ நாதசூரம், தாழை உடைவான், கமுகம்பாளைகள் கவரி, மலர்மல்லிகை கலணை, வசந்தன் தோழன், வண்டு தேர்ப்பாகன், பொதுமலை படைவீடு—எனக் கிடைத்தன. அவன் தனது மலர்வாளியால் திருமால் முதலிய தேவர்களுக்கும் மற்ற எல்லா உயிர்களுக்கும் காமத்தை விளைவிப்பான்,

ஒருமுறை அமர் எவ, அறிவுஇழந்த, அரணுமீது அலர் வானியை எவ், அவரது துதற்கண் தீயால் எரிபட்டு இறந்தான். அவன் தேவி இரதி அமுது இறைவனைப் பூசித்த அவா திருவருளால் அவனை மீண்டும்பெற்று இன்ப முற்றான். சிவபூஜையின் பேறு இது. சிவனை எதிர்ப்போர் மதனைப் போலக் கெடுவர் என்பதையும் இவ்வரலாறு அறிவிக்கின்றது.

அத்தியாயம் 81.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

மன்மதன் பூசித்தது.

அசித்தன் கதை.

அறுசீர் விருத்தம்.

2439. நெடுங்குட் குறுங்காற சிறுவியர்தோள்
நிகர்க்குங் கழைவிண டுகுததமுத்துங்
கொடுங்கட் கரிமா மருப்பினமுததுங்
கோடு புளினத துயிராததமுததுங்
கடுங்கற கொழிதது முசுகொடங்
காடிகு கிடவம முததுவிலை ।
படுங்கட் டனையெக் காலமுமேம
படுசீர் திகழபப் பாதேயம்.

(1)

2440. கழைவிற குனிதத மதனபடைமுன
கயறகட் டுவர்வாய்ப் பொமமலமுலை
இழையிற் சிறிய நுண்ணிடையா
எதிர்பூட் டியதோ படாஅரசந்

2439. கோடு—சவகு; புளினம—மணற் குன்று. முசுகி—சிறுகளகு (முறம்).
அங்காடி—கடை.

2440. தேர், அரசனிலை, மான்குளம்பு, ஆலவட்டம்—பசத்துக்கு(அல்குலக்கு)
உவமை “ஆலவட்டம் தேரரவு தாயஅல்குல்” —ரத்தினசகருக்கம்.
“ஆலவட்டம் படரும் அரசனிலை—சொல்லத் தரும் மான்குளம்
பென்றே—, ‘உசித சூடாமணி நிகண்டு.’

தழைசிற் றடிமான் குளம்புவெயர்
தவிர்க்கும் ஆல வட்டமென
விழைபொற் பகஞ்சோ பரததையர்க்கும்
வியப்பாம பகவ தீபுரமே,

(2)

2441. நஞ்சு பிலிறறுந் துளையெயிற்று
நறுமா மணிசகுட் டரவுலகில
அஞ்சு பெருமபூ தவ்வுருவாம
அனந்த வுயிர்கள் பிறப்பிறப்பு
விஞ்ச வரலபோக் குடனுணர்த்தும
விததை அவித்தை இருமுனறும
எஞ்சல் அறவே அறிதலபகம
என்னும் பகவ தீபுரமே.

(3)

2442. அந்த நகாவே தியனகபனன்
அளித்த அசித்தாம் பெயர்த்தனயன்
நிந்தை வழிசேர் பவனகுரிசில
நெருங்கு மிருட்பைங் கூந்தலமினனார்
தந்தங் கலவி இரவுபகல
தழீஇமெய் முயங்கு பவனதரளம
உந்து திரைப்பார அனைத்தினுஞ்சென்
ரெலலை அலமவந் துளமநினைந்தே.

(4)

2443. எங்கெங் கொருநால் வருணர்மகிழ்ந்
திருக்கும் இடத்தும் அனுவோமர்
தங்கும் இடத்தும் புனதொழிலே
தண்டாப் பிரதி லோமர் குழீஇப்
பொங்கும் இடத்தும் எவரெவர்பொற
பொருப்பு நிகாமா முலைசுமந்தார
அங்கங் கிருந்தார் அவரவரை
அரும்பொற் குவையீந் தணைந்தனனால்.

(5)

2441. அரவின் மணிசகுட்டில் (உள்ள) உலகு. பகம்—ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்று அறுகுணங்கள். பிறப்பு—இறப்பு, வரல்—போக்கு, வித்தை—அவித்தை—இவையறிதல் பகம என்கிறார்.

2442 அலம் வந்து—சுற்றிவந்து.

2444. ஞரும்பைக் குலத்தில் இறுகியடிக்
 கொண்டு கனத்துப் புடைபரந்து
 பொருமபொற கிரியைப் பழித்திணைகொள்
 பூரித தெழுந்த குவிமுலையார்
 கரும்பிற பழுதத கனிமொழியார்
 கலவிக் கொக்க வருந்தனங்கள்
 விரும்பிக் களவிற பறித்துநலகி
 விழைந்தங் கணைந்தான ஓர்பகலில, (6)

2445. பழிகும உலகா யதனிரண்டாம்
 பெளததன நானகா ருதனிரண்டாம்
 ஒழிக்கும மீமாங் கிசனொருநான
 குரைதேர் பாட்டன ஈரிரண்டு
 செழிக்கும பாஞ்ச ராததிரியாம்
 சிலுகு மதமெட் டறுநானகும்
 அழிக்கும அதனபின சைவாதி
 அறுநான கெனுந்தார்க் கிகபுரமே. (7)

2446. துண்டா வளங்கூர் நன்னகர்முத
 தழலவே தியனசங் கருடணனில
 கண்டா தரவின நளளிருள்வாயக
 களவிற் படாந்தெப் பொருளையுங்கைக்
 கொண்டான அவைசங் கருடணனபின
 குறித்து நோக்கி அசித்தனுளம்
 திண்டா டிடககை பிணித்தேதுன
 செயலுண் மையதாயச செப்புக்கென்றன. (8)

2447. மறையோன மகிழ்சங் கருடணன்சொல்
 மறுது கேளா அசித்த நெடுத்(து)
 அறைவான் தினமுங் களவின்வழி
 அடித்துப் பறித்த தனமனைததும்

2448. ஆருதன்—ஆருதன். பாட்டன்—குமாரில பட்டராற் பிரசாரஞ்
 செய்யப்பட்ட மதத்தைச் சார்ந்தவன்,

குறையா தெடுத்தே எங்கெங்கும்
கொவ்வைக் கனிவாய்ப் பரததையர்க்கு
மறையா தளித்துப் பஞ்சணையில்
மருவிக் களித்து முயங்கிடுவேன.

(9)

2448. எனறு மொழிந்த அசித்தனுரை
இயலபி னுறசங் கருடணன கேட்(டு)
ஒன்று படவே உரைப்பனந்தோ
உயாந்த குலத்திற பிறந்து முனம்
கன்று சினததால தனிவழிபோயக
களவிற பறித்த பொருள்மேருக
குன்று நிகாகொங் கையர்க்களித்துக
கொவ்வை இதழதுயத தடாதுசெய்தாய்.

(10)

2449. கரக மொடுதண டெடுததிருக்காங்
கலையா தியவோ தாதுமினனா
விரக வலையில் துயருழந்தாய்
விண்ணில இடிவீழ்ந் திடப்புறநில
உரகம் முறிந்து பருவரலுய்த
துணங்கல எனஐம் பதுகோடி
நரகம் அனைததும் படிந்தொழியா
நடலை உறுவை நாடொறுமே.

(11)

2450. கருதி அனைததும் உணர்ந்து பரரு
சுடானோக் குபுமுத தழலவேட்கும்
மிருதி வழிகள் தணந்தந்தோ
வியனா டடையா வகைகெட்டாய்
பருதி அனந்த கோடிவெளிப்
பட்ட தனைய சிவபூசை
கருதி அருச்சித் திடுதிகொடுங்
காமம் வெகுளி மயக்கமறும்.

(12)

2451. கருத்தின் மிசையிப் படிதினம் நீ
கலவி முயங்கி ஒழியாமல
வருததுந் துயரம் அனைத்து மொலலை
மாயும் எனப்பின சொலுந்தக்கோய் !

திருதது சிவபூ சைகளெங்கே
 தீயோன எங்கே அரிவையர்வாய்
 அருத்தம் அமுதம் சிவபூசை
 அதுவே சன்னந தொறுமவேண்டும்.

(13)

2452. ஆதி வருணம் தனைவளாககும்
 அந்த ன்ளை ! அடியேன நீ
 ஒதி யதுகேட் டுணாகவென்றால்
 உணமை பெறஎப் போதும்இழைப்
 பாதி மருங்குல அரிவையாதம்
 பவள இதழா ரமுதருநல
 நீதி பெறநல லுபதேசம்
 நிகழத்தி எனவே தியனுரைக்கும்.

(14)

கோங்கையை லிங்கமாகப் பாலித்த அசித்தன் பூசித்தல்

2453. அநத மொழிகேட் டருமறைநூல
 அங்க மிகுசை வாகமங் கை
 வந்த முரிசங் கருடணனபினை
 மறுகும் அசித்தன் முகநோக்கிச
 சிந்தை மகிழ வுரைக்கின்றான
 தீயோய! கேட்டி இன்றுமுதல
 கந்த மலாபபைங் குழலாரபொற
 கலச முலைகள் இலிங்கமென்றே.

(15)

2454. ஐயந் திரிவு விகற்பமற
 அகத்திற சிவமாயப் பாவிததுக
 கொய்யுந் தளிரால அருச்சியென்று
 கூறிப் பிணித்த கரந்தணந்தான
 ரையுந் துயரம் நீததப்படி
 நானசெய குவனென றவனிணங்கி
 வையந் துயர்மீக் கொளப்பட்டான
 மருங்கு வதிந்தவ் விரவிலமமா.

(16)

2452. இழை—பாதி...தலிற் பாதி.

2454. நீத்து அப்படி.

2455. எழுத அரிய ஓவியமா

தெனனக் காம வல்லியென
முழுதும் அழகு கணிந்தொழுகும்
முகிழ்மென் முலையாங் கணனிபுவி
தொழுநல குலத்தாள் கணவனொர் இச
சோர வழியில் திரிபவளபால
பழுதில் கதயீ தென்றவளசெம்
பவள இதழ்துயத தணைகின்றன.

(17)

2456. முயங்கு பகற்பொற ரெடிமாரபில

முனைத்துப் பணைத்துப் பூரித்துத்
தயங்கு வடவெற பனையகொங்கை
தனைநோக குபுசங் கருடணனசொல
நயங்கொள் உளத்தில நினைந்திரண்டு
நகிலங் களுமுன செய்யுமபலத்தால
இயங்கு கருணை பொழிந்தருளும்
இலிங்க வடிவாமை எனநினைந்தே,

(18)

2457. பெருகு விருப்பால் இதயமிசைப்

பெமமான இலிங்க வருவாக
முருகு கமழ்சந தகிலவாமை
முறையில அணிந்து வகைவகையாய்ச்
செருகு தொடைமல விகைமுலலை
சிறுசெண பகமவோ கொழுந்துமரு
உருகு பசும்பொன னரிமாலை
உடனவேயந தினிய கணிகளுமே,

(19)

2458. பிறையும் அறுகும் செருகுசடைப்

பெமமான இலிங்க உருவாக
உறையுங் களபக கொங்கையிணைக்
சுவந்து பலவும் நிவேதனஞ் செய(து)
அறையுந் துதிகள் புகனறெளியேற
கருளும் பரமா! முலையீச!
பறையும வனச மலாமாதைப்
பழித்துப் பரம பொருளெனவே,

(20)

2459. இடங்கொண் டெழுநது பணைத்திறுகி
 இறுமாந திளகிப புளகிதது
 வடங்கொண் டிருநத முலையீசா!
 வனச மலாமா தினைப்பழிததுப
 படங்கொண் டகனற நிதமப மின்னா
 பைமபொன திதலை குவிமுலையில
 திடங்கொண் டொழுகிப பலமடைக்காய
 தினமும மகிழநது நிவேதிததே, (21)

2460. மதன கலையின விதிப்படியே
 மனததுக கேறத தழீஇ முயங்கி
 இதணன் குறுமேல வயிற்பலன்கள
 எளியேன அருந்தி அடைக்காயபல
 விதமைந துறுவா சங்கமழ
 மென்று மகிழ வேண்டிடுமற
 புதமேல வரங்கள் இப்படியெப
 போதும அளித்தி யெனப்புகழநதான். (22)

2461. அந்த அமயந தனனிலநகைத
 தணங்கு நிகாக்கும் விபசாரி
 தொநத வீனையில தழீஇயபர
 துனைவன முகநோக குப்புக்கலவாள
 பநத மிகழப படிற்றொழுககம்
 பண்ணுந தீயோய ! நின்செயல்கள
 இந்த வகையே தெனமுலையே
 இலிங்கம் எனவே வழிபட்டாய , (23)

2462. என்கா லமுமோ அன்றியுமே
 இறறைப் பகலோ அருச்சிததுத
 தக்கா ரெனமெய் வரங்கேட்டாய்
 சாற்று கென்ன உடனபுகலும்
 பொக்கா கரமாம இவடபாரததுப
 பொன்னந் துணராஞ் சுநதரியே !
 மிஞ்கா டகவெற பெனப்பணைதது
 வீங்கித திரணடுன முலைபோனறே, (24)

2463, பூரித் திறுகி வட்டமிட்டுப்

புடைததுக் கனதது வளாந்தெழுந்து
பாரித திருக்குங் குவிமுலையெப்
பகலும் அணைவ தெப்படியென(று)
ஓரித் திடஞ்சோ உமையீசன
உதவும இருமை யெனன அலங்
காரித தருசசித தனனமகிழந்த
கங்குல இருவர் கலந்தனரால.

(25)

2464, விலங்கி னெடுங்கண் முழைகுமுற

மிளிரு மடங்க லேறனையான
அலங்கு கலனகள் துயாவருமா
பகலம பொருத பணைமுலைகள்
நலங்க இருவர் தாங்களுமெய
நழுவா திறுகக் குறிததமரா
குலங்கள் மகிழ முயங்கினாகங்
குறபோ தகனற தக்கணமே.

(26)

2465, கனங்கொள் கொடுமா ஒதுங்கநறுங்

கமல முகைவிண டிடககளிவண
டினங்கள சமுன்று பயிரவிபண
இசைக்க மறையோ நதிமுழுகி
மனங்கள் மகிழ அருக்கியங்கள்
வழங்க இளைஞா துயிலரீங்க
அனங்க சரங்க ளொடுவெறபில
அருக்கன உதயம செயததனால்.

(27)

2466, வீடிந்த பொழுது துயிலெழுந்து

வீற்று வீற்றாய்ப் படர்ந்துணாமுன
தடிந்த அதர்நோக குபுவிபினம
சார்ந்தான உயிர்நீத திடுகாலம

2463. ஓர்—ஓர்வாயாக; அறிவாயாக.

2464. எடுங்கண் முழை—அகன்ற இடமுள்ள குகை.

2465. அனங்க சரம்—காமன் அம்பு.

முடிந்த தருங்கான முழங்கியங்கி
 மூண்டு மூண்டெண டிசைவளர்ந்து
 பொடிந்த மயிரமெய படாந்து[பற்றிப்]
 புலிங்கம விசிறி அருந்தியதால.

(28)

சித்தன் (மன்மதன்) பிறப்பு.

2467 கொங்கை யிலிங்கந தழீஇயிருகண
 குளிர வழிபட். டதனாலசோ
 மங்கை யாகளாற கணிப்பறமுன
 வருபா வங்கள அனைததும ஓரீஇக
 கங்கை மிலைச்சி கருணையினுற
 கண்ணன மகிழ்சித தததழகே
 சங்கை யறநல வடிவொரு சித்
 தசனென ரொருபோ தரிததுதிததான.

(29)

2468. பிரிந்து முனஞ்செய வாதனையாற
 பஞ்சா யுதனறன அனுககைபெற்றுப
 பிரிந்து மதனன காசியிறபோயப
 பெரிதாம இலிங்கந தாபிததுத
 தெரிந்து மலாதூய முததலைவேல
 தேவை மகிழந்தா ராதனைகள்
 புரிந்து புகழந்தான பகவானப
 போது வெளிபபட் டருளசுரந்தே.

(30)

2469. அங்கண் மதன ராசனென
 அவனுக கபிடே கமபுரிந்து
 கங்குல கயந,தோ தென்றல, கிளி
 கலின மா,மீன கொடி,கவிகை

2469. கலினமா—குதிரை. மகிழ்—மகிழ்மய்யு; இலஞ்சி. கலினம்—கடிவாளம்.

2469—70. “ தொடையிலஞ்சி மஞ்சலிளஞ் சோலைபடை வீடு
 படை மகையா, கமுகம் பாளை—யிடு கவரி,
 காளாஞ்சி மல்லிகையாங், காரிகையீர் மாரணுக்கு
 வாளம் ஓ ஸப்பூவு மால்.”

திங்கள், கழைவில, மலர்வாளி,
தேவி யிரதி. மகிழ்மாலை,
பொங்கு சலதி முரசு,படை
பூவையர்கள், சின நங்குயிலே, (31)

2470. அனறில விருதெக் காளமடல
அவிழ்பா திரிப்பூ நாகசுரம
மனறல கமழவெண தாழையுடை
வாள், பூ கபபா னைகள்கவரி,
துனறு மலர்மல லிகைகலனை,
தோழன வசந்தன தோப்பாகன,
நனறு மதுகன படைவீடெந்
நாளும் பொதிய மாமலையே. (32)

2471. வீரும்பிப் படைகள் இவைகளநலகி
விமலன மறைந்தான உரோமங்கள்
அருமபித தவங்கூர் அநதணிகாள்!
அமலன செய்யுமற் புதங்காண்பின
கருமபிற சிறந்த சிலைகோட்டுங்
காம ராசன இவைபெற்றுக்
குருமபைத தனமெல லியலிரதி
கூடப் புவிவான துறக்கமுறளுன. (33)

2472. வண்டு செறியும மலாவாளி
வாங்கிக் கழைவிற குனிததயனமால
அண்டர் முதலோர செந்திருமா
தரமபை யாகளா தியாமோகங்

“ஆலைக் கரும்புசிலை, ஐங்கணைபூ, காண் சுரும்பு
மாலைக் கிளி புரவி மாருதத்தோ—வேலை
கடிமுரசும், கங்குல் களிற், குயில் காளம்,
கொடிமகரம், திங்கள் குடை.”

— ரத்தினச் சுருக்கம்.

கொண்டு மயங்கி முயங்கியினபங்
 குறிகக வுலகெங் கணுந்திரிந்து
 கண்ட வுயிர்யா வையுஞ்சயித்தான
 காண்மின பூசா பலமுநிவீர் !

(34)

2473. தீடங்கொள உளததில விருப்பமொரு
 சிறிது மிலலா தருசசித்துத
 தடங்கொள காம ராசமதன
 சாரந்தான அவனமீ ளவுமவிருப்பந
 தொடங்கு விதியால அருசசித்துத
 துகளதீர வரங்கள் பலபடைத்தான
 அடங்கு பொறியற றழலமதவேள
 அமரர் ஏவ அறிவழிந்தே,

(35)

2474. மறற இமையோ ருடனமுக்கண
 மரீஇய சூல பாணிதனை
 உறற சமனா குவனெனப்பாராத
 தொலலை மலாவா ளிகள்பூட்டிக்
 கொற்ற முற ஈ சனதனையே
 குறித்தெய் தனனக கணமஅரனதி
 உறற நுதறகண் விழிககவிலவேள
 உருவெந துடலநீ ருயினதே.

(36)

2475. கூந்தன வீயக கண்டிரங்கிக
 கலங்கித தனைத்தேற் றுபுகலுழநது
 கூந்தல தாழ நிலங்கள் துழாயக
 கோவே கோவே யென்றறறிச
 சாந்த மாய்ப்பின சங்கரனபொன
 தாளி லருசசித தவனைமுனபோல
 தோயநத பதியாம எனஅடைநது
 சுகிககின ருள அநதணிரகேணமின.

(37)

2476. தூங்க மணியெற் றுபுகொழிககுஞ்
 சலதி யுடைப்பா மிசையெவரென
 வரங்கள் கொடுக்கும் முககணஇறை
 வள்ளல ளனுந்தே வேசனையம்

பரங்கள் உலவு குருடனெப்
பாக மனத்தாற் சிறிதேனும்
உரங்கள் காண்போர் அப்போதே
ஒலலை கெடுவர் மதனெனவே.

(38)

அத்தியாயம் 82.

சரியையாதி மான்மியம்

சூதமுநிவர் கூறுகின்றார் :

முநிவர்களே ! சரியை முதலியவற்றால் செய்யப்படும் சிவ வழிபாட்டினை விளக்குவேன்.

சரியையாவது காலையிற் சம்புவை நினைத்து எழுந்து, காலைக் கடன்களை முடித்து, நீராடி, திருநீறு, உருத்திராக்கம் தரித்துத், திருக்கோயிலுக்குப் புகைக்குக் குகிலியம், முதலியவும், தீபத்துக்குத் திரி, நெய், முதலியவும், மாலைக்கு நறுமலாகளையும் உதவிச் சிவனைத் தினந்தோறும் முறைப்படி பணித்து போற்றிச் சிவனடியவரைப் பரவுதலாம்.

கிரியை யாவது அதிகாலையில நந்தவனத்தில் வனடுகள் பருகாத மலர்களைப் பறித்து உதவியும், பதினாறு உபசாரகளுக்கு வேண்டியவைகளைத் தந்து உதவியும், சிவ பூஜைசெய்து நித்திய அககினி காரியங்களை முடித்து இறைவனைச் சாமீபமுத்தி விரும்பிப் பூசித்துப் பணிவதாம்.

யோக மாவது மனத்தை ஒருவழி நிறுத்தலாம். யோதசாதனை யானது “இயமம், நியமம், ஆசனம். பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி” என எட்டுவகையது. இயமம்—சததியம் முதலிய பத்து இலக்கணங்களைக் கொண்டது. நியமம்—தவம் முதலிய பத்து இலக்கணங்களைக் கொண்டது; ஆசனம்—பத்திராசனம் முதலிய ஒன்பது வகையது; பிராணாயாமம்—பூரகம், கும்பம், இதீசகம் என்று மூவகையிற் சுவாசத்தை அடக்கி ஆளுவது; பிரத்தியாகாரம்—ஐம்புலன்களை அடக்குவது; தாரணை—சிவன் திருவடியை மனத்தினில இருத்தல்; தியானம்—சிவஞானத்துடன்

2476. அம்பரம்—விண். சூர்—தெய்வம்.

“மூவரென்றே எம்பிரானெடும் எண்ணி தேவரென்றே இறுமாந் தென்ன பாவந் திரிதவரே”—திருவாசகம்,

புணர்த்து நின்றல்; சமாத—சிவத்யான ஆனந்த நிலையிற் சிவனே தானாய், தானே சிவனாய்ப் பிரிவின்றி ஒன்றுபட்டு நிற்பது.

இந்த அட்டயோகங்களைப் புரிவோர் அட்ட சித்திகளையும் பெற்று இன்பம் உறுவாரா. அவர் 25 சிவமூர்த்தங்களையும் கண்டு களிப்பார். எந்த வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பினும் இறைவனைத் தியானிப்பவர்களைத் தீமைகள் அணுகா; அவர்கள் சிவனுருவம் பெறுவர்.

இங்ஙனம் யோக நிலையைக் கேட்ட மூலிவர்கள் ஞானநிலையை யருளுக எனச் சூழமுநிவர் கூறுகின்றார்.

அத்தியாயம் 82

சரியையாதி மான்மியம்

எழுசீர் லிருத்தம்

2477. பீறையறு கிதழிப் பகீரதி மிலைந்த
பிஞ்ஞகன் மலாப்பதங் கருதி
முறைமுறை பரவுஞ் சூதமா முநிவன
மொழிகுவன முநிவரை நோக்கி
மறைமுடி வுணாநத துறவிராகாள் ! சரியை
வளங்கெழு விரியைநோற றோர்க்குக்
கறைமிடற றமலன மகிழலிவ போகங்
கட்டுரைக் கேகாது கேணமின,

(1)

சரியை.

2478. சரியையா வதுவை கறைதுயில நீத்துச்
சமபுவை உள்நினைந் தெழுந்து
விரிநிலம் படாநது சவுசமா சமனம்
விதிமுறை புரிந்துமா நதியிற்
பரிவுடன் படிந்து தவளநீ றணிந்து
பராபரன அக்கமா லிகையும
பிரிவற மிலைந்து சூரிரு டிகள்நோர்
பெற்றிக்குத் தருப்பணங் கொடுத்தே,

(2)

2479. மறிகொடு வரிய வுழுவையே போர்த்த
 வள்ளலதாழ சடையர்தங் கோயில
 வெறிகமழ் தருமம் மலகுகுற குலுநெய்
 வீசபூம புகைநிறைத தொளிரநூல
 செறிதிரி கொழுந்து விட்டெழ நறுநெய்
 தீபமேற றுபுமருமாலை
 நொறிலற மருங்கு தூங்கிட நாற்றி
 நூலவழி புறத்தொழில புரிந்தே, (3)

2480. பொருவரு சிவபத தாகளமொழிப் படியே
 புனிறறிளம் பிறைசடை முடியிற
 செருகிய கடவுள் அனுதினம் மகிழ்ச
 சேவையா தரவுடன நிகழத்திக
 கருணையங் குரவா அடியரைப் பரவிக்
 கணிப்பிலபா வங்கன்தீராத தருளும்
 பெருமைசோ சரியை புரிகமற நீது
 பிஞ்ஞகன சரியையென றோதும், (4)

சரியை

2481. தண்டழை குழைக்கும் பொங்கரா ராமந்
 தனிலுமநாண முகைமுறுந் கவிழதேன
 வண்டினம் பருகா மருமலா கொணாநது
 வந்துமா நதியினிற புவிதம்
 கொண்டிடும உதகம் மஞ்சனக குடத்திற
 குறைவறக கமழ்திர வியங்கள்
 உண்டெனப் பெய்தி ரெட்டுப சாரம்
 உதவவேண டோதனம் அமைத்தே, (5)

2482. புத்திரன உளமீ தந்தரி யாகம்
 போற்றியே பஞ்சசுத திகளும்
 பத்தியிற புரிநது சகளநிட் களமாம்
 பரனசிவ பூசையும இழைத்தது

2479. குற் குலு—குங்கிலியம்.

2482. அத்தரியாகம்— மாசை பூஜை.

நித்தியாக் கினிகா ரியமுடித திறைஞ்சி
 நினமலன மேவுசா மீப
 முத்தியை விருமபிக கிரியையிப் படியே
 முடித்திடல கிரியையென ரோதும, (6)

யோகம்.

2483. அனந்தமாய்த் தொடர்பா தகந்தொலைத் தருளும்
 அருஞ்சிவ யோகசா தனைமன
 மனஞ்செலா திருததல் அஃதுமோ ரெட்டு
 வகையிய மத்தொடு நியமம்
 இனந்தகு விதியா சனமபடர் பிராண
 யாமம்நேர் பிரத்தியா காரம
 பினுமபகர் சித்த தாரணை தியானம்
 பேசருஞ் சமாதியென றுரைப்பர். (7)

[இயமம்]

2484. சத்தியம பிரம சரியநூற சேவை
 சவுசமா ருயிர்வதை யாமை
 நித்திய தயைசிற றுணவுநா னுனமா
 நின்றஅன னியமல வெனறே
 பத்திசெய திருததல நலவரம பீடை
 படுததவும பொறுத்திடும பெருமை
 மெத்திய களவெண் னுமையீ ரைந்தும
 விளம்புவா இயமமென றறிநதோ (8)

[நியமம்—ஆசனம்.]

2485. அருந்தவம மகிழ்ச்சி யுண்டெனல தானம்
 அருசசனை அதிசெபம மானம்
 பொருந்துசித தாந்தங் கேட்டிடல விரதம்
 புகலுமீ ரைந்துமே நியமம்;
 திருந்துபத திரங்கோ முகஞ்சுக மயூரஞ்
 சிங்கமுத தஞ்சுவ கதிமேய்
 வருந்திடா வீரம பதுமலிவ் வொன்பான்
 வகையும் ஆசனமென வழங்கும, (9)

2486. கருங்கலை யதன்நீள் வரியுடற் பெருவேங்
கைப்புலி யதளதை விரிததுப்
பரங்கரு தொனபான பததிர மாதி
பதுமமீ றுனஆ சனத்திற்
சீரங்கள மாமெய் செவ்வைநேர் நிறுத்தித்
திசைகிழக காகுதல அலதுத்
தரங்கெழு திசையா குதலமுக மாகிச்
சாதனை யோகமுற றிருப்பான.

(10)

[பிராணயாமம்.]

2487. அருந்தவ முனிவிர! முன்னுத ரஞ்சோ
அசுசியாம் வாயுவ துதரத
திருநதுபூ ரககும் பகவிரே சகத்தால
திரவிட் டுடறுபு றஞ் சுசியாய
இருந்திடும அநிலம இடையக ராககீ
ரெட்டுமாத திரைகளபூ ரிதது
வருந்திடா துதரத துகரமீ ரெட்டு
மாத்திரை அளவுகும் பிப்பான.

(11)

2488. பிங்கலை யதனாற பயப்பய மகாரம
பேணிநா லெட்டுமாத திரையில
இங்கற அநில முறறுமே விடுதல
இரேசகம ஆகுமிப படியே
பொங்கிய அநிலந் தனைவலம் இடமாய்ப்
பூரக குமபக இரேச
கங்களிற் பிராண யாமமே யிழைத்தற
கருகினமற றதுவிரண் டாமால.

(12)

2489. மனனிய பிராண யாமமோ ரிரண்டு
வகையெவை யெனிலவை புகலவாம்
பன்னருஞ் சகற்பங் கற்பமென றறைவா
பகாந்திடிற் சகற்பமநற செபமோ(டு)
உன்னருந் தியான முடனபுரி குவதாம்
ஓரிரு வகையுமரீத தியற்றல்
நன்னய கற்பம இன்னமும் பிராண
யாமத்தின நலமபுக லுவமால்,

(13)

2490. இலகிய மூன்று வருணரும் பிராண
 யாமத்தை யியற்றிடும் போழ்தின
 நலமிகு மேலாம பிரணவத் துடனே
 நவிலுமைந் தெழுததையுச் சரிப்பார்
 உலகினில நாலாம வருணாதா ரகததை
 ஒழித்திறந் திடுவரோ தரிய
 பலமருள் பிராண யாமமே புரிவோர்
 பரிவுறு உணவறை குதுமால;

(14)

[பிரத்தியாகாரம்.]

2491. இனியதித திப்புக் கசப்புடன புளிப்போ
 டெழிறசுரைக காயவை யகற்றி
 நனியுண வருந்தா தொருசிறி தருந்தி
 நாடொறும் இப்படிப் புரிதல்
 புனிதமாம பிராண யாமமென றிசைப்பா,
 புலனகளோ ரைந்தையுஞ் செறுதல
 தனைநிகா மேலாம பிரத்தியா காரம்;
 தாரணை தனைப்பக ருவமால,

(15)

[தாரணை—த்யானம்.]

2492. புனிறறிளம பிறைச்செஞ் சடிமெய்க் கடவுள
 பொறபுறும் பூங்கம லததாள
 தனைத்தினம மனததில இருததல் தாரணையாம்;
 தனனித யத்தினின மலர்மேல்
 உனிச்சிவ ஞானம உறப்புணர்ந் தொன்றாய்
 உறுதலநற் றியானமென றுரைப்பார்
 கனைக்கருங் கடலா டைப்புவி யிடத்திற
 கலந்துறும் புலனவழிப் பகர்மால்,

(16)

[சமாத்ரி.]

2493. இதழ்முறுக் குடைந்தே நறவுகொப் பளிக்கும்

இதழியந் தாசடைக் கடவுள்

பதமனத துறவா னந்தவா ரிதியாம்

பரனியான என்றுபா வித்தற

புதமுற ஒன்றாய் இருந்திடல சமாத்ரி ;

புகலிரு நானகெனும் யோகம்

மதியினிற் புரிவோரா அட்டசித் திகளும்

மருவியே இன்பமுற றிடுவாரா.

(17)

2494. ஒருறம் அருவி யாயொரு கோடி

இனனகதிர் எனவொளி மருவிப்

பாாதனிற சகல சிறப்புடன் விளங்கும்

பராபரன தனையுமங் கவன்றன

சீருறம் இருபா னஞ்சுவிக் கிரகச

சிறப்பையுங் கண்டுளங் களிப்பார்

ஆரவா பெருமை புகன்றிட வல்லார

அவனியில அரிதரி தாமால்.

(18)

2495. காமர்பூ மிசையே சரிக்கினும் அங்ஙன

கணபடை கொள்ளுமப பொழுதும்

ஏழுறு பலகா ரியம்புரி பொழுதும்

இணையடி நினைந்துணாந் துருகி

மாமறை புகலும் யோகமெட் டினையும்

வரமுறப் புரிபவா சகல

திமையும் நீங்கிச சரீர அந் தத்திற

சிவனுருப் பெற்றறினபந் தினைப்பார்.

(19)

2496. னெறுநற சூத முநிவரன புகல

இருடியா அதிசயம் உறறே

நின்றவன் கமல பதததுணை வழுததி

நிகரிலா அரியயோ கததை

இன்றெமக கருளிச செயதனை கைமமா

றென்னெனத தொழுதனா பினனும்

ஒன்றிய உளத்தால ஞானநன னிலைநீ

ஓதெனச சூதனஓ தினனூல்

(20)

அத்தியாயம் 83.

வேதாந்த ஞான மான்மியம்

முனிவர்கள் “எந்தாய்! மெய்ஞ்ஞானம் எது? சிவஞானத்தால் அறியப்படும் அன்பு எது? அன்பால் வரும் பயன் என்ன?” என வினவச், சூதமுநிவர் கூறுகின்றார். ஞானம், பசு ஞானம், பாச ஞானம், பதிஞானம் என மூவகைத்து. அஞ்ஞானத்தால் வரும் துக்கமெல்லாம் ஞானத்தால் ஒழியும். ஞானம் அன்பை அளிக்கும். சடம், அசடம், நியந்தா—என மூன்று: இவை தமைப் பெரியோர் பாசம், பசு, பதி’எனப் பர். பாசமானது சடம்—அழிவது; பசு சடம்—அழியாதது. இவை இரண்டுகளும் மேலாய் நீங்காதிருப்பது சம்பு (பதி). இம்மூன்றையும் அகாதி என்பர். பசுவைப் பருடன் என்பர். அழியும் பாசம் பிரகிருதி எனப்படும். பசுவையும் பாசத்தையும் கடத்துபவனபதி. அந்தப் பசுவை மறைப்பது மலம். ஆன்மா மலத்தினால் மறைக்கப்பட்டு, தான முன் செய்த கன்மபலம் முழுமையும் அருந்தும்,

கருமம் புண்ணிய கருமம், பாவகருமம் என இருவகைத்து. புண்ணிய கருமம் சுகத்தையுடையது. பாவகருமம் துன்பத்தை உடையது. இவையிரண்டையும் அனுபவிப்பதுதான் போகம்; போகத்துக்கு இடம் சரீரம். போகத்தை நுகாவதற்கு புறக்கரணம் அந்தக்கரணம் வழியாகும். ஆன்மாவுக்கு உறவுயாரும் இல்லை; மனைவி, மைந்தா, சுற்றத்தார் இம்மூவரும் உறவின்போல் இருந்து பிரிவா.

மேகத்தில் மறைந்து வெளிப்படும் மதிபோல ஆன்மாவுக்கு அனந்த உருவம் வரும், போகம் பழகதுணியை விடுத்துப் புதுததுணி அணிவது போல ஆன்மா இன்ப முத்தியை யடையும் வரையில் ஒரு உடல் விட்டு வெவ்வேறு உடலை அடையும்; கன்ம பாசங்களால் பிணிபட்டு சுகதுக்கங்களை என்றும் அருந்திச் சூழலும். பிரமண முதல எறமபீராக உயிர்கள் எல்லாம் பசுகள்.

இன்ப துன்பங்களால் மூன்று குணங்கள் மருவுகின்றன. அவை சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம் எனபன; இம்மூன்றுடன் மாத்திரை 5, பூதம் 5, இந்திரியம் 10, அந்தக்கரணம் 4. இவை அவ்வியத்தம் எனப்படும். சரீரம் களுக்கு ஆதாரம் மாயை. மாயையில கட்டுண்டதால் பிரமஞதியோர் பசுக்களாவார். சுத்தான்மாவாய் இவ்வுடல் யானல்ல என்றணர்ந்த இலருவது பரமான்மா. புண்ணிய பாவங்களைத் துறந்து, தெளிந்து, பரத்துடன் ஒன்றாகி இன்பநிலை கொண்டு அமலமாய் அருளால் விளங்கும் ஆன்மா.

இங்ஙனம் கூறக்கேட்ட முநிவர்கள் சித்தாந்த ஞானத்தை அருளுக எனச் சூதமுநிவரை வேண்டினர்.

அத்தியாயம் 83

வேதாந்த ஞான மானமியம்

2497. பழவினை தொடாசசி மிடலற எறிநது
 பறற்று சூதமா முநிவன
 நிழலெனத தணவா தறிகுறி யுளத்து
 நிமலனை யிருததுமா முநிவா
 கழகமுன தெளிய அவாமுகம நோக்கிக
 கட்டுரைத தருளுமஅந தணிராகாள் !
 மழகதிராக கடவுள் மலகிருள் சீததல
 மானுமெயஞ் ஞானமே கழறில. (1)
2498. உடைதிரைப புவியில நாலவகைப பிறப்பில
 ஓவறச சுழலகையால உதித்தே
 அடையுமா பாவம ஈதுகேட் டதனால
 அகன்றிடும் அப்படித தருமம
 இடையறா தெனறும் உததமம ஆகி
 ஈறிலாப பரம்பொருள இதழித
 தொடைகமழ சடில இறைசிவ ஞானம
 துகளற விதநதுகூ றுதுமால. (2)
2499. எனறருள கருணைச சூதமா முநிவன
 இசைத்தருள மொழிமுநி வராகேட்(டு)
 ஒன்றிடும் உளததால மொழிகுவா எந்தாய !
 உரைத்தமெயஞ் ஞானமே துரைத்தி
 அனறியுஞ் சிவஞா னத்திலுள் ளத்தில
 அறிந்திடும் நேயமே தந்தப
 பொனறலில நேயம் அறிந்ததாற பயனென
 புகலென முநிவாபாற புகலவான. (3)
2500. பகுத்திடு ஞான மோபசு ஞானம
 பாசஞா னம்பதி ஞானம
 தொகுத்திடும் அஞ்ஞா னத்தினால மரீஇய
 துக்கமத தனையும்ஞா னத்தாற

செகுத்திட அகலும் ஞானமே நேயம்
 தெரியவே அருளும்ந் நேயம்
 வகுத்திடும் சடம சடமிவை ஏவி
 வருதியந் தாவென மூன்றும். (4)

2501. ஓங்கொளி யாகி நிறைபரப பிரமம்
 உணாமுநி வோரதை உரைப்பார
 பாங்குறு பசுபா சம்பதி யனைததும்
 பசு அச டங்,கெடா தென்றும்,
 தாங்கிய பாசஞ் சடமஅழி வாகும்,
 தகுமிரண் டினுககுமே லாகி
 நீங்கிடா திருக்கும் சம்பு இம் மூன்றும்
 நிகழ்த்திடி ல அநாதியென றுரைக்கும். (5)

பதி

2502. புனிதமாய் ஞானம் உருற்றிடும் பசுவைப்
 புருடனென றுரைக்கும், நாசமதாம்
 இனியதோரா பாசந் தனைப்பிற் கிருதி
 யென்றிடும், நாசமா னதற்கும்
 துனிகொளநா சமிலா ததற்குமே லாகிச
 சோதியாய அவையிரண் டினையும்
 நனிமிக ஏவி நடத்ததுவோன ஆகும்
 நாதனா கியபதி யம்மா. (6)

2503. எனறருள் சூத மாமுநி மொழிகேட்
 டிருடியா மொழிகுவா எந்தாய !
 மனறினில நடிக்கும் வள்ளலபொற் பாதம்
 மனததிடை யிருத்தியெஞ் ஞானறும்
 பொன்றலில அருளகூர் சூதமா முநிவ !
 புத்திமிக் கோய்!அடி யோங்கள்
 உன்றனல லருளால இவையெலாம் உளத்தில
 உண்மைய தாயறி குதுமால. (7)

2504. அறிவினைத் தணந்த அறிவினால அறியும்
 அறிவறி யாவடி யோங்கள்
 குறியுற இவைகள் உருவமுங் கிரியை
 குணங்களுந் தனித்தனி யாகப்
 பிறிவுறத் தெளிய அருளெனக் கேளாப்
 பின்னுமச சூதமா முநிவன
 வெறிகமழ் சடில முநிவரை நோக்கி
 வியந்துளம் மகிழ்நதுநோ புகலவான.

(8)

எண்சீர் விருத்தம்

2505. சத்தியென்றும் பிரகிருதி தானென்றும் மாயேச
 சரியென்றும் மாயையென்றுஞ் சடமென்றியா
 [தொன்றுள
 எத்திசையும் பரவுசத்தி யுண்டனந்த சத்தி
 இலகியசத் திறசிவனை யென்றும்து சாநந்து
 நித்தியமாம் பரமாகா சத்திலவிளங் கிடுமபின
 நீடுசட அருபியாய நிறகுமா யையினால்
 மெத்தியமெய் சூழப்பட் டிருக்கிறீர் வனையே
 மிகுபுருடன் என்றும்றை விளம்பிடுமா கமமே.

(9)

2506. மறறும்நதப் புருடவுரு வந்தனையா தொன்று
 மறைக்கின்ற ததுபுலவா மலமெனபா ஆனமா
 முறறும்நத மலத்தினால் தானமறைக்கப் பட்டு
 முனசெயுநதன் கனமபலம் முழுதினையும் அருநதும்
 பறறறும்மக் கனமமவினை வதற்குக்கா ரணமாய்ப்
 பகாபோகத் தைப்பலமாய உடைத்தாயும் என்றும்
 உறறதுவா தனையாதொன றுண்டதுவு மலமபோய்
 ஒருவ அகன் றிடுங்கனம்ம உபாயமுமபன
 [முறையே.

(10)

2507. ஓங்குமந்தக் கருமந்தான ஆகுவதே தென்றால்
 உய்த்தருள் புண ணியவுருவும் பாவுவுரு வமுமாம்
 பாங்கிலந்தப் புண்ணியமோ ஆனந்த சுகத்தைப்
 பலமாக வுடைத்தாம்। பாவமுமோ தீராத்

திங்குதரு துன்பத்தை யுடைத்தாயிவ் விரண்டும்
 தீரவனு பவிபபதுவே போகமப்போ கததுக்
 கிங்கிடமாஞ் சரீரமந்தப் போகமெலாம் நுகர்தற
 கெயதுபுறக் கரணமந்தக கரணமவழி யாமால(11)

2508. அந்தஆன மாததனக்கு வேண்டினபோ ஒருதத
 ராகிலுமில் லைத்தானும் அன்னியரா னவர்கட்(கு)
 எந்தவகை யினுமவேண்டான மனைவிமைந்தா கேளிரா
 எல்லாரும் தூரவழி யெவ்விடததும் படர்ந்து
 வந்துமரு வினாபோலப் பிரிவரவ ரெமையால
 மறைத்திடவும் நீங்கிடவும் வருந்தியிடும் ஆனமா
 அந்தரத்திற் செலுமேகந தன்னினமதி யம்போல
 ஆனமாவுக கனந்தவுரு அடைவதும்போ
 [வதுமே, (12)

2509. உலகாபழந் துநிலதணநது புதுததுகிலை வாங்கி
 உடுததிடலபோல ஆனமாவும முற்றுமுடல
 [தணநதே
 இலகுடலம வேறுகொணாந தினபமுததி அளவும்
 இருக்குமடு வுறுமச்சம இருகரையும் நாடி
 அலகிலபகல அலமவரலபோல வியனுலகம அன்ன
 அவனிகளில் தனாகரும் வசபாசங் களினால்
 விலகலறப் பிணிபட்டுப் பாசியெனும் பெயராய்
 விழைசுகதுக கங்ககளென்றும் விரைந்தருந்திச
 [சுழல்வன். (13)

2510. ஞண்ணரிய சீவனையிப் படிபுரிதல ஈசன
 இலகையென்று சாததிநங்கள் எல்லாஞ்சொற்
 [றிடுமால்
 தண்ணறுமென மலாக்கடவுள் முதலெறுமபி யீரூய்ச்
 சாற்றுகிரெல் லாம்பசுக்கள் சகலபசுக் களுக்கும்

கண்ணுறுதிட் டாந்தமிது வெனுஞ்சூதாக் கறவோர்
கட்டுரைப்பார் பிரகிருதி மாயையெனரூய்
[அதன்பால்
நண்ணுதலுங் காரியமும் உரைத்தியெனப் பரமா
னந்தவெள்ளத துறுகுதன நவிலவனதைத
[தெளிந்தே. (14)

2511. தூறவிர்யா தொனறந்தப் பிரகிருதி யெனறு
சொல்லபபட் டதுமீளச சோதியம் லறசோந(து)
உறுமாதி பசுக்களுக்கெல் லாமாயா சததத
துற்றிருக்கும் அதுவேயவ வியததமென்று
[பினனும்
பிறதான மென்றுமிகு மாயையென்றும் நீங்காப்
பிரகிருதி யென்றுமபல் பெயாபெற்றான மாக்கள
தொறுமாகந் தழுவுமுபா தானகா ரணமாய்த
தோன்றியுநதோன றுமலுமாயக காலததா
[விருக்கும். (15)

2512. மாயையிலே யினபதுனபத தால்முன்று குணமாய
மரீஇயசாத துவிகமீரா சதந்தா மதமென(று)
ஆயகுணந் தோற்றுமத னோடுமாத திரையோ
ஐந்தபூ தங்களைந்தும இநதியமீ ரைந்தும்
ஏயுமநதக் கரணமொரு நான்குமுடன கூடி
யெதிகாண வருமாயை விகாரமுடன் கூடித
தோயுமவை கூடாமல் வறிதேகா ரணமாய்த
தோற்றுபக லவ்வியததம் என்றுசொலப்
[படுமால். (16)

2513. தோற்றுவதா மதுகாரி யத்துடனே கூடித்
தோன்றுசரீ ராதிகளுங் கடாதிகளு மாக
வீற்றுவீற ரூய்வருத லாமுருவா திகளோ
மேவிவரு மாயைவடி வாமபேத மல்ல

2511. உபாதான காரணம்—முதற்காரணம்.

2512. அவ்வியததம்—விளக்கக் காரணப் பதாதது. மூலப் பிரகிருதி.

ஆற்றலசெயும் மாயையொன்றுங் காரணகா ரியமாம்
அவ்வுருவும் அதனுடைய அவதாரம் ஆகும்
ஏற்றஅத னாலுண்டாம் போருள்களையே யருநகும்
இதுவேறென றுலமாயை யென்பற்றி

ஞோரே. (17)

2514. சொற்றறிடுமப பிரகிருதி காரியத்தால வியத்தந்
தோற்றியிடு சரீரங்கள் கடப்படங்கள் போல
மற்றதுவச சரீரங்கட் கபின்னமாய வயங்கி
மன்னுமத னுலமாயை முக்கியகா ரணமாம்
இற்றறிடுமச சரீரங்கள் போக்கியங்கட் கெல்லாம்
இம்மாயை யாதார மாயவயங்கும் இந்தக்
கொற்றமுறு மாயையிறகட் ண்டெதலை உரவோன
கூறுவனா முகனாதி பசுக்களென்று குறித்தே. ()

2515. மன்னுமயன யானென்னும விப்பிரனயா னென்றும்
வசிப்பனவன வன்மைபெறு கருப்பனியா
[னென்றும்
பன்னுசரீ ரமுமில்வு மிழைத்தவனயா னென்றும்
பகருமையா னென்றும்பு கலவரற வோர்கள்
சொன்ன இந்த இலக்கணங்கட கன்னியமா யானமா
சுத்தனய விளங்கவுநதன வினையாட்டி னாலே
யின்னலுறுஞ் சரீரமென திவவுடலயா னல்ல
என்றுணாநதே யிலகுவது பரமான்மா
[வாகும். (19)

2516. பேசுமிநத வுடலறியா தானமாலை யானமாப்
பேணியமெய யையுமுயிரை யுமமறிவான
[பெமமான
நாசமிலா துறுஞ்சீவன சரீராதி களையும்
நலமறிமெயப் பூரணமாய்ப் பொனமயமா யெல்லாந்
தேசுபெற இயக்குமர ணையுமறிந்தே தானமுன
செயதிடுபுண ணியபாவங் களைத்தூரநது தெளிந்தே
யாசகல பரத்துடனென றுயினபந் தனையேய்
அமலமாய விளங்கிடுவ னுன்மாவெனறளுந். ()

எழுசீர் விருத்தம்

2517. சூதமா முநிவன எழிலகொள்வே தாந்தத
தொலலுரை யிசைததிடக கேட்டேட்
மாதவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியுற றிறைஞ்சி
மன்னிய தவாக்கெலாம் ஆசை
ஆதர வுடனே யாவாக்கேட் டிடினும்
அலகிலமா பவமெனும் மாருத்
திதினை யகற்றும இனியசித தாந்தத
திறமெமக் கருளெனப் புகனரா.

(21)

அத்தியாயம் 84

சித்தாந்த ஞான மான்மியம்

பதி, பசு, பாசம் என்னும் மூப்பொருள்களுள் பதியின் இலக்கணத்தைச் சூத முநிவர் கூறுகின்றார்:

பதி இலக்கணம்

உயிர்கள் ஞானக் கண்ணைப் பெற்று ஆனந்தம் உற, அண்ணல் ஐத் தொழிலை நடத்துகின்றார். ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமம், சதயோ சாதம் என்னும் பிரமமந்திரம் ஐந்தும், இதயம், சிரசு, சிதை, கவசம், கேத திரம், அத்திரம் என்னும் அகசமந்திரம் ஆறும் ஆகப் பதினொரு மந்திரங் களுமே தமது திருமேனியாகச் சதாசிவ மூர்த்தி உயிர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்கின்றார். அவர் கண்கை தனகு சடாபாரமும, திருமுகங்கள் ஐந்தும், திருத் தோள்கள் பததும், துபுரமும், ஒளிமிக்க மேனியும், பேரினபத்தைத் தரும இருபதமும் உடையவா. தமயிடத்தே மகேசுர மூர்த்தியையும், மகேசுர ரிடத்தில் உருத்திர மூர்த்தியையும், உருத்திரரிடத்தில் முருத்தரையும், முருத்தரது உத்திக் கமலத்தில் அயனையும் உதிக்கச் செயது, அயன் படைக்க வும், மால் புரக்கவும், உருத்திரன் அழிக்கவும், மகேசுரா மறைக்கவும், சதா சிவராம் தாம் அருள்புரிந்து தொழில்களை நடத்துவார்.

உயிர்கள் வினைக்கேற்ற வடிவங்கொண்டு, பற்பல யோனிகளில் உருவம் தாங்கி, இருவினைகளைப் புரிந்தும், அனுபவித்தும், பிறந்தும், இறந்தும், மூவுலகங்களிலும் காற்றாடி போலச் சுழலும். சுவாக்க வரகங்களில் இனப் துன்பங்களை அடைந்து அடைந்து திரிதரும. இங்ஙனம் உயிர்களை ஆட்டி

வித்துத் திருவினையாடல் புரிவார இறைவர். மால், அயன் முதலான கடவுள் சொல்லாம் அவரது ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்கள். சுதந்திர சக்தி உடையவர் பதியே. அவரே முதல்வர். சதாசிவத்தில் தோன்றிய மகேசுவர் உருவத் திருமேனி கொண்டு உமாமகேசுவராய்த் தமமை அடைந்தோர்க்கு அருள்புரிவர்.

இங்ஙனம் இறைவர் ஐத்தொழிலை நடத்தும்போது செல்வ உயிர்கள் மலபரிபாகம்பெற்று, இருவினையொப்பு அடைந்து, அருட்சக்தி தோய்ந்து, மலம் நீங்கி விளங்கும். அத்தகைய உயிர்களை இறைவா தாமே ஆமாறு அருள் புரிவார. தமமை அவர்க்கு அளிப்பார். அவரைத் தாம் கொள்வார.

பசு, பாச, இலக்கணம்

பசுக்கள் எல்லாம் பரணைப்போல நித்தியமானவை; மலத்தால் (ஆணவ மலத்தால்) தம்மையும் அறியாது அரணையும் அறியாது தினைக்கும்; ஆணவ மலத்துடனே மாயை, கன்மம் என்னும் இரண்டும் உள். இவை மூன்றும் அனாதியாகும். இந்த மூம்மலக்களாற் கட்டுண்டு உயிர்கள் போகக்களை அனுபவித்து வினைக்கு ஏற்ற உரு எடுக்கும். ஒருமலத்தவா (ஆணவமலத்தவர்) விஞ்ஞானகலர். ஆணவம் கன்மம் இரண்டும் கூடினவர் பிரளயாகலர். மும்மலக ளும் கொண்டவர் சுகலர். சுகலநிலையோ—சாக்ஞிரம், சொப்பனம் சுழத்தி, துரியம், துரியாதீதம்—இவைகளுள் மேல் கீழாகப் பத்து அவத்தை களையும் தினமும் எய்தி, மனம் வாகரு உருவம் (காயம்) மூன்றாலும் வினை களை அருத்துவா. உயிர்களுக்குச் சத்தநிபாதம் வரும்போது அரன் குருவாய் வடிவங் கொண்டு மலககள் நீங்கும்படி ஞானதீகைச் செய்வா. அப்போது உயிர் பேரறிவைச் சார்ந்து, ஈசனது பொன்னடியைச் சேர்ந்து, அவனோடு ஒன்றிப் பேரினம் அடையும். இதுவே சத்தசிந்தை. இந்நிலை கிட்டா தவர் சரியை நிலையில் நின்று, திருநீறும், கண்டிகையும் புனைந்து, அரனிடத்தே அன்பாய், ஐத்தெழுத்தை ஒதி, நாஸ்தோறும் திருக்கோயிலில் வழிபாடுசெய்து, சிவனடியவர்களைப் பணிந்து மகிழ்தல் வேண்டும்; திருப்பணிகள் செய்ய வேண்டும். சிவலிங்க அருச்சினை செய்து மகிழ வேண்டும்; அதனால், சிவ யோகம், சிவஞானம் கிட்டும்; பிறப்பு அறும்; வீடு கூடும். இதுவே பசு பாச வகை—சித்தாந்த—மெய்ஞ்ஞானம் எனரூர் சூதமுநிவர்.

இதை உணர்ந்த முநிவர்கள் 'இறைவன் இருபத்தைத்து திருவுருவம் கொண்டு தம்மை அடைந்தார்க்கு அருள்வார் என்ற கூறுவீர்களே அவைகளை விரித்தருள வேண்டும்' எனக் கேட்கச் சூதமுநிவர் கூறுகின்றார்.

அத்தியாயம் 84.

சித்தாந்த ஞான மான்மியம்.

2518. இலகுமா தவர்கள் கூறும் இனியசொல வினவி யிந்த
உலகனிற காம மாதி ஒழிந்துயா சூதன் சொல்வான்
அலகிலமெய்த தவாகள முன்னே யவரறி யாதாய்
[மிக்காய்
நலமரு னுதவச் சொலகேன் நயந்துநீர் கேண்மின என்று.

2519. நிகரிலா ஞான பாத நிலைமையித் தனமைத் தென்றே
பகரினெப் பொருளு மேலாம பதிபசு பாச மென்றே
தகவுறும் அருள்நூல கூறுஞ் சாற்றுமுப் பொருள்கட்
[குள்ளும்
இகலிலாப் பதியின சீர்கள் யாவையும் இசைப்பாம்
[கேண்மின. (2)

பதியிலக்கணம்

2520. அருவுரு அன்றி யெங்கும் அகண்டபூ ரணமாய் மிக்காய்
ஒருகுறி குணங்கள் மூன்றும் நினமலன் மாயை
[ஒனரூய்ப்
பொருலில்லித தியாமாய இனபப் புணரியாய உயிராகட்
[கெலலாம
மருவுரு வாகும் மாயை மறறதன செயல சொல
[கிற்பாம். (3)

2521. எண்ணிலா வுயிர்க ளெல்லாம இருள்மலம் நீங்கி ஞானக
கண்ணினைப் பெறரு னந்தக கடலபடிந் திடுவான
[முன்னி
அண்ணலபே ரருளி னாலே ஐந்தொழில் நடாததத
[தனபால்
நண்ணிய சத்தி தனை நாடினன் முன்னும் அம்மா. (4)

2522. உன்னிய பொழுதின ஓரைர் துருக்களாய் முகிழ்த்துச்
[சத்தி

பன்னருஞ் சுத்த மாயை பாற்படார் துற்ற போதில்
தனிக ரிலவைந் தொன்றே சாற்றுசா தாக்கி யங்கள்
முன்னுமச சத்தி ஐந்தாய் முனைத்த தெம பரன்மெய்
[யாயே. (5)

2523. முன்னிய சிவமே மூர்த்தி மூர்த்தியு முடனே மெய்நூல்
பன்னுகத திருமிக் கோர்கள் பகர்சனம என்றும் போமே
தன்னிக ரைந்தே தெனற சாதாக்கிய வடிவ மாக
என்னையா ஞடையா னுககாய்ச சத்திகள ஈனற தனறே.

2524. ஒருறு நாதம விர்தோ டிலகுசா தாக்கி யங்கள்
சீருறு மீச ரம்பின சிறந்திடுஞ் சுத்த வித்தை
ஆருயிர் உயய இந்த ஐந்துதத துவங்கள் தம்மைப்
பேருறு சுத்த மாயை பெறறதச சத்தி தனனூல. (7)

2525. சொற்றிடும விர்து சத்தி குக்குமை முதனூல வர்க்குக்
கறறவர் பரவும் வேதா கமமனு பேத வர்க்கம
விறறருந் தருமந் தததம விஞ்ஞான கலைகட கெலலாம
நறறனு முதனமற நெலலாம நலகிய தருளால
[அனறே. (8)

2526. இப்பமாங் கரணம மாயை இயைந்திடுங் கரணங் கட்டுள்
ஓப்பில சாதாக்கி யத்தின உறறைந்து தொழிலந்
[டாததும்
தப்பிலபே ரருள்மீக கூரும சதாசிவ மூர்த்தி யெனபர்
அப்பரண செய்கை யாவும் அறைகுவன முநிவீர
[கேண்மின. (9)

எண்கீ விருத்தம்

2527. இலகுசதா சிவமூர்த்தி உருவமியா தெனனில
ஈசானந் தறுபுருடம அகோரமுடன வாமம
நிலவுசத்தி யோசாதம் ஂனுமபிரமம் ஐந்தும
நீடுமித யஞ்சிரசு சிகைகவசம இனபம

2522. சாதாக்கியங்கள்—சத்தியுடன சேர்ந்த பரசிவம்—“நிட்கள மதனிற்
சகல நிறைந்திடு மப்பெயர் சதாக்கிய மெனலாகும் (சதாசிவ—5.)

2524. ஈசரம்—ஈச்சரம்—சுத்த தத்துவங்களுள் ஒன்று.

நலமருளும் நேத்திரமத் திரமங்க மாறும்
 நவிறறுபதி னெருமனுவும் திருமேனி யாகக்
 குலவியசா தாக்கியத்தெக் காலமுமவீற் றிருப்பர்
 கூறுமுயிர் கட்கெலலாம் அனுக்கிரகம புரிந்தே. ()

2528. மருவுயிர்க்கும இதழிமலர்ப் பொன்கொழித்தே ஒருபால்
 மதுகரங்கள் எனும்நீல மணிவாரி இறைக்கும்
 பொருவிலதிரை உவட்டெடுத்தே புரளகங்கை கிடக்கும்
 புட்பவனச சடைக்காடும் ஓரைந்து முகமும
 ஒருபஃது தோளுமெழில் நூபுரமும படிசு
 ஒளிதெவிட்டும மேனியுமபே ரினபவெள்ளத

[தழுததும்

இருபதமும உடையசதா சிவமூர்த்தி யெனனும
 ஈசனைநது தொழிலநடத்த எண்ணியிவை புரியும்.

2529. தனதிடததில மகேசமூர்த் தியைத்தோற்று வித்தச
 சங்கரனறன இடததிவருத் திரமூர்த்தி வரவே
 புனிதனிழைத தவனிடததில முகுந்தனுதித திடவே
 புரிநதந்த முகுந்தனுந்திப பூங்கமலத தவிசின
 இனியஅயன் உதித்திடச்செய தவனசிருட்டி புரிய
 இயற்றிடுநற நிதிமாலசங காரம உருத் திரனதான
 முனமிழைக்கத திரோபவமீ சுரனபுரியப புரிநதே
 மோகமுறும் உயிராககருளைப புரிவனந்த முதலவன.

வேறு

2530. அநதமகே சுரனாலும உருத்திரன
 லுங்கொடிய அசுத்த மாயை
 தந்திடுந்தத துவங்கள முப்பான ஒன்றையத்
 தததுவங்கள தமமை முன்னா

2527. பதினொரு மனு 1 (பஞ்சப) பிரம மந்திரம் 5:

(1) ஈசான ஸூத்தாய நம: (2) தத்பருஷ வத்தராய நம: (3) அகோர
 ஹிருதாய நம: (4) வாமதேவ குஹ்யாய நம: (5) ஸத்யோஜாத
 மூர்த்தயே நம: II அங்கமந்திரம் 6: (1) ஹ்ருதயாய நம: (2) ரொஸே
 நம: (3) கொரைய நம: (4) கவசாய நம: (5) நேதரேப்பயோ நம:
 (6) அஸ்தராய நம: இவை ஸம்ஹிதா மந்திரம் எனப்படும்.

2530. தத்துவங்கள் 31:— செவ்வதுவம் 5 நீங்கலாகத் தத்துவங்கள் 31,

வந்தமலை கோடியண்ட பாதாள
பிலங்களெலாம வரமுன ஆற்றி
எந்தையைந்து தொழிலுமுயிர் கட்டுமல
பாசமவர இயற்றும் அனறே.

(13)

2531. மருவுயிராகள் பிரிந்தவுரு வினையறிந்தவ்
வினைக்கேற்ற வடிவம் யாவும்
ஒருவனினி தருள்புரியப் பறபலயோ
னிகடோறும் உருவந் தாங்கி
இருவினைகள் புரிந்தருந்தி உதித்திறந்து
பின்னுமுதித் திறந்தெந் நாளும்
திரிதரும வுலகெங்குங் கறங்கெனவவ்
வுயிரகளிடா செப்பற பாற்றே.

(14)

2532. பரமசிவன மாலயனமுன ஆருயிர்க்கு
மாக்களெலாம பாசத் தாறபூண்(டு)
இருவினைகள் புரிந்திரிய சுவாககநர
கங்களதமில் இனப துனபம
மருவியருந் திபபுவியில் வந்துதித்துப்
பினனருமபோய் மாநதி மாநதித்
திரிதரத்தன வினையாட்டால இழைத்திழைத்து
விகாரமின்றித் திகழவன அம்மா.

(15)

2533. அந்தவிசு வத்துக்கு முகமாய் அ
காரமாய அனைத்தும் ஆகிச்
சந்ததமும வினையாடல புரிந்துறுவன
அவனதகைமை சாற்றற பாற்றே
கந்தமல ரோனமாலமுற கடவுளரங்
கவனசேயா கங்கள் ஆவர்
முந்துசுதந் தரசத்தி யுடையவனற்
பதியவனே முதலவன அம்மா.

(16)

2534. மேலாய சதாசிவத்திற றேற்றியமா
யேசுரனும் விமலன எங்கோன்
ஆலாலம் உண்டபிரான இருபானே
ரைந்துருவம் அருளாற் கொண்டே

நாலாய மறைபரவத தணையடைந்தோர்க்
கருள்புரிந்தெந் நாளும் வைகும்
பாலாய சொல்லியொரு பங்கிலுற
அவனபுகழார் பகரற் பாலார் ?

(17)

2535. இனனணமைந் தொழிலருளால் இறைவனடத
திடுமபொழுதில எண்ணி லாத
மன்னுயிர்க்கு மக்கட்குட் சிறுசிலர்கள்
மலபாகம வந்தே முனனாள்
துன்னுமிரு வினையொப்புப பிறந்தடைய
அருட்சததி தோயச செயதே
தன்னருளால் உருக்கொண்டு போதித்து
மலநீக்கித தானாயச் செயதே,

(18)

2536. துணையவாக் களிததவரைத தானகொண்டு
பேரினபச சலதி தோய்ந்தே
அனனவரொன ருகியுற அருள்புரிவன
எந்நாளும் அநதத தேவே
பன்னுபதி யானமல முததன
னந்தனருட் பரனென ருய்ந்தே
நன்னயமார் சூதனமொழிந் திடக்கேட்டு
முநிவரும நன்றி வாய்ந்தே.

(19)

2537. வார்ந்தொளிருஞ் சடைநதியும் திருநுதலிற்
புண்டரமாய் வயங்கு நீறுங்
கூந்தஅருள் விழுமக்க மாலிகைசேர்
திருமாரபும கோலத தானும்
தோந்தஅறி வுடைத்தாய பரமசிவன
இவனெனவே திகழ்கு தனதாள
சேர்ந்தமுநிக குழாம்பரவிப் பசுபாச
வகைநீதி தெரித்தி யெனார்த்.

(20)

2538. “தத்தனன் தன்னைக் கொண்டதென்தன்னை”, “சித்தமலம் அறுவித்துச்
சிவமாக்கி எணையாண்ட” — திருவாசகம். “தானவனாகிய தன்மை
பெற்ற” பண்டார மும்மணி: “நீயான ஞானவிகோதம்—சத்தரவம்,
29

பசு பாச இலக்கணம்

2538. மேயபசு பாசவகை விரித்திசைத்தி
 எனமுநிவர் வினவச் சூதன
 தூயமுநி வரர்! கேண்மின்! எனப்புகல்வான்
 ஆதிபசுத் தொகுதி யெல்லாம்
 நேயமுறு பரணைப்போல் நித்தியமாய்
 வியாபகமாய் நிகழா நிற்பர்
 தீயமலத் தால்மறப்புண் டரணையுந்தம்
 மையுமுளத்தில் தெருளார் அம்மா. (21)

2539. மனனிய ஆன் மாக்களுக்குப் பசுவெனும்போர்
 அம்மலத்தான் வந்த தெனபர்
 அன்னமலம் உளபொழுதே மாயைகன்மம்
 உள. அவையும் அனாதி ஆகும்
 பன்னருமும் மலத்தாறகட் டுண்டுயிர்கள்
 பரனுணர்த்தப் பரபோ கங்கள்
 முன்னமுணர்ந் தருந்தியவர் வினைக்கேற்ற
 உருவெடுதே முடிவர் அம்மா. (22)

2540. இந்தஆன மாக்கள்மலம ஒன்றுறுவீஞ்
 ஞானகலர் எனறுஞ் சொறற
 அந்தமலங் கனமுள பிரளயா
 கலரென்று மறையின் மூன்று
 முந்தவே உளசகலர் எனறுமு
 வகையாக மொழியா நிறபர்
 சந்ததங்கே வலசகல பிரமாண்ட
 மடைந்துறுவா சாறறு நூல்கள். (23)

2541. சொற்றிடுசாக் கிரமுடனசொற் பனஞ்சுழுத்தி
 மாதூரியந் தூரியா தீதம
 இற்றெனவே மேலகீழென் றிசைந்திடும்பத்
 தவத்தைதினம் எய்தி எய்தி
 உற்றமனம் வாக்குருவம் எனுமூன்றால
 உழந்துவினை உணர்ந்தே யீசன்
 சற்றுமக லாதருத்த அருந்தியிரு
 மைத்துநிறகுஞ் சகலத் தம்மா. (24)

2542. மலமொன்றும் அல்லாமற குணங்குறிகள்
 வடிவுசெயல மாயை கன்மம்
 பிலமன்றி யுறுவதுகே வலமாகும்
 வினைக்கிடாய்ப் பெமமான் கூட்டும
 நலமிலுடல எடுத்தெடுத்தே அளவிலபல
 போகங்கள் நணணி மாந்தி
 உலகமொரு மூன்றினுஞ்சென றுழல்வதுவே
 சகலமென உரைக்கும் நூலகள்.

(25)

2543. இப்படிக்கே வலசகலத் துறுவதுவே
 பேத்தம்என இசைபபர் மேலோர்
 ஒப்பருசுத தததைமொழிந திடக்கேண்மின
 இருவினைகள் ஒப்பு வநதே
 செப்பருமா மலபரிபா கமவருமுன
 குரோதத்தைத் திரோதம நீங்கில
 தப்பிலபெருங் கருணைசெயச் சததிநிபா
 தமமுயிரகள் சாவார் அமமா.

(26)

2544. மனனியசத் தினிபாதம உயிர்க்குறும்போ
 தரனகுருவாய் வடிவங் கொண்டே
 பன்னவரு மலங்களெலாம மெய்ஞ்ஞான
 திகையினைப பணணி நீக்கித
 தனனுடைய சிறற்றிவு போயினிய
 பேரறிவு சாராதே யீசன
 பொன்னடிசோந் தவனொடொன்றி உற்றேபே
 ரினபநலம புசிப்ப ரம்மா.

(27)

2545. சொற்றவிது வேசுதத மேலான
 நிட்டையது தோயா தோர்கள்
 பற்றியுயர் சரியைதனைக் கண்டியுநீ
 றுமமணினதே பரன்கண் அனபாய்
 நற்றவமுற றஞ்செழுத்தின உண்மையுணர்ந்
 துசசரிப்பர் நாங்கள் தோறும்
 உற்றரனகோ யிற்பணிவார் அவனடியர்
 பதம்பணிந்தே உவப்பார்! அம்மா.

(28)

2546. பரமசிவன் கருணைசெயத் திருப்பணிகள்
 புரிந்திடுவர் பரன்பா லன்பர்
 உருகியுள்ளஞ் சிவலிங்கத் தருசசனைசெய்
 தானந்தம் உறுவர் நாளும்
 அரியசிவ யோகவகை புரிந்தினபக்
 கடலபடிவர் வரங்கள் ஞானம்
 மருவுவாபின ஞானமுற்றோர் அவர்சீவன்
 முததரென மறைகள் கூறும். (29)

2547. அவரையருச சிப்பதுவே சிவனையருச
 சிப்பதா அருணா வுறறே
 நவநவமாய வருபோகம் எலாமபரமன
 அருத்திடுவா நாளகள் தோறும
 புவனிதனில அவாககரிய தொன்றிலலை
 விரததவா முததி மானகள்
 சிவயோகா அவாககிணையாய ஒருவரையிப்
 புவனத்திற செபபற பாறறோ. (30)

2548. இலகுமறை ஆகமங்கள் சகலபுரா
 ணங்கலைகள் எவையும ஓர்ந்தே
 நலமருளமெயஞ் ஞானமடைந் துயர்நாதா
 வாயுறுவன ஞானத் தோர்கள்
 பலமடைய அவனபதம்பூ சிப்பரவன
 அருள்விழியாற் பார்க்கப் பெறறோர்
 அலகிலபவம் நீங்கியருள் வீடடைவா
 சத்தியமீ தையம் இனறூல. (31)

2549. ஈதுபசு பாசவகை சித்தாந்த
 மெயஞ்ஞானம் இதுவாம என்றே
 சூதனமொழிந் திடக்கேட்டு முநிவரெலாம்
 அவனகமலத் துணைத்தாள் போற்றி
 நாதனிரு பாணைநது வடிவுகொண்டே
 அடைந்தோரை நலகி னுனென(று)
 ஒதினையவ் வகைவிரிததே சொற்றறியென
 முநிவனவாக கோது கினறூன. (32)

அத்தியாயம் 85.

மூர்த்தி மான்மியம்

இருபத்தைந்து மூர்த்திகள்.

மகேசுர மூர்த்தி உயிரகளுக்கு இரங்கி இருபத்தைந்து வடிவு கொண்டுள்ளார். அவைதாம்:—

- (1) வரோதய மூர்த்தி : தம்மைப் பணிபவர்க்குச் சாரூபத்தை அருள்வார்.
- (2) சுகாசன மூர்த்தி : உள்ளதது விகாரத்தை நீக்குவர்.
- (3) கலியாண சுந்தரர் : மங்கலம் நிறைந்த மடந்தையை அருள்வர்.
- (4) உமா மகேசுரர் : திருமணம் முதலிய நல்ல இசைகளை அளிப்பார்.
- (5) கிரீசர் : மனையாளுடன் விருப்புற்று வாழ வரமளிப்பார்.
- (6) சோமாஸ்கந்தர் : நன் மக்களை ஈந்தருள்வார்.
- (7) சக்ரதான மூர்த்தி : சகல போகங்களையும் தருவார்.
- (8) திரிமூர்த்தி : சாரூபம் அருள்வார்.
- (9) அகிர மூர்த்தி : இருவினை யொப்பு, சத்திரிபாதம் கூடிட அருள்வார்.
- (10) தக்ஷிண மூர்த்தி : சூரியமண்டலத்திற் சேரசெய்து பேரினபம் ஊட்டுவர்.
- (11) பிஷாடன மூர்த்தி : பற்றுக்களை ஒழிப்பார்.
- (12) கனகான மூர்த்தி : ஆசைகளை விலக்குவார்.
- (13) காம சனகாரர் : காம பீடையைத் தொலைப்பார்.
- (14) கால சங்காரர் : யம பயத்தை நீக்குவர்.
- (15) சலந்தரா சுரசன்காரர் : குரோதத்தை நீக்கி யோகநிலையை அருள்வார்.
- (16) முப்புராரி : முக்குணங்களையும் வெல்லும் ஆற்றலை அளிப்பார்.
- (17) சரப மூர்த்தி : மாயா கன்மத்தைப் போக்குவார்.
- (18) நீலகண்ட மூர்த்தி : பிரபஞ்ச வாழ்க்கைத் துன்பத்தை நீக்கி இன்பம் [தருவார்.
- (19) திரிபாத மூர்த்தி : இவா மூன்றுபாதம், இரண்டு சிரம, ஏழுகரம், நான்கு மருப்பு கொண்டவர். சரியை, கிரியை, யோகம் மூன்று [நிலைகளையும் அடைய அருளுவார்.
- (20) எகபாதர்—ஞானநிலையைக் கூட்டுவிப்பார்.
- (21) வயிரவ மூர்த்தி : தேகப் பற்று, பிரபஞ்சப் பற்று ஆகிய எல்லாப் பற்றுக் [களை நீக்கி இன்புறுத்துவர்.
- (22) இடபாருடர் : திருவருள் பாலிதது இன்பூட்டுவார்.
- (23) சந்திரசேசுரர் : பிறப்பு இறப்பு இலாவகைச செய்வார்.
- (24) எடன மூர்த்தி : ஆனந்த நிலையைப் பாலிப்பார்.
- (25) கங்காதரர் : விரும்பிய எல்லாம் பெற அருளுவார்.

குதமுரிவர் முரிவர்களை நோக்கி “முரிவர்களே! உபதேச காண்டத் தைக கேட்கும் பேறு பெற்றீர்கள்; உகைனைப் போலப் பேறு பெற்றவா யாரே உள்” என, முரிவர்கள் “அண்ணலே! நீரே எகைகளுக்குக் குரு வும் பிதாவும்; ஞானம் கல்கிய பிதா நீரே! உடல், பொருள், ஆவி மூன்றை யும் உமக்கு அளித்தோம்” எனக்கூறிப் பணிந்தனர். குதமுரிவர் நீங்கள் எல்லீரும் சிவபிரானைத் துதிசெய்யுதகள் எனன, முரிவாகள் உடனே “சககரா! தேவதேவ! அரணே! பரணே!” என நிரம்பத் துதித்தனர்.

முரிவர்களுக்கு இறைவன் காட்சி அளித்தல்

துதிமொழிகளைக் கேட்ட இறைவன், வாத்தியங்கள் முழங்கப், பூமாரி பெய்ய, பூதகணங்களும் சகல தேவர்களும் புடைசூழ, உமைபுடன் முரிவா களுக்கு காட்சி அளித்தார். இறைவரைக் கண்ட முரிவாகள் கைகளும் தலைமீ தேறக் கண்ணில் ஆனந்த வெள்ளம் பெருக ஆடினா, பாடினா, புரண்டனா, கொக்கரித்தனர், துதித்தனா, தண்டு, குண்டுகைகளை எறிந்தெறித்து பிடித தத் திரித்தனா. அங்கு விசம்பிலிருந்து வந்த சிவகாதனத்தில் இறைவர் தேவி புடனும் குமரர்களுடனும் வீற்றிருந்தார். தேவர்கள் இறைவரைப் பூசுதனா. வசிட்டராதி எண்ணிலாத முரிவாகளும் அப்போது அங்கு வந்து கூடி அள வனாவி மகிழ்ந்து யாவரும் இறைவருக்குச் சோடசோபசாரத்துடன் அருசசனை புரிந்து “சுச! சர்வக்கு! சிற்பரானந்த! சககரா! பராபரா! மலைமகள் நாயக! விடைபூர்தி! அடியார்க் கெனியாய்! போற்றி, போற்றி” என வாயாரத் துதித்தனர். இறைவர் ‘மாதவாகளே! நீங்கள் உபதேச காண்டத்தைக் கேட்ட பயனாக யாம் வெளிப்பட்டோம். உகைளுக்கு வேண்டுவது யாது?’ என்றார். முரிவர்கள் ‘நாதனே! உன் தாளிணையில் அனபு நாடோறும் வளர வேண்டும். இவ்வுபதேச காண்டத்தைக் கேட்பவர்க்கு மக்கள், தனம், வெற்றி, வித்தை, எண்ணிய எண்ணியபடியே கைகூடுதல், பூமியில் கல்வாழ்க்கை ஆதிய நன்மை கள் பெருகி உன் திருவடிப்பேறுக கூடுதல் வேண்டும்’ என வேண்டினர். இறைவர் அப்படியே வரம் தந்து மறைந்தார். முரிவர்கள் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டனர்.

குதர், “அன்பர்களே! இந்த மான்மியத்தைச் சொல்லும் இடத்தில் இறைவர் தேவிபுடன் வந்திருந்து மகிழ்வார்- இப்புராணத்தைக் கேட்க விரும் பினோர் மண்டபத்தை அலங்கரித்து, பீடம் அமைத்து, திருமுறையை வைத்து, நறுமலரால் அருசுசித்துத் தூபதிபங்காட்டி, நிவேதனம் வைத்து, வீழ்ந்து பணிந்து, நீறு கண்டுகை அணிந்து, இத்திரியகைனை அடக்கி, கல்ல முகூர்த் தத்தில் வடமொழியிலேனும் தமிழ்மொழியிலேனும் பெரியோர் கூறக்கேட்க வேண்டும்; புராணம் சொல்பவர்க்கு ஆடை, பொன், ஆபரணம், மனை முதலிய உதவவேண்டும். அரசராயினோர் கேட்டால் கரி, பரி, கிராமம், பசு, குண்டலம், கடகம் முதலிய சிறப்புக்களைச் செய்யவேண்டும்; ஒவ்வொரு காண்ட முடிவிலும்; தேவசேனை, வள்ளியம்மை திருமண முடிவிலும், கந்தா பட்டாபிபேசத்தின்

போதம், 1008, 108, கணக்குள்ள அந்தணர்களுக்கு அன்னமிடல் வேண்டும். உபதேசகாண்ட முடிவில் சிவனடியர்களுக்கு அன்னம் அளித்து மகிழ்தல் வேண்டும். இத்தூலைப் படிப்போர், கேட்போர், மனை மக்கள் நீண்ட ஆயுள் ஆதிய சிறப்பெலாம் உற்றுக் குகனது பாதமலர் கூடுவர்”—எனக் கூறினர். முனிவர்கள் அவரை வணங்கி விடைபெற்றுத் தத்தம் பன்னசாலைக்கு, இறைவனைத் தியானித்த மனத்துடன் சென்ற, தவநிலையில் இருந்து, கந்தகி கூடினர்.

வேற்குமரன் மலர்த்தாள் வாழ்க!

வையகம் வாழ்க! மறையோர் வாழ்க!

மனனவன் செங்கோல் வாழ்க! மெயத் தொண்டர்கள் வாழ்க!

வெண்ணீறும ஐந்தெழுத்தும என்றும் வாழ்க!

கண்டிகை மாலை வாழ்க! இவ் வுபதேச காண்டம் வாழ்க!

அத்தியாயம் 85.

மூர்த்தி மான்மியம்

இருபத்தைந்து மூர்த்திகள்.

எழுகீர் விசுத்தம்.

[வரோதய மூர்த்தி.]

2550. அரியமா தவர்காள்! மகேச்சுர மூர்த்தி
அனாதியை அடைந்தவர்க் கருள்வான
இருபதேதா டைந்து வடிவுகொண் டிருஞ்சீர
இசைப்பன்யான கேண்மினிப் புவியில
மருவிலங் கொப்ப வரோதய மூர்த்தி
மனனுமப் பரனடி பணிந்தோர்
திருவுறு மவர்சா ரூபமே அடைந்து
செப்பரும் பேரினபந் திளைத்தார். (1)

[2. சகாசனமூர்த்தி. 3. கலியாணகந்தார. 4. உமாமகேசரர்.]

2551. உயர்மறை பரவும் சகாசன மூர்த்தி
ஒருவரப் பரனடி பணிந்தோர்
அயர்வுறும் உளத்தில் விகாரநீங் கிடுவர்
அருட்கலி யாணகந் தாரென்(று)

2550. இருபத்தைந்து திருவுருவம்—திருப்பெருந்துறைப் புராணம்—மகேசுர மூர்த்த முறைத்த படலம் பார்க்க. “உருண்ணரிதா யிடுனுமவந் தினிதாய் மேலாய்க் கொண்டுவினையாமொரு குறியிருபத்தைத்தாம்.”

இயல்புறும், மூர்த்தி ஒருவரப் பரனதாள்
 ஏததினோர் மங்கல மடந்தை
 நயமுடன வாழ்வார் அருளுமை யுடனே
 நண்ணிய மூர்த்தியங் கொருவர்.

(2)

[5. கிரீசர். 6. சோமாஸ்கந்தர்.]

2552. சொற்றவப் பரனதாள் பணிந்தவா விவாகந
 தோற்றநில இச்சையே அடைவர்
 எற்றரு மணமெய் தததகக் கிரீசர்
 எனுமொரு மூர்த்தியங் கவர்தாள்
 பற்றுடன் பணிந்தோர் தங்குல மனையாள்
 பால்விருப் புற்றுவாழந் திடுவார்
 வெற்றிசேர் சோமாஸ் கந்தரேன றுயாநதோர்
 விளங்குமோர் மூர்த்தியங் கவர்தாள்.

(3)

[7. சக்கரநாமமூர்த்தி. 8. திரிமூர்த்தி.]

2553. ஆதர வுடனே பணிந்தவர் புவியில்
 அறையுநற சேசையே பெறுவார்
 மாதவன தனக்கோர் ஆழியன் நீந்த
 வரதனோர் மூர்த்தியன புடனந்
 நாதனைப் பணிந்தோர் சகலபோ கமுமபின
 நண்ணிவாழந் திடுவார்மா தவர்கள்
 ஏதமில் எழிலமும் மூர்த்திகள் வடிவாய்
 இலங்குமோர் மூர்த்தியங் கவர்தாள்

(4)

[9. ஹரிஹரமூர்த்தி. 10. தக்ஷிணமூர்த்தி.]

2554. அனபுடன் பணிந்தோர் அவருருப் பெறுவார்
 அரியர மூர்த்தியங் கொருவர்
 இனபவாரிதியப் பரன்கழல் பணிந்தோர்
 இருவினை யொப்புறுத் திலகில
 துன்னுசத் தினிபா பாதமே அடைவர்
 துறவரெக் காலமும் பணியும்
 நன்பர குருவாந் தேக்கண மூர்த்தி
 நவிறுறு மூர்த்திதாள் பணிவோர்,

(5)

11. பிஷாடனன் மூர்த்தி. 12. கங்காள மூர்த்தி.

2555. பருதியை அடைந்தே பேரின்பந் தினைப்பார்

பாரெலாம பரவியே உய்ய

வருமரு னெழிற்பீட் சாடன மூர்த்தி

மறறவர் இருசரண் பணிவோர்

விரதிய ராய்ப்பந் றறுத்துளந் திகழ்வார்

விண்ணவா பண்ணர்குழந் திறைஞ்சும்

அரியகங் காள் மூர்த்தியென றெருவா

அவர்பதம் அனபுடன் பணிவோர்.

(6)

[13. காமசங்காரர். 14. கால சங்காரர்.]

2556. காசினி யிடத்தில் இச்சைநீங் கிடுவா

காமசங் காரரென் றெருவர்

பேசரு மூர்த்தி பணிபவா காமப்

பீடையெந் நாளும் நீங் கிடுவர்

ஏசிலமாக் கருணைக காலசங் காரா

எனறெரு மூர்த்தியங் கவர்தாள்

ஆசறப் பணிவோர எமனபயம் நீங்கி

அடைவர்பே ரினபமமா முநிகாள!

(7)

[15. சலந்தராசுர சங்காரர் 16. மூப்புராசி.]

2557 சலந்தராசுர சங்கார காரரென றெருவா

தாவிலா மூர்த்தியப் பரனதாள

நலந்தரப் பணிவோர குரோதநீத தெவாகும

நாடருமயோகமுற றிடுவா

நிலந்தனில் உயாமூப் புராசியென றெருவர்

நேயமாம மூர்த்தியப் பரனதாள

பலன்பெறப் பணிவோர முக்குணங் கீளையும்

பாறறிடும ஆறறலமே வுவரால.

(8)

[17. சரப மூர்த்தி 18. நீலகண்ட மூர்த்தி]

2558. உலகினிற் சரப மூர்த்தியென றெருவர்

ஓதுமப் பரனடி பணிவோர்

நிலவிய மாயா கனமநீங் கிடுவா

நீடிய வுலகெலாம அடைவே

உலவுமா விடங்கொள் மூர்த்தியென றொருவர்
உரைத்தவப பரணபதம பணிவோர்
நலமிலாப பிரபஞ் சததைநீத தெவாகும
நவிலரும் இனபமே தினைப்பா.

(9)

[19. திர்பாத மூர்த்தி 20. ஏகபாத மூர்த்தி]

2559. ஒருறும் மூன்று பாதநான மருபபோ
டிருசிரம எழுகர முடனே
சீருற விளங்கும மூர்த்தியென றொருவா
திகழவரம மூர்த்தியைப் பணிவோர்
பேருறு சரியை யாதிமூன றிணையும
பெற்றுளங் களிப்பாமா தவாகள
நேருறு ஏக பாதரென றொருவா
நிகழவரம மூர்த்தியைப் பணிவோர்.

(10)

[21. வயிரவ மூர்த்தி 22. இடபாருட மூர்த்தி]

2560. நிகரிலா ஞான பாதமே அடைவா
நேடிமுன அயனசிரம அரிந்த
தகவுறும் அந்த வயிரவ மூர்த்தி
சாற்றும்ம மூர்த்தியைப் பணிவோர்
இகலுறுந் தேக முதற்பிர பஞ்சம
யாவையும் நீங்கியின புறுவார
பகரரும் இடபா ரூடரென் றொருவா
பராபரா அவாகழல பணிவோர்,

(11)

[23. சந்திரசேகரா 24. நடனமூர்த்தி]

2561. சேபபரும் இனிய அனுகூர கததைச
சோநதினப் வாரிதி அடைவா
தப்பிலசந் திரசே கரரென ஓருவா
தற்பரா அவரடி பணிவோர்
இப்புவி யிடத்தில உதித்திறப் பதுநீத
தினபமே அடைவாவின் ணோர்கள்
முப்புல நமுஞ்சென றிறைஞ்சிடும் நடன
மூர்த்தியென றொருவரங் கவர்தாள்

(12)

[25. கங்காதர மூர்த்தி]

2562. பரவிடு மவரா னந்தவெள் ளத்திற
 படிவரில் வுலகெலாம் ஏததும்
 திரமுறு கங்கா தாரேன ஒருவர்
 செப்புமம மூாததியைத தொழுவோ
 வரமுடன மனத்தில விரும்பிய தெலலாம்
 மருவுவர் இங்ஙனம் புகலும்
 இருபதோ டைநது வடிவமான மாக்கட்
 கிரங்கியே எடுத்தனா மகேசா. (13)

2563. செஹறவவ் வடிவம் யாவையும் தனபாற
 சுதநதர சததியால எடுத்தே
 அறறவக் கருணை புரிந்தடைந தவரை
 அளிகுமம மகேசுர வடிவை
 நறறவம் இயற்றாச சஞ்சல வுளத்தால
 நாடியே தெருளகலா இநத
 எறறரு வடிவம் யாவுநித தியமாம
 இவைகளெம இறையிடத திலவே. (14)

2564. இலங்கிடு வேத வாதமியா காதி
 எழிறகரு மங்கனும் இனறும்
 நலங்கொளில் வருவ மலர்வடி வநேகம்
 நம்பனமுன கொண்டருள் புரிந்தான
 பொலன்கொளமே னியனை ஐயமாய் நினைத்தோ
 பொள்ளென நாசமுற றிடுவார்
 கலங்குதல இனறிப் பணிபவா இனபக
 கடலபடிந் தெனறுமவாழந் திடுவார. (15)

2565. அருந்தவக குழுக்காள் ! சிவரக சியகாண்
 டத்துப தேசகாண் டத்தைத்
 திருந்தவே கேட்க நீவிர்பெற றிடுஞ்சீர்
 செகத்திலா பெறறவர் எனறே
 இருந்தநற சூதன் மொழிந்திடக் கேட்டே

2568. அற்றவக் கருணை—அல்—தவ—அஞ்ஞான இருள்கெட; எல்—ஒளி.

இருடிகள் இறைஞ்சியெங் கட்டு
மருந்துறழ் குருவும் பிதாவுமரீ யென்று
வணங்கியே பின்னரும் இசைப்பார்.

(16)

2566. உலகினிற சரீரம் அனைபிதா ஆனோர்

உதவியே அளிப்பரெரு ஞானமும்
இலகிய ஞானம் ஞேயம்நீர் அளிக்க
யாமெலாம் பரகதி அடைந்தேம்
நலமுறு மாறு விதம்பிதா எனபா
ஞானநல கியபிதா அதிகன
புலருவிஞ் ஞானக் குருபர நிருப !
புவியிலனோ இனமுக கினறே.

(17)

2567. சூதமா முநிவன ! சீர்த்திகள் எல்லாஞ்

சொற்றுடல் பொருளுயிர மூனறும்
ஏதமில் குருவுக களிப்பாமா னுக்கர்
என்றுவே தாதிகள் புகலும்
ஆதலால் மூனறும் உமககளித் தனமென்
றவனடிக் கமலங்கள் பணிரதே
தீதகல முநிவா குழாமெலாம் அவனதோத்
திரமபல புகனறனர் அமமா !

(18)

2568. அப்படித துதிக்கும முநிவரை நோக்கி

அகமகிழ்ந் தருளிநூற சூதன
ஓபபரு முநிகாள் ! எவாகளும் இனபம
உதவியாட் கொளுமபரன எங்கோன
செப்பரும் உமையோரா பாகனைத் துதிமின !
சீர்த்திகள் எடுத்தெனப் புகலத்
தப்பிலமா தவர்கள் யாவருந் துதிகள்
சாற்றிடத் தொடங்கல்மே யினரால்.

(19)

2569. மெய்யெலாம் புளகம் போரத்திடக் கமல

விழிகளா னந்தநீர் சொரியச
செய்யவாய குழறிச சங்கரா ! பரனே !
தேவர்கள் தேவனே ! அரனே !

2566. “பெற்றெடுத்தவன் முதற் பிதா—சாந்த சற்குரு ஒரு பிதா—அவ
மறுத் தாங்கினற அவர் ஒரு பிதா”—குமரேச சதகம். ‘ஞான எல்கிய
பிதா அதிகன்’ — “என்றவா தொல்கதி யளிப்பரோகற்சான்மெனப்
படுஞானமுற்றளித்தனை”—கோனேரி. உபதேச—சிவகாட்சி—8.

2568. எவர்களும்—நீங்கள் எல்லோரும்.

மையுலாம் மிடற்றாய் ! எமக்கருள் என்றே
மாதவர் துதிகள்சொற றுருக
ஐயனம் பிகை,ஐங் கரன்கு கனுடனே
அவர்கள்முன உறறது புகல்வாம்

(20)

இறைவர் முனிவர்களுக்குக்காட்சி தருதல்

2570. கரர்கள்பூ மாரி பொழிந்திட ஐந்தென்
துந்துமி எங்கனும் முழங்கப்
பொருவிலா நீல விலங்கல்போல உருவும்
பொறிகளகான றிடுசுழல விழியும்
ஒருவரும் நிகரொவ் வாக்கரு மகடும்
ஒளிர்குறுந் தாள்களும் உடைய
வெருவகல பூத வெள்ளங்கள் திரண்டே
மேதினி செவிடுற ஆர்ப்ப,

(21)

2571. மனனிய வசககள் சாமரை இரட்ட
வானவா கணிகையர் ஆடப்
பன்னுகின னரர்கிம புருடாகந் திருவர்
பகருநா ரதரிசை பாடத்
தன்னிகா முகுந்தன கரஞ்சிரங் கொண்டே
தனதுமாத திகளுடன் இறைஞ்சி
அன்னனூல வேதத் துடனினறு துதிகக
அனபாகள குழாம்பணிந் துருக,

(22)

2572. இலகுபா ரதியிந் திரைசசி இரதி
இமையவர் மாதா சூழந் திசைக்க
அலகிலமத தளமபே ரிகைசங் கு முருடோ
டணிகொள்தா ளங்குழல மொநதை
நலமுறு கோடு குடமுழா ஆதி
நவிலரும் இயங்கள்பா ரிடங்கள்
நிலமிசை ஆட லுடனினறு முழக்க
நிகரிலா நநதிமுன போத,

(23)

2570. ஐந்தென் துத்துபி—“ஐந்து துத்துபியு மாகி வருமறை ஒலியும்”
பஞ்ச துத்தியிகள்—தோற்கருவி, துளைக்கருவி, கரப்புக் கருவி, கஞ்
சக் கருவி, கண்டக் கருவி—(கோயிற் புராணம்—கடராச—8—உரை)

2571. அன்னன்—பிரமன் (அன்னவாகனன்).

2573. தனனிகர் வெள்ளி விலங்கலமேற் செம்பொற்
 சயிலமொன றுறறது கடுப்பப்
 பன்னரும் வெள்ளை இடபமூர் திடத்திற்
 பச்சைமின உற்றுளங் களிக்க
 முன்னவ னுமஐங் கரனஅருட் குமரன
 மூடிகம மயில்மிசை இலங்க
 எனனையா னுடையான நைமிசா ரணிய
 இருடிகள் முன்னாவந் துறஞன.

(24)

2574. கண்டனர் முநிவா எவருமே உள்ளம்
 களித்தனா கைகள்சென னியினமேற்
 கொண்டனா குப்புற ருடினர் சிலர்முன
 கொக்கரித தோடினா சிலர்கள்
 மண்டல மாழந்து புரண்டனர் சிலர்வாய
 வந்தன வந்தன துதித்தே
 தெண்டுகுண் டிகைகள் எறிந்தெறிந் தேற்றுத்
 திரிந்தனா சிலரவண் அமமா.!

(25)

2575. இப்படி முநிவா ஒன்றையும் உணரா
 தினபவெள் ளத்தினில அமிழந்த
 ஒப்பிலா முதலவன அவாகளுக கருள
 ஓயயெனத் தனதுளத் துனன
 எப்புவ னமுந்தன ஒளியினால் விளங்கும்
 எழிலமணி மடங்கலா சனமுன
 தப்பில வனத்தின நாப்பணுற றதுஎண்
 தவிரினா கதிரவிரித் துறல்போல.

(26)

2576. சேற்றவவ் வரியா சனத்தினமேல எங்கோன
 துங்கவெள் விடையினின றிழிந்தே
 கறறையங் கூந்தல மலைமக ளிடத்திற்
 களித்ததுற முன்னிரு பாலும
 எற்றரும் புதலவா மேவவீற றிருந்தான
 இருடிகள் கணமெலாங் குழுமி
 மற்றவச செயலகண டானந்தம் உற்றெம்
 வரதனைப் பூசிக்கல உற்றா.

(27)

2574. தெண்டு—தண்டு.

2575. எண்தவிர் இனர்—கணக்கற்ற ரூரியர்கள்,

2577. இயம்புமப் பொழுதில் வசிட்டன்முன் பிரம
 இருடியார் நாரதா முன்னாய்ப்
 பயன்பெறு தேவ இருடிக ஞடனே
 பண்புறு காசிபா இன்ப
 நயங்கொள்கண் ணுவாடுகள சிகாபரா சரர்சீர்
 நனறுமா ரீசசரத திரிமா
 வயம்பெறு பிருகு நலலறம என்றும
 வளர்குச்சர் திரசசுவ ருடனே.

(28)

2578. மன்னிய பவுரு குறசாமெய் ஞானம்
 வளமபுரி சிட்டமா தவரோ
 பினனகுட் டவாநித தியபரா னந்தர்
 [பேசு]சீ ரெய்திய வரக்கா
 நன்னய நாகா முறகலா வரிசசிரவர்
 நலலிவ னீசாயோ கியாகள
 பன்னரு மாசி நாதாசீ கேதா
 பகரகட் சிவரன வுசாமுன.

(29)

2579. நலகவ ருடனே நாடருஞ் சீராய்
 நனகுறு முநிவரர் குழுக்கள்
 புலமுறு மங்கி ராசசங் காலி
 பொறபுறு கிருதுநற நககர்
 இலகிமெயத தேவ லாசகா கண்டர்
 எழிலுறு மரீசிரோ மசரு
 மலகலு முயர்தாற பியரிவா மனனா
 மாதவா குழுக்களென ணிலாகள ;

(30)

2580. ஆதர வுடனே நைரிசா ரணியத
 தனைவரும் உறறனா அப்போ(து)
 ஏதமில் சனலோ கத்திலவீற றிருககும
 இருடிகள் சிலரவண் உறறார்
 மேதகு சவுன காதியா முநிகள்
 மேவிய செயலகண்டு வியந்தே
 ஓதினா இனசொல உருவமும் உளமும்
 ஒன்றுறத தழீஇயினா அமமா.

(31)

2577. குசா—குசகா

2577—79. ஓசையில் உள்ளவாறே அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

2581. மற்றஅந் தணர்கள் நைமிசா ரணிய
 மாதவர் குழுக்களை நோக்கிச்
 சொற்றிடும் வானப் பிரத்தராய் மலரோன்
 சொற்படி யிவ்வனத் துற்றே
 நற்றவம் மகங்கள் இழைத்துயர் சூத
 நனமுநி வரனருள் புரிய
 வெறறிவேற் குமரன மான்மிய அமுதம்
 விரும்பியே செவிகளாற் பருகி, (32)

2582. எழிலுப தேச காண்ட மான் மியமாம்
 இனபசா கரத்திடைத துணைந்தீர்
 மொழியிலுங் களுக்கு நிகர்புகன றிடிவிம்
 மூவுல கத்தினில உண்டோ
 வழுவுறு முநிவீர் ! இந்தநன மையினால்
 வந்தனன புராரியிவ் வனத்தில்
 தொழுதுயாந் துயந்தீர் யாங்கனும் பணிந்தே
 துயர்க்கடல கடநதனம எனறா. (33)

2583. என்றள வளவி யாவருங் குழும்
 எம்பிரான் திருமுனவந் துற்றே
 நின்றலர் மழைகள் பொழிந்துளம உருகி
 நித்தனுக் கருச்சனை யருநூல
 அன்றியம் பியபோற சோடச உபசா
 ரததுடன ஆற்றியே களிதது
 வனற்றல முநிவா யாவரும் அனந்த
 வந்தனை யுடனதுதி புகலவார். (34)

2584. தேவர்கள் தேவ ! அருட்பரா னந்த !
 செகவுயிர கட்டுகலாங் குருவே !
 யாவரும் பரவும் சம்புவே ! அருள்கூர்
 அததநா ரீசிகல யாண !
 தாவிலபே ரழக ! ஈசர் வக்ரு !
 சத்தின ரனல்வடி தவமே !
 மேவரு மவறகு மனாதி ! போற்றி
 வித்தியா ரூபனே ! போற்றி. (35)

2585. சேலலரும் வித்தை எலாந்தரும் அமலா !
 துயர்ப்பிர பஞ்சரீக கிறைவ !
 வெல்லரும் பிலஞ்சோ கருத்துமே லான
 வியனறி வுடையநற பரம!
 வலமமங் கலையாந் தேவிநா யக!இவ்
 வையக முழுவதும் பரிக்குஞ்
 செலவ நினை சரணம் போற்றி!நல் லருள்கூர்
 சிறப்பரா னந்தனே போற்றி !.

(36)

2586. சங்கரா போற்றி ! பராபரா போற்றி !
 சயிலமின பாகனே போற்றி !
 எங்கனா யகனே போற்றி!மாக கருணை
 யிறைவனே அமலனே போற்றி !
 தாங்கவெள விடையூ திகம்பரா போற்றி !
 தொண்டாகட் கெளரியனே போற்றி!
 பங்கயன முராரிக் கரியனே போற்றி !
 பகீரதி சடினனே போற்றி !

(37)

2587. எனறுமுன துதித்தே பின்னரும் வணங்கும்
 இருடிகள் கணங்களை நோக்கி
 மனறலங் குழலாள் பங்கனுள் மகிழ்ந்தே
 மன்னுமா தவர்களே ! நீங்கள்
 இன்றெமைத் துதித்த துதியினால் இங்ஙன
 இருந்தபு தேசகாண் டததை
 நனறுநக கேட்ட படியினால் வெளியாய்
 நாபிவண் உற்றுளம் மகிழ்ந்தேம்,

(38)

2588. ஆதலால் முனிகாள் ! உம விருப பிசைமின
 அருளுவம் எனப்பரன மொழியக்
 காதலோ டிறைஞ்சி யிருடிகள் எல்லாங்
 களிததுளங் கருணைவா ரிதியே!
 நாதனே ! நினதாட் கனபெம துளத்தில
 நாடொறும் வளாந்துற வேண்டும
 தீதகற றிடுமிவ் வுபதேச காண்டச
 சிறப்பினைக் கேட்டபேர்க் கெல்லாம்,

(39)

2589. மன்னாநற புதலவர் தனமவெற்றி வித்தை
 மனததிலெண் ணியவெலாம் அடைந்தே
 அன்னவர் புவிமேல வாழ்ந்தினபம் அருந்தி
 அமலநினை தாள்பெற வேண்டும

இன்னவை யெங்கட் கருளென அளித்தே
எந்தைஅங் நுனங்கரந தேகித்
தன்னிகர் இல்லா வெள்ளியங் கிரியிற
சாரந்துவீற றிருந்தனன அமமா. (40)

2590. எம்பிரான கரந்த பின்னர்மா தவர்கள்
இரசதக் கிரியினை நோக்கிச
செம்பொருள உணர்ந்த சூதரோ டிறைஞ்சித்
திகழின்ப வாரிதி துனைந்தே
அம்புயன மொழியால இவ்வனத துறறே
அறமபல புரிந்தவப் பயனால
இம்பர்நீ ருதவும மொழியினால் உய்ந்தோம்
எனுமுநி வராகளைச் சூதன, (41)

2591. பேரருள நோக்கால நோக்கிமா தவாகாள் !
பெரியாரீர உமையடைந தினபச
சீருற நாமும உயந்தனம என்று
செப்பியே உளமகிழ்ந தருளால
கூருறு வேறகைக குமரனமான மியத்தைக்
கூறரும அனபுடன கேட்டா
பாரிலுங் கட்டு பதேசகாண டமுமபின
பகர்ந்தனம முழுதுமென றிசைத்தே, (42)

2592. பின்னுமொன் றுரைப்பான மாதவ முநிகாள் !
பேசரும் இந்தமான மியத்தைப்
பன்னுமவ் விடத்தில் அரனசுதா இமையப
பாவையோ டுற்றுளம மகிழ்வன
என்னிலிப புராணம முழுவதுங் கேட்க
இசையுற றவாகளன புடனே
தன்னிக ரிலாமண டபமலங் கரிததுத
தாவிடம மண்டப நாபபண, (43)

2593. ஏருறு பீடம ஒன்றமைத ததனமேல்
எழிலதிரு முறையினை இருததிச
சீருறும் மருவோ கொழுந்தல ராலத
திருமுறை தனையருச் சித்தே
வாரமாயத தூப தீபமுங் கொடுத்த
மாநிவே தனங்களும் நலகிப்
பாரின்மேல் வீழ்ந்து பலமுறை பணிந்து
பரிவுடன நனமுகூர்த தத்தில், (44)

2594. இலகிய நீறு கண்டிகை தரித்தே
 ஈசனே பரமெனத் தேர்ந்த
 நலமுறுங் குடும்பி யாயுறும் வேத
 நாயக னானவிப் பிரணைம்
 புலனகளை வென்று படித்திட அவனதாள்
 போற்றியிந் தியங்கனும் அடக்கிச
 சலமுதற குணங்கள் ஆறுநீத் திருந்தா
 தரவுடன கேட்டுளம் மகிழ்வார். (45)
2595. இப்படி வடநூல் மான்மியங் கேட்டே
 இயலபுறு சைவநா யகர்பால்
 தப்பறத தமிழ்நூல் மான்மியம் முழுதும்
 தவறறக் கேட்டுளம் மகிழ்ந்து
 செப்பிய போக்குத் தனங்கள்பட் டாடை
 செம்பொரு பரணங்கள் இலங்கள்
 எப்பொருள களுமீந் திறைஞ்சுவோர் புவியில
 எண்வகைச செலவமும அடைந்தே, (46)
2596. இரதிநோ மினனா இனியபுத திரர்கள்
 எண்ணிலாச சுற்றமோ டிருந்தே
 திரமுற நெடுநாள் இனபமே அருந்தித
 தேசவே வந்தருள் அமலன
 பொருவிலதாள் நீழல அடைந்துபே ரினபம
 புசித்தென்றுந் திகழ்வாமா தவர்காள் !
 அரசாகள் கேட்கிற படிததவா கமல
 அடிகளன புடனபணின் தெழுந்தே, (47)
2597. வேண்டிய கனந்தோ மதகரி பரிகள்
 மிககநற் கிராமங்கள் பசுக்கள்
 மாண்டகு கிரகங் குண்டலங் கடகம்
 மன்னுதோள் வளைமுதற பணிகள்
 நீண்டபட் டுடைபொன னுடைகள் அளித்தே
 நேயமாய் அவருடன் வாழ்வார்
 காண்டஅந் தத்திற சிவநேசர் உள்ளம்
 களித்தருந் திடஅனனம் அளிப்பார். (48)
2598. மேதகு குமரன மான்மியம் உடனே
 விளங்குப தேசகாண டததை
 ஆதர வுடனே நிரந்தரங் கேட்போர்
 அன்றியோரா பானாதி யாகம
 ஓதுமோர் சுலோகம் ஆயினுங் கேட்போர்
 உரைப்பவர் பரிமகம் அநேகம்
 வேதமா றங்கத் துடனமொழி பலத்தில்
 மிகு கோடி படிமடைந் திடுவார். (49)

2599. எந்தைவேற குமரன் மான்மியங் கேட்போர்
 இசைந்திடுங் காண்டங்கள் முடிவில்
 இநதிரன தனையை குறவர்தம் மடமான
 இருங்கலி யாணங்கள் முடிவில்
 அநதநற கந்தா பட்டாபி டேகத்
 தாயிரததெட்டுநூற நெட்டு
 நந்தலி லனபா னிருபனூல எனறே
 நவிலுமந் தணாககனம் அளிப்பார். (50)

2600. சேப்பும்ப் படியே உபதேச காண்டச
 சிறப்பினைக் கேட்டிடும் முடிவில்
 அப்படி மறையோரா அரனடி யாகட்
 கனமளித் துளமகிழந் திடுவார்
 இப்படிப் படிப்போர் கேட்பவா எல்லாம்
 எழிறகுகன பதமபெறு வார்கள்
 ஒப்பரு முநிகாள்! எனறருள் சூதன
 உரைத்திடக கேட்டுளங் களித்தே, (51)

2601. இனபமுற நேரரைம புலனகளை வென்ற
 இணையிலாச சூதமா முநியை
 அனபுடன வணங்கி அனுமதி பெறறே
 அவனதனை விடைகொண்டு சென்றே
 பொனபுரை சடிவ மாதவ ரெல்லாம்
 புகுநதுதம் பன்னசா லைகளில்
 நனபரன பொறருள் உளததிலவைத திருந்தெந்
 நாளுமவாழ்ந் துயாகதி அடைந்தார. (52)

வாழ்த்து.

2602. வாழகவேற குமரன நளினமென மொததாள் !
 வையகம் முழுவதும் வாழக !
 வாழ்கமா மறையோரா மன்னவன செங்கோல !
 வாழகமெய்த தொண்டாகள் எல்லாம் !
 வாழகவெண் ணீறைய தெழுததுமஎரு ஞானறும் !
 வாழக நற கண்டிகைமாலை !
 வாழக இங் நன்னாசொல லுபதேச காண்ட
 மான்மியம் புவிலலம் வந்தே ! (53)

உபதேச காண்டம் முற்றுப்.

திருச்சிறுமபலம்.



அதுபந்தம் உபதேச காண்ட சிற்றூராய்ச்சி

[எண்கள்—பாடலின் எண்களைக் குறிக்கின்றன]

1. நூலிற் சொல்லப் பட்ட கதைகள் . பிற வரலாறுகள்.

(அத்தியாயம் 3—8)

- I. குரன் வரலாறு, சிங்க
முகன் வரலாறு, தாரகன்
வரலாறு 65—130
அஜமுகி வரலாறு 131—191
மாயை வரலாறு 192—199

II. விபூதிமான்மியக் கதைகள்

(அத்தியாயம் 9—12)

1. அரக்கன் வீடுபெற்றது 231
2. அந்தணன் வீடுபெற்றது 232
3. புயவலன் கதை 234—331
4. வருணன் அரக்கனுனது 284—330
5. சுதன்மன், விசுத்தன்
கதை 288—318

III உருத்திராக்க மான்மியக் கதைகள்

(அத்தியாயம் 13—19)

1. குரங்கு, கோழி—வீடு பெற
றது 346
2. சவுமியன் (அரசன்) கண்டி
பூண்டது 353
3. சகலகலை அறிந்தாள கதை
(கணவன் மனைவியாய்,
மனைவி கணவனுனதும்,
சித்திரச சுவரில் இருந்த
பெருமான் எழுந்து பேசி
யதும்) 364
4. சுபபிரதீபா கதை:—
(பூனைக்குட்டி கற்பக
விருஷம் கொண்டு
வந்தது) 396—475

5. சாமித்திரன் கதை:—
(பிணத்தின்மேற் கண்டி
பட்டதாற பேறு) 428
6. சாந்திகன் கதை:—(கண
டியைக்கண்டு காளி அரு
ளியது) 452
7. சிந்துசேனன் கதை:—
(விபூதி, கண்டி இரண்
அவசியமே) 483—523

IV சிவநாம (பஞ்சாச்சர) மான்மியக்
கதைகள்

(அத்தியாயம் 20—26)

1. கலாவதி கதை (கணவனை
பஞ்சாக்கிரம் ஜெபிக்கச்
செய்தது) 538—560

2. தருமன் கதை:—(பஞ்சா
க்ஷத்தால துறவியினும்
மேம்பட்டது) 561—585
3. சூரியசன்மா கதை:—(கல
இடபம் புல உண்டது)
586—623

4. வீரியவான் கதை:—(சிவம்
என்றதால் பேறு) 627—653
671

5. வேடன கதை (ஹர
சங்கர என்றதால்
பேறு) 638—646

6. கவுசிகன் கதை:—(திரியம்
பக நாமத்தாற பேறு) 655

7. காமதை, தூரப்புத்தி
கதை:—(சங்கர நாமத்
தாறுபேறு) 676—698

8. சாந்திபனி முநிவரின
மகன் கதை:—(முதலை
உண்ட பாலனை உயிர்ப்
பித்தது) 706—710

9. புட்கரன் கதை:—(அரி
நாமம் விட்டுச் சிவநாமம்
ஜெபித்தது) 711—714

10. வியாக்கிர பாதன் கதை:—
(அடியார நாமத்தாற
பேறு) 719

11. சதாநந்தா கதை:—(அரகர
நாம ஓவியால் நரகம்
காலியானது) 730

V சிவவிரதங்கள்

(அத்தியாயம் 27—38)

- i சிவவிரதம் (8) 742

1. சோமவாரவிரதம் 745

2. திருவாதிரைவிரதம் 754

3. உமாமகேசுவிரதம் 766

4. சிவராததிரி விரதம் 790

- .. நான்குவகை 791

5. கேதாரவிரதம் 815

6. கலியாணவிரதம் 822

7. சூலவிரதம் 836

8. இடபவிரதம் 843

- ii பாஃவதி விரதம் (3) 742

1. (கௌரி) வெள்ளி
விரதம்: 859

2. கௌரி விரதம் 873

3. நவமி விரதம்	876
iii விநாயக விரதம் (3)	743
1. சித்திரை வெள்ளி:	880
2. விநாயக சதுர்த்தி	885
திருமால் (பார்வதி யிட்ட சாபம் தீர்த்தது)	886
சந்திரன (சாபம் உறறது)	887
கிருஷ்ணபிரான் (பழிதீர் தது)	888
3. (மார்ஶ்மி) சஷ்டி விரதம்	890
iv. சப்பிரமணிய விரதம் (3)	743
1 சக்கிரவார விரதம்,	} 893-94
2. கார்த்திகை விரதம்	
3. சஷ்டி விரதம்	
v. வயிரவர் விரதம் (3)	744
1. தை ஆதிவாரவிரதம்	} 744
2. சித்திரை குருவார விரதம்	
3. சித்திரை பரணிவிரதம்	
vi. வீரபத்திரர் விரதம் (1)	744
செவ்வாயக்கிழமை	899

VI சிவதரும மான்மியக் கதைகள்.

(அத்தியாயம் 39—47)

1 நான்கு அரச குமாரர்களின கதை:—(கோயிலிற தொண்டிறபேறு) 934. 999	
2 சாதாரணன கதை:—(கோயி லிற புல் செடி நீக்கப் பேறு) 961	
3 முற்கலன் கதை:—(கோ யிற சுவர்ப்புலலை உண்ண எருமை உருவம் நீங்கி யது) 980—985	
4 சறபுத்தி மனனன மகள் கதை:—(சறபுத்தி மக னுக்கு எழுமுநிவா உரைத்த கதைகள்:—	
i சுந்தரிகதை:—கொலைகல கோயிலுக்கு ஆனதாற பேறு 1018	
ii கோரன கதை:—கொலைத தடி கோயிலுக்கு ஆனதாற பேறு 1041	
iii விபுதன்கதை:—கோயிலுக் குச செங்கல எடுத்தாற பேறு 1052	
(யானை அவனை வணங்கியது)	
iv போகாங்கன கதை:— மணலால் விங்கம் அமை தததாற பேறு 1058	

v துராசாரன், துர்க்குணன் கதை:—கோயிலுக்குச் சுண்ணாம்பு கிடைத்த தாற பேறு 1064	
vi சதாவிந்தன கதை:—மாடு கோயிலுக்குக் கலகொணர்ந்த தாற பேறு 1073	
vii சீதரன கதை:—சிறுபரு வததில (விங்கம் அமைத் தப் பூசித்ததாற பேறு) 1083	
5 சோமதன கதை:— (வாழைக்குலை கோயிலுக்கு உதவியதாற பேறு) 1095	
6 கார்க்கவன், வயிணவன் கதை:—(நெய்விளக்கு ஏற்றிய பேறு) 1113	
7 கண்டகன கதை:—குளத் திற சேறு எடுத்த பேறு 1130	
8 சோபனன கதை:— (பூஜைக்கு மலர் அளித்த பேறு 1146	
9 நூற்றுவா கதிபெற்ற கதை:—(தலங்களில இறந்ததாற பேறு) 1162	
10 சித்திரபானு கதை:— (பசு உதவின பேறு) முதலை வணங்கினது 1171	
11 கபிலன கதை:—பூஜைக் குப்பால் அளித்த பேறு 1190	
12 விகாததனன—பாாததி பன கதை:— ஓலை சிவ புரா ணம் எழுத உதவின பேறு 1213	
13 அதிகண்டன கதை:— ருதராஷ்டம் அளித்ததாற பேறு 1232	
VII சிவபுராண மான்மியக் கதை (அத்தியாயம் 48.)	
எண்மா புராணங் கேட்டுப் பேறு பெற்றது 1250	
VIII சிவத்துரோகநவேதனை கதை (அத்தியாயம் 49—60.)	
1 குரசித்து, வீரசித்து, கோரசித்து கதை:— (சிவன பொருளை அப கரித்த துரோகம்) 1329	
2 விதாதா, அசிதன கதை:— (வாழைக்குலை அந்தணர் உணவுக்காக கவர்ந்த துரோகம்) 1374	

- 3 சவிதா கதை :—(சிவ நிலம் கவர்ந்த துரோகம்) 1416
- 4 விப்ரமணி கதை :—(கோயிற் பசுவை கவர்ந்த துரோகம்) 1462
- 5 சுததன் கதை :—(கோயிற் பணிப் பெண்ணைக் கவர்ந்த துரோகம்) 1486
- 6 விசுவசேனன்—தக்கன கதை :—(எண்ணெய் எலுமிச்சம்பழம் கவர்ந்த துரோகம்) 1526
- 7 கிராதன் கதை :—(பொற பூனூல கவர்ந்த துரோகம்) 1541
- 8 வசுகதை :—(காசு கவர்ந்த துரோகம்) 1549
- 9 வச்சிரபாலன் கதை :—(செங்கல் அபகரித்த துரோகம்) 1561
- 10 விசயன் கதை :—(சிவ னடியார ஆடை கவர்ந்த துரோகம்) 1589
- 11 பாசுபத பாரதியார் கதை :—(சிவ குரவரைப் பறித்த துரோகம்) 1613
- 12 விராகன் — சுதந்திரன் — சுனந்தன் — சுருந்தன் கதை :—(கோயில் முதலிய இடங்களில் அசுத்தம் செய்த துரோகம்) 1643
- 13 சோமசனமா, சிவசனமா கதை :—(விளக்கவிந்த துரோகம்) 1663
- 14 புண்ணிய சனமா கதை :—(நகத்தில நெய் ஒட்டிய துரோகம்) 1665
- 15 சுமதி கதை :—(இளநீர் வழக்கை தின்ற துரோகம்) 1667
- 16 செட்டி கதை :—(கோயிற் கீரை தின்ற துரோகம்) 1669
- 17 வச்சிர தந்தன் கதை :—(கோயில் நிந்தை பேசினவரின் அருகிருந்த துரோகம்) 1670
- 18 பாரதன் கதை :—(கோயில் தூங்கினவனைப் பார்த்த துரோகம்) 1671

IX. சிவபூஜை மான்மியக் கதைகள்

(அத்தியாயம் 61—81.)

- 1 அரி, அயன் அகந்தை தீர்ந்தது 1736
- 2 திருமால் சிவனடி தேடியது 1742
- 3 திருமால் பிருகு முநிவரிடம் சாபம் பெற்றது 1745
- தலாவதாரம்
- 4 மச்சாவதாரம்—சாத்தனா அடக்கியது 1759
- 5 கூர்மாவதாரம் — விநாயகா அடக்கியது 1770
- 6 வராகாவதாரம் — முருகர் அடக்கியது 1776
- 7 நரசிம்மாவதாரம் — வீரபத்திரா அடக்கியது 1798
- 8 வாமனாவதாரம் — வயிரவா அடக்கியது 1844
- 9 பரசுராமர் வரலாறு 1849
- 10 ராமாயணக் கதை 1858
- 11 பலராமா வரலாறு 1866
- 12 கிருஷ்ணபிரான் வரலாறு 1867
- 13 ஹயகரிவர் வரலாறு 1869
- 14 திருமால் — உபேந்திரன் — இலக்குமி கண்ணுவரது சாபம் பெற்றது 1873
- 15 வள்ளியம்மை அவதாரம், திருமணம் 1883—1887
- 16 திருமால் :—
சுவனுடன் மாறுபட்டது 1889, 2337
அம்பும—விடையுமானது 1901
நரகாசுரனை வதைத்தது 1903
மோகினியாயச சாததனாரை யினறது 1912
பிரமனை ஈன்றது 1917
துருவாசரது சாபத்தைப் பெற்றது 1918
சக்கரம் பெற்றது 1925
மகப்பேறு அடைந்தது 1932
மாயவனுது 1936
மததள மாயன் ஆனது 1945
ததீசி முநிவரிடம் சாபம் பெற்றது 2358
- 17 பிரமன் :—
படைப்புச் சத்தி பெற்றது 1953
திலோத்தமையைக் காழற்றது 1957

அசுரர்களைப் பெற்றது	1970
முருகவேளிர்ம குட்டுப் பட்டது	1973
தாளம் பெற்றது (பிரம தாளம்)	1982
சாரதியானது	1987
சததி பெற்றது	1990
அன்னவாகனம், தாமரை பீடம் பெற்றது	1995
18 திரிபுரம் எரித்த வரலாறு	2027
19 அந்தகாசுரன கதை	2168
20 பண்டாசுரன கதை	2179
21 ரததாசுரன, ரதத பீசாக கன, பஞ்சராவணாகதை	2240
22 வியாசர் கை தம்பித்த கதை	2262
23 வசிட்டா — காமதேனு, அருந்ததி பெற்றது	2291
24 பராசரா—ராஷ்ட யாகம் செய்தது	2292
25 கவு சிகா — திரிசங்குக்கு உதவியது	2297
26 உபமனயு—பாற கடல பெற்றது	2299
27 மாரககண்டா — (சிவ பிரான காலனை உதைத்தது)	2313
28 ததிசி—சுவனுடன் மாறு பட்டுத் திருமாலுடன் பொருதது	1889, 2337
29 வாணாசுரன (சுத ராட் டன்) கதை	2376
30 மனமதன (அசித்தன கதை)	2439
2. முக்கியமான விஷயங்கள்	
அட்ட ஐசுவரியம்	208, 847
அட்ட மங்கலம்	1138—40
அட்டாங்க யோகம்	2483
அட்டாங்க வணக்கம்	2306
அடியார அகலக்ஷணம், புறலக்ஷணம்	10 919, 921
அரசமரத்தின் விசேடம்	1183
அலகுலுக்கு உவமைப் பொருள்கள்	2440
ஆடகப்பூமி	46
ஆமை அகடுமதியின் நிறம்	1098, 1770
ஆறு குணங்கள்	2441
இசை வகை (5040)	895, 927, 1974
இந்திரசபை—சுதனமை	1379

இந்திரன மலைசிறகுக்களை அரிந்தது	325
இயமனது நகரம்—சங்கிய மணி	1380, 1506, 1710
இராககத வதை யாகம்	2243, 2246, 2249, 2294
இலிங்க லக்ஷணம்	1686
இறந்த வீரர்கள் சூரியன் வாயிலாக வீரசுவாககம் அடைதல்	230
உபசாரங்கள் 16	1083, 2223
உருத்திர பேதம் (18)	993
உருத்திரா பதி னொருவாபெயா	2022
உருத்திராஷ்ட வரலாறு	524
ஊர்த்துவ தாண்டவம்	2254
ஐந்து தருக்கள்	2186
கமுகம்பாளை—சாமரைக்கு உவமம்	1018
கயிலைச் சிகரங்கள்	19—45
கயிலைசெங்குர வாணனை	2185—98
கயிலைவரைக்கீழ் ஆடகப்பூமி	46
கலவியிலா முகம் சுடுகாடு	288
கலைமகள்—பூரவாகனம்;	7
கவி கமகன் வாக்கி வாதி	1616, 2126
கனனிப்பேறு (முதலிற் கிடைத்த பொருள்)	1551
காந்தளபூ கரத்துக்கு உவமை	184
,, நெருப்பு நிறம்	184
காமதேனு	2291
காமனது மரிவாரங்கள்	2469, 2470
காளியுடன் நடனம்	2254
கிரியை விவரம்	2481
கிருகர மருத்து (தசவாயுகக் ஞான ஒன்று)	1889
கிளி வாணனை. பெயர்கள்	1176-79
குணங்கள் ஆறு	2441
குரங்கும் திங்களும்	1052
கேதாரத்தில ஒரு பாதங்கள்	41
கொடை—முகிலோட்டிய தடக்கை	405, 449
கௌட நெறி	1562
கௌதம பசு நியாயம்	1651
சங்கியமணி	1380, 1506, 1710
சங்கீத வகை (5040);	895, 927, 1974
சரியையாதி விவரம்	2478
சாததனா அவதாரம்	1913
சிங்காரவன் வாணனை	2185—98
சிவபேதம் (10)	993
சிவமறையோர்—புட்பகிரிக்குலம்	976

சிவன் பெருமை:	2276, 2281
சிவாகமம்	993
சுக்கிரன்—வடுகரால விழுங்	
கப்பட்டது	2174
சுதனமை—இந்திரன் சபை	1379
சுவத்தி வாசகா	2124
சூரபதமா ஓங்கார (மயில)	
வாகன வடிவு எடுத்தது	86
சௌராசசனை (சூரிய	
பூஜை)	1563
தலங்களும் தலவிசேடங்	
களும்	1166
திமிங்கில கிலம்	2193
திரிபுரத்தலைவா மூவரின்	
பெருமை	2089
திரிபுரத்தை எரித்த வேகம்	
கண்ணடியில் உழுந்திருந்	
ரும் நேரம்	524, 2150
திசைக் ஏழுவகை	1868
நண்டினகால குறட்டுக்கு	
உவமை	1021
நவநாத சித்தா	1730
நீவாமும் ஜீவராசிகளின்	
பெயர்	2193, 94
பஞ்ச சத்தி	3
பஞ்ச சுத்தி	2044
பஞ்ச தருக்கள்	2186
பறவை வகைகள்	2190, 91
பன்றியின் பலபெயர்	1782—1794
பாவதி புரந்தரமாமணிநிறம்	2306
பிரமதாளம்	1982
புப்பகிரிகுல சிவமறையோ	976
புராணங்கள் 18—விவரம்	14
புலமையாளர் நாலவகை, கவி,	
கமகன், வாககி, வாதி	1616, 2126
மகளிரால் மலரும் மரங்கள்	2188
மத்தள மாயோன	1945
மரங்கள்:—மகளிரால்	
மலாவன	2188, 89
மரவகைகள்	2185—89
	2197—98
மருந்து நாலவகை	2021
மலாவகைகள்	2189, 2192
மலைச்சிறகு அறுபட்டது	325
மனமதன்—'காமன்' பாகக	
மிருத்தியுஞ்சய மந்திரம்	1751, 2173
யானை—பிடிக்குப் பலாபழம்	
ஊட்டுதல்	323
யோகம்—விவரம்	2483
வடதாரு (கயிலையில்)	2203
வடுகர் சுக்கிரனை விழுங்கியது	2174

வாணனை; மயிலாட, வண்டு	
பாட, குறங்கு முழவு	
வாசிக்க, மந்தி காண	1042
வளன்ககவி	1562
வாகனங்கள் (அவவத்	
தேவாகளது)	73—2143
வீரபத்திரா அசுரரால் இறந்த	
தேவர்களை எழுப்பினது	229
வீரர்கள் இறந்து சூரியன்	
வாயிலாகச் சவாககம்	230
வேங்கை—கண்கம் வழங்குவது	198
"மதியகடடை உரிஞ்சுவது	198
வைதாபப நெறி	1562
ஸ்ரீசயிலம்—தூரத்தே பாத	
தாலே முததி	1166
"மலையில் நின்று விழுந்தோ	
எண்ணிய எண்ணம் கை	
கூடுதல்*	193—194
3. அரும்பதங்களுட் சில	
அந்தரி யாகம்—மானசபூஜை	2482
அந்திரன்—சிவன்	717
அந்தில்—அசைச்சொல்	965
அபூபம்—அபபம்	768
அமை—அமாவாசை	792
ஆச்சரியம்—நெய்	1387
ஆமிலசாகம்—புளிப்புக்கீரை	1669
இரலை—அசுவினி	2024
இரலை—ஊதுகொம்பு	2318
இருளி—பன்றி	1789
இறுமபு—மலை	195
இறை—விடை	2069
உடுஉறைகள்—உடுபபனவும்	
உறையுளும்	1407
உபாயனம்—காணிககை	1490
எறுமபி—எறுமபு	2510
எறுழி—பன்றி	1788
ஓங்காரம்—மயில	86
கண்டு—(கண்டியம்) தினவு	
	2406, 2413
கணம்—தண்டுலபிச்சை	1083
கயில—பிடா	2320
கலிங்கம்—வானமபாடி	2191
கலுழ்ச்சி—மகிழ்ச்சி	109
களிறு—பன்றி	1790
கறையடி—யானை	2273
கன்று—கைவளை	953
கிடி—பன்றி	1791
[*உமபா ஏறி வீழ்த்தோ முன்னம் என்	
னிய தென்னியாகதே, மாறிய பிறப்	
பின்வரு மையது காணின்"] திருவினை,	
அஞ்சனை,	

கிரி—பன்றி	1783
கிரீசன—சிவன	2153
குக்கில—செம்போதது	2191
குருகு—வனையல	67
கோசில—பொக்கிஷ்சாலை	1349
கோடரம்—சோலை	1344
கோரம்—விரைவு	1070
சககரம்—கடல	11:1
சரணுதம்—கோழி	2191
சரமம்—முடிவு	2001
சரிதை—வழி	1069
சிககம்—உறி	2412
சங்கவன—சுககிரன	743
சூ—தெய்வம்	1476
சைவன—சிவன	1582
சோகம்—தொடை	658
தண்டை—வால	1174
தொண்டு மணி—நவமணி	2300
தொறில்—விரைவு	1050
நவிரி—ஊதுகொம்பு	2141
நொறில்—விரைவு	1498
பகம்—அலகுல, குணம்	2441
பங்கு—முடம்	1029
பப்பு—ஒப்பு	2166
பம்—நகரத்திரம்	1721
பரிதானம்—லஞ்சம்	1383
பறனை—தட்டு	1902
பாட்டன்—பாட்டமத்ததவன	2445
பாரம்—கரை	2368
பிபிலிகம்—எறுமபு	2373
பிருகு—சுககிரன	2173
புத்தளி—தருபடையாற	
செய்த உரு	2217
புரந்தர மாமணி—இந்திர	
நீலமணி	2306
புல—புலி	990
புல்லகண்டம்—கருமபு	1977
புலை—பொய	1894
பூரப்பரி பாமடந்தை—கலைமகள்	7
பொற்றை—மலை	685
போதா—பெருநாரை	2191
மருத்துவான்—இந்திரன	2013
முற்றை—முன்பு	25
மை—எருமை	2320
மொய்—பகை	809
வரத்து—வரவு	288, 1335
வாதனை—வாசனை	2394
விடங்கம்—வீட்டின முகடு	597
விடங்கம்—உத்தரக கட்டை	2412
விடபன்—விடை	31
விமபம்—கொவ்வை	347, 389

4. திருக்கோயிலும் இறைவனும் இறைவர்

அமலேசா	1184
அமுதேசா	975
ஆடகேசா	1106
கவுடேசா	1566
கேதர் நாதா	309, 604
சவுரேசா	1492
சோமேசா	1546, 1550
பின்னிரகம் செய்யு அண்ணல—திரு	
ஆனைக்கா (இறைவர்)	1713
மச்சேச்சுரா	1134
மாகாளேசா (உச்சயினி)	475
முகுந்தேசா	1149
முலையீசா (தனேசுரா)	2458
ராஜகிரீசா	1335
வசந்தேசா	1465
விச்சுவேச்சுரன—விசுவநாதா	1070, 2269

திருக்கோயில்

அரியீச்சுரம்	1418
சத்தீச்சுரம்	982
சவுரேச்சுரம்	1490
சித்தி(தே)ச்சுரம்	1530, 1715
பிரமேச்சுரம்	968
வீமேச்சுரம்	1402

5. தேசங்கள், நாடுகள்

அங்கதேசம்	1374
ஆடவதேயம்	516
கச்சமாநாடு	1478
கந்தகத தேயம்	676
கரணகுஞ்சரம்	1213
கலிங்கதேயம்	433, 1643
கவுடம்	1562
காச்சுமீர தேசம்	288, 351
காமபிலி	1146
காமபுதேசம்	941
காமபோசம்	941
குஞ்சரம்	1462
குடகுதேயம்	1234
குண்டல தேசம்	1131
கேரள தேயம்	365, 455, 721
கொங்கண தேசம்	945
கோசலநாடு	934
கோமேதம் (திவு)	131
கௌசிக தேயம்	586
கௌதம் தேயம்	627
சமபு தேசம்	1010
சவீரு தேயம்	483
சாகம் (திவு)	93
சாலுவ தேசம்	1250

சிந்து தேயம்	396, 1589.	சீசமானகரம்	961
சோதிடத் தேயம்	1163	குசுபுரம்	1180
சோனகம்	1613	குஞ்சரபுரம்	1052
சௌராட்டிய தேயம்	655, 1478	குடநதை	1167
சௌராட்டிரம்	1171	குண்டின நகா	252
திருமுனைப்பாடி. நாடு	10	குந்தாபுரம்	1147
நிடத தேசம்	939	குமபகோணம்	1691, 1721, 1725
பப்பர தேயம்	2439	கூடல (மதுரை பராக்க)	559
பாஞ்சால தேசம்	1018	கேதாரம்	309, 1166, 1691, 1708,
பாண்டிய தேயம்	539		2009
புட்கர தேயம்	353	கேதார வெற்பு	1918
மகத தேயம்	719	கோகாணம்	1333, 1711
மகர தேயம்	452	கோள புடபம்	1149
மாகத தேசம்	1330, 2376	சகரபுரம்	1416
மாளவ தேசம்	1114	சந்திர நகரம்	1064
யவன தேசம்	1000	சலனதநதபுரம்	1590
வங்க தேசம்	234, 1042, 1329	சாமநத நகா	1076
விதாபப தேசம்	15.6	சாருவரி	1194
விந்திய தேயம்	484	சிதம்பரம்	1197, 1691, 1723
வீரட்டம்	1095	"புண்டரீகபுரம்	2012
வைதாபப தேசம்	236	"பொன்னமபலம்	11
6. ஊர்கள், தலங்கள், இடங்கள்		சீகாழி	9, 1953
அசுவப பிறங்கல	1961	சீபருபபதம்	88
ஆதிதய நகரம்	1001	சீமநதநகா	1096
இராமேசுரம்	1691	சுவரம்	1646
இராஜகிரிப்புரம்	1330	சூரியபுரம்	483
இருடிமாபுரம்	1275	செயபபதி—வயலுரா பராக்க,	
உசசயினி	475	சேது	1691, 1722
ஏமகூடம்	1999	சேயநலுரா	12
ஏமகூடாசலம்	1073	சோபன நகரம்	1019
கடகநகர்	1644	சோலைமலை	616
கதலீபுரநகா	677	சோனகம்	1614
கநதுக நகரம்	628	சௌபாகயம்	1235
கபித்தநகா	1132	சௌராட்டிர நகா	1486
கரவீரட்டம்	1214	தாக்கிகபுரம்	2445
கரிநகரம்	1021	திருக்காளத்தி—காளத்தி பராக்க	
கலிங்க நகரம்	1540	திருச்சோற்றத்ததுறை	1651
கலியாண நகரம்	1115	திருத்தணி	1887
கவுடிப்புரம்	1562	திருநாவலுரா	10
கனக நகரம்	1172	திருப்பெருநதுறை	11
காகள நகர்	484	திருவண்ணாமலை	1166, 1691,
காசி	535, 1166, 1691, 1696,		1707, 1744, 1993, 2013
	1724, 2269,	திருவாஞ்சியம்	1932
காஞ்சி	1166, 1691, 1702, 1720,	திருவாமூர்	8
	1752, 1767, 1928, 1980	திருவாரூர்	1691, 1716, 2011
	2008, 2010	(பிறநதால முததி)	
காமகண்டம்	1251	திருவாலங்காடு	1691, 1702, 1722,
காம நகரம்	1218		1912
காம புரம்	1549	திருவாணக்கா	1712
காளத்தி	1166, 1691, 1714,	திருவிடை மருதூர்	1167, 1691,
	1921, 1972, 2006		1722, 1741

திருவெண்காடு	1946
தில்லை—சிதம்பரம் பாரக்க	
துவரைப்பட்டினம்	1907, 1911
நந்தினகர்	346
நாவலூர்	10
நீலவெறடி	1972
பகவத்புரம்	2140, 2441
பாடலி புத்திரம்	8
புகலூர்	8
புட்கர நகர்	1098
புட்புகிரி	976
புண்டரீகபுரம்—சிதம்பரம் பாரக்க	
புத்தூர்	10
புயங்கபுரம்	1183
பூச்சக்கர நகர்	133, 396
மகர நகர்	452
மதுரை (கூடல்பாரக்க)	1691, 1722
மாயர் நகரம்	1011
மாயாபுரி	1936
மாலிய நகர்	561
ராமேசுரம்	1691
ராஜகிரிப்புரம்	1330
வசுதை	1463
வயலூர்	6, 2331
வாணாபுரி	2415
வாதலூர்	11
விகரம் நகர்	586
வியாக்கிரபுரம்	433
விருத்தாசலம்	1167, 1691, 2007
வெதிரிகாச்சிரமம்	1418
வேதநகர்	1998
வேதாரணியம்	1059, 1722
ஸ்ரீசயிலம்	1166, 1691, 1704, 1995
பெயர்கள்	
7. கடவுளா, தேவர்கள், கணங்கள்	
முதலோர்	
அக்வினி தேவர்கள்	1579
ஆதிசேடன்	1725
உபேந்திரன்	1844, 1873
காமன்	2467, 2469
சங்குகனனா (சிவகணத்தலைவர்)	1818
சயந்தன	1208
சாததனா	55, 100, 1761, 1916
சித்திரகுத்தன	432, 1032, 1038, 1457, 1710
திரிசங்கு	2297
துருவன்	1724, 2024
தேவசித்தன	419
நந்திகேசர்	440
நரசிம்ம மூர்த்தி	1789

பாணுகம்பன்	842
பிரமன்—தலையறத்து	227
மனமதன்—காமன் பாரக்க	
மாகாளர்	54
வடுகா	227, 2174 (சுகிரினை விழுங்கியது)
வயிரவர்	1844
வருணன்	505
வீரபத்திரா	229, 1815, 1826
ஹயகீர்வர்	1869
8. அரக்கர்—அகரர்—அகரர் குரு முதலானோர்.	
அசுரேந்திரன்—மாயையினத்தன	89
அந்தகாசுரன்	2168
அனலாசுரன்	229
இந்திரன் (அசுரன்)	1592
இரணியன் (குரன்மகன்)	89
இரணியன் (அசுரன்)	1801
இரணியாசுரன்	1776
இரத்தாசுரன்	2246
இரத்த பீஜாக்கன்	2246
இராவணன்	1860
கமலாக்கன்	2027, 2044
காலநேமி	840
சாப்பாசுரன்	229
சலந்தராசுரன்	1499, 1552, 1925
சுகிரி (அசுரகுரு)	866, 2173
சோமகன்	1759
தாரகன்	2027, 2037
தாரகாக்கன்	2027, 2044
திரிபுராதிகன்	2027, 2088—89, 3156
நரகாசுரன்	1903
பஞ்சமேட்டிரன்	229
பஞ்சராவணர்	2217
பண்டாசுரன்	2218
மயன் (அசுர தச்சன்)	2036
மாவலி	1844
வலாசுரன்	2006
வாணாசுரன்	2393
வித்தியுன்மாலி	2027, 2044
9. தேவதைகள், அரசகுமாரிகள், இருபடித்தினியர், அரக்கியர் பிறமடந்தையர்.	
அதிதி	196, 1844
அமுதவல்லி	832
அயிராணி	832
அருந்ததி	2291
அஜமுகி	87
இசைஞானியார்	10
இந்திராணி	2026

இரதி	2469
இரேணுகை	1849
இலக்குமி	1922, 1923
உசை	832, 875
ஊர்வசி	775
கமலாக்கி	388
கலாவதி	538
கலைமகள்	7
காமதை	678
சகலகலையறிந்தாள்	364
சத்தியவதி	1249, 2264, 2280
சர்வாங்கசுந்தரி	437
சற்புத்தி யரசன மகள்	1012
சாம்பவதி	338
சானகி	833
சித்திரரேகை (அஜமுகி)	132
சித்திராங்கனை	364, 393
சீதை	774, 833, 1860
சுகுமாரி	93
சுகேசை	832
சுந்தரவல்லி	832
சுந்தரி	1020
சுபோதை	131
திரிபுரசுந்தரி	2230
திலகவதியார்	8
திலோததமை	891, 1908
தேவகி	1867
தேவசேனை	832
நந்தை	346
பத்திரகாளி	455, 1497
பாக்கியவதி	820
புண்ணியவதி	810
புறகலிகை	833
பூரணை	833
மயிடாரி	100
மாயை	87
ரதனவல்லி	1352
ரோகினி	1866
லோபாபுமுத்திரை	832
வசுமதி	354
வள்ளியமமை	832, 1883
10. முனிவர்கள்	
அகத்தியர்	96, 286, 782, 955, 2331, 2336
அங்கிரா	1041
அத்திரி	883, 1162, 2370
ஆபததம்பா	2370
இடபயோகி	97, 1204, 2370
உபமனனியு	762, 1868, 2298-99, 2412
கண்ணுவர்	1112, 1874, 2370

கவுசிகர்	950, 1073, 2297
கவுதமர்	773, 1017, 1647
(கௌதம பசு நியாயம்), 1651, 2008, 2307	
கறகர்	557, 1048
காசிபா	196, 980, 1058, 1844, 1857, 1874, 1923
சத்தி முனிவா	790, 2292
சத்திய பூரண முனி	833
சதானந்தா	730, 773, 1145, 1505, 1657, 2310,
சவுனகாதி முனிவா	2240
சனகர்	2338
சாந்திபனி முனிவர்	706
சுகர்	790, 2267
சௌபரி	833, 2370
ததீசி	311, 1890, 1927, 2337
திரணவிந்து	97, 770, 967, 2370
துருவாசா	144, 998, 1918, 2007, 2370
நாரதர்	287, 896, 1038, 1376, 2025, 2064
(ஸபடிக நிறம)	2076
பதஞ்சலி	761
பரததுவாசா	1082
பராசரா	790, 1249, 2292
பிருகு	569, 1740, 1867, 2370
புலத்தியா	2370
மாராககண்டர்	2313
மிருகண்டு	2312
முஞ்சகேசா	760
வசிட்டா	487, 790, 850, 962, 1051, 1859, 1863, 2025, 2291
வாமதேவா	231, 1130, 2370
வியாகர பாதர்	762, 2298
வியாசா	790, 842, 1249, 2262
(கை தம்பித்தது)	
ஜமதககினி	1063
ஜைமினி	2370
எழுமுனிவா	819, 1723, 2023, 2241
பலமு நியாகன	2370, 2577-79
11 நாயன்மார், பிறபேரியார்	
அபபூதி யடிகள்	8
எசச தத்தன	12
கசசியப்பர்	13
கண்ணப்பர்	1972
சடங்கவியா	10
சடையனா	10
சண்டேசுரா	12
சிவபாத இதயா	9
சுந்தரமூர்த்தி	10

திருஞான சம்பந்தர்	9	மதிவிசாலன்	1471
திருநாவுக்கரசர்	8	மது	1592
நரசிங்கமுனையா	10	மயேந்திரன்	940
பிரகலாதன்	2025	மாசுத்தன்	1043
புகழனா	8	முசுக்குத்தன்	896
மாணிக்கவாசகர்	11	மேகாங்கன	841
12. அரசர்கள்		வசு	1550
அதிரதன்	364	வஜரதேகி	288
அந்தகன்	678	வஜரவாகு	538
அருச்சுனன்	2408	விகாத்தன்	1209, 1215
அரேசன்	935	விசுவசேனன்	850, 1527
அனகன்	364	விசாலாககன்	946
இலக்குவன	1863	விசித்திர ரதன்	273
கமலாககன்	365	விசுத்தன்	1065
கரன்	1591	விதாதா	1375
கலாதரன்	1615	விபுத்தன்	393
காரத்தவீரியாச்சுனன்	840, 1853	விராகன்	1645
கிராதன்	1541	வீமன்	1012
கீலகன்	1331	வீரசித்தி	1331
கோரசித்தி	1331	ஜனகன்	774, 1860
சகரவாகு	437	13. அந்தணர் முதலானோர்	
சகலகலாவல்லவன்	388	அகாரணன்	1258
சத்துருக்கனன்	1863	அசித்தன்	2448
சந்திராங்கன்	1541	அசித்தன்	1381
சந்துட்டன்	854	அதிகண்டன்	1236
சருவசித்தி	1164	அரிசேனன்	134
சமபுத்தி	1012	அனித்தன்	2414
சனகன்	1860	அனுசாந்தன்	1258
சாதாரணன்	962	உத்தானபாதன்	2024
சாமந்த அரசன்	1427, 1553	எச்சேச்சுரன்	1542
சானந்தன்	942	ஏகாங்கன்	398
சிங்காதிபன்	185	கண்டகன்	1133
சித்திரசேனன்	1476	கடில(ா)ன்	1195, 1730
சிந்துசேனன்	481, 782	கலிசித்தன்	1276
சிவமாங்கன்	775	கவுசிகன்	656
சுமாலி	944	கனகன்	1062
சுமித்திரன்	1439	காக்கவன்	1116
சுவன்	1839, 2337	காக்கோடகன்	761
சூரசித்தி	1331	காரணன்	1281
சௌமியன்	354	காலனைக்கொன்றன்	725
தசரதா	1859	கோரன்	1046
தருமன்	1164	சகரன்	1365
தருமபுத்திரா	1454	சகிராங்கன்	2378
தாசரதன்	539	சங்கருடனன்	2446
துரியோதனாதிபா	1455	சத்யமிருதுவ	562
பரதன்	1863	சதாவிந்தன்	1074, 1077
பாண்டமனன்	1454	சந்திரசேனன்	562
பாவசித்தி	1331	சந்திராதித்தன்	1053
பிரபாகரன்	93	சாமன்	1258
பிரமநாதன்	365	சவிதா	1417
புயவலன்	234	சாந்தன்	1258, 1417, 1441

சாந்தி(கன்)	452	பரமசாந்தன்	1632
சாமித்திரன்	434	பரவாகுதேவபாரதி	1619
சித்தன்	1258	பலதேவன்	707
சித்திரபானு	1181	பாசுபதபாரதி	1617
சிதேந்திரியர்	1254	பாரதிபன்	1209, 1215
சிவசனமன்	1663	பாரதன்	1671
சீதரன்	1087	பாரவி	719
சீமுகன்	1257	பாரி	1363
சுகுத்தன்	452	பிரசித்தன்	1258
சுகுந்தன்	1645	பிரமகேசரி	1625
சுசீலன்	236	புட்கரன்	711, 1022
சுததன்	1487	புண்டரீகன்	134
சுதந்திரன்	1645	புண்ணிய சனமன்	1665
சுதராட்டன்	2378	போகாங்கன்	1060
சுதரிசனன்	2369	மாதவன்	1020
சுதனமன்	288, 351, 777, 840	மாதாதாண்டன்	1345
சுதிர்த்தன்	1402	மானதன்	587
சுபபிரதிபன்	397	முற்கலன்	980
சுபன்	2442	வசகிரதந்தன்	1670
சுபுத்தன்	562	வசகிரபாலன்	1563
சுமதி	1667	வசிட்டன்	131
சுவீரன்	1471	வசியகாணன்	1547
சுனந்தன்	1615	வசு	1478, 1637
சூரன் (படைத்தலைவனமன்)	1595	வசுதேவன்	707, 1866
சூரியசனமா	587	வசுவேதி	679
செட்டி ஒருவன்	1669	வயிணவன்	1116
சோபன்	1118	விக்ரமன்	1346
சோமசனமன்	1663	விசயன் (படைத்தலைவன்)	1593
சோமதன்	1097	விசாமன்	1258
சௌபரி	1567	விசாந்தன்	1432
தககன்	1531, 1579	விசுத்தன்	820
ததபுருடா	1564	விட்கம்பன்	1181
தருமன்	562, 1595, 1598	வித்தியானந்தன்	563
தன்மகுத்தன்	149	வித்யுன்மாஸி	890
தாரகன்	351, 1313	விதுரன்	855
திக்கணன்	1367	விபரமணி	1464
திவிதன்	656	விபுதன்	1053
துராகுணன்	1065	விபுலன்	562, 763
துரபுத்தி	694	விபாகரபாதன்	722
துரபாரன்	1065	வியாழன்	628
நந்தகோபன்	1087	வீரபரதாபன்	1345
நிருத்தன்	1405	வீரியவான்	628
பத்திரன்	1635	ஜமதகினி	1819
பரசுராமா	840, 1819		

பொருளடக்கம்.

அ.எ. அததியாயம் எண்; செ.எ செய்யுள் எண்; செ.தொ. செய்யுள் தொகை

அ. எ.	பொருள்	செ. எ.	செ.தொ.
1	கடவுள் வாழ்த்து	1—14	... 14
2	மா கயிலாயம்	... 15—45	... 31
3—5	அண்ணல் மானாபியம்	... 46—64	... 19
6—7	குரப தாமாதியின வரலாறு	... 65—130	... 66
8	அஜ்முதியின வரலாறு	... 131—191	... 61
9—12	மாமையின வரலாறு	... 192—199	... 8
13—19	விபூதி மானாபியம்	... 200—336	... 137
20—26	உருத்திராக் மானாபியம்	... 337—527	... 191
	சிவநாம (பஞ்சாக்ர)		
	மானாபியம்	... 528—740	... 213
27—33	சிவ சிரத மானாபியம்	... 741—905	... 165
39—47	சிவ தரும மானாபியம்	... 906—1241	... 336
48	சிவ புராண மானாபியம்	... 1242—1319	... 78
49—60	சிவதுரோக நரகவேதனை	... 1320—1675	... 356
61—81	சிவபூசை மானாபியம்	... 1676—2476	... 801
82	சரியையாதி மானாபியம்	... 2477—2496	... 20
83	வெதாந்த நூலம்	... 2497—2517	... 21
84	சித்தாந்த நூலம்	... 2518—2549	... 32
85	சுறாத்தி மானாபியம்	... 2550—2602	... 53
	அறுபதம்—ஆராய்ச்சி	பகுதி III பக்கம் 277—287	

ஆக அததியாயம் 85-க்குச் செய்யுள் ...2602

பிறை திருத்தம்.

பகுதி	பக்கம்	வரி	பிறை	திருத்தம்
I.	79	கீழ்க்குறிப்பில் வரி 6-7	இக்குறிப்பைப் பக்கம் 80-ல் 35 இடக்குக் கீழ்க்குறிப்பாக மாற்றுக.	
	80	1	11	12
	88	1	11	14
	187	நீழ்க்குறிப்பு. வரி 1	பிரிவு	பிரிவு
	198	முதற்கீழ்க் குறிப்பைக் கோட்டின் மேலே நூல் கட்டித் தோகவும்.		
	199	1	சிவநாம பஞ்சாக்ர	சிவசிரத
	200	1	"	"
	238	நீழ்க்குறிப்பு வரி 7	உரையுள்	உரையுள்
II.	19	12	இவ் வரி கிறிய எழுத்தின் இருக்க வேண்டும்	
	24	12	மயோதிரனை	மயோதிரனை
	54	12	அப்ப	அப்பா
	175	29	தண்டிக்க	தண்டிக்க
III.	10	கீழ்க்குறிப்பு	தண்டம்	தண்டம்
	102	10	2403	2043

